

Nhân Vi Tự Kỉ Hoạt

Contents

Nhân Vi Tự Kỉ Hoạt	2
1. Chương 1: Mong Một Giấc Chiêm Bao Dài Chẳng Dậy	2
2. Chương 2: Kế Trong Càng Có Kế Trúng Kế	8
3. Chương 3: Chuyển Thế Tìm Ra Lời Giải Lại Sinh Nghi	12
4. Chương 4: Mưu Kế Mỹ Nhân Trong Tiệc Cưới	14
5. Chương 5: Không Phải Giấc Mộng Đêm Mưa	20
6. Chương 6: Du Thuyền Trên Hồ Trà Hoa	21
7. Chương 7: Thúc Túc Đùa Giỡn Khuynh Quốc	26
8. Chương 8: Mặt Hồ Tĩnh Lặng Đã Rung Động	30
9. Chương 9: Nụ Hôn Giữa Dòng Nước Xiết	33
10. Chương 10: Xung Đột Trong Phòng Tắm	36
11. Chương 11: Đưa Quân Nhập Phòng, Giấc Mộng Vỡ Tan	39
12. Chương 12: Hoa Mai Rơi Trong Lê Viên	41
13. Chương 13: Mộng Kinh Hồn Trong Hà Viên	45
14. Chương 14: Trong Mộng Không Biết Thân Là Khách	47
15. Chương 15: Cùng Giường Khuynh Quốc Nói Chuyện Đêm	50
16. Chương 16: Người Tranh Ta Đoạt Công Dã Tràng	53
17. Chương 17: Hầu Phủ Thăm Viện Khóa Thanh Thu	55
18. Chương 18: Thẻ Nói Trong Đại Điện	59
19. Chương 19: Tại Sao Nói Mỹ Nhân Khuynh Thành	62
20. Chương 20: Tâm Tình Khóa Tại Chuyện Cũ Khó Quên	65
21. Chương 21: Sơ Định Bên Đoạn Tình Hồ	68
22. Chương 22: Gió Lớn Lại Nổi Lên	71
23. Chương 23: Mê Sự Thú Thê Ở Trang Sách	75
24. Chương 24: Vành Váo Hung Hăng Bị Khi Dễ	80
25. Chương 25: Lời Tố Tội Bên Cạnh Ao Sen	83
26. Chương 26: Đa Tình Sẽ Khổ Vì Vô Tình	87
27. Chương 27: Thảm Sự Trong Đêm Tại Hầu Phủ	89
28. Chương 28: Giấc Mơ Nga Hoàng, Nữ Anh Thành Sự Thật	93
29. Chương 29: Người Lừa Ta Gạt Thành Tang Hoàng Tuyền	98
30. Chương 30: Giải Mê Mộng Về Con Đường Nhỏ	107
31. Chương 31: Có Tâm Tư Sẽ Có Lời Nói	112
32. Chương 32: Quân Tâm Bất Mộng Khó Dò	115
33. Chương 33: Trong Thời Khắc Sinh Tử	120
34. Chương 34: Biết Người, Biết Mặt, Khó Biết Tâm	125
35. Chương 35: Thật Giả Khó Dò	137
36. Chương 36: Tiếc Rằng Kẻ Đa Tình Cũng Vô Tình	142
37. Chương 37: Lòng Dạ Ác Độc Sợ Gì Bị Người Khi Dễ	147
38. Chương 38: Cùng Xe Khác Tâm, Tính Mạng Nguy Hiểm	149
39. Chương 39: Bàn Luận Chuyện Ở Vách Núi	153
40. Chương 40: Sáng Tổ Mọi Chuyện	157
41. Chương 41: Giấc Mộng Thành Tro [kết Thúc]	172

42. Chương 42: Nghiệt Oán Kiếp Trước: Oán Linh Khuynh Quốc	175
43. Chương 43: Tư Liệu Người Nhà Phạm Thiên	178

Nhân Vi Tự Ki Hoat

Giới thiệu

Hắn từng bị người hình dung là mãnh hổ, sói dữ hay ác quỷ Tu La trên chiến trường, tung hoành mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-vi-tu-ki-hoat>

1. Chương 1: Mong Một Giác Chiêm Bao Dài Chằng Dậy

Hầu môn sâu như biển: Một đao trí mạng kiếp trước

“Ha? Chính là hắn sao?” Trung niên nam nhân nhíu mày đánh giá nam tử quỳ ở phía ngoài, khuôn mặt hắn bị mái tóc rối bởi che khuất, toàn thân bốc lên mùi hôi thối.

Ngắn ngủi nửa chén trà sau đó, thêm đá dưới gối nam tử đã chảy đầy máu, có thể qua quần áo rách nát nhìn thấy da thịt thối rữa. Xem ra người này đã chịu không ít cực hình tra tấn. Trung niên nam nhân vẽ ra một nụ cười hèn mọn, liếc nhìn đám người trước mặt đang cười lấy lòng.

Vì một người như vậy, hắn đã tổn thất không biết bao nhiêu chiến tướng tài ba. Một người có thể bảo vệ được tính mạng từ chiến trường đầm máu trở về, có thể hình dung hắn thế nào? Sói dữ, mãnh hổ, hay là dã thú đội lốt người? Không. Thật sự nếu nói thẳng ra, hắn chẳng qua cũng là loài bò sát hèn mọn bị lũ vua, dân kém cỏi kiểm chế lấy.

Trung niên nam nhân đứng dậy bước xuống bậc thang đi về hướng tù nhân, cố gắng gằn một bước xem kĩ kẻ từng làm chính mình chấn kinh.

“Hoàng thượng...” Có người mở miệng ngăn cản.

“Không ngại.” Trung niên nam nhân chỉ phất tay, liền vứt bỏ lời nhắc nhở của thần tử sang một bên. Một người bị dày vò đến mức chỉ còn chút sức tàn, có thể làm hành động gì kinh người? Huống chi tay phải hắn bị còng bởi xiềng nặng trĩu, một đầu xích thắt vào cột sắt ở đại sảnh. Cánh tay trái đã mất tự chủ rũ xuống rỉ máu. Thật quá tanh hôi, kinh tởm. Trung niên nam nhân chần chờ trong nháy mắt, nhưng cuối cùng vẫn là đưa tay, gạt bỏ sợi tóc che mặt tù nhân.

A! A...

Đám người trong đình như ngừng thở, không giấu nổi vẻ chán ghét.

Đám chữ, in dấu, bóng lửa... Mũi không còn chỉ có hố đen giữa mặt. Chính là kích thích thị giác của mọi người.

Nhưng mà, trung niên nam nhân lại không rời hai mắt. Từ vô cùng sợ hãi chuyển thành chú ý.

Đó là đôi mắt thế nào vậy? Toát lên vẻ lãnh khốc, mà vẫn trấn định. Rõ ràng bản thân đang nguy hiểm, rơi vào vũng bùn không thể trốn tránh, lại như đang thưởng thức khoái cảm của sự tử vong. Chẳng lẽ đau đớn đến cực hạn, làm cho hắn chết lặng? Vì sao đáy mắt lại không thấy chút nào che lấp? Bị nhiều vết thương thâm như vậy, chỉ sợ đã dễ dàng xuất sinh nhập tử. Người sắt đá đến mấy, cũng vội cầu cái chết đến nhanh. Vì cái gì hắn vẫn là một mảnh thanh bình?

“Bắc đế, Hoàng thượng của ta đã xử phạt hắn đối với đại thần của quý quốc bất kính. Các vị đại nhân nhìn xem có thể giải mối hận trong lòng?” Sứ thần Trung Nguyên khúm núm, không chút tôn nghiêm nói mấy lời ba hoa nịnh hót, mong chiếm được chút đồng tình của phiên bang.

Hừ! Trung niên nam nhân trên khuôn mặt hiện vẻ miệt thị, cười nhạo tên sứ thần ăn diện xa hoa.

Kể có được ngàn dặm giang sơn, đúng là hạng người nhu nhược vô dụng, chỉ biết ngu xuẩn cúi đầu trước cường quyền. Trung kỳ khai chiến đã ba năm, giao chiến đêm ngày vô số, đều bị một tên nhóc vô danh vô tính phá diệt, trăm vạn hùng binh khó đập được một tác đất Trung Nguyên...

Hắn bắt đầu ngoài nghi lực lượng quân đội của mình. Cảm thấy khủng hoảng đối với khát vọng không thể nào thi triển của mình. Nhưng, chỉ cần dùng quỷ kế “Hòa đàm”, Hoàng đế Trung nguyên lại tin? Thậm chí vì điều kiện của hắn, bán đứng cả công huân chiến thần. Một triều đại như vậy, sao có thể không diệt vong.

“Người không hận ư? Quên cả sống chết bảo vệ biên cương, lại đổi lấy kết cục thương tích đầy mình?” Bắc đế nhìn nam tử đã bị tra tấn đến không ra hình người, dùng giọng điệu châm chọc đả kích hắn, ý đồ đánh bại tâm phòng người thường không thể có của hắn.

Sứ thần Trung Nguyên bị ánh mắt khinh thị làm cho rùng mình, tay chân luống cuống lau mồ hôi lạnh, toan giải thích. “Hắn là kẻ tội phạm, trừng phạt đúng tội, hắn... hắn...”

Không có hắn, các người đã sớm thành một đồng thịt nhão. Bắc đế chế nhạo tên sứ giả ngu xuẩn. Lại một lần nữa nhìn kẻ tù phạm đang ngồi dưới đất, thấp hơn nửa người. “Tại sao không nói chuyện? Bị cắt đầu lưỡi rồi à?”

Nam nhân như nước hồ chết, không dậy nổi lên một gợn sóng.

Sau một khắc, tiếng giết chóc vang khắp điện phủ.

“Thỉnh hoàng thượng giết hắn tể cờ, dùng an ủi vong hồn.”

“Thỉnh hoàng thượng hạ lệnh xử tử.”

“Thỉnh hoàng thượng báo thù cho đại ca của thần, cùng hàng vạn tướng sĩ.”

“Thỉnh...”

“Giết hắn đi, giết hắn đi.”

Người này đương nhiên không thể không giết. Bất kể là vì mở rộng quốc thổ, còn là vì uy tín của mình. Nhưng để cho hắn mang theo một thân ngông nghênh mà đi ư? Hắn thua chẳng qua là vì địa vị chênh lệch. Nếu như hắn không phải là tội nhân...

Chúng thần góp lời không dứt bên tai, làm Bắc đế suy nghĩ đến đau đầu. Hắn biết rõ, ba năm huyết chiến đã làm những thần tử khấn khời, sục sôi thành phiên chán, nôn nóng, nghi kỵ... Mặt ngoài không nói, có lẽ chính hắn cũng khó mà tin cậy được bản thân mình.

Giết đi? Giết đi? Dùng một mạng để đổi về nhân tâm đã ly tán... Tại loạn thế này, tự tôn có thể đáng vài phần sao? Muốn dùng uy vọng chấn nhiếp tù địch, trong mắt chứng kiến sợ hãi, làm sao nói được dễ dàng...

Thôi, thôi! Bắc đế vung tay dứt khoát, phát lệnh. “Mang xuống chém đầu, huyết tể vong linh.” Thị vệ bên điện một trái một phải, dựng lên kẻ tù phạm vết thương chồng chất. Bắc đế liếc mắt nhìn nam tử, xoay người bước trở lại long ỷ.

Chính là giờ phút này!

Bắc đế quay lưng về phía kẻ tù phạm mà đi, đã xa mười bước, vượt qua phạm vi tiếng xiềng xích. Biểu tình của mọi người ở đại sảnh đã lơ là đi rõ ràng.

Sơ hở! Sơ hở! Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Cánh tay trái nhìn như tàn phế của nam tử rút ra bội đao ở vòng eo tên thị vệ, vẽ lên một đạo bạch quang, thị vệ ở hai bên không kịp rên rỉ mà chết. Đồng thời, hấn chặt bỏ tay phải bị xiềng xích, lãnh khốc như cắt tay kẻ địch. Nam tử thoát khỏi xiềng xích, vung đao phóng tới Bắc đế.

Nhanh, quá là nhanh! Cẩn bản không kịp phản ứng, nam tử lao lên cao đánh cuống một đao, những người khác vừa mới kịp rút vũ khí ra khỏi vỏ. Bắc đế nổi tiếng giành quyền từ trên lưng ngựa, cũng chỉ kịp quay người lại ngheh nhận.

Dưới háng truyền đến cảm giác đau đớn đến nghẹt thở, làm Bắc đế hiển hiện tuyệt vọng.

Thế nào mà hấn lại quên, đã từng thỉnh giáo tài nghệ của nam tử trước mặt? Có thể nào phớt lờ một nam tử từng đe dọa được cả ba quân? Mặc dù, hấn là một kẻ tù tội vô danh.

Máu của nam tử không chảy vô ích. Nó làm tê liệt tâm phòng của địch nhân. Trong nháy mắt, vì đạt được mục đích mà hấn không chút do dự chặt bỏ cổ tay mình. Nếu không phải hấn, kẻ khác dù chẳng phải người bị tra tấn, càng không nói là chỉ còn chút hơi tàn, sao dám giữa thanh thiên bạch nhật ám sát vua một nước.

“Dừng tay!” Bắc đế lớn tiếng hô lên ngăn lại đám thị vệ đang định xông đến, cố nén đau đớn toàn thân, nhìn chăm chăm vào nam nhân nói: “Vì sao không giết ta?”

“Người chết, ai thay ta đi hủy diệt vương triều kia?” Dung nhan nam nhân không đành lòng mà hơi hơi vặn vẹo, tầm mắt lạnh băng như rộng thêm một tầng. Hấn dùng thanh âm trầm thấp, chỉ cách một chút mới nghe thấy nói ra: “Mất đi lạc thú làm nam nhân, đối với người còn lại mà nói, cũng chỉ có giết người đoạt quốc.” Nói xong, ánh mắt nam tử dần dần chuyển thành khinh miệt. Lập tức trở tay một đao, đâm vào trái tim của mình, trong tích tắc ngã lộn.

“Ha ha ha... Muốn mượn tay của ta, làm cho những kẻ giết hại người của người thống khổ sao?” Bắc đế hung hăng nhìn chăm chăm thi thể nam tử. Dù phần nộ ngập trời, đối mặt với người chết phát tiết thế nào đây? Không muốn làm cho hấn đạt được ước muốn, chỉ có thể như đối phương nói, mất đi lạc thú làm nam nhân, còn lại cũng chỉ có giết người đoạt quốc. Hừ... Sau thời gian không quá nửa cây hương, hấn từ kẻ tung hoành một cõi, thành loại thái giám hèn mọn! Một đao trí mạng, so với giết người càng phá hủy tự ái của hấn một cách hữu hiệu.

Mạnh mẽ! Quá mạnh mẽ! Dù cho chết cũng không rơi tay người khác, khiến cho hận ý của hấn phát tiết không được, lại khiến hấn chẳng thể nói nên nỗi điên ,thống khổ. Nam nhân không thua, hấn thay đổi xảo diệu kết cuộc mà mọi người xem là dĩ nhiên. Thậm chí dù biết rõ ý đồ của hấn, vẫn không có cách nào ngoài trở thành một công cụ báo thù. Chỉ vì một đao kia giận chó đánh mèo, mà phải trả giá thâm đau đớn.

“Dem hấn hoả táng.” Hấn mang theo tro cốt nam tử, leo lên thành bích Trung Nguyên, rửa một kiếp này vĩnh viễn không bù hết sỉ nhục. Bắc đế nỗ lực duy trì dáng đứng, quát hỏi: “Vì sao không đem hấn hai tay đều xiềng?”

“Bẩm... Bẩm hoàng thượng, xương vai tay trái hấn đã chặt đứt, cho nên...” Trưởng thị vệ sớm đã mặt mày xám ngoét, lão đảo quỳ xuống đất.

“Cho nên người liền tự ý, chỉ khóa tay phải của hấn! Biết rõ cái gì gọi là một kẻ liều chết, vạn người khó cản sao? Người đâu! Lôi ra ngoài chém! Hai tên đã chết mang đi phơi thầy một tháng, rõ ràng một kẻ trọng thương đều bắt không được. Trong tướng lĩnh thị vệ nội cung phạt lương bổng ba tháng.” Ánh mắt Bắc đế cơ hồ đem người bắn chết.

Hấn biết rõ ý đồ của thuộc hạ, rõ ràng là muốn xem kẻ tử địch phải chèn ép thân mình, dùng hơi tàn mà cầu xin tha thứ. Vì thế, nên không cắt lưỡi nam nhân, thậm chí đặc biệt nói lỏng một tay của hấn. Vọng tưởng được chứng kiến nam tử làm trò hề. Buồn cười là, núi cao còn có núi cao hơn.

Chẳng qua, coi như là đem chân tay nam tử toàn bộ chém. Nhưng mong muốn của hấn đã thành. Nam tử chính là mãnh thú vì mục đích không tiếc bất cứ giá nào.

Không biết là thần tử nào đột nhiên hoàn hồn, quỳ xuống đầu tiên, đại sảnh lập tức đông nghịt quỳ một đám, đồng thanh hô: “Tạ ơn hoàng thượng thứ tội, tạ ơn hoàng thượng thứ tội!”

“Còn không mau truyền thái y!” Thái giám tổng quản nhìn ống quần Bắc đế đã ướt sũng máu, hướng đến tiểu thái giám đang ngây ngốc bên cạnh hô lên.

Vẫn bị nhìn ra đầu mối? Ánh mắt Bắc đế xoáy sâu vào thái giám tổng quản, thần sắc theo số lần phát run của đôi phương càng thêm tối tăm. Hắn nhin đau ổn định thân hình, ra lệnh. “Dem tặc tử Trung Nguyên kéo xuống lăng trì xử tử, dùng tế hoàng kỳ.”

“Không...! Các người không thể giết ta, ta là sứ thần, hai nước giao chiến không chém sứ thần, các người không thể giết ta! Không thể giết ta!” Sứ thần đang co lại tại một góc cung điện bị kéo thô bạo ra khỏi đại sảnh, dọc đường tru lên như giết heo.

“Ta không giết sứ thần, là hoàng tộc Trung Nguyên giả hoà đàm mà phái thích khách.” Bắc đế mặt đầy mồ hôi lạnh, quát.

Cớ để xuất binh đến Trung Nguyên, cũng được nam tử sắp đặt rất tốt. Chính mình mặc dù làm vua một nước, cũng không thoát khỏi là một con cờ trong lòng bàn tay nam tử...

Bắc đế thở dài, sau đó nhìn lên. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn các sứ thần lần lượt bị xử tử, bởi vì tình huống đột nhiên xuất hiện ngoài ý muốn, ai nấy đều vẻ mặt thất kinh. Sau nửa ngày, hắn cao giọng nói: “Dem quân theo phía nam thẳng đến Trung Nguyên!”

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Vô số tiếng phụ họa, dục vọng, huyết tinh, giết chóc, tội ác vô tận.

Đúng vậy, hắn muốn tính mạng của tất cả mọi người. Hắn muốn huyết tẩy Trung Nguyên, hắn không thể vì sơ sẩy vừa rồi mà hối hận cả đời. Hắn muốn dùng tiếng đồ thán của vạn vật sinh linh đền bù tội tôn đã bị nghiền nát của hắn...

Sau này, khi Bắc đế nhất thống giang sơn, chắc chắn hỏi chính mình như vậy. ‘Nếu không có nam tử từng cho hắn một kích trí mạng. Hắn còn có thể đứng ở trên cổng thành cao ngất này, quân lâm thiên hạ sao?’

Chương thứ nhất: Mong một giấc chiêm bao dài chẳng dậy

Đây là đâu? Người thanh niên nửa nằm nửa ngồi ngắm nhìn bốn phía. Thế giới đen kịt một mảnh, không khí lưu động rét lạnh, bốn phía trống trải, trong gió xen lẫn mùi tanh hôi nồng nặc.

Nước?

Không, là máu! Thanh niên nhanh nhạy phát giác, bao vây quanh thân mình hắn là chất lỏng lạnh lẽo, leo lên giống như có sinh mạng, dây dưa, găm hút tứ chi của hắn. Bất kỳ một giây động rất nhỏ nào cũng cảm nhận được thân mình ứ huyết môi như hủ bại, ngấm đến bành trướng cực hạn chán ghét. Bên tai hắn vang lên tiếng lúc thiên quân vạn mã giao chiến, rên rỉ gào rú cực kỳ tàn ác. Ngực trái của người thanh niên chợt kịch liệt đau nhức, một thanh chủy thủ lạnh băng đi ngang qua tại ngực.

Đúng rồi, hắn đã chết. Hắn nhớ mang máng chính mình đã trở tay nghênh nhận một cách thoải mái. Một kiếm kia chặt đứt lưu lyễn phàm trần, vứt lại tất cả yêu hận tình cừ. Sinh coi như nhân kiệt, chết cũng hi sinh oanh liệt. Hắn hôm nay đứng là thị huyết Tu La ở mười tám tầng Địa ngục. Chờ đợi hắn cũng không phải cứu thực, mà là trầm luân...

Lộc cộc, lộc cộc...

Thanh âm gì vậy? Đúng. Đúng rồi, là tiếng bánh xe nhấp nhô. Hắn cảm thấy thân thể xóc nảy. Không phải hắn đã chết rồi sao?

Vút vút...

Nghe tốc độ bánh xe quay cuồng, cùng cảm giác điên đảo của hắn, hắn phải là trong xe ngựa? Tiếng vút vút kia, chỉ sợ là tiếng roi xé rách không khí, đánh vào mông ngựa vang lên. Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Đang ngủ say bấy lâu, tại sao phải đánh thức hắn?

“Ây dà, giả thục. Không phải là đi quá nhanh sao?”

“Người lo lắng cái gì? Nữ nhân trong xe?” Tiếng một nam nhân trung niên chê cười hỏi.

“Giả thục, nói như vậy là đại bất kính đó! Tốt xấu gì cô ta cũng là chính thê của tiểu Hầu gia.”

“Phì! Người mà tiểu Hầu gia nhà ta thích cũng không phải cô ta. Lúc trước, chủ tử vừa ý muối muối của cô ta, không ngờ cô ta dùng gian kế, gả tới.”

“Gian kế gì?”

Nam nhân hừ lạnh nói: “Nghe nói, là dùng xuân dược mà thực hiện. Chủ tử chính là quá hảo tâm. Theo ta thấy, không bằng loạn côn đánh chết, thiên hạ cũng bớt một cái tiện nhân vô sỉ!”

“Giả thục, người nghe ai nói thế?”

Nam nhân quát: “Tiểu Hầu gia cùng thân muội của cô ta đều nói như vậy, chẳng lẽ còn không phải?”

“Đâu có, đâu có! Việc này tất nhiên không sai. Ta dám không tin giả thục sao?”

Nam nhân đắc ý nói: “Sao mà sai được, ta theo tiểu Hầu gia lâu như vậy. Chuyện này sao ta lại không rõ! Chủ tử nói trước mặt ta, chính là coi ta như thân tín đó!”

“Chúc mừng giả thục. Sau này phát đạt, cũng đừng quên tiểu đệ nha?”

“Ha ha, đó là tự nhiên.”

Nữ nhân trong xe là nói ai? Đầu ngón tay của hắn lại cử động. Mình không phải là bị giam cầm tại máu đặc trong biển hồn phách sao? Vì sao lại có tri giác? Chẳng lẽ, chỗ tối tăm kia thực sự là Diêm La địa phủ, hôm nay đưa hắn đi đâu thai sao? Vài chục vạn oan hồn quần lầy thân hắn có phải cũng cùng nhau lẫn vào nhân gian hỗn độn này?

Lộc cộc, lộc cộc...

“Dù sao cũng đi ba ngày rồi, sao cô ta còn không tỉnh?”

“Kệ cô ta đi! Ta mong cô ta chết quách đi, tiểu Hầu gia mới có thể cưới người khác.”

“Ây dà, giả thục à, ta cảm thấy được chuyện này có chút kỳ quặc.”

“Cái gì?” Nam nhân khó hiểu hỏi.

“Tiểu Hầu gia nếu đã không thích, sao còn phái chúng ta tới đón cô ta trở về? Dứt khoát viết một tờ từ thư, đem nữ nhân này khỏi trở lại nhà chồng là được.”

Nam nhân khô họng nói: “Tiểu Hầu gia hẳn là không nhẫn tâm. Nói thế nào, cô ta cũng là chính thê của chủ tử.”

Nực cười! Nếu như tiểu Hầu gia thật sự quan tâm đến chính thê, sẽ để hai kẻ cộc cằn tới đón người sao? Nhưng, có quan hệ gì với hắn đâu? Hắn không muốn tỉnh lại, không muốn làm người. Một kiếp đau thấu tâm can, chỉ tử khó quên. Cái gì cũng tốt, chỉ trừ làm người trên đời.

Thở dài...

“Bẩm báo chủ tử, phu nhân tới.”

Hả? Có người đem hắn bế lên. Chẳng lẽ, hắn là phu nhân vừa được nhắc đến? Điều này, làm sao có thể? Nghi vấn xẹt qua đầu hắn, tập trung vào bước chân của đối phương. Ước chừng khoảng hai chén trà, hắn được để vào chăn bông mềm mại. Trong mũi có mùi khuê phòng nữ nhi, mùi thơm đặc biệt.

“Các người lui ra.”

“Dạ.”

Tiếng bước chân lần lượt đi xa. Tiếng hít thở trong phòng, tính cả hắn, chỉ còn lại ba người.

“Giả thục, đây là chuyện gì? Phu nhân vì sao hôn mê bất tỉnh?”

“Hồi bẩm chủ tử. Lúc tìm được phu nhân, nàng đã như thế. Tiểu nhân thỉnh đại phu, hần nói phu nhân là trúng độc mê man. Tiểu nhân sợ không có Hàu gia phân phó, ra roi thúc ngựa chạy về. Thỉnh chủ tử định đoạt.”

“Đến nay là mấy ngày rồi?”

“Hồi bẩm chủ tử, ba ngày.”

“Chưa từng tỉnh qua?”

“Dạ.”

“Tìm được phu nhân ở đâu?”

“Dạ bẩm, Tương Tư am ở biên cảnh.”

“Ni cô miêu?”

“Dạ.”

Có một tay đang sờ hần, là tay nam nhân. Lòng bàn tay có vết chai. Xem ra, người này quen dùng kiếm. Chủ nhân bàn tay này chính là tiểu Hàu gia sao? Mà hần, lại chiếm lấy thân thể của nữ nhân, vô duyên vô cớ thành Hàu gia phu nhân? Không, không, dời hồn thuật hần chưa bao giờ chứng kiến... Có thể lần này trải qua, biết nói như thế nào đây?

“Môi phu nhân vì sao lại như vậy? Người không có cho nàng uống nước sao?”

“Hồi bẩm Hàu gia. Hàm răng phu nhân đóng chặt, không cách nào cho ăn cơm.”

“Hừ! Cho nên, người để nàng tự sinh tự diệt?”

“Thỉnh Hàu gia thứ tội.”

“Cút!”

“Dạ, dạ.” Ba ngày qua vênh váo tự đắc toàn bộ chỉ là giả. Giả thúc nức nở như chó nhà có tang rời khỏi.

Bỗng nhiên, mạch cổ tay của hần bị xiết chặt. Nam nhân này muốn làm gì? Tâm trí hần rung mình. Chỗ trí mạng bị dùng lực bắt ép, thực khó chịu. Nhưng giờ này khắc này, hần phải trầm mặc đề xuống nhịp tim đập. Hử? Đối phương là bắt mạch cho hần? Không thể tưởng được, đường đường một Hàu gia, còn biết y thuật. Hần cho rằng, một nghề thấp kém như đại phu người chức cao đều khinh thường một bậc đi!

“Xuân Phong.” Nam nhân cất cao giọng nói.

“Có nô tỳ.” Tỳ nữ bên ngoài phòng đáp lời.

“Đến chỗ quản gia lấy nhân sâm núi, hầm canh gà cho phu nhân uống.”

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh.”

Soàn soạt...

Nam nhân hình như viết cái gì, hần nghe được tiếng bút lông sờ nhẹ trang giấy. Khoảng một nén nhang, nam nhân đặt bút xuống, cán bút chạm vào giá bút phát ra tiếng leng keng thanh thúy. Âm thanh vang tại này chỉ có dùng cây trúc trăm năm chế thành cán bút, cùng phỉ thúy rồng ruột đụng nhau mới có may mắn nghe thấy. Thật là kỳ quái. Hần nghĩ, xét theo toàn bộ ý tứ, tiểu Hàu gia xem chính thể như cỏ rác. Trong phòng phu nhân vì sao có đồ vật quý giá? Có thể là của hồi môn của nàng, hoặc phòng ngủ này không phải của nàng?

“Đi, theo phương thuốc bốc thuốc. Sau khi phu nhân uống canh gà, mang thuốc cho nàng uống.”

“Dạ.”

Đợi tỳ nữ rời đi, lòng bàn tay nam nhân lần nữa xoa gương mặt của hần, chậm rãi rời xuống. Đột nhiên, hần cảm giác trong cổ cứng lại, tay nam nhân bao lấy cổ của hần.

“Người vẫn không thể chết, hiểu chưa?”

Nam nhân bỏ qua cái cổ mảnh khảnh, vỗ vỗ mặt của hắn. Tiểu Hầu gia muốn từ trên mình nữ nhân này lấy cái gì? Hắn âm thầm cười lạnh. Đáng tiếc, nữ nhân này có lẽ đã chết rồi, mà hắn thì chỉ nguyện ngủ một giấc đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa. Ồ? Có người đến đây.

Rầm.

Ai mà gấp gáp như vậy? Cửa bị đẩy như vậy, chỉ sợ bị tổn hại không nhẹ.

“Phạm Lang, nghe nói đã tìm được tỷ tỷ?”

“Ừ.”

“Tỷ tỷ làm sao vậy?”

“Ngủ mê không tỉnh.”

“Phạm Lang, chàng trách ta sao?”

“Trách nàng? Vì sao?”

“Tỷ tỷ dù đã gả cho Hầu gia, có thể vì Khuynh Thành không bỏ nổi tình ý với Phạm Lang, đuổi theo đến Yên Châu. Chỉ sợ tỷ tỷ chính là giận Khuynh Thành mới rời nhà mà đi. Nếu có chuyện gì, ta giải thích với phụ mẫu như thế nào? Hu hu.”

“Đừng khóc, điều này sao có thể trách nàng. Khuynh Quốc nếu vì vậy mà làm khó nàng, chính là ghen phụ. Hầu phủ của ta sao có thể dung nàng?”

“Phạm Lang, lời này của chàng cũng không thể làm cho tỷ tỷ nghe thấy. Nếu không, nàng sao lại hận ta.”

“Được rồi, ta cùng nàng đi nội viện nói chuyện giải sầu đi? Chuyện tỷ tỷ của nàng, ta sẽ xử trí.”

Khuynh Quốc, Khuynh Thành, nếu dùng gọi người thì thật là dụng tâm lương khổ. Thế gian trai tài gái sắc. Nữ nếu không có nhan sắc nào tìm được chỗ nương thân? Chỉ sợ là Khuynh Quốc khó so được với Khuynh Thành mỹ mạo. Chủ nhân thể xác của hắn vì sao trốn đi, chỉ vì ghen ghét muội muội của mình? Tại Tương Tư am lại gặp cái gì mà chết không minh bạch?

Có lẽ nghĩ đến thì nhiều lắm. Đáng thương thay, hắn một mình một người vượt qua bao nhiêu năm tháng giữa biển máu, tích mịch đến nổi điên. Những ngày này, nghe người xa lạ nói chuyện, như cây cam lộ. Nhưng chỉ dừng lại như thế, nghe một chút mà thôi, hắn cũng không gia nhập. Đúng rồi, mình không phải là muốn ngủ sao? Vậy thì vĩnh viễn đừng mở to mắt, không cần phải cuốn vào nước lũ phân tranh này.

2. Chương 2: Kế Trong Càng Có Kế Trúng Kế

“Xuân Phong, phu nhân còn không tỉnh sao?”

“Dạ.”

Nam nhân dùng chốc lát, nói: “Phu nhân có đi vệ sinh?”

“Hồi bẩm chủ tử, không có.”

Trên đời làm gì có người chỉ có vào mà không có ra. Hắn âm thầm thở dài, mình là không muốn ăn, có thể có gì đó đưa đến bên miệng, thân thể theo bản năng nuốt. Bởi vì mạng sống thường thường không tránh khỏi đi theo ý niệm. Tiểu Hầu gia, chắc là đã sinh nghi đi?

...

Cạch!

“Ai?”

Cây đuốc sáng chói mắt chiếu lên, làm người trên giường trong nháy mắt như bị mù. Chốc lát trong nháy mắt thấy lại, mọi người trước cửa đã sớm một bước đem hán chặn được, kéo xuống giường, ép trên mặt đất, trên lưng bổ xuống liên tiếp những cú đánh hung ác.

Phạm Thiên dùng chân để lên cái cầm che kín bụi bặm của nam nhân, cười lạnh nói: “Ngay cả nữ nhân của ta cũng dám chơi, thật sự là chán sống.”

“Là nàng dụ dỗ của ta, là nàng!” Nam nhân lôi kéo ống quần Phạm Thiên, toàn thân run rẩy gào rú. Khuynh Thành đã đảm bảo là không có chuyện gì, vì sao hán lại bị bắt gian tại trận? Không, hán không muốn chết!

“Nàng là ai?” Phạm Thiên gầm lên.

Nam nhân nước mắt đầy mặt nói: “Là phu nhân, Khuynh Quốc phu nhân!”

Phạm Thiên nhíu mày chất vấn: “Vậy là Khuynh Quốc dụ dỗ người, người vì sao lại cùng Khuynh Thành làm việc cầu thả kia?”

Nam nhân giống như bị tiếng sấm đánh thẳng trong lòng, hán không dám tin nhìn qua bên trong giường lớn, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chăm chăm vào nữ nhân đang đỏ bừng khắp người vì mắc cỡ. Khuôn mặt khéo léo ôn nhu, hai mắt đầm lệ, vòng eo phong lưu uyển chuyển... Không phải Khuynh Thành thì là ai?

“Hu hu... Hầu gia, chàng phải vì nô gia làm chủ!” Khuynh Thành phi thân nhào vào trong ngực Phạm Thiên, khóc nỉ non. “Hán cùng với tỷ tỷ có gian tình, ai ngờ lại liên lụy ta... Ta thật hận! Hu hu...”

“Xuân Phong, phu nhân đâu?” Phạm Thiên an ủi Khuynh Thành, ngẩng đầu hỏi.

“Hồi bẩm Hầu gia, phu nhân đang ngủ ở trên giường nghỉ tạm.”

Kể từ khấu trên mặt đất trong nội tâm bị đá kích mạnh mẽ. Cứ tưởng rằng đó là nha hoàn, lại là phu nhân, hán quá không cẩn thận. Nhưng Tô Khuynh Thành tại sao lại ở trên giường? Có lẽ kế sách của bọn hán sớm bị người phát hiện, lợi dụng tương kế tựu kế. Đối thủ là ai? Thật đáng sợ! Sớm biết có ngày hôm nay, hán không nên tin lời nói của Khuynh Thành.

“Xuân Phong, Hạ Vũ, các người là thiếp thân nha hoàn hầu hạ phu nhân. Đã từng gặp qua nam nhân này chưa?” Phạm Thiên đá ra một chân hết sức, nam nhân không thể trốn tránh, chỉ đành chịu bị đá đánh, phát ra tiếng khóc thét tê tâm liệt phế.

Xuân Phong cung kính bẩm báo. “Trước kia chưa bao giờ thấy qua. Sáng nay giờ Thìn, Khuynh Thành tiểu thư từng mang người này đến khuê phòng của phu nhân, nói là cố ý thỉnh lang trung.”

“Là thế phải không?”

Phạm Thiên cúi đầu nhìn nữ nhân trong ngực, đáy mắt phun ra hào quang sắc bén. Khuynh Thành vô thức né tránh tầm mắt nam nhân, cảm thấy một mảnh bối rối. Nàng hít sâu một hơi, nói: “Phạm Lang, ta không biết tên cầm thú này cùng tỷ tỷ có... Chàng tin ta.”

“Ừ, ừm...”

Phạm Thiên tai mắt lạnh lẽo, nghe được tiếng động từ giường bên cạnh truyền đến, đẩy ra Khuynh Thành bước đến bên giường, ôm lấy Khuynh Quốc đang rên rĩ. Khuynh Thành bị Hầu gia để qua một bên sau lưng, đáy lòng phát lạnh, Phạm Thiên chưa từng đối diện nàng như vậy. Chẳng lẽ nàng bị nam nhân khác chạm qua, liền không đáng giá sao? Không, không nên là như vậy. Nàng rõ ràng tính toán hoàn hảo, làm cho người ta cưỡng hiếp Khuynh Quốc. Dù sao cũng là một hoạt tử nhân, căn bản không thể phản kháng. Mặc dù có nha hoàn, cũng có thể dùng mê dược quét dọn chướng ngại. Sau khi chuyện thành công, tất cả người ở Hầu phủ cũng biết Tô Khuynh Quốc mất thân trong sạch, sao có thể ngồi vị trí chính thê nữa.

Nhưng kết quả, vì sao thất thân lại là nàng? Nàng không biết chính mình xuất hiện ở trên giường Khuynh Quốc như thế nào. Lúc ấy, phá qua đau đớn khiến nàng thanh tỉnh, chính là đã đã muộn. Nàng toàn thân xui xẻo, không nói nên lời, chỉ có thể trở mặt nhìn đối phương thực hiện. Nàng thật hận! Đến tốt cùng là ai, vì cái gì hại nàng như vậy? Chỉ thiếu chút nữa, ngăn ngừa một bước ngăn, vị trí Hầu gia phu nhân liền

rơi vào lòng bàn tay của nàng. Đúng rồi, là Khuynh Quốc, nhất định là Khuynh Quốc làm hỏng chuyện tốt của nàng!

“Tỷ tỷ, tỷ tại sao phải hại muội? Vì cái gì!” Khuynh Thành hiện giờ không còn đường lui. ‘Vốn là vô tội, đụng trúng phóc xe’, không có gốc cây ngọn cỏ cứu mạng, nàng liền toàn bộ xong rồi.

“Khụ, khụ, khụ... Đau.” Khuynh Quốc dựa vào trong ngực tiểu Hầu gia, ôn nhu thở dốc, cau mày chậm rãi, dần dần mở ra hai con ngươi.

Tô Khuynh Thành vô ý thức buông ra, ngón tay ngọc bắt chặt lấy bả vai Khuynh Quốc hạ xuống, lui hai bước. Nàng thậm chí không hề suy nghĩ, vì sao chính mình lại trở ra, chỉ mê hoặc nhìn chăm chăm vào con mắt đen kịt trước mặt, ngây dại.

“Muội muội, trời giá rét, sao lại mặc ít y phục như vậy.”

A? Khuynh Thành đột nhiên hoàn hồn, thấy tỷ tỷ giống như cười mà không phải cười đang nhìn mình, sinh ra ai oán, nước mắt trong suốt chảy xuống lần nữa. “Tỷ tỷ, tỷ đã sớm tỉnh có phải không? Tỷ vì lòng ta yêu Phạm Lang, cố ý sai cầm thú kia giả trang lang trung tiếp cận ta. Hai người bọn tỷ, một sáng một tối, đem ta cho... Tỷ tỷ, tỷ thật hung ác!”

“Khuynh Thành, muội nói cái gì mê sảng thế? Khụ, khụ.” Khuynh Quốc cắn môi, nhẹ nhàng nhú mày.

Xuân Phong đưa lên nước trà, Khuynh Quốc uống vài ngụm, nhuận nhuận miệng lưỡi nói: “Cái gì Phạm Lang? Cái gì cầm thú giả trang lang trung? Bây giờ là canh mấy rồi, muội cùng tỷ tỷ nói đùa gì vậy? Mau đi ngủ đi, ngày mai sáng sớm còn phải hướng phụ mẫu thỉnh an nữa.” Dứt lời, Khuynh Quốc chuyển hướng nam bệ đang giờ cây đuốc nói: “Nữ quyến khuê phòng bọn người sao có thể tùy ý xông vào? Còn không mau lui ra!”

Nam bệ ở cửa bị thét ra lệnh quen, đều định giơ chân lên bước muốn đi gấp. Sau một khắc, lại vì tầm mắt lạnh lùng của tiểu Hầu gia chống lại, đều không biết làm sao, ngốc trệ tại chỗ, chờ chủ tử hạ lệnh.

Phạm Thiên một tay đỡ lên Khuynh Quốc, chuyển qua thân eo của nàng, hai người đối diện mà nhìn.

Khuynh Quốc ra sức giãy cánh tay Phạm Thiên đang xoa vòng eo nàng, quát lạnh: “Người là ai? Vì sao lại ở trong phòng ta?” Khuynh Quốc nhìn về phía Khuynh Thành bên cạnh hỏi: “Muội muội, tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Tỷ tỷ, tỷ đừng giả ngu! Tỷ làm hại muội còn chưa đủ, còn muốn cái gì đều đổ uội muội sao? Hầu gia, chàng phải vì nô gia làm chủ! Hu hu.” Tô Khuynh Thành kéo vạt áo của Phạm Thiên, thân thể trắng nõn vì khóc nức nở mà run run.

Phạm Thiên nhướn mày nói: “Nghiêng Nhi, nàng đi xuống đi. Xuân Phong, người đi chiêu cổ nàng.”

“Không, ta không đi!” Tô Khuynh Thành một mực xiết chặt quần áo Phạm Thiên, chết không buông tay. “Hầu gia, đêm nay không đem sự việc tra ra manh mối Khuynh Thành còn sống thế nào đây?”

Phạm Thiên phất tay làm cho nam bệ lui bước, Xuân Phong thấp sáng ánh nến trong phòng, sau đó trông coi hái hoa tặc vì một cước của Hầu gia mà đang hôn mê. “Khuynh Quốc, nàng không biết ta?”

“Chẳng lẽ ngược lại, tỷ muội chúng ta bị Tô phủ bán cho người làm nô?” Khuynh Quốc nghi hoặc nhìn hướng muội muội, lại ngó ngó Phạm Thiên, nhìn quanh bài trí trong phòng. Cảm thấy tỉnh ngộ nói: “Nguyên lai như vậy, ta thật sự bị bán.” Khuynh Quốc than nhẹ một lát, lạnh lùng dừng ở tiểu Hầu gia nói: “Tỷ nữ ngu hồ đồ, không biết chủ tử đêm khuya tới chơi, chủ tử có gì phân phó?”

“Nàng...” Phạm Thiên cực kỳ bàng hoàng duỗi cánh tay bắt lấy Khuynh Quốc, nắm lấy bờ vai của nàng hỏi: “Nàng không phải tỷ nữ, là phu nhân của ta. Phòng ngủ này là khuê phòng của nàng.”

Khuynh Quốc cười, nói: “Chủ tử lừa gạt nô tỷ làm gì, phu nhân nên là Khuynh Thành mới đúng? Ngài gọi ta là Khuynh Quốc, gọi muội muội là Nghiêng Nhi. Lạnh nhạt khác nhau một câu có thể thấy. Nô tỷ tự mình hiểu lấy, vị trí phu nhân này Khuynh Quốc đâu thể vọng tưởng?”

“Nàng...” Phạm Thiên bị bắt ép á khẩu không trả lời được, giận dữ nói: “Khuyh Quốc, nàng đừng làm ta tức giận. Ngày xưa vì phu với nàng có xấu hổ, nàng vong liền đã quên. Xuân Phong, người dìu phu nhân đi Lê Viên, hầu hạ cẩn thận.”

“Dạ, chủ tử.” Xuân Phong chuyển mình, đang định đi nâng phu nhân. Không nghĩ, Khuyh Quốc không chút nào lưu luyến từ trên đùi Hầu gia cách xa, đẩy ra tay Xuân Phong, bước về phía cửa phòng. Trước khi đi, quay đầu lại cười nói: “Chủ tử, từ từ an ủi Khuyh Thành phu nhân. Nô tỳ không quấy rầy.”

“Nàng... Ai...!” Phạm Thiên bước tới, giữ chặt cổ tay Khuyh Quốc, một tay xoa eo thon nhỏ của nàng, lắc đầu bất đắc dĩ. “Vi phu đi cùng nàng, nên tin ta đi?”

Không đợi Khuyh Quốc trả lời, Khuyh Thành đang nằm sấp trên giường nhảy lên mà dậy, dùng thân thể dán hướng phía sau lưng Phạm Thiên, vội la lên: “Phạm Lang, chàng cứ như vậy vứt bỏ ta sao? Chàng biết rõ tỷ tỷ đối với ta như thế nào lại không vì ta chủ trì công đạo! Miệng người đáng sợ, Hầu gia không cho ta công đạo, ta còn có thể mặt gặp người khác sao?”

Phạm Thiên ôn nhu hỏi: “Khuyh Quốc, nàng gặp qua nam nhân trên mặt đất chưa?”

Khuyh Quốc liếc nam tử dò xét, hơi hơi vuốt cằm. “Có chút quen mắt.”

Khuyh Thành vui vẻ nói: “Phạm Lang, chàng xem! Tỷ tỷ có biết.”

Khuyh Quốc ngạc nhiên nói: “Ta biết chứ, hắn không phải là tình lang của muội muội sao? Ta nhớ muội muội ngại hắn xuất thân thấp hèn, cự tuyệt việc hôn nhân. Chẳng lẽ hai người ‘Đầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng’?”

“Ôi Khuyh Quốc, người ngậm máu phun người!” Khuyh Thành buông ra sống lưng Hầu gia, chuyển hướng Khuyh Quốc vung tay định đánh, muốn dùng móng tay cào mặt của nàng.

Ngậm máu phun người thì thế nào, thêu dệt vô cơ thì sao? Khuyh Quốc cười không nói. Lúc này, ai duy trì bình thản, chính là người thắng.

Phạm Thiên lật tay bắt lấy Khuyh Thành, nhắm mắt thống khổ nói: “Xuân Phong, Hạ Vũ, Thu Lộ, các người mang tiểu thư xuống dưới. Đông Tuyết, tìm người đem đám tặc mang xuống Trầm Đường.”

“Dạ.” Bốn tỳ trăm miệng một lời trả lời, lập tức đem Khuyh Thành mang ra nội viện.

“Không, không...! Phạm Lang, chàng phải tin ta, tin ta! Phạm Lang...!” Thân ảnh Tô Khuyh Thành kích động càng đi càng xa, chỉ để lại tiếng kêu rên thê lương khắp sân nhỏ.

Phạm Thiên nắm lấy bả vai Khuyh Quốc, hỏi thăm: “Phu nhân đã thỏa mãn chưa?”

Khuyh Quốc ngẩng mặt, nhìn Phạm Thiên nói: “Một tỳ nữ nhỏ nhoi có năng lực gì làm Hầu gia xem sắc mặt ta mà làm việc? Chủ tử, chớ giễu cợt.”

“Nàng...” Phạm Thiên cơ hồ rơi vào tiếng cười của Khuyh Quốc, hần lắc lắc đầu, thanh tĩnh nói: “Khuyh Quốc, nhớ kỹ, nàng phu nhân của ta.”

“Dạ, là chủ tử phân phó Khuyh Quốc tự nhiên không dám phản đối.” Khuyh Quốc câu dẫn ra khéo môi nói: “Hầu gia, thứ cho Khuyh Quốc nói thẳng. Nếu ngài thật sự là phu quân của ta, vì sao trong nội tâm của ta không hề nhớ ngài?”

“Nàng...” Phạm Thiên hôm nay rốt cục minh bạch, cái gì gọi là ngậm miệng ăn hoàng liên. Cái khổ này, thật đúng là khó nuốt xuống!

Khuyh Quốc không để ý tới Phạm Thiên, chuyển hướng Xuân Phong nói: “Xuân Phong tỷ tỷ, phiền tỷ dẫn ta đi Lê Viên.”

Xuân Phong hạ thấp người nói: “Phu nhân gọi Xuân Phong được rồi, hai chữ tỷ tỷ thực không dám nhận.”

“Phu quân, Khuyh Quốc cáo từ.” Khuyh Quốc nhìn Phạm Thiên, Xuân Phong, chủ tớ hai người dùng ánh mắt vụng trộm giao tiếp, giả bộ như không biết, xoay người, đi theo sau lưng tỳ nữ xách đèn lồng, qua hành lang xuyên viện, dạo bước đến Lê Viên.

Phạm Thiên xuất thần nhìn qua bóng lưng Khuynh Quốc. Ngày Khuynh Quốc trở lại Hầu phủ, hấn mệnh cho tỳ nữ lúc rửa mặt, điều tra qua thân thể của nàng. Xác thực là bản thân Khuynh Quốc. Khuôn mặt kia, xúc cảm kia, không thể gạt người. Chỉ là, ánh mắt của nàng, biểu lộ, ăn nói, điểm nào cũng không giống Khuynh Quốc.

Có lẽ nàng thật sự mất trí nhớ, mới có thể tính tình kịch biến. Nhưng ai có thể phòng ngừa vạn nhất? Khuynh Quốc thay đổi, đến tột cùng là phúc hay là họa? Phạm Thiên khép lại con người, không hề lo ngại, chỉ nhìn chăm chăm một ánh trăng sáng đang dần dần chìm về phía tây.

Đèn lồng huyết hồng trong gió nhẹ tỏa ánh sáng buồn bã, giống tâm trạng nàng lúc này. Khuynh Quốc giơ lên cánh tay, hảo một đôi tay mỹ nhân, tuyết trắng như ngọc, mềm mại không xương. Đáng tiếc, lại không phải mong muốn của nàng. Nàng muốn hai tay có lực, bay qua tường đá sừng sững, muốn đi đứng mạnh mẽ, đào thoát khỏi nhà tù Hầu phủ này.

Vừa vào Hầu môn sâu giống như biển, từ nay về sau tỷ muội nổi can qua. Không cần hoài nghi, tiểu Hầu gia thích Khuynh Thành. Còn nữ nhân kia xác thực muốn gả cho Hầu gia, nhưng phải vị trí chính thê mới nguyện xuất giá. Chính là gặp Khuynh Quốc bệnh nặng, liền muốn dùng mê gian kế. Nếu vậy, Hầu phủ phu nhân cùng người thông dâm, hoặc bị thi bạo, tóm lại mất trong sạch. Hầu gia nếu không nguyện ý cũng phải hưu thê.

Đáng thương thay, Xuân Hạ Thu Đông bốn tỷ là người ra sao? Dem cử động của Khuynh Thành đều hỏi bẩm Hầu gia, nam nhân kia sao lại không biết? Hấn nghĩ đến cái tương kế tựu kế, hôn mê Khuynh Thành, cùng Khuynh Quốc đổi chỗ, khi có người dục hành bất kỳ liền ra mặt ngăn cản. Bất luận như thế nào, Khuynh Thành khuê dự đã mất, đến lúc đó chỉ cần có thể gả vào Hầu phủ nào còn có chấp danh phận cái gì nữa?

Có thể là hấn nào nghĩ đến, dù ai phục tại bên cạnh, lúc hấn nhảy vào phòng, hối hận thì đã muộn. Nữ nhân hấn yêu mến ở trước mặt hấn bị người thông dâm, tư vị trong đó sợ là người bên ngoài khó có thể cảm nhận được. Tiểu Hầu gia nhất định buồn bực Khuynh Thành vì cái gì không hô. Kỳ thật chỉ cần nàng vừa gọi, Hầu gia sẽ dẫn người xông vào. Gần kề mà kém trong tích tắc như vậy, đây bàn đều thua.

Khuynh Quốc mỉm cười. Nàng chẳng qua điểm huyết ngũ cùng á huyết của Khuynh Thành, liền làm cho hai người thống khổ, cũng coi là làm nguyên chủ thân thể của nàng xả giận. Thiệt thòi là công lực của nàng nông cạn, huyết đạo một lát tự giải, kể từ đó, thủ đoạn này càng thiên y vô phùng. Nàng còn lo lắng Khuynh Thành nếu nói không được thì nên làm cái gì bây giờ.

Khuynh Quốc nhìn ánh trăng trên mặt đất, lẳng lặng nghĩ, nghiệt duyên dây dưa kiếp trước khiến cho nàng khó thoát lao lung. Nhưng cả đời này, nàng tuyệt không lại vì người khác. Đã sống, đã tỉnh lại, nàng liền muốn vì chính mình mà sống.

(*) Từ chương này Khuynh Quốc là nữ, sẽ gọi là nàng nha.

3. Chương 3: Chuyển Thế Tìm Ra Lời Giải Lại Sinh Nghi

Giờ Thìn hai khắc, Khuynh Quốc mặc váy gấm xanh nhạt, tự mình họa mi trang điểm. Nói đến buồn cười, nàng đối với nữ nhân biết rõ hết thấy. Nàng từng làm sát thủ, không biết bao nhiêu lần dùng thân phận danh kỹ tiềm phục tại bên cạnh người mục tiêu. Lớn như cầm kỳ thư họa, nhỏ như đuổi bướm nghịch nước, sư phụ huấn luyện của nàng yêu cầu giờ tay nhắc chân đều phải thập toàn thập mỹ. Nàng cũng không làm người ta thất vọng, tiếp cận mục tiêu chưa bao giờ lỡ tay.

Nàng từng là nam nhân, lại muốn mặc lên la quần làm chút ít hoạt động hạ cử lưu. Năm đó, nàng mới mười hai tuổi. Như vậy có vẻ là quá sớm đi? Sợ là làm luyến đồng. Nàng cười khổ, sờ lên gò má Khuynh Quốc, không thể nói là tuyệt sắc, nhưng cũng rõ ràng thanh tú động lòng người. Thân thể này chính là căn cứ sau này của nàng.

Nhưng hồn phách vì sao dời nhập trong cơ thể nữ nhân? Nàng từng là nam nhân, sao lại không phải là thân phận nam nhi. Nàng nghĩ, quét son rơi trên bàn trang điểm, xé bỏ áo lưới trên làn váy. Mười ngón tay Khuynh Quốc chăm chú nắm lại thành quyền, trong đồng tử mê người lộ ra kiên nhẫn.

Đúng, nàng đã tái thể làm người, nên vứt lại chuyện ngày xưa. Chỉ là nhiệt huyết nam nhi có thể biến mất sao? Có câu, giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Mà bản thân cũng không muốn thay đổi, thế sẽ không là nàng. Hôm nay, nàng chỉ có thể an ủi mình như vậy. Thân phận của nữ nhân, có lẽ làm cho nàng sống được rất tốt.

Khuynh Quốc, danh tự trên mình là một cái tiểu gia ngọc bích, có phải quá nhiều châm chọc? Danh tự mười phần nữ nhi. Nàng cười nhạt, vậy gọi là gì bây giờ? Bất Hối, đúng vậy, nàng muốn cả đời không hối hận. Nàng đã cướp lấy thân thể của nữ nhân, không ngại những gì nàng lưu lại, cũng không uổng nàng kiếp sau.

Bất Hối, Khuynh Quốc. Đúng vậy, nàng sau này chính là Khuynh Quốc Bất Hối.

“Phu nhân.” Xuân Phong cách cửa chính bằng gỗ lim khẽ gọi.

Khuynh Quốc liếc nhìn chỗ bóng người trên giấy dán khuôn cửa hoa văn, hỏi: “Chuyện gì?”

“Chủ tử ời.”

Khuynh Quốc đứng dậy mở cửa, bước ra, nghịch nghịch nếp uốn trên làn váy, thản nhiên nhìn Xuân Phong nói: “Dẫn đường.”

Xuân Phong trong lòng đột nhiên run lên, rũ xuống mí mắt, cung kính khom người. “Dạ.”

Khuynh Quốc theo Xuân Phong đông chuyển tây ngoặt, xuyên qua vài hành lang gấp khúc. Hậu viện Hầu phủ có rất nhiều đại thụ chọc trời, cành lá rậm rạp che trời xanh trên đỉnh đầu. Ánh nắng theo khe hở của tán lá xuyên qua, từng dải in tại phía trên tường trắng ngói xanh. Gió mát bay lại, một chút hào quang gióng như đom đóm đêm hè, sâu kín di động.

Khuynh Quốc thân ở hành lang, bên tai nghe được tiếng chim, trong mũi là hương hoa. Hai bên vách tường hành lang gấp khúc, cách một trượng lại có một cửa sổ. Người trong hành lang đi mười bước là được ngắm một cảnh. Trong đó cảnh trí chẳng hề giống nhau, trúc xanh hoa hồng, hòn non bộ nước chảy, cái gì cần có đều có, cực kỳ xa hoa. Khuynh Quốc từng đi qua dải gạch vàng trải dài, tường cung điện bằng bạch ngọc. Từng có kẻ bởi vì muốn nhìn một nụ cười của nàng, trong sân đưa đến đây ấp kỳ trân dị bảo. Nhưng đến giờ phút này, chẳng qua là gặp sự phụ.

Cuối hành lang gấp khúc hợp với thư phòng của tiểu Hầu gia. Xuân Phong đưa Khuynh Quốc vượt qua ba cánh cửa, mời đi vào trong thất, lặng lẽ theo cạnh ngoài kéo cửa phòng lên.

“Hầu gia sáng sớm mời Khuynh Quốc đến, không biết có chuyện gì quan trọng?” Khuynh Quốc bước vào thư phòng, nói thẳng vào vấn đề.

Phạm Thiên buông quyển sách, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng. Quần áo màu xanh nhạt dán vào da thịt tuyết trắng. Đầu tóc dài đen nhánh, một cái trâm ngọc bích nhẹ nhàng vén lên, buộc thành búi tóc. Trên người nữ nhân không có bất kỳ đồ trang sức dư thừa nào. Khuôn mặt trắng nõn, cơ hồ không có dùng qua son phấn. Nhất trương tố nhan, một vòng thu ba, cả người thanh lưu.

Phạm Thiên đứng dậy, định vịn Khuynh Quốc ngồi xuống ghế.

Khuynh Quốc khẽ khom người, né tránh tay nam nhân đang duỗi ra, tự mình ngồi xuống, lẳng lặng nhìn đối phương, chờ đợi trả lời thuyết phục.

Phạm Thiên cười khổ thu tay lại, giận dữ nói: “Hôm nay, ta tìm phu nhân là muốn cùng nàng thương lượng chuyện của Khuynh Thành.”

Đáy lòng Khuynh Quốc lạnh lẽo, Khuynh Thành làm việc xấu xa, nam nhân này biết được toàn bộ, nhưng vẫn đối tỷ muội hai người gặp dịp thì chơi như cũ. Hầu gia mình bạch Khuynh Thành phẩm tính, nhưng lại không bỏ nổi nàng. Không biết là ưa thích Khuynh Thành mỹ mạo, hay thiên vị nữ nhân có tâm cơ? “Khuynh Thành là muội muội của ta, Hầu gia có lời gì, cứ nói đừng ngại.”

Phạm Thiên đánh giá nữ nhân trước mắt, nhìn không ra một chút tâm tình biến động, chỉ đành ngượng ngùng cười nói: “Tối hôm qua, Khuynh Thành bị người cưỡng hiếp trong phòng. Mọi người đều thấy, nữ hài trong sạch đều mất hết. Khuynh Quốc, nàng tại Hầu phủ của ta bị việc này, ta không cưới nàng, khác gì đẩy nàng vào hố lửa. Huống chi, Khuynh Thành là muội muội của nàng, ta có thể nào thấy chết mà không cứu được?”

Khá lăm tránh nặng tìm nhẹ! Khuynh Quốc nhướn mày nói: “Hầu gia, nam nhi phần lớn là tam thê tứ thiếp. Muội muội thất thân, Hầu gia cũng không để ý, ta đây là tỷ tỷ, cho là lạc quan kỳ thành. Tỷ muội chung một phu quân xưa nay đâu hiếm. Khuynh Quốc là một nữ lưu, Hầu gia có ý thì nên việc, cần gì hỏi ta?”

Phạm Thiên bởi vì Khuynh Quốc chê cười mà bối rối. Thầm thở dài, Khuynh Thành thất trinh, hán sao có thể không thềm để ý! Có để ý thì làm sao? Khuynh Thành đã mất thân xử nữ, miễn cưỡng cũng chỉ có thể làm thị thiếp. Khuynh Thành ơi Khuynh Thành, tính toán tương tận, mà lợi ích chính mình mất đi, còn hán lại là hung thủ trợ giúp.

“Phu nhân yên tâm. Tối nay, ta nạp Khuynh Thành làm thiếp. Sau đó, nàng ấy còn về chỗ nàng nghe dạy bảo.”

Khuynh Quốc nhìn mặt tiểu Hầu gia, nhìn con mắt che kín tơ máu, âm thầm hừ lạnh, cười. Tối hôm qua, nam nhân này sợ là cùng Khuynh Thành cả một đêm? Giọng mềm của nữ nhân bên gối, phân lượng không nhẹ. Gió thu ngọc lộ, càng khiến người không thể chờ đợi được. “Khuynh Thành có Hầu gia trông nom, ta có gì lo lắng? Về phần chuyện của muội muội Khuynh Quốc không tiện nhúng tay để tránh nàng đối với ta hiểu lầm sâu sắc.”

Phạm Thiên im lặng một lát, từ trong ngực lấy ra hai mảnh toái ngọc, đưa về phía Khuynh Quốc.

Khuynh quốc tiếp nhận đánh giá. Hai khối mảnh nhỏ vừa khớp, là một miếng ngọc hộ tâm. Miếng ngọc màu xanh, làm rỗng ruột, bên trong khắc điển văn, ngoại điều Phạn ngữ. Kiếp trước, nàng đã gặp qua loại ngọc này, là hồn ngọc chi sĩ chú thuật sử dụng để tù cầm hồn phách.

Hồn ngọc, hồn ngọc, ngực của hồn phách.

Phạm Thiên nhìn thần sắc Khuynh Quốc nói: “Nàng không nhớ rõ? Giả thúc lúc ở Tương Tư am tìm được nàng, trong tay nàng cầm đúng là nó.”

“Bên trong nó không phải có đồ vật gì đó?”

Xem ra, nàng thật sự là đã quên. Phạm Thiên trả lời: “Ta nghe nói ngọc bội này là vật yêu mến nàng mang từ nhỏ ở bên mình. Bên trong rỗng ruột, giống như chứa nước màu đỏ, trong còn có hạt cát. Giả thúc lúc đi Tương Tư am đón nàng cùng nhau mang về. Cái này toái ngọc, ta đã sai người rửa sạch sẽ.”

Thì ra là thế, thì ra là thế! Khuynh Quốc bừng tỉnh đại ngộ. Bất luận trước đây hộ tâm ngọc này như thế nào mà đến, ngọc bội này chính là chỗ cư trú của nàng ngàn năm qua. Nước màu đỏ là máu của nàng, hạt cát là tro cốt của nàng. Không biết ai đã dùng phương pháp nghịch thiên, đem nàng giam cầm tại nơi chật hẹp nhỏ bé này. Nếu không có người đánh vỡ hồn ngọc, cùng thiên địa chi thọ, chỉ sợ nàng không thể lại thấy ánh mặt trời. Nàng cúi đầu suy đoán, có phải là Khuynh Quốc trước đây đánh nát ngọc bội, đem huyết cốt kiếp trước của nàng nuốt vào trong bụng mới khiến cho nàng nhập vào thân thể nàng ấy? Nghe nói, mở ra hồn ngọc, thả ra tử linh cần phải dùng một mạng đổi một mạng. Khuynh Quốc chân chính có lẽ không biết. Nhưng nàng ấy vì cái gì đánh nát vật mình yêu mến, lại là một câu đố.

4. Chương 4: Mưu Kế Mỹ Nhân Trong Tiệc Cưới

Khuynh Quốc nhận lấy hồn ngọc, Xuân Phong đưa nàng trở lại Lê Viên.

Khuynh Quốc ăn cháo tại phòng, thoái thác thân thể không khỏe tiến về khuê phòng nghỉ tạm. Nàng cho tỷ nữ lui ra, khóa trái cửa sổ. Buông giường幔, thoát y đi vào. Khuynh Quốc ôm đầu nghiêng người mà nằm, vuốt hồn ngọc gặp ghèn, nhất thời cảm khái ngàn vạn.

Nàng khi còn sống chưa bao giờ thấy qua hồn ngọc, nghĩ là tin vĩa hè, là yêu đạo giảm thọ mà luyện thành. Hồn ngọc, ý nghĩa như tên, là chính ngục tù của hồn phách. Đồ vật này lại là vạn kim khó cầu. Từng nghe, trên đời có ba loại người thường bị chế thành hồn ngọc. Một, là sủng phi qua đời trước đế vương. Thứ hai, là tướng quân chết trận trên sa trường. Thứ ba, là tử địch hoàng đế cừu hận.

Khuynh Quốc đột nhiên nhớ tới đời trước lúc mình tự kết thúc, quốc chủ ngoại quốc hối hận bất đắc dĩ kia. Là hấn sao? Chính mình cho đối phương một kích trí mạng, cũng không làm cho hấn có cơ hội hồi báo. Chỉ sợ, hấn tuyệt đối không thể tưởng được u hồn khóa nhập ngọc sẽ chết mà sống lại.

Khuynh Quốc ngồi xếp bằng, bắt đầu tăng thứ nhất tâm pháp.

Hạng người tập võ đều biết, cường thân bắt đầu từ thời niên thiếu. Ba tuổi ngồi trên ngựa, năm tuổi múa đao kiếm. Khuynh Quốc tuổi cập kê, thanh kỳ cốt cách của nàng mất đi nhưng thân thể còn chưa đủ lớn. Nếu không dù có tuyệt thế bí kíp cũng vô dụng.

Khuynh Quốc biết rõ luyện võ cực khổ. Nàng từng vì võ nghệ cao cường trong thời gian ngắn nhất, nhảy múa trên miếng sắt nóng rất. Lòng bàn chân tiếp xúc miếng sắt chói lát, không đau, chỉ cần chân lập tức rút ra, sẽ không mấy may bị thương. Một khúc lại một khúc, một đoạn lại một đoạn, nàng nhảy suốt hai mươi bốn canh giờ, không ăn không uống, hai ngày hai đêm.

Một sát thủ tu luyện tại tuyệt cảnh muốn sống, chính là một dã thú không gì không thể phá hủy.

“Phu nhân, đã là giờ Dậu hai khắc. Chủ tử thỉnh phu nhân đi Mai Viên nhập buổi tiệc.”

Khuynh Quốc hồn bay lên trời, thu liễm thần trí, đem nhiệt khí trong đan điền dẫn vào tứ chi bách hội. “Nói với Hần gia, mời hấn chờ. Hai chén trà nhỏ nữa ta đến.”

“Dạ.” Xuân Phong lĩnh mệnh trở ra.

Lát sau Khuynh Quốc mặc một thân quần áo trắng muốt, bước vào chính sảnh Mai Viên. Trong nội đường không khí vui mừng, trên cây cột treo chữ song hỉ, bàn bày biện ngon nết đồ thắm. Tới mang đầy đồ ăn, giữa quan khách đi lại tấp nập.

Nạp thiếp không như thú thê, do là vào bằng cửa nhỏ, không giăng đèn kết hoa, uống vài chén rượu liền coi như kết thúc buổi lễ. Mai Viên náo nhiệt như thế chẳng qua là tiểu Hần gia sủng hạnh thiếp yêu, muốn nàng vui vẻ thôi. Đáng tiếc tiệc cưới tới vội vàng, lại gặp chuyện nhảm đồn đãi, cho nên không mời khách lạ, chỉ là người thân quen để tạo không khí vui mừng.

Sau đó chính là hỉ yến, người đến ai cũng đeo vàng dát bạc, mặc đồ đỏ đồ xanh. Nhưng Khuynh Quốc lại một bộ bạch y đi vào trong đình, cùng mọi nơi không hợp nhau. Nàng dáng người nhỏ nhắn mềm mại, đi lại nhẹ nhàng. Khuôn mặt như bạch ngọc hơi hơi mỉm cười. Trong sảnh thỉnh thoảng có gió lùa vào, thổi trúng làn váy chập chờn, tay áo bông bồng, như thể không giống người trong trần thế.

Phạm Thiên ngẩn ngơ nhìn Khuynh Quốc đến gần bên cạnh mình, tiến lên nắm tay nàng, dẫn gặp thân gia.

Khuynh Quốc tùy ý để tiểu Hần gia ôm, tại phía dưới đình cũng không làm mất thể diện nam nhân.

“Đây là ta bá phụ, bá mẫu. Bá phụ, chính là Cảnh Quốc công.” Phạm Thiên lòng bàn tay, chỉ vào nam nữ trên cao đường, vì Khuynh Quốc giới thiệu.

Nữ nhi thành thân, quý tại thành phụ. Sau đêm động phòng hoa chúc gặp thúc tẩu là cổ lễ. Nếu không tân nương sẽ bị giễu cợt. Chẳng lẽ Khuynh Quốc gả đến Hần phủ, Hần gia không đưa nàng ra mắt sao? Còn nữa, ghê trên cũng không phải là phụ mẫu Hần gia, bọn họ đã qua đời? Khuynh Quốc cảm thấy điểm khả nghi ngày càng nhiều, trên mặt lại bất động thanh sắc, cười nhạt một tiếng, hành lễ nói: “Khuynh Quốc thỉnh an bá phụ, bá mẫu.”

“Ngày đại hỉ sao ngươi mặc bạch y? Quá điềm xấu!” Vương thị cao thấp nhìn Khuynh Quốc vài lần, nhăn mày nói.

Khuynh Quốc hơi hơi cúi đầu. “Bá mẫu giáo huấn đúng. Khuynh Quốc xuống dưới hoán trang.”

“Không cần đứng dậy. Đi qua đi lại, tiệc cưới đều trì hoãn.” Cảnh quốc công nâng chung trà lên, dùng trà nắp quạt nhẹ nước trà nóng bỏng, cúi đầu nhấp một hớp nói.

“Được, lão gia nói như vậy thì thôi.” Vương thị phất tay đuổi Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc đứng thẳng lên, Phạm Thiên đưa nàng sang bên trái. “Đây là đại đường huynh của ta.”

Khuynh Quốc khom người chào.

“Phạm Thiên, người giấu đệ muội thật tốt quá.” Phạm Khảm Bích trộm nhìn Khuynh Quốc, cười khẩy nói. Làm chính thê, tiệc cưới lại kém một tiểu thiếp. Lập gia ba tháng có thừa, phu gia đều không được gặp. Nữ nhân như vậy mặc bạch y dự tiệc thật cũng không kỳ quái. Trượng phu vì muội muội đón dâu, trong nội tâm chỉ sợ là đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Phạm Thiên tránh đi mũi nhọn, cười nói: “Đâu có, là đại đường ca bận quá.” Qua loa một câu, hắn đưa Khuynh Quốc sang bên phải. “Tiểu đường ca, Phạm Trần.”

Khuynh Quốc xoay người hành lễ.

“Không dám nhận.” Phạm Trần kéo nữ nhân bên cạnh, từ trên cổ tay của nàng gỡ xuống một hạt minh châu, đưa về phía Khuynh Quốc nói: “Hạt châu này coi như là lễ gặp mặt đi.”

Phạm Thiên ánh mắt bất thiện nói: “Đường ca không sợ làm tẩu tẩu thương tâm?”

Phạm Trần liếc mắt nhìn nữ nhân bên người, nói: “Không phải chính thê của ta, nào có quan tâm nàng có vui vẻ không!” Nam nhân dứt khoát nắm tay Khuynh Quốc, vì nàng đeo lên trân châu, thỏa mãn gặt đầu. “Nữ nhân nên đeo chút ít châu báu, vì duyệt mình giả dung.”

“Phạm Trần, nói cái gì vậy!” Vương thị trừng mắt nhìn tay tiểu nhi tử cùng Khuynh Quốc giao ác, quát: “Còn không buông ra!”

Phạm Trần mây trôi nước chảy nhún nhún vai, buông ra tay Khuynh Quốc, nhếch môi nhất tiểu, cử chỉ phong lưu lãng tử thường làm.

Khuynh Quốc nâng thân mà dậy, lạnh nhạt nhìn Phạm Trần nói: “Khuynh Quốc thụ giáo.”

Phạm Trần hơi kinh ngạc, đang muốn nhìn kỹ Khuynh Quốc, Phạm Thiên không vui lôi đi thê tử, đưa lưng về phía Phạm Trần mặt hướng ngọc bích thiếu nữ. “Nàng là muội muội cùng mẫu của ta, Phạm Nguyệt Lung.”

Phạm Nguyệt Lung khẽ gật đầu, khuôn mặt thanh nhã tuyệt luân mang theo một chút hèn mọn, trong đôi mắt thủy nhuận cất giấu vẻ đặc biệt cao ngạo của nhà giàu.

“Tiểu cô, thật sự là tuyệt thế phong hoa.” Khuynh Quốc khen một câu không nhẹ không nặng, ngồi xuống.

Lúc Khuynh Quốc ngồi xuống, người điều hành buổi lễ hô lớn nói: “Giờ lành đã tới. Tân nương tiến vào!”

Không đến một lát, dáng người yếu điệu của Khuynh Thành xuất hiện ở trước sảnh, bên phải bên trái đều có tùy nữ đi theo. Nàng mặc áo cưới đỏ thắm, đầu đội ngũ thải từ quan, gương mặt xinh đẹp tô son mỏng, mục quang nhìn như có tình mà lại vô tình. Một đôi mắt phượng ngượng ngùng ngắm lấy Phạm Thiên, khóe miệng cười đắc ý. Phong tình như vậy, vẻ xinh đẹp của Phạm Nguyệt Lung so không bằng.

Tân nương không đeo hồng khăn, Khuynh Quốc có chút ngoài ý muốn. Trong tích tắc, chứng kiến Phạm Nguyệt Lung nhìn qua Khuynh Thành, đáy mắt lộ ra ghen tỵ. Không khỏi buồn cười, mỹ nữ như thế cũng chỉ giả làm thiếp, còn có thể cùng người tranh chấp cái gì?

Khuynh Thành cầm ấm trà, lần lượt kính trà. Một đường cười cười nói nói không trở ngại, cuối cùng một chén nước trà đưa đến trước mặt Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc không tiếp, mỉm cười cất cao giọng nói: “Muội muội, hôm nay muội gả cho tướng công. Tỷ tỷ có câu, không nói không kịp. Thỉnh muội muội sau này đọc nhiều nữ giới, học nhiều chút ít phụ đức phụ công, nếu không dễ hại người hại mình.”

Khuynh Thành hai mắt bốc hỏa, nhưng lúc này đúng là ngày lành của mình, không thể không đè nén giận dữ nói: “Tỷ tỷ nói đùa.”

Khuynh Quốc nhướn mày nói: “Muội muội, muội ngày thường rất biết nhìn sắc mặt người khác. Sao lại cho rằng ta đang đùa? Muội chỉ cần trả lời tỷ tỷ, có thể hoặc không thể, vậy thôi.”

“Tỷ...” Khuynh Thành lồng ngực phập phồng, đôi tuyệt lệ câu nhân hơi hơi nhún, nhắm trúng mọi người thương hương tiếc ngọc, không khỏi cảm tức Khuynh Quốc.

Phạm Thiên vội la lên: “Phu nhân, việc này để sau nói, uống trà Khuynh Thành kính trước đã.”

“Phu quân, lời ấy sai rồi.” Khuynh Quốc giương mắt cùng Phạm Thiên đối mặt nói: “Tướng công sáng nay cùng Khuynh Quốc thương nghị hôn sự của muội muội, nói sau này muội muội do ta giáo huấn. Hiện tại, Khuynh Quốc chẳng qua là nói uội muội quy củ khi vào Hầu phủ, muội ấy không đáp ứng, chén trà này Khuynh Quốc sao dám uống?”

“Việc này...” Phạm Thiên nếm hết miệng lưỡi lợi hại của Khuynh Quốc, không dám tùy tiện nói tiếp. Nhìn Khuynh Thành ngồi cạnh không đành lòng, định nâng dậy lại cảm giác không ổn.

Khuynh Thành xảo ngôn cơ biến. “Tỷ tỷ, chẳng lẽ không biết tam tòng tứ đức sao? Phu quân mở miệng, tỷ lại không nghe!”

“Khuynh Thành, muội dùng thân phận gì nói cùng ta?” Khuynh Quốc lãnh đạm nói: “Muội muội hay là tiểu thiếp? Nếu là muội muội, ta đây làm tỷ tỷ, không tới phiên muội nói giáo. Làm tiểu thiếp, muội dùng khẩu khí này đối chính thê ta phát biểu là phải thụ trượng hình.”

“Tỷ...”

Khuynh Quốc không để cho Khuynh Thành cãi lại, nhìn qua phu thê Cảnh Quốc công ở ghế trên nói: “Xin nghe nô tỳ nói, ta một tháng bệnh nặng hôn mê tại giường. Ai ngờ đêm qua tỉnh lại, trong phòng người tấp nập. Muội muội lại mắng ta hại nàng.”

Bốp!

Khuynh Thành cảm ẩm trà trong tay ném về phía Khuynh Quốc. Khuynh Quốc trong nháy mắt nghiêng người mà dậy, né tránh nước trà bắn ra.

“Người làm cái gì vậy?” Vương thị cảm tức nhìn Khuynh Thành nói: “Một cái nữ nhi có lời gì không thể từ từ nói?”

“Bá mẫu, không sao. Chẳng qua là có tật giật mình thôi!” Khuynh Quốc sửa sang lại váy dài, lạnh nhạt cười nói: “Muội muội nói ta cùng với nam nhân tư thông, kết quả gây ông đập lưng ông, hại nàng. Hầu gia, để cho ta chỉ ra và xác nhận. Hái hoa tặc kia ta chưa bao giờ nhìn thấy. Xuân Phong.”

Phạm Thiên, Khuynh Thành đáy lòng đều chấn động. Khuynh Quốc mặc dù chưa nói Khuynh Thành gặp chuyện gì, nhưng một câu hái hoa tặc người biết chuyện cũng biết, nàng đã không còn thân xử nữ. Hai người đầu nghĩ đến Khuynh Quốc rõ ràng dám ở trong hôn lễ làm khó dễ, lúc này ngăn trở, càng là giấu đầu hở đuôi.

“Phu nhân, có Xuân Phong.”

Khuynh Quốc liếc nhìn Xuân Phong nói: “Hái hoa tặc kia, người từng gặp qua sao?”

“Cái này...” Xuân Phong khó xử, nếu nói thật, Hầu gia che chở tiểu thiếp, chính mình ngày khác nhất định phải chịu phạt. Nếu như nói dối lại đắc tội phu nhân. Hầu gia có vừa lòng hay không? Do dự một chút, Xuân Phong lạng lẽ nhìn về phía Phạm Thiên, muốn chờ chủ ý chủ nhân.

Khuynh Quốc thấy Xuân Phong mặt lộ vẻ khó khăn, chuyển hướng Phạm Thiên nói: “Phu quân muốn nạp thiếp, Khuynh Quốc nếu không cho phép chính là ghen phụ. Nhưng trước khi muội muội vào cửa, Hầu gia nhất định phải đem việc này nói cho rõ ràng. Để ngừa có người nói ta hãm hại tỷ muội, đưa ta làm kẻ bất nghĩa.”

Khuynh Quốc không đợi Phạm Thiên trả lời, hướng Vương thị nói: “Đêm qua, muội muội chẳng biết tại sao vào khuê phòng ta, bị đâm tặc phi lễ. Áo nàng không ngay ngắn làm ta tỉnh. Trước mặt mọi người mắng Khuynh Quốc hại nàng. Mà hôm sau phu quân liền muốn cưới muội muội làm thiếp. Ta nghĩ ngại không

rõ, có lẽ người đúng là cho rằng Khuynh Quốc là hạng người vô sỉ, hủy sự trong sạch nữ nhi của chính thân muội mình.”

“Phu quân, sao không cho Khuynh Quốc một công đạo, cố ý vào lúc này cười muội muội. Như vậy Khuynh Quốc cầu Hầu gia một phong từ thư, có được không?” Khuynh Quốc tiêu sái quay lại thân thể, đáy mắt cười nhìn Phạm Thiên.

Khuynh Quốc nói chuyện, lời lời có lý, chữ chữ châu ngọc. Một nữ tặc bị coi là dâm phụ, hủy muội muội trong sạch, lời này một truyền mười, mười truyền một trăm, mặt nữ nhân chắc chắn là hồng cả.

Tuy coi phu quân là trời nhưng nữ nhi khuê dự là tính mạng. Lời nói của Khuynh Quốc là không đủ. Cần biết miệng đời đáng sợ, miệng nhiều người xói chảy vàng, muốn biện minh liền khó khăn.

“Thiên Nhi, chất tức chính là nói thật?” Vương thị mặt cười lạnh, hỏi thăm.

Phạm Thiên nội tâm thiên nhân giao chiến, đối Nghiêng gia tử muội không biết lấy hay bỏ như thế nào. Hắn hiểu được, tiếp một câu sẽ định một nữ nhân sinh tử. Hắn yêu Khuynh Thành, thích mỹ mạo của nàng, kiêu làm của nàng, độc ác của nàng... Hết thấy của nàng đều làm cho hắn khuynh tâm.

So với Khuynh Thành quang hoa bốn phía, Khuynh Quốc mảnh mai ở trong mắt hắn chẳng qua là một quân cờ hữu dụng. Nhưng hôm nay quân cờ này lại nhanh nhẹn thiết hạ mọi việc, làm hắn tiến thoái lưỡng nan. Khuynh Quốc ơi Khuynh Quốc, lại đem hắn bức bách đến tận đây.

“Phạm Lang.” Khuynh Thành kinh hãi giữ chặt quần áo Phạm Thiên, trong mắt phượng tràn đầy nước mắt.

Phạm Thiên yên lặng nhìn Khuynh Thành, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, nhìn Vương thị nói: “Tôi hôm qua Khuynh Thành bị người cưỡng hiếp. Chất nhi đối Khuynh Thành lòng có yêu thương, không đành lòng mới nghĩ nạp nàng làm thiếp.”

Cảnh quốc công nói: “Việc này cùng chất tức có quan hệ gì?”

“Là tỷ tỷ ta làm hại, là nàng ghen ghét tướng công sủng ta, gọi người cưỡng hiếp ta!” Khuynh Thành vội cãi lại.

Vương thị trừng mắt nhìn Khuynh Thành nói: “Ngay cả như vậy, người cũng không xứng gả cho Hầu phủ chúng ta. Chất nhi, dù thích thế nào, thê thiếp của người đều nên là nữ nhân thanh bạch.”

“Đúng như nàng nói, chất tức cùng người hợp mưu cưỡng hiếp nàng sao?” Cảnh quốc công hướng Phạm Thiên hỏi.

Phạm Thiên nhắm mắt thở dài: “Việc này cùng Khuynh Quốc không quan hệ.”

“Không! Là Khuynh Quốc, là nàng làm hại!” Khuynh Thành cầm lấy hỉ phục của Phạm Thiên chỉ trích. “Vì cái gì? Vì cái gì chàng thiên vị Khuynh Quốc? Chàng rõ ràng nói người chàng thích chính là ta! Chàng cũng đã nói, người chàng muốn kết hôn chính là ta. Vậy mà chàng lại cưới Khuynh Quốc! Chàng gạt ta, chàng gạt ta!” Phạm Thiên hướng quần gia ra một ánh mắt, hai nha hoàn liền đem Khuynh Thành kéo lại một bên.

Vương thị hừ nói: “Khuynh Thành này dù cho trong sạch ta cũng không cho phép người cưới. Nữ nhi nên dịu dàng, ngoan ngoãn, hiền thực. Người nhìn nàng xem, quả thực như người điên!”

Cảnh quốc công khoát tay nói: “Đã xong, chuyện của Phạm Thiên do chính nó làm chủ.”

Phạm Thiên nhìn mọi người xung quanh, cuối cùng đem tầm mắt dừng lại tại khuôn mặt Khuynh Quốc. Hai gò má Khuynh Quốc hiển hiện nụ cười thần nhiên, đáy mắt bình tĩnh không có sóng. Phạm Thiên hít vào một hơi, nói: “Lưu quần sự, việc tối hôm qua đã điều tra xong sao?”

Lưu quần sự mắt vừa chuyển, biết thời cơ nói: “Hồi bẩm chủ tử, đã điều tra rõ. Gian tặc kia là Khuynh Thành tiểu thư giả làm đại phu, mang vào Hầu phủ. Theo lời khai của hắn, Khuynh Thành tiểu thư sai khiến hắn cưỡng hiếp phu nhân, kết quả thần xui quỷ khiến ngược lại hại chính mình.”

“Không, hắn nói vậy!” Khuynh Thành kêu khóc nói: “Phạm Lang, chàng không quan tâm ta sao? Chàng không thương Khuynh Thành sao?”

Vương thị chán ghét nhìn Khuynh Thành nói: “Lại có nữ nhân không biết xấu hổ như vậy. Quân sự, sao còn không sớm đem sự tình bẩm báo cho chủ tử người?”

Lưu quân sự cúi người nói: “Hồi bẩm Vương phu nhân, chủ tử sáng sớm ra lệnh cho tiểu nhân chuẩn bị hôn sự, tiểu nhân sợ chủ tử nghe xong mất hứng.”

“Hôn trưởng! Nếu Thiên Nhi thật cưới nữ nhân vô sỉ này, đến lúc đó Hầu phủ xảy ra chuyện gì người đảm đương được sao?”

Lưu quân sự quỳ xuống dập đầu nói: “Thỉnh phu nhân thứ tội.”

Phạm Thiên đứng ở đại sảnh, phía sau là Khuynh Thành. Hắn đối với lời nói của nàng ngoảnh mặt làm ngơ. Khuynh Thành gào thét làm hắn đau lòng. Nhưng hắn lại không có biện pháp cứu nàng. Hắn tâm địa cứng ngắc đi đến bên người Khuynh Quốc, nâng cánh tay của nàng, nói: “Việc này là vì phu quân lo lắng không chu toàn, làm cho phu nhân chịu ủy khuất. Giờ chân tướng đã rõ ràng, phu nhân không cần lo lắng nữa.”

Vương thị bỏ qua cho quân sự, lo lắng chất nhi, quay đầu lại nói: “Thiên Nhi, người chuẩn bị xử trí Khuynh Thành như thế nào?”

“Đưa nàng trở về đi.”

Phạm Thiên nghĩ cứu Khuynh Thành ra khổ hải như thế nào, không yên lòng trả lời.

Còn dùng chữ “đưa”, Hầu gia cho là thật đa tình! Khuynh Quốc cười lạnh.

Vương thị chờ phân phó. Khuynh Quốc vì Phạm Thiên giải vây nói: “Bá mẫu, Khuynh Thành làm ra chuyện như vậy, ta đây làm tỷ tỷ khó tránh liên quan. Không bằng làm cho phu quân đem Khuynh Quốc cùng bỏ.”

“Hảo đoan đoan, sao có thể bỏ người?”

“Tiệc cưới vui vẻ như thế, lại khiến cho uyên ương chia ly. Ta nghĩ, phu quân đáy lòng chính là hận Khuynh Quốc cực kỳ. Khuynh Quốc tự nguyện, làm cho phu quân tái giá một người vừa lòng đẹp ý.” Khuynh Quốc trong hôn lễ làm khó dễ, thứ nhất, là muốn tiểu Hầu gia bỏ chính thê, để nàng rời Hầu phủ đi. Khuynh Quốc biết rõ việc này rất khó khăn, chỉ là thử một lần mà thôi.

Hôm nay xem ra, cho dù hy sinh nữ nhân yêu mến, cũng không thể làm nam nhân nhượng bộ. Trên mình Khuynh Quốc, đến tột cùng có cái gì mê sự?

Thứ hai, nàng muốn đem chuyện đêm qua nói rõ, tránh sau này có người mượn sự việc này. Mà hảo muội muội Khuynh Thành của nàng tuyệt đối không thể nhập phủ. Có rắn độc tùy thời cắn người tại bên người, nàng còn có thể ngủ an ổn sao?

Phạm Thiên trong lòng xiết chặt, cười khổ nói: “Phu nhân chớ nhạy cảm, ta...”

Cảnh quốc công thấy Phạm Thiên nói lại thôi, cho là hắn muốn nói gì khó nói nói, đều đứng dậy cáo từ.

Phạm Khảm Bích lúc đi ngang qua bên cạnh Khuynh Quốc, nói khẽ: “Người biết tiệc cưới này sẽ tan rã trong không vui nên mới mặc bạch y?”

Khuynh Quốc không nói, mỉm cười mà đứng.

Chúng bọn đi theo tiểu Hầu gia xuất môn tiễn khách, phòng to như vậy, chốc lát chỉ còn rải rác mấy người. Khuynh Quốc vậy lui nô tỳ, cười xem Khuynh Thành.

“Ta hận người, ta hận người!” Khuynh Thành cực kỳ bại hoại nói: “Nếu không phải vì người, ta đã là chính thê của Hầu gia! Nếu không phải vì người, ta hôm nay sẽ thảm như vậy sao?”

Khuynh Quốc im lặng, chờ Khuynh Thành phát tiết.

Khuynh Thành cười quỷ dị nói: “Nhưng người cũng đừng đắc ý! Phạm Lang lấy người chẳng qua là vì bảo trên người người. Người chàng yêu chính là ta! Chúng ta sẽ ở cùng một chỗ, cho dù không thành thân, chàng cũng tới tìm ta!”

Quả nhiên, người đang kích động về sau dễ dàng sơ hở. Nàng chính là chờ Khuynh Thành để lộ bí mật. Khuynh Quốc có bảo trên mình? Cái gì bảo mà đáng giá tiểu Hầu gia tổn tâm tư như thế? Thậm chí cười một nữ nhân mình không thương.

Khuynh Quốc nghe được tiếng bước chân không xa chạy đến, biết không kịp hỏi lại, lập tức trêu chọc nói: “Tục ngữ nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng trộm. Muội muội thấy thế nào, muội còn là thằng tỷ tỷ một bậc. Muội muội hảo hảo nhắm nháp hương vị yêu đương vụng trộm đi, ta sẽ mở một mắt nhắm một mắt. Ai bảo muội là hảo muội muội của ta?” Nói xong, để lại Khuynh Thành điên cuồng, lách mình rời đi.

5. Chương 5: Không Phải Giấc Mộng Đêm Mưa

Khuynh Quốc dùng qua cơm tối tại Lê Viên, trở lại phòng ngủ. Đang định nghỉ ngơi liền nghe tiếng bước chân chạy vội vã, từ xa mà đến gần. Chỉ lát sau, tiểu Hầu gia sắc mặt bất thiện đã bước vào cửa phòng, vẩy lui tả hữu, một tiếng không nói nhìn chằm chằm vào Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc mặc kệ hần nhìn, tự mình trải giường chiếu.

Phạm Thiên bước tới nắm lấy cổ tay Khuynh Quốc, lạnh lùng nhìn nàng nói: “Nàng có biết chuyện đêm nay có thể lấy mạng Khuynh Thành không? Một cô nương xinh đẹp chưa gả mất trong sạch còn có thể vào cửa nhà nào?”

Không sai. Việc này truyền ra, Khuynh Thành chỉ sợ không tránh khỏi bị bắt bỏ lông heo. Nhưng âm mưu chính do Khuynh Thành sắp đặt, lại tự mình rơi vào. Nàng vì tự bảo vệ mình, sao có thể khoan dung. Huống chi chính là đối phó nữ nhân muốn đưa nàng vào chỗ chết. Khuynh Quốc cũng không giãy dụa, ngược lại ngẩng mặt hướng nam nhân, mũi đối mũi, mắt đối mắt nói: “Hầu gia chẳng lẽ cho rằng Khuynh Quốc nên bao che uội muội sao?”

Phạm Thiên nghiêm nghị trách cứ. “Nàng không muốn Khuynh Thành vào cửa có thể nói cho ta biết. Sáng nay ta không phải đã hỏi nàng sao? Nàng vì sao không nói?”

“Khuynh Quốc chưa bao giờ can thiệp vào chuyện Hầu gia nạp thiếp, càng không có không cho Khuynh Thành nhập môn.” Con người đen nhánh của Khuynh Quốc lóe lên ý cười, lãnh đạm nói: “Người nói đưa muội muội hồi hương không phải là Hầu gia sao?”

“Khuynh Quốc, nàng không cần nói xạo!” Phạm Thiên quát: “Nếu như không phải nàng lôi chuyện tối ngày hôm qua ra, Khuynh Thành lúc này đã là cơ thiếp của ta.”

Khuynh Quốc khẽ cười, nhàn nhạt nói: “Không, tiểu Hầu gia, việc này không nên quan đến Khuynh Quốc. Ta đã cho ngài lựa chọn, không phải sao? Lúc ấy, ở đại phòng. Nếu như ngài vì bảo hộ muội muội mà hướng về nàng, ngược lại đánh Khuynh Quốc một cái tát, ta giờ phút này tuyệt sẽ không có câu oán hận. Hầu gia, là chính ngài lấy ta, vì cái gì còn mang Khuynh Quốc đến đây?”

Khuynh Quốc nhìn thẳng đôi mắt oán hận của Phạm Thiên, ôn nhu nói: “Tiểu hầu gia, ta biết rõ người ngài thích chính là muội muội. Chỉ là Khuynh Quốc không biết, ngài vì sao lại vì phạm tâm ý cam nguyện lấy ta làm vợ. Hầu gia, trên đời có một loại được đất tiền nhất, thì phải là hối hận!”

Phạm Thiên tâm thần chấn động, nhẹ buông tay. Khuynh Quốc xem thời cơ nhanh nhẹn rút về, lui hai bước nói: “Ngàn vàng khó mua lại hối hận. Hầu gia, mong ngài làm việc tự định giá nhiều hơn, đừng trách Khuynh Quốc nữa mới tốt.”

“Nàng...” Phạm Thiên khó thở, vung cánh tay xuất môn. Khuynh Quốc đưa mắt nhìn bóng lưng Hầu gia cười nhạo, Phạm Thiên nếu như bị lời nói của nàng làm tức chết, ngược lại có lợi cho chính mình xuất phủ. Đáng tiếc, đáng tiếc. Khuynh Quốc nhướn mày nhẹ hờ: “Xuân Phong.”

Xuân Phong đi vào, khom người nói: “Thỉnh phu nhân phân phó.”

“Mang nước đến, ta muốn rửa mặt.”

“Dạ.”

Tẩy trang, cởi y phục để trên giường, Khuynh Quốc không quên cài cửa sổ, thổi tắt ngọn nến. Nàng chếch thân nằm nhập giữa giường, cánh tay phải chống cằm, nhắm mắt vận công. Một bữa tiệc cưới làm trong nội tâm Khuynh Quốc sinh nghi.

Một tháng rồi, xem nơi đây ăn nói, chữ viết cùng kiếp trước tương tự. Không nghĩ tập tục hôn lễ lại một trời một vực. Nữ không đội hồng khăn, thúc tức lại chào hỏi tại phía trên hôn đường. Nàng biết mình đã ngủ ngàn vạn năm, trên đời có chút thay đổi cũng là đương nhiên. Nhưng, nàng không khỏi tự hỏi, dưới chân ốc thổ, đến cùng có đúng là phiến non sông kia hay không?

Làm nàng càng kỳ quái là Phạm Nguyệt Lung tiểu cô, nhìn thế nào cũng đều là ngọc bích chi năm thiếu nữ. Hầu phủ giàu có như thế, vốn nên sớm xuất giá.

Khuynh Thành nói trên người nàng có bảo vật. Chuyện này có mấy người biết được? Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Người biết chuyện này cũng sẽ không buông tha Khuynh Quốc. Đáng thương, bản tôn đã qua đời, nàng hôm nay căn bản hoàn toàn không biết gì cả. Việc này, thật cũng không gấp, chỉ sợ tiểu hầu gia mấy ngày sau sẽ gặp đề cập.

Ngẫm lại Khuynh Quốc được làm chính thê cũng thật sự là ủy khuất. Tướng công không thương, trong Hầu phủ không có một người thân tín. Nàng chết có lẽ so với còn sống vui vẻ.

Yếu huyết trong cơ thể Khuynh Quốc tự hành vận công, trong đầu không quên suy ngẫm. Bóng đêm dần dần thâm trầm, đến giờ Hợi hai khắc, nàng bất tri bất giác thiếp đi.

Ầm ầm! Rầm...

Nửa mê nửa tỉnh, Khuynh Quốc như thể nghe được tiếng trời mưa to. Trong cuồng phong, lá cây sà sạt rung động, giọt nước rơi trên gạch ngói phát ra tiếng tí tách, cửa sổ bên cạnh phòng không đóng kín, gió thổi qua, ùng ùng kinh người. Trong nhiều tạp âm như vậy, cất giấu tiếng một đôi chân, tiếng đi lại kia rất nhỏ, ngay tại trong phòng của nàng, bên cạnh giường của nàng.

Khuynh Quốc biết mình phải mở mắt. Mê mê mang mang, một tia sét đánh chói lòa, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào trong phòng. Phảng phất có một bóng người xuyên qua mạn giường mỏng manh, lẳng lẳng nhìn nàng.

Ai? Khuynh Quốc thoáng chốc bừng tỉnh, định kéo ra giường mạn, ai ngờ thân thể không thể nhúc nhích. Đúng rồi, nàng đang luyện nội công tâm pháp, lúc này đừng nói cử động, chỉ cần tâm thần có chút không tập trung, kinh mạch cũng sẽ vỡ vụn.

Mình tại sao lại sơ hở mất cảnh giác, Khuynh Quốc âm thầm tự trách. Nhưng dù sao công phu mới luyện mấy ngày, muốn đạt tới tai mắt tinh mẫn còn cần nửa năm đến một năm. Không còn cách nào, Khuynh Quốc chỉ có thể mau chóng sơ tán nhiệt khí đan điền. Con mắt nhìn chằm chằm vào bóng đen, lỗ tai lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Sấm sét vang dội qua đi, phòng ngủ trở về hỗn độn. Bóng người đầu giường dần dần mơ hồ, coi như dung nhập vào bóng tối. Khuynh Quốc nghe được tiếng bước chân lại đi, như có như không, lúc xa lúc gần. Ước chừng thời gian một chén trà, trong phòng chỉ còn lại tiếng hô hấp của nàng. Mục đích của người vừa tới chẳng lẽ chỉ là đứng ở bên giường nhìn nàng? Ý nghĩ Khuynh Quốc bắt đầu mơ hồ, thân thể mệt mỏi, cảm thấy buồn ngủ vô cùng. Trước khi đi vào giấc mộng, nàng chỉ nhớ rõ đầu mũi có nhàn nhạt mùi thơm ngát.

6. Chương 6: Du Thuyền Trên Hồ Trà Hoa

Mặt trời mới mọc lên ở phía đông, làn ánh sáng chói mắt làm Khuynh Quốc đang ngủ say tỉnh lại. Nàng theo đan điền vận khí, cảm giác không có gì không khỏe. Nàng mặc lên áo choàng, mở cửa, gọi tỷ nữ mang nước vào, tự mình chải tóc.

Xuân Phong đứng một bên nói: “Phu nhân, để Xuân Phong thay ngài trang điểm?”

“Không cần, chính ta làm cho quen.”

Khuynh Quốc qua chiếc gương đồng nhìn về Xuân Phong phía sau lưng, hỏi: “Bây giờ là giờ nào?”

“Hồi bẩm phu nhân, đã qua giờ Tý hai khắc.”

Khuynh Quốc có thể xác định, đêm qua mùi nàng ngửi được chính là mê hương. Lúc ấy, nàng đang vận nội công, không thể tránh được. Nếu như đối phương định đối với nàng bất lợi, nàng cũng không nhìn được mặt trời hôm nay. Kẻ đó là do ai cử tới? Sau khi nàng mê man, kẻ đó có hay không động chạm thân thể của nàng? Người này có phải là Hầu gia?

Khuynh quốc trầm tư, sau nửa ngày nói: “Xuân Phong, mang thức ăn đến. Ăn cơm xong, ta lại nghỉ một lát.”

Xuân Phong khó khăn nói: “Khởi bẩm phu nhân, Vương phu nhân sáng nay phái người đến, mời ngài sau giờ Ngọ đi du hồ.”

“Vương phu nhân?”

“Chính là Hầu gia bá mẫu, Cảnh quốc công phu nhân.” Xuân Phong vừa phân phó tiểu tỳ mang thức ăn lên vừa giải thích nghi hoặc của Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc vốn định tìm chút ít dấu vết để lại trong phòng. Nhưng đối phương đem mê dược đều xử lý hết, có thể thấy được là người cẩn thận. Không có khả năng lưu lại chứng cứ. Có một ngày, nàng sẽ thoát khỏi Hầu môn. Vì tính toán sau này cũng nên đi xem tình hình bên ngoài.

Khuynh Quốc vuốt cằm hỏi: “Du hồ? Ở đâu?”

“Là Trà Hoa hồ, chỗ văn nhân nhà sĩ yêu thích nhất.” Xuân Phong phân phó tiểu tỳ mang thức ăn lên, bưng chậu đồng, thỉnh Khuynh Quốc rửa tay.

Khuynh Quốc đưa tay vào trong nước nhẹ nhàng rửa, cầm lấy khăn gấm bên cạnh bồn nhẹ nhàng lau tay. “Hầu gia đi rồi sao?” Khuynh Quốc thấy Xuân Phong thần sắc có chút do dự, trong nội tâm sớm đã minh bạch, không thềm để ý nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Xuân Phong cúi đầu nói nhỏ nhẹ: “Hầu gia sáng sớm đưa Khuynh Thành tiểu thư xuất môn.”

“Khi nào hồi phủ?” Khuynh Quốc tính toán, du hồ có phải là cơ hội chạy thoát.

Xuân Phong lắc đầu nói: “Nô tỳ không biết.”

Hừ, có lẽ biết rõ cũng sẽ không nói. Xuân Hạ Thu Đông tứ tỳ là tiểu Hầu gia tâm phúc, lời nói các nàng đối với chính mình có vài câu là thật, còn cần suy nghĩ.

“Đi Trà Hoa hồ như thế nào?”

“Giờ Ngọ hai khắc, Vương phu nhân sẽ phái người đến thỉnh.”

Khuynh Quốc tiếp nhận chiếc đĩa, hỏi: “Xuân Phong, hai ngày nay người đi theo ta, phải biết ta đã quên chút ít sự việc?”

Xuân Phong không biết trả lời như thế nào, ngượng ngùng nhìn qua dung nhan thanh lệ của Khuynh Quốc, chờ phân phó.

“Không cần câu lệ, ta muốn hỏi một ít chuyện.” Khuynh Quốc gấp khối thịt cá, nhét vào cái miệng nhỏ, nhai nuốt xuống, liếc nhìn Xuân Phong nói: “Năm nay là năm nào Hà Nguyệt, thiên hạ của ai?”

Xuân Phong vụng trộm nhìn Khuynh Quốc, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Năm nay là thời Trung Võ, đầu tháng bảy.” Xuân Phong nói nhỏ: “Hoàng thượng họ Hạ danh Vinh, sáu mươi lăm tuổi.”

Khuynh Quốc uống trà nóng, hắng giọng một cái hỏi: “Chỗ này là đâu? Quốc danh gọi là gì?”

Phu nhân sao lại ngay cả điều này cũng không biết? Chẳng lẽ là thử nàng? Xuân Phong cẩn thận đáp: “Nơi này là Tỉnh Châu, quốc danh ‘Điền’.”

Điền quốc, Tỉnh Châu. Khuynh Quốc từng cái lưu vào trí nhớ. “Tỉnh Châu đi Hoàng Thành cần mấy ngày?”

“Ít nhất mười ngày đến nửa tháng.” Xuân Phong cả gan hỏi: “Phu nhân muốn đi Hoàng Thành sao?”

Khuynh Quốc lắc đầu nói: “Không, ta chỉ là tùy tiện hỏi.”

Nàng là cố ý dùng nghi trệch. Nếu nàng thật sự muốn trốn, Xuân Phong chính là người thuận lợi dẫn Phạm Thiên đi nhầm đường. Đương nhiên tiểu Hầu gia cũng có khả năng không mắc câu, nhưng mỗi câu đưa ra, không cần biết có ăn hay không, đối phương chắc chắn có bản khoản.

“Hoàng Thành ở phía nào?”

“Hoàng Thành đi về phía tây. Tỉnh Châu là biên cảnh phía đông, xa về phía đông chính là biển rộng.”

“Ha.” Khuynh Quốc lấy thêm chén cơm, từ từ ăn, không hề mở miệng. Đến khi Xuân Phong đỡ nàng ngồi lên Vương phu nhân xe ngựa, cũng không đoán được tâm tư của Khuynh Quốc.

Lộc cộc. Lộc cộc...

Âm thanh bánh xe gỗ chuyển động chính là thanh âm đầu tiên nàng nghe được khi tái thế làm người. Khuôn mặt Khuynh Quốc hiện lên mỉm cười cảm khái.

“Người đang ở đây cười cái gì?” Vương thị ngạc nhiên nói.

“Chết tức gả đến Tỉnh Châu, không có ra khỏi phủ. Hôm nay bá mẫu mang Khuynh Quốc du Trà Hoa hồ, là tự nhiên cao hứng.”

Khuynh Quốc vén rèm xe ngựa, hướng ra ngoài nhìn.

Vương thị chặn lại nói: “Khuynh Quốc, đừng nhìn. Nhớ kỹ, ngươi là Hầu gia phu nhân, đừng có làm gì để mất thân phận.”

Khuynh Quốc không nguyện ý buông rèm vải. Đường chạy trốn không xem được, thật sự thiệt thòi. Làm thế nào để kiếm có ra ngoài mấy lần?

“Bá mẫu, tẩu tẩu gả đến hầu phủ ba tháng, Thiên ca lại quên mang nàng thăm thú Tỉnh Châu. Người để cho nàng nhìn xem trên xe, lại có ngại gì?” Phạm Nguyệt Lung kiêu căng đảo ánh mắt qua phía Khuynh Quốc, ngón ngừ tràn ngập ý chê cười.

Vương thị trừng mắt nhìn Phạm Nguyệt Lung, vỗ vỗ ngọc thủ của nàng nói: “Ngươi nha! Ta với tẩu tẩu người nói chuyện, không cho phép lăm miệng.” Nói xong, quay qua Khuynh Quốc cười nói: “Khuynh Quốc, đứa nhỏ Nguyệt Lung này bị chúng ta cưng chiều phát hư. Lời nàng nói ngươi cũng đừng để ý nha?”

Vương thị làm Cảnh quốc công phu nhân năm thứ hai mươi ba, nhìn quá nhiều sóng to gió lớn. Hôm qua, Khuynh Quốc ở tiệc cưới làm cho nàng minh bạch cô gái này không thể đắc tội, tốt nhất có thể lôi kéo sau này chắc chắn tác dụng. Vì thế mới làm ra buổi du Trà Hoa hồ hôm nay.

Khuynh Quốc dịu dàng cười nói: “Đâu có, tiểu cô nói rất đúng.”

Vương thị giận dữ nói: “Khuynh Quốc, đừng trách ta lăm miệng, ngươi cũng là số mệnh không tốt, lại có như vậy muội muội. Yên tâm, ta sẽ khuyên bảo Thiên Nhi, làm hẩn hồi tâm chuyển ý.”

Vương thị định thi ân cùng nàng sao? Khuynh Quốc âm thầm chê cười. Đừng nói nàng không cần Phạm Thiên thích. Hơn nữa, Vương thị có năng lực khuyên bảo Phạm Thiên ư?

“Phu quân không thích Khuynh Quốc, tất nhiên là Khuynh Quốc không tốt. Bá mẫu không cần khuyên bảo.”

“Hừ!” Phạm Nguyệt Lung hừ lạnh nói: “Muốn ca của ta thích ngươi thì xông lên mà đi chiếm đi đoạt! Người cho rằng ủy ủy khuất khuất, ca của ta sẽ nhìn ngươi thêm vài lần sao?”

“Ta không nghĩ như vậy. Nhưng phu quân muốn làm gì ta sao có khả năng trái ý?”

“Phụ nhân ý kiến!” Vương thị thấy hai người không hợp, lập tức chuyển hướng đề tài. “Khuynh Quốc à, Quốc công phủ chúng ta ngay sát Hầu phủ. Dù không có việc gì ngươi cũng nên đến nói chuyện. Phụ mẫu Thiên Nhi, Nguyệt Lung mất sớm, ngươi cũng phải cố gắng nhiều.”

“Dạ.” Khuynh Quốc vâng lời lại.

“Nam nhân mà, tam thê tứ thiếp, gặp một cái yêu một cái! Người đừng quá để ý.”

Phạm Nguyệt Lung vểnh miệng lên nói: “Bá mẫu, người làm cho Khảm Bích ca, Trần ca lắm thê lắm thiếp, mặc cho bọn họ ở bên ngoài chơi hoa uống rượu. Đường ca vừa mới qua tuổi nhược quán, danh tiếng lừng lẫy đã truyền khắp Tinh Châu. Chỉ sợ trong Hoàng Thành cũng có người nghe danh. Người còn muốn tẩu tẩu nuông chiều Thiên ca, làm cho hắn cũng như thế?”

“Ôi trời, bà cô nãi nãi của ta!” Vương thị thở dài cười khổ nói: “Người là đại cô nương mười sáu tuổi lại vẫn không hiểu chuyện như vậy. Chuyện nhà ca ca người ta có thể quản được sao? Chờ người thành thân, liền minh bạch nỗi khổ của chúng ta!”

“Ta sẽ không thành thân đâu!”

Vương thị trêu cười nói: “Chẳng lẽ người muốn làm bà cô chồng?”

Phạm Nguyệt Lung nhếch cái mũi lên nói: “Có cái gì không được?”

“Người muốn thế, Thiên Nhi chưa hẳn đã đồng ý.”

“Ca ca không xen vào chuyện của ta.”

Trong xe huyền náo tiếng Vương thị, Nguyệt Lung cười đùa. Khuynh Quốc yên tĩnh ngồi hơi nghiêng, đoán lộ trình.

Khoảng ba chén trà nhỏ sau đó, xe ngựa ngừng tại bên hồ, tỳ nữ nâng phu nhân, tiểu thư xuống. Vương thị đợi người dẫn đường, Khuynh Quốc đứng ở sau lưng.

Bây giờ đúng là giữa hè, ven bờ Trà Hoa hồ liễu rủ liễu lướt, cành liễu xanh mướt theo gió bay bay. Trên ngọn cây truyền đến tiếng chim líu lo, trên bụi cỏ bướm bướm bay dập dờn. Người bán hàng rong hoặc đứng hoặc ngồi, tại dưới bóng cây liễu bày biện sạp, mắt nhìn vào mấy người Khuynh Quốc, thỉnh thoảng đưa lên gì đó rao hàng.

Khuynh Quốc giương mắt nhìn lên, trên mặt hồ sóng xanh lăn tăn, tầng tầng rung động, không ngừng đẩy hướng bên cạnh bờ. Trong Trà Hoa hồ nở đầy hoa sen các màu, thủy tiên, sắc hoa có đậm có nhạt, muôn hình vạn trạng. Có ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, có theo sóng phiêu lưu, có nấp phía dưới lá xanh, nhiều đóa tươi mới ướt át như có thể chảy ra nước.

Ngàn năm, nàng bị phong ấn ở hòn ngọc, sớm đã quên trên đời còn có như vậy cảnh sắc đẹp đẽ. Kiếp trước nàng vì sinh tồn, chưa từng như hôm nay hưởng thụ, không cần giết người, cũng không cần đề phòng có người lấy mạng mình. Nàng vĩnh viễn quên không được thi thể xếp thành núi, cùng trên tay nàng dính đầy máu tươi. Nàng đã từng thề rằng thà nhốt vào mười tám tầng địa ngục cũng không nguyện lại thanh tịnh lần nữa. Nhưng nhìn cảnh đẹp này, Khuynh Quốc than nhẹ, rốt cuộc còn sống là tốt rồi!

Khuynh Quốc lên thuyền, buông nhỏ trên thuyền bài trí giống đình nghỉ mát, có tay vịn lan can, bốn vách dùng khăn lụa che tránh thời tiết nóng. Vương thị lệnh tỳ nữ mang lên hạt dưa, điểm tâm, cùng Nguyệt Lung, Khuynh Quốc du thuyền.

Thuyền chậm rãi chạy hướng giữa hồ, Khuynh Quốc dựa vào lan can bên cạnh, xem xét địa lý bốn phía. Trà Hoa hồ giống như Giang Nam Tây Hồ. Nàng đã từng mặc la quần, giả trang danh kỹ, chơi thuyền trên hồ để ám sát đương triều hiền quý.

Nàng nhớ rõ, người nọ là cười chết, một dải máu đỏ sẫm rơi trên bạch y của nàng. Xong việc, nàng quay người nhảy xuống Tây Hồ, làn nước trong xanh kia rửa sạch một thân huyết tnh. Ánh nắng lấp ló, làm Khuynh Quốc hai mắt nhắm lại. Gió mát thổi làm tâm tình bình phục.

“Bá mẫu, người nghe hình như có tiếng đàn.” Phạm Nguyệt Lung nghiêng tai lắng nghe nói.

Vương thị chỉ thuyền hoa phía không xa cười: “Tiếng đàn là từ con thuyền kia truyền tới.”

Phạm Nguyệt Lung hiếu kỳ nói: “Là thuyền gì vậy? Quan gia tiểu thư sao?”

“Cái gì mà quan gia tiểu thư? Là thuyền nam nhân tầm hoan cùng nhạc kỹ.” Vương thị lắc đầu cười chất nữ khờ dại.

Phạm Nguyệt Lung rung mình, bịt tai hướng nhà dò phân phó. “Dem thuyền bơi đi, ta không thích nghe tiếng đàn của các nàng.”

Hầu phủ thiên kim nào biết đâu kỹ nữ khổ sở. Khuynh Quốc thở dài ngắc đầu, đối diện trên thuyền hoa một đôi đôi mắt ưng. Quả là ánh mắt sắc bén, Khuynh Quốc cảm thấy ánh mắt trên mặt. Nàng nhàn nhạt nhìn qua nam nhân, không tránh ánh mắt đó. Khuynh Quốc thản nhiên nhìn, làm đối phương hơi kinh dị. Nam nhân nghiêng ngẫm, khóe miệng mỉm cười.

Dạng ăn chơi trác táng nàng gặp không ít. Đang lúc Khuynh Quốc đối với hấn làm như không thấy, sau lưng nam nhân có người cầm quạt giấy hướng nàng phất tay. Khuynh Quốc tập trung nhìn, kia không phải hai cái tiểu thúc tử của nàng thì là ai?

“Bá mẫu, là Khảm Bích ca cùng Trần ca ca. Người xem bọn họ kìa, giữa ban ngày lại đưa thúc phụ uống hoa tửu. Quá đáng!” Khuôn mặt tuyệt luân của Phạm Nguyệt Lung nhăn lại, vò khăn gắm nói: “Nhà dò, lái thuyền đến đó.”

Vương thị mặc dù giận nhi tử, nhưng vẫn không muốn để người chế giễu, khuyên nhủ: “Để hồi phủ, sau đó giáo huấn bọn họ đi?”

“Không được, bọn họ giờ cũng đang đi tới.”

Vương thị đối với kiểu muốn gió có gió, muốn mưa có mưa của Nguyệt Lung cũng không có biện pháp. Chỉ đành cho Phạm Nguyệt Lung bảo nhà dò đi qua, dùng dây thừng buộc lấy hoa thuyền, cùng nhau mà đi.

Vương thị kéo Khuynh Quốc, Phạm Nguyệt Lung vào buồng nhỏ trên tàu, bảo tỷ nữ che khăn lụa cẩn thận, dặn dò nam bộc hai câu, bảo hấn đi sang thuyền bên mời ba người tiến đến nói chuyện.

Ai ngờ tới tở vừa đi còn không trở về, Phạm Nguyệt Lung để ý, nghe trong thuyền hoa tiếng cười, nhin không được hô: “Khảm Bích ca, Trần ca, các người mau trở lại!”

Hội người Phạm Khảm Bích không có trả lời, ngược lại một đôi tiêm thủ vén lên lụa mỏng, lộ ra kiều mỹ mặt mày nói: “Muội muội muốn cùng chúng ta cướp người? Đáng tiếc, thiếu gia là không muốn đi nha!”

“Người...” Vương thị kéo tay Phạm Nguyệt Lung, giọng nói: “Không cần cùng nàng so đo, hạ thấp giá trị con người.”

“Phu nhân nói đúng đó! Thân phận các người, ta là một nghệ kỹ sao có thể so sánh?” Nữ tử cười kiều mỹ nói: “Mau mau đem thuyền rời đi, đừng làm cho người ta hiểu lầm mới tốt.”

Vương thị khó thở, quát: “Nghịch tử! Còn không mau ra cho ta?”

Từ khoang thuyền bên cạnh trên hoa thuyền lại bước qua một nữ tử. Nàng mặc quần áo vàng nhạt, mày liễu mắt hạnh, một đầu tóc đen, thần sắc có chút lười biếng, giống như mèo nhỏ mới ngủ dậy. Nàng tuổi tương tự Khuynh Quốc, nửa nằm nửa ngồi trên lan can bên cạnh nói: “Thiếu gia ở chỗ này vui vẻ lắm! Phu nhân muốn gọi về, cưỡng đoạt là vô dụng. Bằng không, người thiếu gia đi rồi nhưng tâm trí còn ở lại trên mình tỷ muội ta. Phu nhân khổ ra sao đây?”

“Người...” Vương thị trì hoãn tức giận, hỏi nhà dò. “Trên thuyền hoa này là nữ nhân kỹ viện nào?” Kỹ nữ ngàn người gối, vạn người chơi dâm đối với nàng vô lễ như thế, cơn tức này như thế nào cũng muốn đòi lại.

Nhà dò trả lời: “Các nàng là Tinh Châu nổi danh tam kiều, còn gọi ‘Thi đấu mẫu đơn’. Bán nghệ không bán thân, mỗi lần tiếp khách không dưới ngàn lượng bạc. Hôm nay có thể gặp một mặt thật sự là nhờ phúc!”

Phạm Nguyệt Lung lạnh lùng liếc nhà dò, lắc lắc cánh tay Vương thị, làm nũng nói: “Bá mẫu, người nghĩ tiếp biện pháp nha! Chẳng lẽ chúng ta muốn để kỹ nữ leo lên đầu sao?”

Khuynh Quốc lại nghĩ, rõ ràng là Phạm Khảm Bích không muốn trở về. Kỹ nữ chẳng qua là bị nam nhân sai sử, rời đi mục tiêu của Vương thị thôi. Không về thì không về. Vì cái gì nhất định phải cưỡng cầu?

“Nguyệt Lung, chúng ta về trước đi.” Vương thị không hổ là phu nhân, biết rõ giờ tranh cãi cũng chẳng được gì, không bằng trở về tính sau.

Phạm Nguyệt Lung không nghe, lắc lắc eo thon nhỏ nói: “Đường ca không nói, thúc phụ còn đang trên mặt thuyền hoa đó?”

Vương thị hướng Nguyệt Lung cái ánh mắt ‘Làm sao ngươi vẫn không rõ’, nhỏ giọng nói: “Ngươi có biện pháp nào làm cho bọn họ rời hoa thuyền sao? Đã không có, về trước đi, chờ ta nói cho bá phụ của ngươi biết rồi hảo hảo giáo huấn vài cái kỹ nữ không biết xấu hổ này.”

“Không cần.” Phạm Nguyệt Lung bám tay Vương thị, không chịu.

Vương thị nghiêm mặt nói: “Vậy ngươi muốn gì? Chẳng lẽ tự mình sang kéo người, trở thành trò cười cho cả Tĩnh Châu?”

Hai người đang tranh chấp, nam bộc nọ quay về, dưới mái hiên đưa ra một cái thập nhị huyền cầm.

“Cái gì vậy?” Vương thị chỉ vào huyền cầm nghi vấn.

Nam bộc bẩm: “Các nàng nói nếu cầm kỹ của phu nhân có thể thắng được các nàng. Các nàng sẽ để các thiếu gia trở về.”

Phạm Nguyệt Lung túm lấy huyền cầm, lạnh lùng nói: “Để ta so với.”

“Ồ ồ, ồ ồ!” Vương thị giữ chặt ống tay áo Phạm Nguyệt Lung, nói: “Ngươi đường đường là tiểu thư Hầu phủ, sao có thể cùng kỹ nữ so cầm?”

“Bá mẫu, người đừng quản!” Phạm Nguyệt Lung ngồi ở giữa buồng nhỏ trên thuyền, đem huyền cầm đặt lên mặt bàn. Vừa định thử cầm, trong thuyền hoa đã truyền ra âm thanh lạnh lốt. Phạm Nguyệt Lung cảm thấy quýnh lên, dựa vào tài ật lớn, tiện tay mà đàn. Làn điệu chọt cao chọt thấp, giống như hỉ tự oán, truyền đến âm sắc thuyền bên cạnh, thoáng cái làm tan tác tiếng nhạc của đối phương.

Nhưng Phạm Nguyệt Lung không thể vui mừng được lâu. Khúc nhạc trên thuyền hoa đột nhiên biến đổi, trầm thấp, từng tiếng dây cung giống vậy hồng thủy cuộn cuộn, khí thế thiên quân. Âm thanh xuân khuê tổ tình liên miên của Phạm Nguyệt Lung một lát bị chặn lại, không thể thành khúc.

Khuyh Quốc hướng qua nam bộc, ghé vào lỗ tai hần nhẹ nhàng nói vài câu. Nam bộc gật đầu, trở lại thuyền hoa. Không đến một lát, trong tiếng đàn hoa sương vừa loạn, Phạm Nguyệt Lung thừa cơ nghênh tiếp, đem nhạc khúc hoa thuyền xé rách trong gió. Nguyệt lung dùng vĩ khúc áp chế đối thủ, may mắn đắc thắng.

Kỹ nữ xốc lên màn thuyền, đối với Phạm Nguyệt Lung nói: “Không thể tưởng được, tài đánh đàn muối muối tốt như vậy, ta nhận thua. Sau này, danh hào ‘Thi đấu mẫu đơn’ chuyển uội muối mới phải.”

Phạm Nguyệt Lung dẫu môi nói: “Ai là muối muối người! Ai thềm danh hào của người!”

“Được rồi. Được rồi. Đường muối không cần phải tranh cãi nữa, miệng của các nàng lợi lắm!” Phạm Khảm Bích bước ra, giữa tiếng kỹ nữ tiễn khách đi sang du thuyền nhà mình.

7. Chương 7: Thúc Túc Đùa Giỡn Khuyh Quốc

Phạm Nguyệt Lung tức giận nhìn ba nam tử phóng đăng bắt ky, kiêu lặc lặc nói: “Biết rõ miệng của các nàng lợi hại cũng không giúp muối!”

Phạm Trần cười mỉa nói: “Nguyệt Lung, miệng của ai có thể sắc bén hơn muối?”

“Ca...”

“Được rồi, dừng cãi!” Vương thị cắt đứt lời nói cãi cọ của Nguyệt Lung, liên tiếp trừng mắt nhìn hướng nhi tử, trầm giọng quát lạnh. “Các người còn biết trở về? Nghe một chút kỹ nữ lời nói, thật sự là không biết xấu hổ đến cực điểm! Các người giỏi lắm, giữa ban ngày cùng kỹ nữ trêu đùa. Bị người gặp được, thanh danh Tước phủ chúng ta còn được sao?”

Phạm Khảm Bích tay niết quạt giấy, vỗ lòng bàn tay, cùng cười nói: “Nương, ta cùng Trần đệ, chẳng qua là đưa thúc phụ đi đón gió thôi.”

“Đúng, nương. Hiện nay công tử nhà nào không có đi chơi kỹ viện?” Phạm Trần mở ra quạt giấy nhẹ quạt quạt, chẳng hề để ý nói: “Thúc phụ mấy khi đến Tỉnh Châu, ta cùng đại ca đương nhiên muốn hết lòng tiếp đón.”

“Hừ! Đem thúc phụ đưa vào thuyền hoa, xem như chủ nhà tận tình?” Phạm Nguyệt Lung đối phạm Trần cười nhạt.

Phạm Khảm Bích nhìn Phạm Nguyệt Lung, thở dài: “Một cái nữ hài thì biết cái gì? ‘Thi đấu mẫu đơn’ là dễ dàng gặp như vậy sao? Có bao nhiêu người đem bạc đưa lên các nàng còn chưa hẳn dễ mất.”

Phạm Nguyệt Lung không phục nói: “Chỉ bằng các nàng?” Đối với người bị mình đánh bại, Phạm Nguyệt Lung từ trước đến nay nhìn không thuận mắt.

Phạm Trần tùy ý ngồi xuống, nói: “Nguyệt Lung, các nàng làm sao có thể so với muội? Muội là thiên kim tiểu thư, chúng ta có thể gọi muội cùng thúc phụ uống rượu không?”

“Vì cái gì không thể?” Phạm Nguyệt Lung lời này vừa nói ra, chợt cảm thấy không ổn. Liếc trộm Phạm Bất Mộng, nam nhân cũng không nhìn nàng, mà nhìn thủy tiên trên hồ Trà Hoa. Nguyệt Lung mặt xấu hổ cứng đờ, trong lòng hơi hơi chua xót.

Vương thị thấy chất nữ ghen lời, giải vây nói: “Phạm Trần, người thật sự là càng ngày càng kỳ cục! Có thể lấy việc này vui đùa muội muội sao?” Nhưng nhi tử tốt xấu cũng là ruột thịt của nàng. Vương thị không muốn trách cứ nữa, để mất tình mẫu tử. Nàng thỉnh Phạm Bất Mộng ngồi ghé trên, lập tức cười hỏi: “Tiểu thúc, đến Tỉnh Châu khi nào vậy? Cũng không đến phủ nói chuyện.”

Phạm Bất Mộng nâng chung trà lên, xốc nắp trà, đựng môi lướt qua một ngụm. Khuôn mặt anh tuấn thoáng ý cười, mắt ưng nhìn qua, dò xét hướng Vương thị nói: “Tiểu đệ tục sự nhiều, không nghĩ đã quấy rầy ca ca tẩu tẩu thanh tĩnh.”

Vương thị giả ý trách cứ: “Ta cùng lão gia đều trông mong người tới! Đúng rồi.” Vương thị kéo qua Khuynh Quốc, hướng Phạm Bất Mộng giới thiệu. “Đây là thúc phụ mới qua cửa của Thiên Nhi. Khuynh Quốc, người cùng Nguyệt Lung gọi thúc phụ đi.”

“Dạ.” Khuynh Quốc bước lên, đi đến trước mặt Phạm Bất Mộng, hiền thuận cúi cúi người, ôn nhu nói: “Khuynh Quốc gặp qua thúc phụ.” Gọi thúc phụ? Như vậy hẳn là Cảnh quốc công, phụ mẫu tiểu Hầu gia đệ đệ. Sao lại trẻ tuổi như vậy, chỉ sợ cùng Phạm Khảm Bích, Phạm Trần không hơn vài tuổi?

Phạm Bất Mộng đánh giá Khuynh Quốc, cảm giác trên mặt thuyền hoa nhìn qua nàng lại là loại phong tình bất đồng. Lúc này, giống như cam nguyện bị tù cá chậu chim lồng. Chốc lát trước, lại giống như cá chép khát vọng nhảy vào trong hồ. Thật là nữ nhân có ý tứ. Phạm Bất Mộng trong nội tâm thầm nghĩ, người nhìn thẳng hẳn có không ít tự động tránh đi tầm mắt. Một cô nương mới mười lăm sáu tuổi lại bình tĩnh không có sóng như vậy, ánh mắt nhìn không thấu sâu cạn, thật sự kỳ quái.

“Hóa ra là chất tức.” Phạm Bất Mộng đưa tay nâng lên Khuynh Quốc, khoe môi nở nụ cười, từ trong ngực móc ra một ngọc bội, nhét vào trong tay nàng. “Ngọc bội này coi như là lễ gặp mặt đi.”

Phạm gia nam nhân như thế nào đều thích động tay động chân? Không một chút để ý lễ giáo đại phòng! Khuynh Quốc tuy là một chút cũng không thêm để ý, bất đắc dĩ, Vương thị ở một bên càng không ngừng nháy mắt. Khuynh Quốc nhanh nhẹn khẽ cười, tránh cánh tay Phạm Bất Mộng đang nâng nàng, rũ xuống mi mắt nói: “Khuynh Quốc tạ ơn thúc phụ.”

Phạm Trần nhanh nhẹn đi qua, hướng Khuynh Quốc hỏi: “Đệ muội, hạt châu ta đưa uội, sao không thấy muội mang?”

Khuynh Quốc ngồi xuống trên lan bên cạnh, uống nước quả mơ, nói: “Khuynh Quốc là nha đầu ở nông thôn, mang không quen cỡ này hảo vật.” Đối với chuyện tâm phào, nàng gần đây đều nói cho có.

“Nữ nhân không thích đồ trang sức? Ta là lần đầu nghe nói.” Phạm Khảm Bích vỗ cây quạt, nhún mày nói: “Ta muốn hỏi một chút, đệ muội thích gì?”

Khuynh Quốc nghiêng mặt qua, thưởng hoa sen mãn hồ chập chờn, nói: “Đọc sách vẽ tranh.”

“Chất tức biết chữ, còn có thể vẽ tranh?” Vương thị kinh nghi nói: “Thân gia chịu cho người học?”

“Nương, Nguyệt Lung cũng vậy mà!” Phạm Trần ở bên tai Vương thị nhắc nhở.

Vương thị khoát tay nói: “Như thế nào giống nhau được? Nguyệt Lung là tiểu thư Hầu phủ, không học cầm kỳ thi họa tương lai đến phu gia sẽ bị giễu cợt.”

Phạm Nguyệt Lung dậm chân nói: “Bá mẫu, tại sao lại nhắc đến ta?”

“Được, được, không nói người!” Vương thị nhìn Nguyệt Lung, thấy nữ nhi đỏ mặt, đem đầu hướng một bên. Vương thị mới cười quay lại chủ đề nói: “Ta nghe Thiên Nhi nói, Khuynh Quốc là nữ nhi thư hương môn đệ. Vậy sao phụ mẫu người cũng không quan tâm chút ít, lại cho người đọc sách thánh hiền?”

Đạo lý từ xưa, nữ tử bất tài chính là đức. Nàng xác thực biết chữ, biết thi họa, Khuynh Quốc không nghĩ việc này nói dối dễ dàng bị vạch trần, chỉ nói: “Việc này không trách phụ mẫu được. Khuynh Quốc lúc nhỏ thể yếu nhiều bệnh, không được xuất môn, chỉ có thể mượn đọc sách đuổi thanh thu.”

Phạm Khảm Bích thấy Khuynh Quốc mặt lộ vẻ khó khăn, thay nàng cãi lại nói: “Nương, người đừng quên. Khuynh Quốc hôm nay đã là chính thê của đường đệ, Hầu phủ phu nhân. Biết một chút thi họa mới tốt.”

Vương thị giạt mình vỗ tay lưng nói: “Ai hừm, xem như ta khó tính! Khảm Bích nói có lý.” Vương thị phát tay hô: “Ta có chút ít mệt mỏi, qua bên nghỉ một lát. Tiểu thúc, mọi người tự nhiên đi!”

Mọi người đứng dậy đưa Vương thị tiến khoang sau, lại lần nữa ngồi xuống.

“Đệ muội, muội cảm thấy Trà Hoa hồ này như thế nào?” Vương thị rời đi, Phạm Trần không có ai ngăn cản, kẻ Khuynh Quốc, thần sắc có chút thân mật. So về chơi diễm kỹ, đùa giỡn đệ muội này tựa hồ càng kích thích?

Nàng cũng không phải chưa từng gặp qua đăng đồ tử, thành thạo tránh đi tay Phạm Trần, trả lời: “Thanh sơn bích thủy, hoa hồng lá xanh. Nếu như có thể ở lại bên cạnh bờ tại đây, mỗi ngày xem trong hồ cảnh sắc, thật cũng không sai.”

Phạm Khảm Bích ra vẻ thở dài nói: “Đệ muội nói như vậy, nhất định là chưa thấy qua Hà Viên của Hầu phủ rồi?”

“Hà Viên?”

Khuynh Quốc xoay người nhìn qua Phạm Khảm Bích, nàng biết rõ nam nhân sẽ nói tiếp.

“Là chỗ ở trước đây của mẫu thân đường đệ.” Phạm Khảm Bích thấy Khuynh Quốc nghe cẩn thận, nói thêm: “Hầu phủ hậu viện có bốn đại viên, Lê Viên, Hà Viên, Cúc Hiên cùng Mai Trai. Đường đệ thường ở Cúc Hiên, ba chỗ Lê, Hà, Mai đều bỏ trống.”

Phạm Trần vung lên một lọn tóc dài bên cạnh eo Khuynh Quốc, vuốt vuốt nói: “Đường đệ hôm qua nạp thiếp, đệ muội đi Mai Viên, chỉ sợ không có tâm tư ngắm cảnh. Ngày khác chỉ bằng tại bốn phía hậu viện thăm thú một chút, vườn hầu phủ so với Trà Hoa hồ còn hơn ba phần.”

“Tạ nhị vị tiểu thúc chỉ điểm.” Khuynh Quốc liếc nhìn tay Phạm Trần đùa bốn sợi tóc của mình, gọi tỳ nữ, mượn dao nhỏ, hướng qua tóc đen trong lòng bàn tay Phạm Trần, giơ tay chém xuống, đem thon dài tơ mỏng cắt làm đôi. Thấy Phạm Trần thần sắc kinh ngạc, khẽ cười nói: “Tối hôm qua tiểu thúc tặng Khuynh Quốc minh châu, Khuynh Quốc không có gì đáp lễ. Nay gặp tiểu thúc đổi tóc Khuynh Quốc yêu thích không buông tay, không bằng tặng cho tiểu thúc, cho người vừa lòng.”

Phạm Trần ngốc trệ tiếp nhận, huynh muội ba người thần sắc choáng váng. Chỉ có Phạm Bất Mộng cao giọng cười. “Như vậy, ta tặng chất tức ngọc bội. Có phải là cũng nên có một phần?”

Khuynh Quốc gấp chiêu phá chiêu nói: “Một chút sợi tóc, cũng đủ phân cho hai người. Kính xin chớ để lãng phí mới tốt.”

Phạm Trần lấy lại tinh thần, nói: “Khuyhnh Quốc thật là kỳ nữ tử. Cái này đáng giá, Phạm Trần tất nhiên quý trọng.” Nói xong, bao hết tóc nhét vào trong ngực, bị hai người Phạm Bất Mộng, Phạm Khảm Bích chặn lại, đành chia ra chút ít.

“Tẩu tẩu!” Phạm Nguyệt Lung vỗ ghế đứng dậy, căm tức mắng Khuyhnh Quốc: “Làm sao ngươi có thể đem tóc đưa ra ngoài? Ngươi chẳng lẽ không biết tóc không thể tùy ý cắt bỏ sao? Dù muốn đưa, cũng chỉ có thể tặng cho phu lang. Sao có thể đưa cho nam tử khác?”

Khuyhnh Quốc đưa dao nhỏ cho tỳ nữ, nhướn mày nhìn Phạm Nguyệt Lung nói: “Tiểu cô muốn Khuyhnh Quốc mang theo tóc từng bị nam nhân khác đùa bỡn trở lại Hầu phủ sao?”

Phạm Trần chợt hiểu ra, bị Khuyhnh Quốc nói thẳng thừng, mặt mày hàng ngày đều cười đùa lại hiện lên đỏ ửng.

Phạm Nguyệt Lung bị Khuyhnh Quốc làm cho nói không nên lời, hung hăng trừng mắt nhìn Phạm Trần, tức giận đôi tay tùy tiện của hắn. Đúng rồi, tay! Phạm nguyệt lung hèn mọn nhìn Khuyhnh Quốc chê cười. “Thế tay của ngươi bị nam nhân chạm qua, chẳng lẽ cũng phải đem tay chặt sao?”

Khuyhnh Quốc thối thối chề hạt sen, lông mày nhướn lên. “Đúng là nên chặt, tay Hầu gia phu nhân có thể tùy tiện động vào sao? Nếu ai dám vô lễ, nên cho hắn tẩm lông heo, cũng coi như ngoại trừ tai họa một phương.”

Trong lời nói Khuyhnh Quốc có ẩn ý, Phạm Bất Mộng, Phạm Khảm Bích, nhìn thấy Phạm Trần cười khổ, âm thầm ăn mừng.

“Vây tay ngươi thì sao?” Phạm Nguyệt Lung không nghĩ Khuyhnh Quốc đem chuyện trên mình đẩy sạch, hỏi tiếp.

Khuyhnh quốc nâng lên tay, mu bàn tay trơn mềm như ngọc, năm ngón tay thon dài. Khóe môi nàng khe cong, nghiêng đầu cười nói: “Chỉ sợ ta chịu chặt bỏ nó, chưa chắc phu quân đã đồng ý. Ta đây làm thê tử, tất nhiên nghe theo tướng công.”

“Ngươi...”

“Được rồi. Lung muội, ngươi như vậy cùng tẩu tẩu nói chuyện sao?” Phạm Khảm Bích quát.

Phạm Bất Mộng lắc đầu thở dài: “Nguyệt Lung vài năm không gặp, vẫn là tính tình trẻ con.”

“Lung muội, muội cũng mười sáu rồi. Đã đến tuổi lập gia sinh tử, nên luyện nữ công, hiền thực hơn. Nói chuyện đừng lỗ mãng như vậy nữa.”

“Được!” Phạm Nguyệt Lung chỉ vào ba người Phạm Trần, khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo, khó thở quát: “Mấy người đều giúp đỡ nàng! Nàng là thê tử của Thiên ca, cũng không phải của mấy người. Ta còn là chất nữ, đường muội của mấy người đó! Sao không thấy mấy người giúp ta?”

“Ta tìm bá mẫu phân xử!” Phạm Nguyệt Lung lạnh lùng đi qua mọi người đang ngồi, quay thân ra khỏi khoang thuyền, đi vào phòng gần đó.

Phạm Trần nhìn Khuyhnh Quốc thở dài: “Trong phủ nàng là hòn ngọc quý trên tay, bị cưng chiều đến hư. Đệ muội không cần để ý.”

Khuyhnh Quốc vuốt cằm đồng ý, chỉ nghe Phạm Bất Mộng đề cập chuyện lúc trước nói: “Làm sao ngươi biết vừa rồi chính là ta đánh đàn?”

“Khuyhnh Quốc chỉ là suy đoán. Lúc trước, thanh âm đàn tấu ở hoa thuyền âm sắc ôn nhu, trong nháy mắt lại đột nhiên đông đặc. Ta nghĩ, chỉ sợ là thúc phụ đau lòng yêu kỹ, thay nàng tiếp nhận khảy đàn.”

Phạm Bất Mộng nhìn Khuyhnh Quốc hỏi: “Vì sao không đoán là Phạm Trần, Khảm Bích?”

“Gã sai vặt truyền lời nói rằng, ‘Các nàng nói, phu nhân cầm kỹ nếu như có thể thắng được các nàng, sẽ để các thiếu gia trở về.’ Trong đó, thiếu gia là tiểu thúc, nếu là đúng, chắc hắn sẽ không tự mình ra trận. Mà trong câu nói của các nàng có lẽ là không có tiểu thúc?”

Phạm Bất Mộng cảm thấy nói đúng, trên mặt bất động thanh sắc nhìn Khuynh Quốc hỏi: “Người sao lại cho hạ nhân truyền lời, ta sẽ dừng tay, giả ý thua cùng Nguyệt Lung, trở lại thuyền?”

Khuynh Quốc cười thật sâu nói: “Ta là đánh cuộc.”

Phạm Bất Mộng ngạc nhiên nói: “Đánh cuộc gì?”

“Thúc phụ đối với ta quan tâm.” Khuynh Quốc nghiêng mặt, nhàn nhạt nhìn qua Phạm Bất Mộng nói: “Ván bài này, ta thắng.”

“Ha ha ha, thúc phụ, người thua!” Phạm Khảm Bích đóng đũa quạt giấy nói: “Đệ muội của chúng ta không tốt sống chung đúng không?”

Không thể tưởng được chính mình lại bị người ta nhìn thấu. Phạm Bất Mộng ngạc nhiên, hần xác thực muốn gặp Khuynh Quốc mới cho Nguyệt Lung thắng. Khuynh Quốc, cô gái này không đơn giản! “Chất tức thật tinh tường. Ta đây làm thúc phụ cam bái hạ phong.”

Phạm Trần khen: “Khuynh Quốc, trừ muội ra. Ta còn chưa thấy ai có thể làm thúc phụ nhận thua đi!”

Khuynh Quốc nhẹ nhàng khoát tay nói: “Không, Khuynh Quốc như vậy quá thẳng thừng, có thể có hại một ngày.”

Ba người Phạm Bất Mộng đều là cứng lại, không ngờ tới Khuynh Quốc có thể nhìn thấu triệt như thế, không khỏi nghiêm nghị. Điều nhện không được trong nội tâm thâm nghĩ, Khuynh Quốc ơi Khuynh Quốc. Nếu như nàng là nam tử, chỉ sợ sẽ khuynh đảo thiên hạ!

8. Chương 8: Mặt Hồ Tĩnh Lặng Đã Rung Động

“Chỗ mờ mờ kia là Thanh Sơn, có mã trường, có thể kị mã đi săn.”

“Nói đến đi săn, đường đệ cũng là hảo thủ, đáng tiếc bận bịu nhiều việc, không rảnh để đi. Không bằng để khi nào đó ta đưa đệ muội đi dạo chơi được không?”

“Nhìn xem, phía trước là đảo giữa hồ. Nói là đảo, nhưng thật ra là ngọn núi.”

“Núi giữa hồ cảnh sắc rất đẹp, so với chơi thuyền trên hồ, trên đỉnh núi càng mát mẻ.”

Ba người thúc cháu Phạm Bất Mộng, người một lời ta một câu cùng Khuynh Quốc thưởng hạ. Chính lúc đang rôm rả, Vương thị bị Phạm Nguyệt Lung kéo vào. “Ai da... Ngừng lại đi, cũng không để cho ta thư thái.”

Vương thị gõ xương bánh chè ngồi xuống, uống nước quả mơ tỳ nữ đưa lên, khiển trách: “Ta vừa đi, các người liền khi dễ muội tử hả? Khảm Bích, Trần Nhi, các người làm ca ca như thế sao?” Vương thị mắng chửi nhi tử, ánh mắt lại hướng Khuynh Quốc.

Khá lắm chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Phạm Bất Mộng thấy Khuynh Quốc không thêm để ý tới, phối hợp ăn hương lê. Thâm nghĩ, Vương thị lúc này đoán sai, nếu không phải chỉ mặt gọi tên Khuynh Quốc chắc là không biết ứng .

“Lung muội, là Trần ca không tốt. Trên đường trở về muội thích cái gì, tùy muội chọn.”

Phạm Khảm Bích khép lại quạt giấy, vỗ cán quạt nói: “Lung muội, muội cũng quá nhỏ nhen. Được rồi, đừng tức giận. Muốn đường ca bồi cái gì, nói nghe xem?”

Vương thị nhìn nhi tử tranh nhau nhận lầm, người bị hại lại không phản ứng, trên mặt mũi khó chịu. Hừ một tiếng, quay đầu, lạnh lùng nhìn qua hoa sen trong hồ. Nghe Nguyệt Lung nói, Khuynh Quốc cử chỉ mất phụ đức, nhưng Phạm Trần, Khảm Bích lại dung túng nàng. Vương thị vốn không tin, cảm thấy Nguyệt Lung có lẽ bị lạnh nhạt mới nói ngoa. Bây giờ thấy hai nhi tử kẻ tung người hứng, thần thái bao che cho Khuynh Quốc. Lập tức, trong lòng ngực có lửa, giống như trời thủng bảy thời tiết nóng nực, buồn bực vô cùng. Khuynh Quốc là ai? Là đệ muội của nhi tử. Ngày thường chơi gái còn chưa tính, hiện nay rõ ràng định ăn cỏ gần hang, nếu chuyện này bị phụ thân chúng biết được thì sao?

Vương thị nghiêm mặt, chớp mũi tức giận. Phạm Nguyệt Lung không cam tâm, cũng không dám quấy rầy. Chỉ trừng mắt nhìn Khuynh Quốc, đi đến một bên ngắm phong cảnh.

Thuyền chậm rãi ngừng tại bên cạnh đảo giữa hồ, Phạm Bất Mộng dẫn đầu lên bờ, nâng Khuynh Quốc rời thuyền. Vương thị lắc lắc khăn lụa nói: “Ta đây nhiều tuổi, không đi. Trần Nhi, Khảm Bích, lưu lại cùng nương nói việc nhà đi.”

Lúc nào không nói việc nhà, lại chọn lúc này nói? Rõ ràng là muốn đem bọn họ cùng Khuynh Quốc ngăn cách! Phạm Khảm Bích, Phạm Trần không hện mà cùng mặt hướng đối phương nói: “Người đi cùng nương đi.”

“Nói cái gì? Vì nương thỉnh không được các người?” Tục ngữ nói, có tức phụ đã quên nương. Bọn họ thế nào? Vì đệ muội bỏ qua tâm ý của nàng. Hai nghịch tử này thật làm nàng tức chết! Vương thị trợn mắt gầm lên: s“Các người ngồi xuống cho ta!”

Vương thị giáo huấn xong, chuyển hướng Phạm Bất Mộng nói: “Làm cho tiểu thúc chê cười.” Cũng dặn dò chất nữ: “Nguyệt Lung, người cùng tiểu thúc, Khuynh Quốc đi chơi vui vẻ nha!”

Trong tiếng Khảm Bích, Phạm Trần ai thán, ba người Khuynh Quốc bước trên thêm đá, tan biến tại trong rừng xanh um tươi tốt.

Núi giữa hồ đẹp, không vì nó à là nó tự nhiên. Phóng mắt nhìn lại, mọi chỗ đều là sườn đồi vách đá. Vách núi bị gió mưa mài mòn ra loang lỗ dấu vết, thêm mấy phần ưu tư.

Nguyệt Lung cước bộ hơi nhanh, tay chỉ danh lam thắng cảnh, vì Phạm Bất Mộng giải thích. Khuynh Quốc dần dần thả chậm bước chân, để hai người đi càng lúc càng xa. Đi ngang qua đường nhánh, nàng thấy mắt Phạm Bất Mộng không để ý, lách mình tiến vào đường rẽ.

Đường nhỏ cảnh sắc so với đường chính lại có một hương vị riêng. Mặt đường rộng một thước, hai bên bụi cỏ xuê xòa đầy hoa dại, mấy con bướm trắng nhanh nhẹn nhảy múa. Bên cạnh sườn đồi có không ít thanh tùng cùng chương mộc, cành lá rậm rạp, nhô lên cao làm cảnh càng thêm đẹp đẽ.

Khuynh quốc giờ phút này không ngắm nhìn gì, nhanh chân mà đi, nhìn xuống sườn đồi. Hai bóng người triền miên khiến quyến luyến vào mắt của nàng. Khuynh Quốc nhìn chăm chú đánh giá, đúng là hai người Phạm Thiên, Khuynh Thành. Tâm niệm nàng vừa chuyển, lập tức hiểu rõ tiểu Hầu gia vì sao không có tâm trí giám thị, liền cho phép nàng xuất môn.

Du Trà Hoa hồ. Từ trung tâm núi giữa hồ, tại chỗ vách núi nhìn ra có thể đem cả đảo giữa hồ thu hết vào mắt. Mắt tinh còn có thể thấy rõ dung mạo nữ quyến trên du thuyền. Chả trách, Xuân Phong tứ tỷ không cùng đến.

Khuynh Quốc nghiêng tai nghe, chỗ đường rẽ vang lên tiếng bước chân. Nàng kêu chính mình quá mức khinh suất, trong lúc suy tư, Phạm Bất Mộng, Nguyệt Lung đã tới sau lưng.

“Người không phải đi theo ta đi sao? Sao lại đi tới chỗ này?” Phạm Nguyệt Lung tức giận hỏi.

Khuynh quốc khước mắt đảo qua, hướng bọn họ nhìn Phạm Thiên, Khuynh Thành. Cười giải thích. “Ta là thấy phu quân, mới đi vòng mà đến, không nghĩ làm phiền tiểu cô. Trước đó không có cáo tri là lỗi của Khuynh Quốc.” Khuynh Quốc chuyển hướng Phạm Bất Mộng nói: “Một mối thúc phụ tìm Khuynh Quốc.”

Mắt thấy trưởng phu của mình cùng nữ nhân khác thân mật, trong thần sắc lại không có một tia ba động. Phạm Bất Mộng nhìn kĩ Khuynh Quốc. Thăm nghĩ nàng nếu như không phải tâm cơ quá sâu, chính là tuyệt không để ý phu quân của mình. “Chất tức không có việc gì là tốt rồi.” Phạm Bất Mộng hướng tay trái về phía trước, nói: “Đi, đến đó xem sao. Ta cũng lâu rồi không gặp Phạm Thiên.”

“Ca ca! Người cùng tẩu tẩu du hồ đó hả?” Phạm Nguyệt Lung cố ý gọi Khuynh Thành là tẩu tẩu, trêu tức Khuynh Quốc.

Ai ngờ Khuynh Quốc chẳng mấy may chú ý chê cười của nàng, nhìn thẳng vào Phạm Thiên, Khuynh Thành nói: “Ta tưởng là phu quân cùng muội muội đi nơi nào, hóa ra là du hồ? Tướng công thật hăng hái.” Khuynh quốc nghiêng người hướng Phạm Bất Mộng giới thiệu. “Thúc phụ, đây chính là muội muội của Khuynh Quốc, Khuynh Thành. Là người trong lòng phu quân ngày đêm thương nhớ.”

Mọi người nghe thấy Khuynh Quốc tự nói chỗ rõ chỗ trọng yếu, không biết tiếp lời như thế nào.

Phạm Thiên yêu thích Khuynh Thành vốn không phải là bí mật. Nhưng trước thục phụ Phạm Bất Mộng là người không biết gì, đem mọi việc nói trắng ra. Giống như một giấy trắng, nhô lên một điểm đậm mực, quá mức đường đột.

Trượng phu yêu thê muội đáng lẽ phải làm thê tử mặt thất sắc. Nhưng Khuynh Quốc không hề để ý, đem chuyện nói ra thẳng thừng. Ngược lại làm Phạm Thiên, Khuynh Thành xấu hổ vô cùng. Nam nhi tam thê tứ thiếp không sao, nhưng sau lưng tân hôn thê, cùng thê muội ám thông xã giao lại là thất đức. Mà làm muội muội, vụng trộm cùng tỷ phu thông đồng càng là hành động dâm uế thể tục khó chứa.

Lời nói của Khuynh quốc, giống như một cái tát trên mặt Phạm Thiên. Khiến người khó thở, lại không có thể phát tác, chỉ có thể xanh mặt, đè xuống lửa giận trong lồng ngực.

Phạm Thiên dắc tội Khuynh Quốc, sợ là không có chỗ tốt. Phạm Bất Mộng nhìn thấy sắc mặt chất tức lúc trắng lúc xanh, cười nói: “Khuynh Thành, tên thật hay, quả thật là quốc sắc thiên hương. Khó trách Phạm Thiên để trong lòng. Một bên Khuynh Quốc, một bên Khuynh Thành, chất nhi thật là biết hưởng thụ!”

“Đâu có!” Phạm Thiên gấp quạt giấy nói: “Thục phụ trời nam đất bắc, gặp qua bao nhiêu tuyệt sắc giai nhân. Đừng giấu cợt chất nhi.”

Khuynh Quốc vượt qua Phạm Thiên, đi về hướng Khuynh Thành nói: “Muội muội hôm nay cách phủ, sau này chỉ sợ khó tương kiến. Thiếu những thứ gì, không ngại nói cho tỷ tỷ, ta cho người đưa đến. Cũng không uống tỷ muội ta một hồi.”

Khuynh Quốc nói mỗi câu đều là lời quan tâm, lại mỗi câu đều ẩn hàm mỉa mai. Khuynh Thành là người thông minh, làm sao không hiểu được chân ý trong đó. Nếu như nàng đem qua cùng Phạm Lang kết thành phu thê. Giờ phút này coi như là nửa cái Hầu phủ phu nhân. Đáng hận, bị Khuynh Quốc đập bể, không chỉ phải ly khai Hầu phủ, càng là thanh danh quét rác.

Khuynh thành biết rõ Phạm Thiên yêu thích mình, nhưng mỗi lần nàng cùng Khuynh Quốc với nhau, nàng đều ở chỗ hạ phong. Nàng biết rõ Phạm Thiên cực chẳng đã, nhưng vẫn là hận, hận ông trời bất công, làm cho nàng cùng Phạm Lang không cách nào danh chính ngôn thuận.

“Đa tạ hảo ý của tỷ tỷ. Nhưng Khuynh Thành thiếu cái gì đều có Phạm Lang lo lắng, không nhọc tỷ tỷ hao tâm tổn trí. Ngược lại muội muội muốn khuyên tỷ tỷ, xuất môn chú ý cách ăn mặc, chớ để mất thanh danh Hầu phủ.” Khuynh Thành cao ngạo nâng lên cái cằm, khinh miệt đánh giá áo tơ trắng của Khuynh Quốc. Miệng anh đào nhỏ khê mím, khóe miệng hiển hiện má lúm đồng tiền, trong tươi cười có vẻ đùa cợt.

Khuynh Quốc đứng ở bên cạnh sườn đồi, nhìn qua phương xa mỹ cảnh, thở dài: “Nhân bản hữu sắc, tục che bất dĩ. Nhất thành kiều diễm, bất diện tiếu quốc.”

“Có ý gì?” Phạm Nguyệt Lung khó hiểu ý nghĩa, Khuynh Thành rõ ràng giấu cợt Khuynh Quốc. Khuynh Quốc không phản bác, ngược lại còn làm thơ.

Ba người Phạm Bất Mộng tuy nhiên lại minh bạch ý tứ của Khuynh Quốc. Không chỉ có bác bỏ lời nói Khuynh Thành, hơn nữa quay phản một kích, làm Khuynh Thành tự nuốt nước đắng. Con người nguyên đều có khí chất tự nhiên của mình, thiên hạ lại dùng trang phục lộng lẫy vẻ vang, làm mọi người nước chảy bèo trôi, che mất hai mắt, đã quên thật sự mới là vẻ đẹp đích thực. ‘Nhất thành kiều diễm’, nhưng thật ra là si hải âm. Khuynh Quốc mỉa mai, Khuynh Thành mặc hoa mỹ giống như bướm bướm mặc người vuốt vuốt, sớm đã mất bản sắc. Lại không biết mình xấu, còn một bên giấu cợt nàng.

Phạm Thiên sớm rõ tài hùng biện của Khuynh Quốc, nào biết được quanh co lòng vòng một bài thơ càng khiến người khó có thể chống đỡ. Khuynh Thành tức giận đến dậm chân, ủy khuất liên tục hướng hần dưng ánh mắt. Phạm Thiên nghĩ ôm Khuynh Thành an ủi, nhưng Khuynh Quốc trước mặt, lại có Phạm Bất Mộng ở bên. Chỉ có thể giả bộ như không thấy.

Phạm Bất Mộng cũng nhìn kỹ Khuynh Quốc, một nữ nhân như thế nào, đôi mắt trượng phu bạc tình bất động thanh sắc, đôi muội muội trào phúng cơ trí mà biện. Hần hai mươi sáu tuổi, gặp qua không ít nữ tử, thông tuệ, quyết đoán, hào sảng, nhưng lại chưa bao giờ gặp người so với nam nhi còn đậm mạc tình táo.

Phạm Bất Mộng trong mắt lộ ra tiểu ý, hừ nhẹ hai tiếng, chuyển hướng Phạm Thiên nói: “Phạm Thiên, người nên làm chủ nhà. Dẫn ta leo lên đỉnh núi giữa hồ được không?”

“Tiểu chất tuân mệnh.” Phạm Thiên làm bộ thỉnh Phạm Bất Mộng đi đầu, Khuynh Quốc nhìn Khuynh Thành nũng nịu, cười lạnh nói: “Muội muội, muội là loại nữ nhân không ly khai nam nhân. Dem muội đuổi ra Hầu phủ là quá dễ dàng uôi. Thua là thua, đừng có quần quít lấy tướng công tỷ tỷ, mất mặt Tô gia.”

“Người... A...!” Khuynh Thành vừa định mở miệng, cảm thấy mu bàn chân đau đớn. Thấy Khuynh Quốc trên mặt cười đắc ý, xấu hổ và giận dữ hết sức, vô ý thức đuổi ra hai tay, hướng Khuynh Quốc đẩy. Khuynh Quốc ở chỗ bên cạnh sườn đồi, Khuynh Thành đẩy như vậy, cả người rơi ra ngoài núi. Thoáng cái, tan biến trước mặt mọi người.

“Không phải ta, không phải ta!” Khuynh Thành cảm giác tay mình căn bản không có đụng phải Khuynh Quốc. Nhưng đối phương chính từ đây té xuống, nói không phải nàng đẩy ai tin đây? Khuynh Thành gấp đến độ không biết làm như thế nào cho phải, bên cạnh thân hai đạo nhân ảnh, một trước một sau chạy vội mà qua, trong nháy mắt lao ra vách núi, tạo thành hai đường vòng cung mà rơi.

Khuynh Thành nhìn về phía sau, nào còn có thân ảnh thúc cháu Phạm Thiên? Nàng lão đảo đi đến vách đá, nhìn quanh xuống phía dưới, ngoại trừ một lớp rung động, cái gì cũng đều không nhìn thấy. Khuynh Thành khuôn mặt trở xuống vài giọt nước mắt, ngực đau dữ dội, không biết tâm hận ai.

9. Chương 9: Nụ Hôn Giữa Dòng Nước Xiết

Nhìn từ phía trên, nước hồ xanh ngắt như có thể thấy đáy. Nhưng Khuynh Quốc giống như một tảng đá lớn, từ phía trên núi cao rơi xuống, rơi mạnh vào trong hồ. Trong nháy mắt, vô số hoa sen đang bao vây lấy nàng, lát sau mở mắt, bốn phía đều là một mảnh xanh thăm thẳm.

Khuynh Quốc một khoảnh khắc trước đứng ở sườn đồi, trông như xem cảnh sắc phương xa, thật ra là quan sát địa mạo dưới vách. Nàng tính qua, một nữ nhân té xuống có lẽ không chịu nổi thủy áp. Nhưng cơ hội trôi qua tức thì, nàng không muốn hối hận.

Nhảy núi cũng cần lý do, nếu như đào thoát không thành cũng có thể có chỗ thoái thác. Vì thế nàng chọc giận Khuynh Thành, đối phương quả nhiên không phụ mong đợi của nàng, thân thủ đẩy nàng cho hả giận. Góc độ, vị trí xác nhận không sai, là chính bản thân nàng trở mình nhảy ra vách núi. Khuynh Thành liền một mảnh góc áo của nàng đều không đụng với. Nàng cũng không muốn có vạ nhất, tự nhảy xuống hồ.

Nàng nhảy từ vách núi, lập tức vận công gân cốt, khai thông huyết mạch. Nhưng chỉ một chốc, nhắm mắt trong một thoáng nàng đã một rơi xuống đáy. Cái mũi, lỗ tai, da thịt đều bị nước hồ xâm chiếm. Ngửa đầu nhìn lên, lá sen rậm rạp chằng chịt che đầy không ít ánh sáng. Bên cạnh quần quít lấy một mảnh rế hoa dài hẹp màu nâu, vừa to vừa dài. Cơ hồ mỗi cái rế là một đầu buộc ở lòng sông một đầu vươn lên mặt hồ.

Nàng biết Phạm Thiên tìm không thấy mình nhất định sẽ phong hồ sương. Kiếp trước nàng có thể ở giữa ngày băng tuyết trốn trong nước bảy ngày. Nhưng hôm nay thân thể nữ nhân này đừng nói bảy ngày, chính là một lúc sợ cũng khó chịu.

Vô luận lên bờ nơi nào, nữ nhân một thân y phục ẩm ướt đều phi thường dễ thấy. Hầu phủ tai mắt sợ là ngay lập tức sẽ phát hiện ra nàng. Hiện tại chỉ có một con đường, trốn lên thuyền hoa. Nói mình bị phu gia vứt bỏ, nhất thời cùng đường tự vẫn là được.

Lúc nàng xuất môn có giấu chút ít đồ trang sức, còn có ngọc bội Phạm Bất Mộng cho, giao thuyền tư nhân nên cũng đủ. Tính toán xấu nhất là bán mình vi kỹ. Nhưng so với Hầu phủ, muốn trốn đi cũng dễ dàng hơn.

Nàng còn muốn cảm ơn huynh đệ Phạm Khảm Bích, nếu không phải bọn họ mời ‘Thi đấu mẫu đơn’ du hồ, chính mình không có được tiện nghi này. Người trong phong trần, dù đối với lai lịch nàng sinh nghi cũng sẽ không truy hỏi. Trong kỹ viện tiền che bầu trời, ích lợi đi trước, nàng không sợ tú bà bán mình. Dù sao làm cho Hầu phủ phu nhân nhập kỹ môn, không cần biết nguyên nhân là gì, đều là đường chết.

Nếu không có hoa thuyền, nàng chỉ có thể chọn thuyền ít người leo lên, nếu hai bên lợi dụng không thành, sợ chỉ có giết người diệt khẩu. Nàng cũng không muốn, nhưng vì thoát thân thì không làm không được. Cho dù nàng ra tay lưu tình người khác cũng chưa chắc sẽ đối với nàng khoan dung!

Khuynh Quốc vừa bỏ qua rẽ hoa sen, bơi đi hướng giữa hồ. Nào biết bên người ầm ầm hai tiếng, nước gợn quay cuồng, dòng nước xiết xông lệch thân thể của nàng. Khuynh Quốc giữ chặt rẽ hoa, ổn định thân hình. Phạm Thiên, Phạm Bất Mộng? Cùng nàng rơi xuống chắc chỉ kém bốn năm cái nháy mắt. Xem độ mạnh yếu, bọn họ tự nhiên là theo sườn đồi nhảy xuống.

Bọn họ không muốn sống nữa sao? Mặc dù đáy vực là hồ, cũng không nên mạo muội nhảy xuống. Phạm Thiên hành động lần này còn có thể lý giải, hắn không biết vì được cái gì, cưới nữ nhân mình không thương. Sợ Khuynh Quốc thoát đi không chế, hoặc là chết đuối, khiến cho hắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Nhưng hắn lỗ mãng nhảy hồ như vậy chẳng lẽ không có nghĩ tới chính mình sẽ có vạ nhất sao?

Về phần Phạm Bất Mộng, vì một chút tức giận mất không đến hai canh giờ theo sườn đồi cao hai ba mươi trượng, không để ý an nguy nhảy vào trong hồ. Vì cái gì? Thật sự là nực cười! Khuynh Quốc nhìn qua nam nhân bơi đến bên cạnh nàng, thâm mắng, chết tiệt, chạy trốn làm sao lại khó như vậy?

Phạm Thiên nóng nảy phát tay, muốn bắt lấy quần áo Khuynh Quốc. Khuynh Quốc hơi chếch thân, né tránh cánh tay Phạm Thiên, bơi hướng bên khác. Nàng đi không thành, tâm trạng bực bội, làm sao cho Phạm Thiên sắc mặt tốt. Hồ nước lạnh buốt cũng không làm tức giận trong lồng ngực nàng nguội đi. Khuynh Quốc hai chân đạp một cái, thoáng cái thoát ra ba trượng, đem Phạm Thiên bỏ tại sau lưng.

Phạm Thiên thấy Khuynh Quốc tránh đi chính mình tất nhiên nổi giận. Hắn không biết mình vì sao nhảy hồ, chớp mắt xuyên vào đáy nước, mới khiến hắn đột nhiên thanh tỉnh. Hắn không muốn thấy nữ nhân trước mắt chết, nhưng đối phương cũng không cảm kích. Trong nước không cách nào mở miệng, Phạm Thiên trợn mắt nhìn. Duỗi cánh tay mở ra, đuổi theo Khuynh Quốc, một tay túm ở cổ chân của nàng.

Khuynh Quốc đá chân, giãy mở thể lực Phạm Thiên dùng bắt ép. Nàng đang định bơi ra mặt hồ để thở, sắc mặt trắng nhợt. Đáng tiếc Phạm Thiên không biết, Khuynh Quốc chính là chết cũng sẽ không nói lời xin khoan dung.

Phạm Bất Mộng nhảy xuống là muốn cứu Khuynh Quốc. Một kỳ nữ tử như thế chết ở trước mắt không phải mong muốn của hắn. Đến khi chìm vào đáy hồ, gặp Khuynh Quốc không chỉ có không có việc gì, còn có khí lực chống đẩy Phạm Thiên. Trong nội tâm cảm thấy có ý tứ, dứt khoát ở một bên xem cuộc vui.

Đồng tử Khuynh Quốc co lại, vươn cánh tay qua cổ Phạm Bất Mộng. Hướng lại môi mỏng không hề phòng bị của nam nhân, chính là hôn. Phạm Bất Mộng chỉ cảm thấy đôi môi ấm áp, trong miệng có thêm đầu lưỡi linh hoạt, ăn cắp khí tức của hắn.

Nam nhân dưới đáy hồ đều là cứng lại. Phạm Khảm Bích, Phạm Trần vừa chạy đến cứu người đều sợ ngây ra. Tình hình giờ phút này ra sao? Thúc phụ sao có thể cùng chất tức hôn môi, cho dù vì cứu mạng cũng không cho phép. Hành động của Khuynh Quốc lần này không khỏi rối loạn luân thường, càng chính là hành động của dâm phụ. Huống chi trượng phu liền ngay bên cạnh, nàng sao lại dám thế?

Phạm Thiên hai mắt nhú lại, chụp vào bả vai Khuynh Quốc. Phạm Bất Mộng nhẹ nhàng xoa Khuynh Quốc vừa lui. Phạm Thiên chỉ bắt lấy áo Khuynh Quốc. Đang lúc Phạm Thiên túm chặt lấy quần áo, đoạt được Khuynh Quốc.

Cổ tay Khuynh Quốc vung lên, kéo ra đai lưng, lập tức quần áo bung ra, thoát khỏi khống chế của Phạm Thiên. Cái yếm hồng nhạt, lộ ra thân thể trắng nõn, trong hồ nước xanh thẫm phát ra nhân nhật ánh huỳnh quang. Thân sắc đậm mạp, mê người tư sắc, cùng nữ nhi ôn nhu thân thể làm trong cổ nam nhân một mảnh khô khốc.

Khuynh Quốc nhìn quanh bốn người, tay nhẹ nhàng vươn tới. Sau đó duỗi cánh tay bám vào Phạm Bất Mộng.

Phạm Bất Mộng hiểu ý, nâng Khuynh Quốc eo nhỏ, ôm nàng bơi lên mặt hồ. Phạm Khảm Bích sớm một bước lên trên thuyền, bảo nhà dò lấy ra thăm sạch sẽ, bao lấy Khuynh Quốc. Phạm Thiên tiếp nhận, ôm nàng nhập thuyền sương.

Tỳ nữ vội vàng vì Khuynh Quốc rửa mặt, cho uống canh gừng. Đến khi Khuynh Quốc thay xong quần áo ướt sũng, vào sảnh cùng Vương thị nói chuyện. Bốn nam nhân mắt dò xét lẫn nhau, không nói một tiếng đi vào thay y phục. Đối với việc ở đây hồ ngầm miệng không đề cập tới.

Phạm Bất Mộng đợi thay quần áo gọn gàng xong, bước ra thuyền sảnh. Nghe Vương thị hỏi: “Khuynh Quốc, người sao lại từ chỗ cao như vậy mà rơi xuống hồ?”

“Chết tức lúc đi dạo sườn đồi không cẩn thận trượt chân rơi xuống nước.”

Vừa vặn Phạm Nguyệt Lung từ bờ hồ lên thuyền nhập thất nói: “Người giấu diếm làm gì, rõ ràng là Khuynh Thành đẩy người xuống.”

Vương thị nghi hoặc nói: “Khuynh Thành?”

Phạm Nguyệt Lung liếc Phạm Bất Mộng, Phạm Thiên, ngồi bên người Vương thị, nói: “Ta dẫn theo thúc phụ, tẩu tẩu đi lên núi giữa hồ. Không nghĩ gặp Thiên ca cùng Khuynh Thành đứng ở bên vách núi, hôn nhau nóng bỏng.”

“Thiên nhi, đây là người không đúng! Tối hôm qua không phải nói đưa Khuynh Thành trở về sao? Sao lại mang nàng đi lên núi?” Vương thị nhẹ trách Phạm Thiên, một bên vỗ sống lưng chất nữ, làm cho nàng uống hai hộp trà nói tiếp. “Tẩu tẩu người có phải là nói gì đó quá đáng?” Vương thị suy đoán.

Phạm Nguyệt Lung trầm giọng nói: “Tẩu tẩu chưa nói gì nặng nề. Lúc ấy, chúng ta nói chuyện vài câu rồi định tiếp tục đi. Không biết tại sao Khuynh Thành dùng sức đem tẩu tẩu đẩy khỏi sườn đồi. Thúc phụ, Thiên ca quay lưng về phía chúng ta không phát hiện ra. Ta có thể thấy rất rõ ràng!”

Vương thị đuôi mắt xẹt qua hai người Phạm Bất Mộng, Phạm Thiên, ngạc nhiên nói: “VẬY thúc phụ người, Thiên ca như thế nào rơi xuống nước?”

“Hỏi bọn hán ấy!” Phạm Nguyệt Lung hừ nói: “Tẩu tẩu vừa rơi xuống nước, bọn họ liền cùng nhảy. Ta cơ hội ngăn cản đều không có.”

Khuynh Quốc không làm Thiên Nhi thích, vì sao hán lại cười? Vả lại hán lúc này không để ý Khuynh Thành nhảy xuống cứu người, chẳng lẽ là đối với Khuynh Quốc động tình? Kỳ lạ là Phạm Bất Mộng cũng nhảy theo, hán làm vậy là cái gì?

Vương thị nghĩ đến, vừa rồi Phạm Nguyệt Lung tại sườn núi hô to cứu người, hai nhi tử nghe được là Khuynh Quốc rơi xuống nước, y phục cũng không kịp thoát, liền nhảy vào trong hồ. Mặc dù là hảo thủ cũng sẽ không cần suy nghĩ liền nhảy xuống?

Nếu người không biết chuyện thấy còn tưởng rằng bọn họ là cứu tức phụ của mình! Chỉ sợ, bà nương này rơi vào trong nước, hai thằng nhóc cũng sẽ không vội vã như vậy.

Vương thị thấy bốn người Phạm Thiên sắc mặt là lạ, phải dừng lại việc này không đề cập tới. Chuyển Nguyệt Lung hỏi: “Lại nói trên sườn đồi chẳng phải là có người cùng Khuynh Thành, nàng ta đâu rồi?”

Cái cảm Phạm Nguyệt Lung hướng ra ngoài, nói: “Chẳng phải ở bên ngoài sao. Một đường khóc sụt sùi, giống như không phải nàng đẩy người, mà là người đẩy nàng!”

Vương thị quay mặt hỏi: “Thiên Nhi, định xử trí như thế nào?”

Phạm Thiên nhìn qua Khuynh Quốc thờ ơ, gọi qua gã sai vặt nói: “Mang cô nương trên bờ đến thuyền Hầu phủ. Nói quân sự đưa nàng hồi phủ.”

Khuynh Quốc ung dung nói: “Không biết phu quân đưa Khuynh Thành trở lại phủ nào?”

Phạm Thiên cắn răng nói: “Nói, đưa nàng đi Yên Châu.”

Gã sai vặt lĩnh mệnh mà đi, Khuynh Quốc âm thầm cười lạnh. Nàng một ngày đi không được, liền một ngày không cho Hầu gia thư thái. Từ cấm của nàng một cái giá lớn, cũng không thể nói không nhỏ.

“Thiên Nhi, đây là thê tử của người, quá không công bằng!” Vương thị thổi trà nóng nói: “Lần này chính là tội giết người. Nếu Khuynh Quốc bị thương thật, người cũng cho qua nhẹ nhàng như thế này?”

Khuynh Quốc hiền thực mỉm cười nói: “Bá mầu không cần vì Khuynh Quốc bất bình. Không chiếm được luôn là tốt nhất. Phu quân giờ phút này đúng là lúc yêu muội muội nhất, chất tức tối hôm qua tại tiệc cưới làm một phen, khiến tướng công không thể nạp muội muội làm thiếp, chàng trong lòng chính buồn phiền. Không bỏ ta đã là phu quân thông cảm.”

“Được, ta không nói. Miễn cho làm khó người.” Vương thị vốn muốn giải hòa quan hệ phu thê chất tức, tiện thể đem tình cảm của nhi tử đối với Khuynh Quốc bóp diệt. Lại không biết trời không chiều ý người. Hoặc là nàng nên vì nhi tử nạp hai thiếp phòng mới, lơ đãng tâm tư của bọn hắn.

Nàng là người từng trải nên minh bạch, nhi tử tình ý chính như có như không, muốn dập tâm ý phải làm ngay lúc này. Qua chút ít thời gian, tình cảm sâu đậm, muốn bỏ sợ sẽ khó khăn.

Vương thị nhìn vào mặt hồ nhộn nhạo, nghe tiếng Khuynh Thành gọi, thở dài nói: “Nhà dò, ra xa bờ đi.”

10. Chương 10: Xung Đột Trong Phòng Tắm

Giờ Tuất một khắc, tiệc tối ở Lê Viên đã xong. Khuynh Quốc cầm sách, ở bên cạnh ánh nến yên lặng đọc. Phạm Thiên lẳng lặng đánh giá Khuynh Quốc, ngồi xuống đã hai khắc, không có chút ý tứ nào đứng dậy. Nghe người gõ mõ cầm canh Hầu phủ, đã qua giờ Hợi. Khuynh Quốc nhẹ nhàng buông quyển sách, phân phó Xuân Phong bên cạnh. “Mức nước, ta muốn tắm rửa.”

“Dạ.”

Đội Xuân Phong lui ra, Khuynh Quốc rời mắt, nhìn về phía Phạm Thiên, nhẹ nói. “Hầu gia, thỉnh di giá.”

Lông mày Phạm Thiên nheo lại, đưa mắt nhìn chằm chằm Khuynh Quốc. “Ta là phu quân của nàng, đáng lý nên cùng nàng cùng giường chung gối. Vì sao phải đi?”

“Tiểu Hầu gia, Khuynh Quốc chỉ là không muốn làm thể thân của muội muội.” Khuynh Quốc nâng chung trà, nhướn mày lên nói: “Thế gian mỹ nhân nhiều như mây, chỉ nói Xuân Hạ Thu Đông tứ tỷ, Khuynh Quốc so cũng không bằng. Hầu gia cần gì ủy khuất chính mình?”

Phạm Thiên thẳng lưng tựa trên ghế dựa, đồng tử vừa chuyển nói: “Trong mắt của ta, các nàng ấy cũng không bằng nàng.”

Tiểu hầu gia cho rằng nói như vậy thì mình sẽ dễ mặc hắn chỉ trích sao? Khuynh Quốc mỉm cười, rũ xuống mi mắt nói: “Hầu gia, Khuynh Quốc cho rằng lương tình tương duyệt mới có thể cùng giường.”

Phạm Thiên hừ lạnh nói: “Phu nhân cho rằng vì phu không thích người?”

“Cùng tiểu Hầu gia không quan hệ.” Khuynh Quốc khép lại chén, đem chén sứ đặt lên mặt bàn, ngạo nghễ nhìn Phạm Thiên nói: “Khuynh Quốc cùng Hầu gia chẳng qua là người dưng. Cùng giường mà ngủ, Khuynh Quốc thực khó nghe mệnh.”

“Ha ha ha, hay cho câu người dưng!” Phạm Thiên giận quá thành cười, quát hỏi: “Ôi Khuynh Quốc, nàng là phu nhân ta cưới hỏi đàng hoàng. Tối hôm qua trên tiệc cưới nàng mở miệng một tiếng phu quân, chẳng lẽ là ta nghe lầm?”

Khuynh Quốc thu lại mặt cười, nghi hoặc nhìn qua Phạm Thiên nói: “Khuynh Quốc từng nói cho Hầu gia, ta đã quên rất nhiều sự. Là Hầu gia dặn dò Khuynh Quốc gọi người là phu quân, không phải sao?”

Khuynh Quốc tránh nặng tìm nhẹ trả lời, làm Phạm Thiên đáy lòng lại là một hồi bốc hỏa. “Nàng gọi ta là phu quân, nên minh bạch ta là trượng phu của nàng! Người dưng cái gì? Hoặc là nàng cho rằng Phạm Thiên ta không bằng Phạm Bất Mộng sao?”

“Việc này cùng thúc phụ có quan hệ gì đâu?”

Phạm Thiên nhớ tới việc ở đáy hồ sau giờ Ngọ, không khỏi càng tức giận hơn, quát: “Nếu như nàng không nghĩ như vậy, vì sao tại trước mặt ta thân thiết với Phạm Bất Mộng?”

Khuynh Quốc không nói, đợi Xuân Phong sau tắm bình phong dọn xong thùng gỗ, rót vào nước ấm. Nàng đứng dậy bước hướng thùng nước, lui ra la quần, thoát khỏi bố vợ, nâng lên chân ngọc tuyết đáng yêu đưa vào nước ấm.

Phạm Thiên vậy lui tả hữu, nhìn chăm chăm vào bóng người trên bình phong. Nữ nhi mảnh khảnh vòng eo, mềm mại tay ngọc, thon dài thân thể dưới ánh nến mờ nhạt là thanh nữ như vậy. Khi bóng hình xinh đẹp thào xuống cái trâm cài đầu, tóc đen như vải lụa trút xuống dưới, che phủ lên mặt mà đầu vai. Phạm Thiên cảm lấy chén sứ, nhấp một hớp trà lạnh, thoáng làm dịu cổ họng khô khốc.

“Khuynh Quốc lúc ấy đang muốn trời lên mặt hồ để thở. Nhưng Hầu gia giữ chặt chân Khuynh Quốc, Khuynh Quốc phải như vậy thân lên thúc phụ chẳng qua là vì khí trong miệng của hắn. Đối người khác, Khuynh Quốc cũng làm như vậy. Có phải là thúc phụ hay không, không quan hệ.” Bên kia bình phong truyền ra âm sắc đậm đặc của Khuynh Quốc.

Phạm Thiên sững sốt một chút, mới nghe rõ giải thích chậm rãi của Khuynh Quốc. Trong lồng ngực vừa được bóng người tươi đẹp cắt đứt tức giận, lại bắt đầu rục rịch. “Khi đó ta cũng bên cạnh nàng, nàng vì cái gì không hôn ta?”

“Hầu gia cho rằng Khuynh Quốc sẽ thân với nam nhân từng thân thiết với muội muội sao?”

Phạm Thiên nghe thanh âm Khuynh Quốc lãnh đạm, trong mắt buồn bã nói: “Nói như vậy, nàng là không cho ta đụng?”

“Khuynh Quốc tự biết người nhỏ lời nhẹ, Hầu gia sẽ không để ý lời nói của Khuynh Quốc.” Bóng đen vung lên khăn vải lau sạch lấy da thịt, nhắc lên trợn trợn tiếng nước. “Nếu như Hầu gia khư khư cố chấp, nhiều nhất người ta tranh cái cá chết lưới rách.”

Phạm Thiên phút chốc đứng dậy, lướt qua bình phong nói: “Nàng ỷ hiếp ta?” Nhưng nhìn qua Khuynh Quốc xích lõa trong thùng gỗ, ánh mắt của hắn không khỏi ngưng tụ.

Màu da trắng nõn, bị nước ấm huân thành phấn hồng, bọt nước dán tại da non càng không ngừng nhỏ xuống. Tóc đen cắm một cây trâm bạc, ướt sũng, dọc theo mảnh khảnh cổ, lướt qua đòn bạc sống lưng, chìm vào trong nước. Mỗi lần Khuynh Quốc vừa động, sợi tóc liền chập trùng, như um tùm u thảo. Càng hấp dẫn là đôi tuyết lê tuyết bạch kia, tại gợn sóng chập chờn nhún nhẹ, là như vậy mê lòng người. Cùng cặp tuyết lê phối hợp là nụ hoa đỏ bừng, phẳng phất là bạch ngọc bảo thạch tạo hình mà thành, làm cho người đời đui mù.

Khuynh Quốc giống như không phát hiện Phạm Thiên, vịn thùng nước, cất bước ra. Không nhanh không chậm lau sạch lấy thân thể, khẽ mở cái miệng nhỏ đáp: “Không dám. Khuynh Quốc chỉ nói lời nói thật.”

Phạm Thiên dừng ở dáng người mềm mại đáng yêu của Khuynh Quốc, trong mắt dục hỏa đồ sinh. Bước nhanh đến phía trước, thân thủ chụp tới, ôm lấy vòng eo Khuynh Quốc, dán ở trước người nói: “Ta nhất định làm nàng thị tẩm, nàng muốn làm gì?” Vừa nói xong, liền cảm giác nơi cổ họng mát lạnh.

Khuynh Quốc tay phải giơ lên lưỡi dao sắc bén, dán chặt lấy cổ tiểu Hầu gia. Môi mỏng khẽ cong, hai hàng lông mày nhướn lên nói: “Hầu gia, nếu như ngài còn có mệnh tại lời nói. Có gì không thể?”

Phạm Thiên cười lạnh: “Nàng cho rằng chủ tử gọt lê lấy được mạng của ta sao?”

“Không biết tiểu Hầu gia có từng nghe qua một câu.”

“Câu gì?”

“Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.” Mắt Khuynh Quốc nhìn Phạm Thiên bắn ra tinh quang.

Đồng tử Phạm Thiên đột nhiên co rụt lại.

Giữa lúc hai người đang đấu định hết sức căng thẳng, đột nhiên theo cửa sổ mở bay vào một cái hoa mai tiêu, thẳng đánh cánh tay phải Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc bất đắc dĩ nghiêng người né tránh. Phạm Thiên chớp lấy thời cơ, buông ra tay đặt bên cạnh eo nữ nhân, bẻ ra tay nàng cầm dao nhỏ, một tay nắm cổ Khuynh Quốc, nghiêm nghị chất vấn: “Nàng là ai?”

Khuynh Quốc trong cổ cứng lại, nhả mảy thở dốc.

Nam nhân bèn nhón ánh mắt không tự giác được xẹt qua một tia ôn nhu, tay chống chế lại chưa từng buông lỏng.

Khuynh Quốc thừa cơ nháy mắt Phạm Thiên bị mê hoặc với biểu tình thống khổ của mình, tay trái đột nhiên nhổ xuống cái trâm cài đầu, hướng mu bàn tay của nam nhân dùng sức đâm. Kịch liệt đau nhức làm nam nhân đột nhiên trì trệ, Khuynh Quốc nâng chân đá của đối phương đầu gối, bụng, ngực ba chỗ hiểm. Khi nam nhân thu tay lại, thoát ra không chế.

“Đừng nhúc nhích!” Khuynh Quốc đưa trâm bạc vậy máu, đặt lên trên cổ, rất có thái độ ngạo làm khó dễ ta.

Ngạnh bức cũng chỉ có thể tìm được một thi thể sao? Phạm Thiên nheo mắt, nhìn Khuynh Quốc cử động hình đồ tự sát, dở khóc dở cười. Khuynh Quốc quyết không phải hạ người hời hợt, chớp mắt thay đổi vị trí hoàn cảnh xấu, lấy được lập trường bằng nhau. Thậm chí, làm người ở thế thượng phong có cực khổ. Phạm Thiên không buông cảnh giác, dứt khoát dựa vào tường, kéo xuống vạt áo ôm miệng vết thương ở tay trái. “Nàng không phải Khuynh Quốc.”

Khuynh Quốc dựa tường, lạnh lùng nhìn Phạm Thiên nói: “Ta là ai, tiểu Hầu gia nên so với Khuynh Quốc càng minh bạch mới đúng.”

Phạm Thiên với mất đi quyền không chế, có chút bất đắc dĩ. Mục quang do sa trường luyện lợi hại, con mắt sáng ngời nhìn đôi mắt trong vắt của Khuynh Quốc. Làm gì được đây, không chiếm được nữ nhân nửa điểm chợt dạ lùi bước, nam nhân nhún nhún vai nói: “Có lẽ nàng muốn thử qua nhà tù Hầu phủ.”

“Nếu như Hầu gia cảm thấy thế, vậy thì dẫn đường.” Khuynh Quốc nhìn chằm chằm vào nam nhân, đề phòng mỗi thời mỗi khắc sẽ đột kích. “Khuynh Quốc quen nói cho Hầu gia, ta là người thích mềm không thích cứng. Hầu gia nghĩ tại trên mình Khuynh Quốc lấy được cái gì, tự nhiên nên nói thẳng ra, cần gì che giấu. Hầu gia chẳng lẽ cái này cũng không biết rõ?”

Phạm Thiên cười khổ nghĩ, hắn từng cười ngựa chinh chiến, thắng được hiển hách nổi danh, Hoàng Thượng phong làm Tuấn Thiên Hầu. Nào nghĩ mấy ngày nay lại bị một nữ nhân chiếm được thượng phong. Khuynh Quốc trước mặt quả thật là Khuynh Quốc hắn biết, thê tử kết tóc của hắn sao?

Phạm Thiên để tay lên ngực, con mắt màu đen của chậm rãi nhìn Khuynh Quốc mỗi một tác lộ da thịt. Cẩn thận xem xét trên khuôn mặt, hết lần này tới lần khác dùng kiên nghị thần sắc sắc bén như dao, phong bế tất cả biểu lộ của nàng. Muốn từ mặt nàng nhìn ra chút gì đó, sợ là khó càng thêm khó. “Được, ta không bức nàng. Buông cây trâm, cẩn thận làm thương thân thể.”

Khuynh Quốc dung nhan cẩn thận, nhân tâm biến ảo, mỉm cười. Đi về hướng Phạm Thiên, tư thái mềm mại, dấn lên ngực bụng nam nhân, đè ép hai tay của đối phương. Miệng hướng tới, sát qua môi sợ run của nam tử, dời qua bên tai nói khẽ: “Thu hồi chủ thủ trong ngực ngài, cây trâm của ta chính là không có mắt.”

Giây lát sau, trâm bạc trên tay trái Khuynh Quốc đã để lên dương huyết trên đầu Phạm Thiên. So thân hình, lực lượng, võ nghệ mà nói, giờ phút này đều không thể cùng nam tử địch nổi. Truy đuổi chiến vẫn còn so sánh được một hai, vật lộn sợ chỉ có thúc thủ chịu trời. Ra hạ sách này là vạn bất đắc dĩ. Khuynh Quốc đánh cuộc, đánh cuộc nam nhân do dự một chớp mắt, nàng sẽ thắng.

Lại bị nàng xem thấu. Phạm Thiên sau khi kinh ngạc buông ra cánh tay trên ngực, sờ lên vòng eo trơn mềm của Khuynh Quốc. Đột nhiên, nâng lên cổ của nàng, cúi mặt xuống, hôn sâu lên cánh môi Khuynh Quốc. Thật lâu, mới mở mắt rút lui, hứng thú nói: “Sau này nàng hôn nam nhân bao lần, ta liền hôn nàng mấy lần.”

Phạm Thiên buông ra hai tay bắt ép Khuynh Quốc, vì nàng phủ lên áo mỏng, chậm rãi dạo bước ra cửa phòng. Đường lúc muốn bước ra đi, hắn quay đầu lại nói: “Bất luận nàng là ai, nàng đều là của ta.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Khuynh Quốc nghĩ, nếu như kiếp trước của nàng sẽ không phải sống khổ như vậy. Có lẽ có thể nói cho tiểu Hầu gia nàng không phải là Khuynh Quốc chân chính. Đáng tiếc, nhân tâm khó lường, nàng không muốn

mạo hiểm. Khuynh Quốc nâng lên chén trà, súc súc miệng nói: “Xuân Phong, đổi nước.”

Tỳ nữ thuần thực làm xong, nối nhau lui ra. Khuynh Quốc bước vào thùng tắm lần nữa, tẩy đi một thân mồ hôi. Ngoài cửa sổ bóng cây phiêu diêu, chiếu lên mặt nước ấm áp một vòng trăng tròn, Khuynh Quốc lấy tay đánh tan bóng trăng, hờ hững mỉm cười. Có lẽ bị giam cầm trong thâm viện Hầu phủ, nam nhân một ngày nào đó có thể có được thân thể Khuynh Quốc. Nhưng muốn tâm của nàng, giống như trăng trong nước này, hao hết tâm tư, cũng là công dã tràng.

11. Chương 11: Đưa Quân Nhập Phòng, Giác Mộng Võ Tan

Đêm hè nhiều mưa. Vừa qua giờ Tý, trời xanh chuyển đen kịt, sét đánh nhấp nhóang, từng đạo bạch quang từ trên không bổ xuống mặt đất. Tiếng sấm ầm ầm che đầy tất cả thanh âm, không cần đến một khắc, mưa rơi tí tách rầm rầm tã xuống dưới.

Gió thổi cây, mưa đánh bùn, cửa sổ khẽ động, còn có tiếng bước chân rất nhỏ. Chầm chậm, từ cửa sổ xuất hiện một chút mùi thơm ngát. Hết thấy như thể thời gian đảo ngược, về tới canh ba tối hôm qua. Đêm mưa, bóng người, mê hương, chỉ khác, một cái cửa sổ giấy mờ.

Bóng đen xóc lên màn giường, giật ra chăn bông, lộ ra quần áo thân ảnh trên giường. Quỳ gối đè lên thân thể của nữ nhân, cúi đầu gặm cắn tiêm cánh bóng loáng, bị lạc trong mùi thơm nữ nhi, thở dốc dần dần dồn dập...

Cạch!

Trong phòng đột nhiên lóe lên ánh nến, chỉ một khắc, đem mỗi góc khuê phòng chiếu sáng.

Bóng người nghe được tiếng đá lửa, liền biết không ổn. Bề bộn đứng dậy, lại bị quần áo quăn, trì hoãn một chút, thân hình đã ánh vào trong ngọn đèn dầu.

“Hầu gia, thật hăng hái.” Khuynh Quốc tay nâng nến, đứng đầu giường. Rũ xuống mắt nhìn Phạm Thiên chắt vạt, nam nhân tay trái dán ở ấm áp da thịt của Đông Tuyết, tay phải vuốt vuốt đôi tuyết lê non mềm, cười khẩy nói: “Tiểu hầu gia thích Đông Tuyết thì cứ nói muốn. Vì sao nửa đêm đến trong phòng Khuynh Quốc thâm hoan? Hay là Hầu gia thích kiểu này?”

“Nàng...” Phạm Thiên đẩy ra Đông Tuyết dưới thân, nhìn chằm chằm Khuynh Quốc nói: “Vì sao Đông Tuyết lại ở trên giường nàng? Nàng đề phòng ta?”

“Khuynh Quốc đâu có đề phòng Hầu gia.” Khuynh Quốc buông nến nói: “Chỉ là muội muội từng trên giường bị làm nhục. Mỗi lần nghĩ đến, Khuynh Quốc nằm ngủ không yên, lại càng không muốn nằm trên giường. Liền cho Đông Tuyết ngủ cùng, đánh bạo mà thôi.”

“Vậy tại sao Đông Tuyết lại ở trên giường nàng?”

Khuynh Quốc hai mắt nhú lại, cao thấp quét hai mắt Phạm Thiên nói: “Giường chỉ đủ một người ngủ, Đông Tuyết tự nhiên chỉ có thể chịu thiệt trên giường.”

“Nàng cho rằng ngủ trên giường là ủy khuất?” Nam nhân nghiêng răng quát hỏi.

Khuynh Quốc cười nói: “Thử hỏi Hầu gia, hôm nay nếu Khuynh Quốc cùng Đông Tuyết nằm một chỗ. Chẳng lẽ không ủy khuất sao?” Khuynh Quốc ngẩng cằm lên, điểm điểm nữ nhân trên giường quần áo không nguyên vẹn. “Chỉ sợ nàng tỉnh lại liền ai đùa bỡn mình cũng không biết được.”

Phạm Thiên mặc dù minh bạch là Khuynh Quốc nói dối, cũng không cách nào vạch trần. Hắn cho rằng Khuynh Quốc nằm trên giường, cùng nương tử thân mật, thiên kinh địa nghĩa. Nhưng có một màn tắm rửa, hắn nghĩ nói như vậy không được. Hiện nay làm thì cùng hái hoa tặc có gì khác nhau đâu? Nam nhân nhất thời đuối lý.

Khuynh Quốc nhìn quanh bốn vách tường, nhìn chằm chằm vào khe hở bên cạnh tủ quần áo kéo ra, gật đầu nói: “Ta nghĩ, cửa phòng, cửa sổ đều cài then, như thế nào lại có người tiến vào. Hóa ra trong Lê Viên có sắp đặt bí đạo, cũng phải, dễ dàng cho Hầu gia thâm hương thiết ngọc.”

Khuynh Quốc đi về hướng tủ quần áo, đẩy, vang lên âm thanh hơi nhỏ. Trách không được muốn tại đêm mưa đến, khởi động cơ quan này có chút tạp âm. Khuynh Quốc quay lại bên cạnh Phạm Thiên nói: “Hầu gia, nếu như đã đụng phải Đông Tuyết tự nên nấp làm thiếp. Lê Viên này liền về tay Đông Tuyết đi. Khuynh Quốc tối nay chần kinh, tuyệt đối không dám ở nơi này chờ đợi.”

Phạm Thiên tức đến phát hỏa, điều chỉnh trong lòng, hỏi: “Nàng muốn đi chỗ nào?”

“Ngoại trừ Lê Viên, Cúc Hiên là chỗ ở Hầu gia, Mai Trai lại bởi vì là tiệc cưới muối muối, Khuynh Quốc nhìn nhìn vật nhớ người. Như thế chỉ có thể chọn Hà Viên.” Đi Hà Viên hoặc Mai Trai đối với Khuynh Quốc mà nói đều như nhau. Chẳng qua lúc du hồ nghe xong lời nói của huynh đệ Phạm Trần, đối với Hà Viên nổi lên lòng hiếu kỳ. Trong lúc vô tình liền đem nó nói ra.

Khuynh Quốc biết rõ dù cho nàng không yêu cầu Phạm Thiên cũng sẽ đưa nàng đi. Bí đạo trong phòng đã bị phát hiện, lưu lại nàng có thể làm đến gì đó. Nàng lúc trước cố ý cùng tiểu Hầu gia tranh chấp, chính là muốn nhìn một chút, dưới cơn thịnh nộ nam nhân có phản ứng gì, có phải là bóng đen hôm qua. Dù sao, Hầu phủ là của Phạm Thiên, bất luận phát sinh chuyện gì, hẳn đều là nghi phạm số một.

Trước đó, nàng làm tiểu Hầu gia nấp thiếp không thành, Phạm Thiên cùng nàng lý luận xong, ngồi yên rời đi. Tối nay, Hầu gia tức giận chuyện nàng đối Phạm Bất Mộng thân mật, đánh nhau một phen, lại là mất hứng mà về. May mà trùng hợp, đều là đêm đông tố. Dưới bấy của mình, nam nhân quả nhiên mắc câu.

Đề phòng hít phải mê hương, nàng ở tại góc mở cánh cửa sổ, chính mình ẩn dật tại góc tối bên cửa, quan sát động tĩnh trong phòng. Sáng nay rời giường, nàng từng xem qua cửa sổ, then cài cửa không có dấu vết bị mở ra. Khung cửa sổ bên cạnh cũng không có dấu hiệu sợi tơ bị mài mòn. Từ đó chỉ còn một khả năng, chính là trong phòng này có bí đạo.

Cơ quan là việc nhỏ, mấu chốt phải bắt được người. Nàng không ngủ tại giường, bóng người như thế nào rút lui? Vì thế chỉ có thể kiểm soát làm cho Đông Tuyết cùng ngủ, trộm điểm hôn huyết của nàng, thay quần áo, làm thế thân của mình.

Hầu phủ có tứ đại viên, vừa vặn lại có bốn tỷ nữ thân tín. Nếu không phải Hầu gia gọi Đông Tuyết đến chỗ nàng, nghĩ đến vốn nên là, Lê Viên là Xuân Phong cầm đầu, Hà Viên là chỗ Hạ Vũ, Cúc Hiên do Thu Lộ chiếu khán, Mai Trai là Đông Tuyết chưởng quản. Xuân Hạ Thu Đông tứ viên, xứng Xuân Hạ Thu Đông tứ tỷ. Mà lúc tắm rửa, hoa mai tiêu hung hăng bay vào phòng là Đông Tuyết vật thiếp thân.

Đông Tuyết đã vì trung bộc, vậy cũng đừng trách nàng bất nghĩa. Dù sao, một cái tỷ nữ nho nhỏ bò lên trên vị trí thị thiếp, thấy thế nào cũng đều nên tạ ơn nàng mới đúng. Đến khi mê hương tan đi tỉnh lại, huyết đạo nàng điểm sớm đã tự giải, cho dù Đông Tuyết truy tra cũng sẽ không có manh mối gì.

Phạm Thiên trầm ngâm hồi lâu, vuốt vạt áo nói: “Nàng không phải không thích Hà Viên sao? Tại sao lại nghĩ dọn vào?”

Khuynh Quốc đã qua đời không thích Hà Viên? Nói như vậy, nàng từng ở qua? Khuynh Quốc cảm thấy còn nghi vấn, trộm nhìn Phạm Thiên nói: “Người có thay đổi.”

“Đúng vậy, nàng sau khi tỉnh lại, quả thực thay đổi thành một người khác.” Phạm Thiên nhàn nhạt mỉa mai.

Khuynh Quốc vuốt cằm, nhìn qua ngoài cửa sổ bóng cây nói: “Tình thế bất buộc, phải làm như vậy.”

Ngắn ngủn một câu, tám chữ, nói hết bất đắc dĩ của Khuynh Quốc. Trên khuôn dung của Phạm Thiên hiện lên một tia cười lạnh trào phúng. Bất tri bất giác hẳn đứng lên, tiến đến ôm Khuynh Quốc. “Nếu tối nay nằm trên giường chính là nàng, nàng với ta thành Chu công chi lễ. Khuynh Quốc, nàng còn có thể nói ta là người dưng?”

Khuynh Quốc yên lặng nhìn xem tiểu Hầu gia, không nói một câu.

Phạm Thiên nắm bắt vai Khuynh Quốc, không ngừng lay động. “Vì sao nàng không cười? Vì sao dùng ánh mắt này nhìn ta? Vì sao không cho ta chạm vào nàng? Nàng không phải đã nói cái gì đều cho ta làm sao?”

Khuynh Quốc một đấm thẳng vào cái cằm của Phạm Thiên, nam nhân lão đảo, lui về phía sau vài bước, kinh ngạc nhìn Khuynh Quốc. Thanh lệ dung nhan của Khuynh Quốc nổi lên cười tà, câu dẫn ra khỏi miệng nói: “Hầu gia, thật tâm cần đổi bằng thật tâm. Ngài dùng mấy câu nói đó nghĩ lừa gạt Khuynh Quốc, còn thiếu chút lửa.”

Sắc mặt Phạm Thiên tái đi, trong mắt một mảnh đau đớn. “Nàng cho rằng ta diễn trò?”

“Khuynh Quốc sao dám đem tiểu Hầu gia so sánh với con hát.”

“Nàng...” Mỗi câu nói của Khuynh Quốc đều thẳng chỗ yếu hại, Phạm Thiên khó lòng giải bày. Cường bức, đối phương là con hồ ly, tùy thời lời lỏng phòng bị cần ngược một cái. Muốn động phải dùng tình ư? Nàng căn bản là tâm địa sắt đá. Đánh không thể đánh, nói thì nói không qua được nàng, Phạm Thiên không biết đối với Khuynh Quốc làm sao mới tốt.

Khuynh Quốc đưa tay che miệng, ngáp một cái, nói: “Hầu gia sự vụ bận rộn. Khuynh Quốc không dám ở lâu. Ngày mai ta sẽ thỉnh Xuân Phong dẫn đường đi Hà Viên. Về phần việc Đông Tuyết liền làm phiên tiểu Hầu gia.”

Giữa hai người, chỉ có một lớp giấy mỏng không có xuyên phá. Khuynh Quốc, Phạm Thiên đều biết, sau lưng tầng giấy này nhất định là nguy cơ trùng trùng, hôm nay còn không phải thời cơ bóc trần.

“Khuynh Quốc, đừng quên lời nàng nói. Nàng muốn thật tâm, ta sẽ cho nàng.” Phạm Thiên nói, đẩy lên tủ quần áo, theo như đường cũ trở về.

Khuynh Quốc kéo ra cửa chính gỗ lim, đi ra khỏi phòng ngủ, dọc theo mái hiên, lẳng lặng thưởng thức mưa to phiêu bạt.

Phạm Thiên sử dĩ đối với nàng dung thứ như thế là bởi vì bảo trên mình nàng. Làm quá, Hầu gia sợ ngọc thạch câu phần. Đêm nay hẳn nghĩ chiếm được thân thể của nàng trước, lại chậm rãi nói lời khách sáo công tâm. Đáng tiếc bị nàng nhìn thấu.

Không chỉ có mộng đẹp tan tành, ngược lại Lê Viên bí đạo bại lộ. Chuyện này chỉ sợ chỉ có một mình Phạm Thiên biết được. Lê Viên bên trong có cơ quan, ba cái viên khác có thể nào ngoại lệ? Nhưng đối với nàng mà nói đã không phải bí mật, tiểu Hầu gia nghĩ lại dùng cũng nên có chỗ cố kỵ.

Khuynh Quốc nhìn lên rừng trúc lửa xòa, nhớ lại Phạm Thiên nói câu nói cuối cùng kia, cười khổ. Thật tâm đối lấy thật tâm, chuyện đó không giả. Đáng tiếc thật tâm của nàng sớm theo kiếp trước hóa thành bụi mù. Huống chi, giữa hai người người lừa ta gạt, thật sẽ có một ngày thẳng thắn thành khăn đối đãi sao?

12. Chương 12: Hoa Mai Rơi Trong Lê Viên

Sáng sớm hôm sau Phạm Thiên bị trọng điệp tới phiên toái, huyệt não tâm phiền ý loạn, vung tay đập bể hai cái bình cổ. Bí đạo bị Khuynh Quốc phát hiện, chính mình lại không biết chi tiết của đối phương, thậm chí lấy không rõ nàng không phải Khuynh Quốc.

Tối hôm qua Khuynh Quốc chọc giận hắn, cố ý bày bẫy rập dẫn hắn bại lộ. Sau đó nghĩ lại, hẳn sao lại không nhẫn nhịn như vậy, chẳng lẽ bởi vì nàng là nữ nhân nên nói lỏng tâm phòng? Phạm Thiên day day thái dương, nghĩ bỏ thân ảnh Khuynh Quốc trong đầu, nhưng thân thể xích lửa kia quên đi không được. Hẳn thích Khuynh Thành, nhưng sau khi ở đảo giữa hồ đưa nàng đi rõ ràng chưa một lần nhớ tới nàng. Chính mình chẳng lẽ là người bạc tình?

Hắn trong lòng đang phiền, không nghĩ Phạm Phẩm Bích, Phạm Trần còn muốn đến tham gia náo nhiệt. Nói gặp gỡ huynh đệ là giả, sợ cầu kiến Khuynh Quốc là thật. Bất luận Khuynh Quốc là ai, nàng đều là thê tử của mình, nào chịu được người khác ngấp nghé!

Càng khó giải quyết là Đông Tuyết lại chết. Chết ở trên giường Khuynh Quốc, toàn thân đầm máu, da thịt đều cắt đi, chỉ còn lại bạch cốt. Thậm chí, bị mổ bụng lấy đi tâm phổi.

Xuân Phong hồi bẩm hắn. Đêm qua sau canh ba, Khuynh Quốc phân phó nàng ở tại sương phòng, cùng nàng giường ngủ, một mực cùng đến bình minh.

Mà Hạ Vũ bấm báo, sáng nay giờ Sửu hai khắc, từng nghe được gõ mõ cầm canh nói đi tiểu đêm, đi ngang qua chính thất gặp cửa phòng mở rộng ra, đi vào nhìn. Mặc dù không thấy rõ ngủ trên giường là ai, nhưng tiếng hít thở có thể thấy được đối phương ngủ được chính quen thuộc. Nàng tưởng nha đầu quên đóng cửa, lập tức rời khỏi phòng ngủ phu nhân, đóng cửa phòng.

Nói như vậy, ít nhất giờ Sửu hai khắc Đông Tuyết còn chưa chết. Là ai giết nàng? Thời cơ lại hoàn toàn dựa tại mấu chốt này. Chính mình sở soạn thân thể của nàng không giả, nhưng không có phá tẩm thân xử nữ của nàng. Có thể nào trong mắt Khuynh Quốc, hấn trở thành nam nhân không muốn cưới tỳ nữ, thống hạ sát thủ?

Giết người thủ đoạn sao mà nhiều? Nếu như đêm qua như vậy, chẳng lẽ không phải phát rồ? Việc này hẳn không nghi ngờ Khuynh Quốc, nhưng mình lại tránh không được đối với nàng nghi vấn...

Chết tiết! Phạm Thiên một quyền đánh lên bàn trầm hương, làm trên mặt bàn gị đó rung chuyển ngã trái ngã phải. Vì sao lại nghi tới nàng?

“Hầu gia, hai vị Phạm công tử đã ở hoa viên chờ lâu.” Gã sai vặt ở thư phòng chấp tay nhắc nhở.

Phạm Thiên phát phát tay đuổi. “Ta biết rõ.”

Gã sai vặt nơm nớp lo sợ khởi bẩm. “Hầu gia, thúc phụ của ngài cũng tới.”

“Phạm Bất Mộng?” Phạm Thiên bỗng nhiên đứng lên nói: “Hắn hiện tại nơi nào?”

“Hồi bẩm Hầu gia, khách đường.”

“Phu nhân đâu?”

Gã sai vặt đầu lại cúi thấp, nhỏ giọng nói: “Ngủ ở Lê Viên.”

Phạm Thiên hai hàng lông mày nhíu lại, khóe mắt hướng gã sai vặt hỏi. “Ngủ ở Lê Viên. Nàng ở đó làm gì? Mang Đông Tuyết đi chưa?”

“Dạ, khám nghiệm tử thi đã tra xong. Thi thể Đông Tuyết toàn bộ mang đi ra ngoài an táng.” Gã sai vặt ập a ập ứng nói: “Về phần phu nhân. Nàng nói tốt xấu cùng Đông Tuyết chủ tớ một hồi. Hôm qua nàng đổi sương phòng, mệnh Đông Tuyết trông coi chính thất, không nghĩ nha đầu chết oan chết uổng. Phu nhân không dám nhận thức thi thể, chỉ có thể đi trong phòng thương tiếc một chút.”

“Ừ.” Phạm Thiên gật đầu vẫy lui gã sai vặt, bước ra Cúc Hiên. Dọc theo hành lang u tĩnh, bước đi phía chính sảnh trước viện. Nói Khuynh Quốc thương tiếc Đông Tuyết, hẳn không tin. Chỉ sợ vì phải điều tra. Đông Tuyết chết ở trên giường Khuynh Quốc, đối phương muốn giết là Khuynh Quốc hay là Đông Tuyết?

Phạm Thiên bước vào khách sảnh. Cau mày mở ra, ôm quyền mà cười nói: “Ngọn gió nào đưa thúc phụ, đường ca đến chơi?”

Phạm Bất Mộng để chén trà trong tay xuống, điểm thủ đáp: “Hôm qua du Trà Hoa hồ, Phạm Trần đề cập trong phủ Hà Viên, nói cảnh đẹp Tĩnh Châu đều có trong hậu viện chất nhĩ. Thúc phụ hôm nay tiến đến cầu kiến, không biết có thể như nguyện?”

Phạm Thiên nâng khóe miệng, một bộ muốn nói lại thôi biểu tình.

Phạm Phẩm Bích, Phạm Trần nhìn lẫn nhau mấy lần, đều không biết ý nghĩa. Phạm Phẩm Bích đang đưa quạt giấy, cẩn thận thử nói: “Đường đệ giống như có tâm sự?”

Phạm Thiên tiếp nhận nước trà tỳ nữ đưa lên, tiến đến bên miệng, lại đặt xuống mặt bàn. Sách miệng hấp khí, lắc đầu thở dài. “Đại đường ca, cũng biết ta hậu viện tứ đại tỳ nữ.”

“Xuân Phong, Hạ Vũ, Thu Lộ, Đông Tuyết.” Phạm Phẩm Bích lỗ mãng hướng Phạm Thiên cái ánh mắt ‘Hảo điểm phúc’, cười trên nói: “Không nói trong Hầu phủ, cái này xa gần người phương nào không biết? Bốn cái nha đầu, đều là mỹ mạo trăm người có một. Xử sự khôn khéo giỏi giang, đem hậu viện đường đệ chuẩn bị thỏa đáng. So với tiểu gia ngọc bích chỉ có hơn chứ không kém!”

Phạm Thiên lo nghĩ, người tới thu hết vào mắt. Phạm Trần sá nghi nói: “Chính là các nàng đã xảy ra chuyện gì?”

Phạm Thiên giơ lên tay, nhìn quanh Phạm Bất Mộng chờ đợi, nói: “Đông Tuyết chết.”

“Chuyện gì xảy ra?” Phạm Phẩm Bích tay phải buộc chặt mặt quạt.

“Tối hôm qua, đệ muội theo phòng ngủ dọn đi sương phòng ngủ, gọi Đông Tuyết trông coi chính thất. Nào biết, sáng nay nha hoàn múc nước đi vào, nàng... Chết ở trên giường.”

Phạm Bất Mộng cắt đứt Phạm Thiên than thở, hỏi thăm: “Báo quan phủ chưa?”

“Việc này tiểu chất không nghĩ kinh động nha môn.”

Phạm Trần hí híp mắt, trầm giọng nói: “Đây là vì sao?”

Phạm Thiên cho lui nô bộc, đề thấp tiếng nói nói: “Đây là gia môn bất hạnh. Nghĩ tới Hầu phủ ta phòng vệ sâm nghiêm, sao tiểu kiều tiểu tặc có thể đi vào? Huống chi là đột nhập khuê phòng nữ quyến hậu viện. Dựa vào ý kiến tiểu đệ, đích thị là người trong phủ gây nên.” Phạm Thiên tinh tế tính một cái, nói: “Riêng hậu viện tỷ nữ sẽ không dưới hai trăm người. Nếu giao cho công sai nguyên một đám thăm vãn, trong phủ sẽ huyên náo lòng, người bàng hoàng.”

“Đường đệ, nghĩ như vậy cũng không sai.” Phạm Phẩm Bích dùng cán quạt đánh bàn, mắt chăm chăm nhìn vào Phạm Thiên nghi hoặc nói: “Nhưng việc này coi như xong sao?”

Phạm Thiên bởi vì mục quang ba người, trên mặt âm tình bất định. Nhấp một ngụm trà, rũ vai nói: “Việc này liên quan một mạng, Đông Tuyết lại là bảy tuổi đã vào Hầu phủ, ta tự nhiên sẽ không để cho nàng hàm oan. Nhưng vì Hầu phủ yên ổn, chỉ có thể âm thầm chậm rãi điều tra.”

Phạm Bất Mộng khoát tay nói: “Ta lại cho rằng việc này nên mau chóng tra ra.”

“Xin chỉ giáo?” Mấy người Phạm Thiên đều nhìn về phía Phạm Bất Mộng, thần sắc khác nhau.

Phạm Bất Mộng phân tích nói: “Đông Tuyết chết ở trên giường chất tức, hung thủ đến tột cùng muốn giết ai, vẫn không thể định luận sớm như vậy.”

Phạm Phẩm Bích như được công án, nóng vội nói: “Thúc phụ nói rất có lý. Đường đệ, không bằng thỉnh đệ muội đi quý phủ ta, ở cùng Nguyệt Lung hai ngày. Chờ người tra ra hung phạm rồi trở về không muộn.”

Phạm Bất Mộng thấy tiểu chất nhai trên mặt khó khăn, hướng Khảm Bích nháy mắt ra dấu, thầm nghĩ quá mức lỗ mãng. Nhìn lại Phạm Thiên nói: “Chất tức có chất nhai ở cùng, xác nhận không sao. Nhưng ám tiễn khó phòng, còn phải cẩn thận là hơn.”

“Thúc phụ nói phải. Tiểu chất tất nhiên tăng mạnh thủ vệ trong phủ, không cho hung tà thực hiện thêm được.” Phạm Thiên nâng chén, mời Phạm Bất Mộng chung ẩm, tính đáp lại tạ.

Phạm Trần trầm mặc một lát, ngẩng đầu hỏi: “Đông Tuyết là chết như thế nào?”

“Ta không báo nha môn còn có một lý do nữa, chính là nguyên nhân cái chết của Đông Tuyết” Phạm Thiên tiện tay đặt xuống chén sứ, kỹ càng giải thích: “Thịt trên mình Đông Tuyết bị cắt đi, chỉ để lại xương cốt. Bụng phá tràng chảy, còn thiếu tâm phổi. Trong phủ khám nghiệm tử thi nói thịt của nàng là lưỡi dao sắc bén cắt đi, về phần nguyên nhân chết chưa tra ra. Các người nói xem, giết người tại sao phải đem nàng thịt đều cắt, còn muốn bào tâm đào phổi? Thật sự là bởi vì tiến hành sao?”

Phạm Phẩm Bích trầm tư hồi lâu hỏi: “Có dấu hiệu gãy dựa không?”

Phạm Thiên lắc đầu.

“Không đúng. Nếu như không phải một kích trí mạng, thịt của nàng bị một đao khoét đi, chẳng lẽ không đau? Ta nghĩ dù cho ngủ say cũng sẽ bị đau tỉnh.” Phạm Trần vạch điểm đáng ngờ.

Đang ngồi chỉ có Phạm Thiên minh bạch. Đêm qua, Đông Tuyết ngủ phải mê hương của hắc, tại lúc được hiệu phát tác, đừng nói cạo da cắt thịt, chính là bị ngạnh sanh đập nát xương cốt cũng sẽ không tỉnh. Thuốc này gọi ‘Long miên’, được lượng nửa phiến móng tay nhỏ có thể làm hai mươi mảnh hổ ngủ một ngày một đêm.

“Được rồi.” Phạm Bất Mộng vỗ vỗ Phạm Trần bả vai, bài cách câu chuyện. “Như thế nào, tiểu tử ngươi muốn làm bộ khoái?”

Phạm Trần liếc nhìn qua Phạm Bất Mộng, tức giận nói: “Nào có chuyện đó? Ta chỉ là lo lắng đệ muội.”

“Chắc tặc, không cần ngươi phải lo ngại. Chuyện của nàng nên do Phạm Thiên lo liệu.” Phạm Bất Mộng nói xong, đứng dậy nói: “Được rồi, trong phủ hiền chất có việc. Ta không tiện quấy rầy, xin cáo từ.”

Phạm Thiên thân thủ giữ lại nói: “Thúc phụ khó được đến Tĩnh Châu. Ăn cơm rau dưa rồi đi?”

“Không cần, ta sợ ‘Thi đấu mẫu đơn’ chờ sốt ruột.” Khuôn mặt tuần dật của Phạm Bất Mộng phủ lên giáo hoạt tiểu ý.

Phạm Thiên không hiểu nói: “Thi đấu mẫu đơn?”

Phạm Phẩm Bích giật mình đập cây quạt. “Đường đệ, đệ không lẽ cả ‘Thi đấu mẫu đơn’ cũng không biết? Tuy nói các nàng so với Khuynh Thành kém một chút, thế nhưng cũng tính là nổi danh Tĩnh Châu.”

Đề cập Khuynh Thành, Phạm Thiên sắc mặt phiền muộn, lại là cứng đờ. Nghe lời này, ‘Thi đấu mẫu đơn’ chắc là kỹ nữ lầu xanh. Đem người trong lòng hấn cùng kỹ nữ so sánh với nhau không khỏi làm hấn thấy tức giận. Phạm Phẩm Bích quanh co lòng vòng, ý bảo hấn có người yêu khác. Chẳng lẽ là hấn nên đem Khuynh Quốc chấp tay đưa cho người ta sao?

Phạm Thiên nắm thật chặt nắm tay dưới bàn, khắc chế tức giận, hừ lạnh cười nói: “Tiểu đệ nào so mà vượt đường ca nhàn nhã. Trong Hầu phủ tất cả chuyện lớn nhỏ đều cần chuẩn bị. Tất nhiên là không rảnh nhận biết ‘Thi đấu mẫu đơn.’”

Phạm Phẩm Bích không thềm để ý chút nào nhún nhún vai, chê cười nói: “Đường đệ có Khuynh Thành, nào còn có thể để ý bên cạnh oanh oanh yến yến. Ôn nhu hương lý, tự nhiên phân thân không rảnh. Chỉ là, làm đường ca ta muốn khuyên đệ một câu. Không cần phải ăn trong chén, nhìn xem trong nôi.”

Là chỉ hấn cưới Khuynh Quốc, lại đối Khuynh Thành không cách nào vong tình sao? Phạm Thiên mất hổ trùng, lãnh đạm nói: “Đường ca yên tâm, tiểu đệ làm việc đều có đúng mực.”

“Hầu gia.”

Trong đình bốn người nhất tề nhìn qua cửa phòng.

Tỳ nữ nhập sảnh khom người bẩm: “Phu nhân đã tới.”

Nàng tới làm cái gì? Thần sắc tức giận của Phạm Thiên chuyển thành bất đắc dĩ. Hấn không muốn Khuynh Quốc cùng Phạm Bất Mộng gặp mặt, ai ngờ người liền muốn cáo từ, Khuynh Quốc lại cứ chọn lúc này tiến đến. “Thỉnh phu nhân tiến đến.”

Khuynh Quốc đang mặc la quần màu lục, trên lưng buộc một phương ngọc bội, đúng là vật Phạm Bất Mộng tặng cho. Nàng mặc làm nam nhân đuôi mù.

Khuynh Quốc đối mặt người Phạm Bất Mộng nói: “Khuynh Quốc gặp qua thúc phụ, đại bá.”

Phạm Thiên không đợi ba người đáp lại, qua đỡ Khuynh Quốc, cười hỏi: “Không biết phu nhân đến tiền phòng có chuyện gì?”

“Hạ Vũ nói tiến Hà Viên còn cần phu quân cho phép.” Khuynh Quốc nhìn xem sau lưng Hạ Vũ, lại chuyển hướng Phạm Thiên nói: “Hôm nay, kính xin tướng công trước mặt Hạ Vũ nhận lời Khuynh Quốc.”

Phạm Thiên giả bộ trừng mắt tức giận, mắng: “Phu nhân muốn ở chỗ nào liền ở! Ngươi một cái nô tỳ nhỏ sao dám ngăn trở phu nhân?” Phạm Thiên nhìn Phạm Phẩm Bích, lớn tiếng nói: “Nghe rõ cho ta, sau này lời nói của phu nhân cũng chính là lời nói của ta. Hiểu chưa?”

“Dạ.” Tỳ nữ khom người trả lời.

Phạm Thiên thấy thế, nắm vai Khuynh Quốc, ôn nhu nói: “Phu nhân, việc này đã giải, thỉnh mau trở về. Phu nhân không nên thường ra ngoài hậu viện.”

Tiểu Hầu gia lại còn muốn khống chế nhất cử nhất động của nàng. Thậm chí, không cho nàng cùng với ngoại nhân nói nhiều một câu. Buồn cười! Khuynh Quốc trong mắt khinh thường, xoay người, liếm hạ mí mắt. Cúi đầu vừa để ý một chân để ra, Phạm Bất Mộng muốn làm gì? Trượt chân chính mình?

Khuynh Quốc không nghĩ động võ, bạo lộ thân thủ. Thuận thế đánh lên chân Phạm Bất Mộng, mắt thấy lão đảo, liền muốn té ngã. Phạm Bất Mộng vội vàng vung tay, nâng Khuynh Quốc, ổn định thân hình của nàng.

Khuynh Quốc còn chưa có cảm giác lòng bàn tay ấm áp của Phạm Bất Mộng, sớm bị Phạm Thiên khê lôi kéo, ôm đến trong vòng tay. Hai mắt nam nhân lo lắng, bao quát Khuynh Quốc nói: “Không sao chứ?”

“Tạ phu quân quan tâm, Khuynh Quốc không có việc gì.” Khuynh Quốc đẩy ra Phạm Thiên, đối với Phạm Bất Mộng phúc thân thi lễ. “Tạ thúc phụ giúp một tay, Khuynh Quốc cáo lui.” Dứt lời nhanh chóng quay lưng mà đi.

Khuynh Quốc trong tay cầm một tờ giấy. Là Phạm Bất Mộng mượn nàng té ngã, thân thủ nâng trong nháy mắt, nhét vào lòng bàn tay nàng.

Trên đó viết gì? Khuynh Quốc mang theo một đường nghi tư, đi đến hậu viện. Nàng phân phó tỳ nữ quét sạch Hà Viên, đưa lên diễm tâm. Đợi bên người không còn ai, mở ra tờ giấy, trên đó viết bốn chữ, ‘Đừng ở Hà Viên’.

13. Chương 13: Mộng Kinh Hồn Trong Hà Viên

Đừng ở Hà Viên.

Khuynh Quốc nghĩ về bốn chữ Phạm Bất Mộng vụng trộm báo cho nàng, kéo ra cửa chính khuê phòng. Dọc theo hành lang mái hiên phía trái, đi qua một cổng vòm, bước trên thảm cỏ xanh kéo dài. Hai bên con đường nhỏ đều là rừng cây rậm rạp, một gốc cây hồ vượn lên che trời, đem ngày che đầy nghiêm nghiêm thực thực. Trong đường hẹp uốn lượn quanh co tràn đầy hơi mỏng khói mù, yên lặng mà tĩnh mịch.

Cuối con đường nhỏ là một mảnh ao sen. Nói là ao không khỏi quá lớn, nếu so với Trà Hoa hồ lại là tuyệt đối không kịp. Nếu như vòng quanh bên hồ bước đi, ước chừng hai canh giờ mới đi được một vòng.

Hồ sen nơi này so với Trà Hoa hồ lại thanh tao kiểu khác.

Trong hồ nước xanh rập rờn, lục bình lớn cỡ bàn tay theo sóng phấp phồng. Hoa sen đủ tư thái khác nhau chui ra khỏi lá xanh, đón gió phấp phới. Ngẫu nhiên, một giọt sương rơi trên lá sen. Bọt nước tròn căng kia như trân châu trong suốt, hoạt nhập tâm lá, dung nhập chỗ lõm đầy nước.

Chếch phải ao sen có một tòa hòn non bộ sừng sững. Có lẽ là khá lâu rồi, trên vách núi đá hiện đầy rêu xanh. Trên nóc núi đá mọc ra một gốc cây kỳ tùng, giống như Bàn Long thái độ, quay chung quanh đỉnh núi, thẳng tắp rủ xuống thế chui vào nước hồ, cuối cùng cách bờ hồ gần kề ba thước.

Khuynh Quốc ngửa mặt lên trời nhìn, trên mặt không hơn phân nửa khe hở, bị cành lá cây hồ ven bờ che lấy. Hoa sen phía dưới nhận không được bao nhiêu ánh sáng, cây lại chứa bệnh trạng chi mỹ.

Khuynh Quốc về phía trước vài bước, xoay người cúi đầu. Mặt hồ gợn sóng thể nhưng hiện ra thiếu nữ môi hồng răng trắng. Dung nhan thanh u thanh lịch, chỉ là trong chỗ sâu con mắt không biết cất giấu thứ gì, như nước hồ này xanh mơn mơn, liếc trông không đến đáy.

Khuynh Quốc nhìn qua Hà Viên cảnh trí, thản nhiên dạo bước. Nàng tại Hà Viên đã ở hơn hai tháng, trong nháy mắt trời đã vào thu. Nàng cũng không phải là không tin lời Phạm Bất Mộng nhưng mình đã nói muốn ở Hà Viên, tự nhiên không có đường quay về.

Khuynh Quốc hái vài cành hoa sen, giao do Xuân Phong bên cạnh. Suy ngẫm, Phạm Bất Mộng muốn mượn bốn chữ ‘Đừng ở Hà Viên’ này là nói với mình cái gì? Hà Viên nguy hiểm, hay là có ẩn tình khác?

“Phu nhân, đã đến giờ ăn trưa.”

Khuynh Quốc gật đầu, đi theo tỳ nữ quay lại con đường nhỏ. Mỗi lần nàng nhìn Xuân Phong, sẽ nhớ tới Đông Tuyết ở Lê Viên ngủ với chân mồng nhuộm máu trên giường. Từng đạo tường đá của Hầu phủ không chỉ có khóa lại nữ nhi xuân thu, càng âm trầm khiến trái tim người băng giá.

Nàng trọng sinh đến nay đã ba tháng. Nội công tập đến hai tầng, đao kiếm, điểm huyết, khinh công ngoại hạng gia thân pháp, nàng chỉ có thể vụng trộm luyện sau lưng người khác. Trong Hà Viên tôi tớ chỉ có mấy người, nhưng luyện gì cũng khó. Lê Viên lớn hơn gấp ba, hoang vắng, cây cối sum xuê, ngược lại là địa phương luyện võ tốt.

Những này qua nàng vì luyện công mà ngủ trễ dậy muộn. Phạm Thiên cũng chưa từng đến Hà Viên tìm nàng. Hối Xuân Phong mới biết tiểu Hầu gia ngoại trừ Khuynh Quốc là chính thê, ba năm trước đây có sung hai phòng thiếp thất. Bởi vì là thiếp không xứng ở sân rộng, đơn giản an trí tại sương phòng Cúc Hiên, gần đây chiều cổ Phạm Thiên.

Tiểu Hầu gia cao đường mất sớm, Xuân Phong mười năm trước nhập phủ đã song song quy thiên. Hà Viên này vốn là chỗ ở của mẫu thân Hầu gia. Mấy năm gần đây, ngoại trừ vẩy nước quét sân, mỗi ngày cũng là đại viện thâm tỏa, không cho người vào.

Phạm Thiên cùng Phạm Nguyệt Lung chính là cùng một mẫu thân. Bởi vì phu thê lão Hầu gia chết sớm, Phạm Nguyệt Lung từ nhỏ đã ở nhờ Tước phủ cách vách, do Cảnh quốc công, Vương thị nuôi dưỡng. Phạm Thiên thừa kế nghiệp cha, mười bốn tuổi liền chinh chiến sa trường, chung trải qua xuân thu năm tái. Được Thánh Thượng phong làm Quận Hầu, quan bá một phương ngự sử, vinh quang phủ đệ.

Khuynh Quốc hơi hơi cảm thán, Phạm Thiên đoạn đường này đi tới chắc hẳn cũng không dễ dàng.

Khuynh Quốc ăn cơm xong, vào phòng nằm tại giường trúc, nhắm mắt tĩnh tư. Nha hoàn thấy nhưng không nói gì, phục thị Khuynh Quốc sáu mươi ngày, mỗi ngày liền thấy nàng đuối như thế. Tỳ nữ khó được gặp chủ tử không cần phải hầu hạ, qua giờ Mùi đều được nửa ngày rảnh rỗi, ra vườn cùng nhau thân mật gặp mặt.

Đợi nha đầu tan hết, Khuynh Quốc khóa trái cửa phòng, luyện nâng tâm pháp. Đan điền khí tức chậm rãi chảy vào huyết đạo, lúc sau tất cả huyết đạo trở về đan điền. Nhiều lần thổ nạp, thông hiểu đạo lý, một chu thiên sau thu công. Khuynh Quốc thân thể ra chút ít mồ hôi, cảm giác lại nhẹ nhàng khoan khoái nhiều hơn. Nhưng lúc luyện công còn cần phân tâm coi chừng tả hữu động tĩnh, trong lòng có chút mệt mỏi.

Khuynh Quốc chống cánh tay phải, hướng bên cửa sổ nhìn quanh, mặt trời đỏ nghiêng ở phía tây, treo tại đầu cành. Quay đầu nhìn đồng hồ nước, nước vừa khắp qua giờ Thân một khắc. Khuynh Quốc mừng thầm, chính hợp nàng thêm thiếp một lát.

Tháng chín mặt trời như hổ, vừa hung vừa mãnh. Nhưng trong Hà Viên lại như thể đến cuối mùa thu. Khuynh Quốc thoát khỏi quần áo, đắp lên chăn bông, không đến nửa cây hương đã chìm vào ngủ mơ.

Rắc rắc...

Nàng tại trong sương mù chạy trốn, giống như có cái gì đuổi theo mình. Bên tai nghe tiếng gió gào thét, lá cây sà sạt rung động. Ngẩng đầu nhìn lên, đầy trời đều là bóng cây. Nàng tự nói với mình không thể ngừng, sau lưng vừa đông vừa đưa, giống như bay vạt gì đó.

Nhanh, mau hơn nữa! Nàng không muốn nhìn rõ...

“Phu nhân.”

Khuynh Quốc bỗng nhiên bừng tỉnh, trước mắt chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của Xuân Phong xuất hiện ở ngoài cửa sổ, cười mỉm nhìn mình.

“Chuyện gì?” Khuynh Quốc tầm mắt xẹt qua Xuân Phong, nhìn quang cảnh trong vườn. Trời chiều đã qua, dưới mái hiên đã nâng đèn lồng, sợ đã đến giờ Dậu canh ba.

Xuân Phong cúi đầu trả lời: “Phu nhân, đêm nay thúc phụ Hầu gia thiết yến, vừa kêu người đến thỉnh. Có cần nô tỳ thay phu nhân chuẩn bị?”

Phạm Bất Mộng thiết yến? “Không cần, người đi xuống đi.” Khuynh Quốc nắm chặt lòng bàn tay phát run, bình phục nỗi lòng nói.

“Dạ.”

Đến khi Xuân Phong lĩnh mệnh lui ra, Khuynh Quốc nâng lên tay trái, lau thái dương. Trong bàn tay ướt sũng một mảnh mồ hôi lạnh. Khuynh Quốc xốc lên chăn bông, xuống giường, mở cửa kêu nha hoàn múc nước rửa mặt.

Khuynh Quốc biết rõ, thời điểm một người nằm mơ là lúc không phòng bị nhất. Mấy ngàn năm ngủ ở trong hồn ngọc, nàng chưa từng có bất luận cái gì mộng. Nàng cũng nhớ ra đó là kiếp trước, lần đầu tiên giết người. Thi thể đầy đất, một đôi mắt không nhắm, còn có máu chảy thành sông.

Trở thành một sát thủ cần trải qua vô số thí luyện. Cùng được chọn, trăm ngàn người do sư phụ dạy bảo, hoàn thành một ít chuyện cơ hồ không có khả năng hoàn thành. Năm năm sau còn lại không đến hai mươi người. Mà bọn họ cuối cùng phải làm một sự kiện, chính là cùng những đồng bạn này tranh cái người chết ta sống.

Khoảnh khắc trong lòng sắt, đối mặt đều là đối thủ đem nàng giết chết. Có người rõ ràng đã từng là huynh đệ nhưng lại không thể không vung đao. Nàng buộc chính mình vô tình, muốn mạng sống chỉ có vứt bỏ thật tâm của mình. Lúc ấy nàng cũng không biết mệnh có nhiều quý, chỉ mình bạch ‘Mệnh’ tất cả những gì nàng có.

Nàng lúc mới làm sát thủ, giết hai mươi người, cũng giết chết tâm sợ hãi của mình. Một sát thủ không thể sợ, một khắc sợ kia, chính là tử kỳ.

Khuynh Quốc mặc lên váy mẫu đơn, mang vào ngọc bích chạm rồng, khẽ thở dài nghỉ. Theo lý mà nói, nàng kinh nghiệm nhiều sóng gió như vậy, sớm đã không còn chuyện gì có thể làm sợ nàng. Huống chi trong mộng này cũng không xuất hiện chuyện gì đáng sợ, vì sao nàng bị dọa ra mồ hôi lạnh?

Khuynh Quốc nhớ rõ cảnh sắc trong mộng, đại thụ che trời, bên cạnh là ba bụi cỏ cao như nàng. Sương mù đậm đặc, nhìn không tới mặt đất. Nàng đang lẩn trốn bởi vì sau lưng phiêu hốt gì đó. Có thể đó là cái gì?

Khuynh Quốc hoạ mi trang điểm, cài vào trâm cài đầu. Không có kiếp trước trời buộc, cách ăn mặc trắng trong thuần khiết này là điểm mấu chốt nàng có thể chịu. “Xuân Phong, dẫn đường.” Khuynh Quốc quay đầu lại phân phó tỷ nữ lưu phòng. “Trông coi cẩn thận, mấy người không liên quan đừng cho vào.”

“Dạ” Bọn nha hoàn phúc thân đáp ứng.

Khuynh Quốc bước ra cửa sân. Phạm Thiên một thân cẩm y đứng ở cửa viện, cười nhìn xem nàng. Nam nhân tóc đen ngọc quan, mày rậm mắt tinh, cao thẳng sống mũi, mang theo đôi môi yêu cười. Thân cao ngất, bên hông thủ sẵn dao găm. Gặp Khuynh Quốc đi tới, hắn bước nhanh nghiêng tiếp, vươn tay.

Khuynh Quốc cười nhạt một tiếng, đưa tay vào lòng bàn tay Phạm Thiên.

14. Chương 14: Trong Mộng Không Biết Thân Là Khách

Ra cửa chính Hầu phủ quẹo phải, đi bộ ước chừng chừng trăm bước đã đến mộng trạch. Khuynh Quốc đầu đội mũ sa, lặng lẽ quay đầu nhìn lại. Cảnh Quốc công phủ, Hầu phủ, dinh thự Phạm Bất Mộng theo thứ tự tương liên. Khuynh Quốc yên lặng thì thầm, hóa ra một bên đại đạo này, tất cả đều thuộc về Phạm gia. Bước vào mộng trạch, dọc theo đường đều là ngọc thạch lát, rường cột chạm trổ loạn mắt người. So với Hầu phủ, không có chút nào thua kém.

“Nơi này chính là mộng trạch gia gia lưu cho thúc phụ.” Phạm Thiên dẫn Khuynh Quốc đi vào, một bên giải thích. Khuynh Quốc gật đầu, cảm thấy nghi tư. Gia nghiệp nguyên bản do phụ thừa tử. Gia đình quan lại càng chú trọng dòng dõi, trưởng thứ rõ ràng. Trước bất luận Cảnh Quốc công cùng phụ thân Hầu gia có hay không đồng xuất chung mẫu. Không cần hoài nghi hai người đều là con trai trưởng mới có thể được chia nhiều gia tài như thế.

Theo như tuổi tác Phạm Bất Mộng, Phạm gia thái gia đến tuổi hoa giáp mới được hân. Chiều theo điều này, mẫu thân Phạm Bất Mộng sao có thể là chính thê của lão thái gia? Con một kẻ thê được chia nhiều gia sản như vậy, huynh đệ sẽ cam tâm sao?

Đang suy nghĩ, Phạm Thiên đưa Khuynh Quốc bước vào phòng mộng trạch. Hai người bộ dáng tương kính như tân ngược lại làm mọi người trong đình lấp bắp kinh hãi.

Khuynh Quốc tháo xuống mũ sa, lần lượt thi lễ. Vương thị vẻ mặt tươi cười đối chất tức nói hai câu khách sáo. Phạm Bất Mộng thấy tân khách tề tụ, phân phó mở tiệc. Chẳng bao lâu sau, trên bàn gỗ lim để đầy quỳnh tương ngọc dịch. Mọi người theo như khách và chủ ngồi xuống, nhìn xem nha hoàn đưa lên thức ăn, nâng đũa gấp nếm.

“Bất Mộng, đệ thường niên bên ngoài. Ta đều nghĩ đệ đã quên Tình Châu.” Cảnh quốc công nhấp rượu, hướng về phía tiểu đệ đàm tiếu.

Phạm Bất Mộng nâng chén cười thán. “Đại ca sao lại nói vậy? Nói như thế nào Tình Châu cũng là quê hương của ta.”

“Tiểu thúc nói rất đúng. Người sao có thể vong bản?” Vương thị mời rượu nói: “Tiểu thúc, tẩu tẩu mời người một ly. Đệ thường niên bên ngoài, cần phải gọi đệ muội hảo hảo chiếu cố.”

Phạm Thiên vì Khuynh Quốc thêm rau, không mất thời cơ đưa lên một câu. “Không biết tiểu thúc mẫu có mạnh khỏe?”

Khuynh Quốc nghe vậy, đôi mắt đẹp nhìn lên, lướt qua Phạm Thiên mỉm cười thần tình. Thăm nghĩ tiểu Hân gia vừa hỏi như vậy rõ ràng là cho nàng xem. Tự nói với nàng, Phạm Bất Mộng sớm có thể thất, nghĩ chặt đứt hâm mộ của nàng. Buồn cười, nàng vốn không lòng ái mộ, sao nói đến tuyệt vọng?

“Chất nhi yên tâm, thúc mẫu thân thể an khang.”

Phạm Bất Mộng cùng Phạm Thiên đáp lời, con mắt nhìn qua lại là Khuynh Quốc. Người biết chuyện, trong nội tâm có so đo.

“Ca, nghe nói người cho tẩu tẩu dọn vào Hà Viên?” Phạm Nguyệt Lung khuôn mặt trang điểm chút ít, tại dưới ánh nến chiếu càng hiển kiều mỹ.

“Không sai.” Phạm Thiên nắm vai Khuynh Quốc, hướng thân muội cười nói: “Khuynh Quốc là Hân phủ phu nhân, tự nhiên nên vào ở Hà Viên.”

Phạm Nguyệt Lung nhắc khấn gấm, che miệng mà cười, khóe mắt liếc Khuynh Quốc. “Tẩu tẩu, tâm ca ca của ta chính là thiên hướng người. Nghĩ lại, ta đã có mười năm không đến Hà Viên đi?”

Phạm Khảm Bích gấp một miếng cá, tiếp lời nói: “Đúng. Ta nhớ được lúc tóc để chỏm thường đi Hà Viên đùa giỡn. Không nghĩ tới sau khi nhị thúc mẫu tạ thế, sân thâm tỏa, đã qua mười xuân thu không thấy cảnh trí như vậy.”

Phạm Trần đồng thanh thở dài vài cái, lập tức tiết lộ chân ý nói: “Không biết có thể có may mắn trở lại thăm chốn cũ?”

“Đường ca không phải mấy ngày trước đây mới nạp yêu thiếp sao?” Phạm Thiên ra vẻ không hiểu nói: “Sao lại nghĩ đến Hà Viên của tiểu đệ?”

Phạm Thiên chuyện đó nói rất hay, người đang ngồi người biết người không, Hà Viên trong lời nói hân chính là chỉ người trong viên đứng đầu, kiều thê của hân. Cũng mượn cơ hội nói cho Khuynh Quốc, Phạm Khảm Bích, Phạm Trần mới nạp cơ thiếp, đối với nàng chẳng qua là nhất thời cao hứng, cũng không phải người có thể phó thác chung thân.

“Đã thành!” Cảnh quốc công trầm giọng nói: “Nam nhi trên đời phải biết phấn đấu. Cả ngày vây quanh nữ nhân có thể có tiền đồ gì?”

Huynh đệ Phạm Khảm Bích nhìn phụ thân tức giận, trong nội tâm thầm sợ hãi. Ánh mắt hướng Vương thị dò xét, gấp lặc đầu rất nhỏ, chỉ phải nuốt xuống lời nói phản bác, uống lên rượu buồn bực.

Phạm Bất Mộng âm thầm hướng quần gia làm cái ánh mắt, tiếp tục mang mỹ vị đưa lên. Bất Mộng nâng lên chén rượu, vòng quanh mọi người gơ một vòng, hô: “Đến, uống nhiều mấy chén. Khó được ta trở lại Tĩnh Châu, tối nay nhất định phải uống đến không say không về.”

Không khí ngưng trệ tại tiếng Phạm Bất Mộng mời rượu dần dần nhu hòa. Người một câu, ta một câu nói đàm tiếu. Buổi tiệc cho đến giờ tỵ mới nghỉ ngơi.

Khuynh Quốc vịn Phạm Thiên hồi phủ, vừa bước vào Hầu phủ liền vung tay thoát khỏi nam nhân, hướng hậu viện mà đi.

Phạm Thiên vốn là giả say, gặp Khuynh Quốc không lưu tình chút nào vút mình xuống, bẻ bộn vượt qua vài bước, túm cánh tay Khuynh Quốc đem người chặn ngang ôm lấy. “Vì sao bỏ qua vì phu?”

Khuynh Quốc eo thon uốn éo, nâng đầu gối đá hướng nam nhân hạ bàn.

Phạm Thiên vì tự bảo vệ mình, buông ra Khuynh Quốc. Dùng mục quang đỏ tóe máu trừng mắt nhìn Khuynh Quốc nói: “Nàng còn không cho ta đụng sao?”

Khuynh Quốc cười lạnh. “Tiểu Hầu gia. Khuynh Quốc chẳng qua là thuận ý của ngài, cùng ngài diễn một tuồng kịch mà thôi. Làm gì cho là thật?”

Phạm Thiên ngửa mặt lên trời hừ cười, nói: “Chẳng lẽ đêm nay nàng thuận theo tất cả đều là hư tình giả ý?”

“Hầu gia.” Gương mặt thanh lệ của Khuynh Quốc đón nhận ánh trăng, hờ hững nói: “Đừng quên ngài yêu Khuynh Thành, không phải ta.”

Phạm Thiên đưa mắt nhìn Khuynh Quốc một mình rời đi, đáy lòng phiền muộn ngàn vạn. Hắn yêu Khuynh Thành thì sao? Khuynh Quốc đã là thê tử của hắn. Vì sao muốn chạm, lại đụng không được? Hắn sử kễ, dùng sức mạnh, từng cái đều bất thành. Khuynh Quốc chỉ sợ sớm không phải nguyên bản Khuynh Quốc. Có thể hắn rõ ràng, lại không dám ép hỏi.

Phạm Thiên lui mấy bước, dựa vào phía trên cột đá. Nam nhân mặt mày nhăn nhó, khoe môi mang theo cười khổ. Hắn là ai? Mười bốn tuổi tông quân chinh chiến, hôm nay là ngự sử Tĩnh Châu, hắn lại cũng sẽ sợ. Sợ biết rõ chân tướng, ngược lại được không bằng mất.

Hắn yêu Khuynh Thành, hắn biết rõ! Hắn cũng không muốn để ý Khuynh Quốc, hắn bao nhiêu lần tự nói với mình, Khuynh Quốc chỉ là một quân cờ. Nhưng chẳng biết từ lúc nào, quân cờ này đã chui vào tâm của hắn, khắc vào cốt của hắn. Khiến cho hắn mỗi thời mỗi khắc nhớ nhung, phải dùng hết toàn lực mới có thể đem bóng dáng nàng trong đầu bỏ đi.

Hai tháng, hắn buộc chính mình không đi gặp Khuynh Quốc. Bất đắc dĩ nằm ở tiểu thiếp ôn nhu hương, lại nghĩ đến lời nói lạnh nhạt của Khuynh Quốc. Hắn nhớ rõ Khuynh Quốc từng nói, không chiếm được chính là tốt nhất. Bởi vì Khuynh Thành, hắn vĩnh viễn không chiếm được Khuynh Quốc sao?

Phạm Thiên phát tay ý bảo nha hoàn đuổi kịp Khuynh Quốc, nhắm mắt một lát, thoáng động lại quyết tâm, vòng đi Cúc Hiên.

Hà Viên vào canh ba. Trên giường gỗ trong khuê phòng chính thất, một thân ảnh thon dài mảnh khảnh vô ý thức giãy dụa. Hai tay cầm lấy chăn bông, đầu nhẹ nhàng lay động, lông mi căng vắn, như thể thấy ác mộng gì đó.

Rắc rắc...

Nàng ở trong sương mù chạy trốn, giống như có cái gì đuổi theo. Bên tai nghe tiếng gió gào thét, lá cây sần sật rung động. Ngẩng đầu nhìn lên, đây trời đều là bóng cây. Nàng tự nói với mình không thể ngừng, sau lưng vừa đông vừa đưa, giống như bay vật gì đó.

Nhanh, mau hơn nữa! Nàng không muốn nhìn rõ...

Khuynh Quốc đột nhiên cả kinh. Đây không phải giấc mộng sau giờ Ngọ của nàng sao? Vì cái gì chính mình lại xuất hiện ở trong mộng này?

Bước chân của nàng không ngừng, trái tim đập mãnh liệt, nàng đang sợ. Sợ cái gì đây?

Nàng bị sương mù vây, ngoại trừ khói mù, cái gì cũng nhìn không thấy. Không, còn có đại thụ cắm vào vân tiêu kia. Chính là sương mù quá dày, thật sự thấy không rõ là cái gì thụ. Chỉ biết là nó rất cao, rất to, nhánh cây rậm rạp chằng chịt che trời xanh. Sần sật lá cây khiến người run sợ. Nàng không nhớ rõ đã tới địa phương như vậy.

Mà con đường vì cái gì đi thẳng không đến cuối cùng? Nàng thỉnh thoảng hướng về sau nhìn, trong sương mù mờ hồ cất giấu cái gì đó. Đây có phải chính là nguyên nhân làm nàng hoảng sợ? Tại sao mình không dừng lại? Thân ở lại tình cảnh nguy hiểm nàng cũng chưa từng trốn tránh. Đến tột cùng là cái gì, đáng sợ tới mức nàng chỉ lo chạy trốn chết?

Ầm rầm!

Khuynh Quốc đột nhiên cảm thấy dưới chân đạp không, toàn thân lạnh như băng. Giật mình mở hai mắt ra. Xuyên qua tấm màn, ngoài cửa sổ chỗ buổi chiều Xuân Phong từng đứng thành linh xuất hiện một gương mặt trắng bệch.

Là ai? Ánh trăng quá mờ, nhìn không rõ ràng. Cửa sổ kia mở từ khi nào?

Khuynh Quốc bất chấp chà lau mồ hôi lạnh trên trán, xoay người mà dậy. Một cái cánh tay lên vào chân găm, mạnh mẽ ngăn chặn thân thể của nàng.

“Hừ, đừng nhúc nhích.”

15. Chương 15: Cùng Giường Khuynh Quốc Nói Chuyện Đêm

Phạm Bất Mộng?

Khuynh Quốc tâm thần nhoáng một cái, khuôn mặt ở cửa sổ kia đã ẩn vào trong bóng đêm, biến mất vô ảnh. Đáng tiếc, Khuynh Quốc khẽ thở dài: “Không biết thức phụ đêm khuya đến trong phòng Khuynh Quốc có chuyện gì quan trọng?”

Phạm Bất Mộng hướng bên tai Khuynh Quốc, nói nhỏ: “Nàng không hỏi ta là làm sao tới?”

“Bí đạo.”

Phạm Bất Mộng thất kinh, nghi hoặc nói: “Là Phạm Thiên nói cho nàng?”

Nàng đã đoán đúng? Khuynh Quốc nhìn bóng đen bên người nói: “Kính xin thức phụ trước hết vì Khuynh Quốc giải thích nghi hoặc.”

Phạm Bất Mộng không đáp lại, cánh tay lên vào chân bông, buông lỏng áp chế. Mở ra lòng bàn tay, dán vào thân thể Khuynh Quốc, đầu ngón tay cảm thấy hơi hơi ẩm ướt. “Nàng mơ thấy ác mộng? Mơ thấy cái gì?”

Cổ tay trái Khuynh Quốc nâng lên, chế trụ bàn tay Phạm Bất Mộng, ra sức gấp lại, vung ra chân găm. Hơi thở trong màn bay ra nhàn nhạt mùi máu tươi. “Tay của ngươi có thương tích?”

Phạm Bất Mộng nắm lấy vết thương mở miệng, khẽ cười nói: “Không sao.” Đột nhiên, nghe được âm thanh mặt chăn xé rách, tay trái ẩm áp, một đôi tay mềm mại nhẹ nhàng băng bó vết thương của hắn. Trong mũi Phạm Bất Mộng ngửi được mùi thơm nữ nhi, tâm thần không khỏi khẽ run.

Khuynh Quốc âm thầm băng bó vết thương, vẫn là thuận buồm xuôi gió. Dù sao việc này kiếp trước nàng làm nhiều lắm. Chỉ cần nghĩ thấy huyết khí liên biết thương ở nơi nào. Đây là bản năng sát thủ, không những chế được địch, còn có thể bảo vệ tánh mạng.

Sau nửa ngày, Khuynh Quốc buộc chặt vải, thuần thục làm xong. Thân thể nữ nhân vô cùng mảnh mai, đêm lạnh như nước, Khuynh Quốc không dám thác đại. Nàng đẩy ra cánh tay Phạm Bất Mộng, nằm nhập chân bông. “‘Đừng ở Hà Viên’. Bốn chữ này đến tột cùng là ý gì?”

Phạm Bất Mộng vuốt cổ tay đã được băng bó, khoe miệng không tự giác khẽ cười, ngả đầu nằm bên cạnh thân Khuynh Quốc. “Khuynh Quốc, nàng có phải đã quên rất nhiều việc?”

Phạm Bất Mộng làm sao biết? Trong Hầu phủ có tai mắt của hắn? Khuynh Quốc minh bạch Phạm Thiên chắc chắn không đem chuyện nói ra ngoài. Nhưng khó tránh khỏi đầy tớ mở miệng. Đã không phải bí mật, ngại gì không thẳng thắn. “Không sai.”

“Nàng còn nhớ gì?” Phạm Bất Mộng vội vàng nói.

“Hoàn toàn không biết gì cả.” Khuynh Quốc chuyển hướng nam nhân nói: “Cha mẹ ta là ai? Vì sao gả vào Hầu phủ? Ba tháng trước chạy khỏi Hầu phủ là vì cái gì?”

Phạm Bất Mộng kinh ngạc nói: “Nàng cho rằng ta biết rõ?”

Khuynh Quốc im lặng không nói.

Phạm Bất Mộng thở dài thật sâu nói: “Chuyện này, ai! Khuynh Quốc, ta không muốn nàng bị cuốn vào.”

“Nhưng ta đã đang ở trong đó.” Khuynh Quốc nhìn qua bóng đêm ngoài cửa sổ, kiên quyết nói: “Chết cũng nên để cho ta chết minh bạch.”

Có trong tích tắc, Phạm Bất Mộng cho rằng nữ tử trước người đúng là nam nhi. Hắn cười khổ lắc đầu, một nữ nhân tại sao có thể nói ra như vậy? Phạm Bất Mộng không biết tại sao ngực tê rần, cánh tay hướng chân bông, để bên hông Khuynh Quốc, nhẹ nhàng kéo lại.

“Kỳ thật nàng đã tới Tĩnh Châu, đến qua Hầu phủ.” Phạm Bất Mộng ôm Khuynh Quốc, nhỏ giọng nói: “Đúng tại mười một năm trước.”

Phạm Bất Mộng cảm thấy một chút lạnh lạnh, kéo ra chân bông chui vào. Dùng cổ tay bị thương ôm Khuynh Quốc, hắn cho rằng sẽ bị đẩy ra, nhưng Khuynh Quốc lại lẳng lẳng mặc hắn ôm. “Năm đó, ta tròn mười sáu tuổi, nàng mới bốn tuổi. Lan di mang theo nàng sung nhập Hầu phủ làm tỳ. Lan di tức là thân mẫu của nàng, nàng ấy ôn nhu nhã nhặn lịch sự, bên trong kiên cường, là một nữ tử hiếm có.”

Phạm Bất Mộng rừ rừ nói: “Cũng là ta lần đầu yêu nữ nhân.” Nam nhân thật sâu thở dài: “Lan di nói nàng yêu người đã có thể tử, không phải là người tốt. Nàng ấy cầu ta nếu như có vạn nhất, nhất định phải bảo trụ nàng. Dem nàng đưa về Yên Châu, giao cho sinh phụ của nàng.”

“Lúc ấy, nhị ca chết bệnh. Hầu phủ do nhị tẩu chủ quản, chính là thân mẫu Phạm Thiên. Nàng thích Lan di huệ chất, thu làm thiếp thân nha hoàn, đối với nàng cũng yêu thương phải phép. Ai ngờ, trong một đêm hai người song song chết bất đắc kỳ tử tại Hà Viên.”

Phạm Bất Mộng thương tiếc vuốt ve gò má Khuynh Quốc, như thể nàng vẫn là nữ oa sách sách phát run trong ngực hắn. “Ta nghĩ nàng ở trong sương phòng. Ai ngờ nàng toàn thân lạnh như băng té xỉu trên cỏ, sốt cao bảy ngày. Lang trung nói nguy hiểm cực kỳ.”

Khuynh Quốc nghịch mở bàn tay Phạm Bất Mộng, hỏi: “Ta là thấy cái gì đó?”

“Có lẽ.” Phạm Bất Mộng bất đắc dĩ nói: “Nhưng sau khi nàng khỏi bệnh, bất kể hỏi thể nào đều không nhớ nổi chuyện đêm hôm đó. Nàng ở Hầu phủ một năm, cũng chẳng qua lớn thêm một tuổi, mặc dù chứng kiến lại biết được cái gì?”

Phạm Bất Mộng ngửi ngửi mùi thơm của cơ thể nữ nhi, giải thích: “Ta sợ nàng ở Hầu phủ nguy hiểm, đáp ứng lời nói của Lan di khi còn sống, đưa nàng trở lại Tô phủ. Về phần nàng gả cho Phạm Thiên, chạy khỏi Hầu phủ, ta một mực không biết.”

“Dù nàng có tin hay không. Ta tại trên mặt thuyền hoa gặp lại nàng là lần đầu tiên sau mười năm.” Phạm Bất Mộng thần cười nói: “Ta không biết nàng chính là Khuynh Quốc, là nữ nhi của Lan di. Đến khi nàng rơi xuống sườn đồi, trong hồ thoát ra quần áo, lộ ra hoa sen đỏ sau lưng, ta mới hiểu được.”

“Hoa sen đỏ?” Khuynh Quốc kinh nghi nói.

“Nàng đã quên?” Phạm Bất Mộng nói: “Hình dáng hoa sen đỏ này chỉ sợ đã theo nàng hơn mười năm.”

“Người nhìn qua rồi?”

Trong bóng tối, Phạm Bất Mộng sắc mặt khê biến. “Năm đó, nàng hôn mê bất tỉnh. Ta tại bên cạnh nàng chiếu cố, lúc vì nàng lau mồ hôi, thay y phục nhìn thấy.”

Khuynh Quốc ngạc nhiên nói: “Ta chẳng qua là nữ nhi hạ nhân, người vì sao tự tay hầu hạ ta? Hay là bởi vì người thích mẫu thân ta?”

“Không.” Tay Phạm Bất Mộng lại lần nữa sờ lên gò má Khuynh Quốc, ôn nhu nói: “Lan di chưa lập gia đã sinh tử chỉ có một mình ta biết được. Người khác đều cho rằng nàng ấy là quả phụ. Ta từng muốn nạp Lan di làm thiếp, nàng ấy không đồng ý, ngược lại đem nàng cho phép ta. Nàng hẳn có một khối ngọc bội, màu xanh đậm, bên trong trống không, giữ lại hồng cát. Trên ngọc bội có khắc đồ đằng, là vật đính hôn ta đưa.”

Chiếu theo bộ dáng hẳn nói, ngọc bội kia chẳng phải là hôn ngọc sao? Hóa ra hôn ngọc đúng là Phạm Bất Mộng tặng cho Khuynh Quốc. Nam nhân nói thật hay nói dối? “Người với ta trong lúc đó có hôn ước. Vì sao trong mười năm người chưa từng một lần đến thăm ta?”

“Bởi vì ta không nghĩ cưới nàng.” Phạm Bất Mộng buồn bã nói: “Khuynh Quốc, ta nghĩ nàng sẽ giống Lan di, là nữ tử như mặt nước. Lúc niên thiếu ta không có được Lan di, đơn giản liền cưới nữ nhi của nàng, giải nỗi tương tư.”

“Đáng tiếc, ta không giống nàng.”

Phạm Bất Mộng sợ Khuynh Quốc hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Mười năm qua, con người đã thay đổi. Cho dù Lan di trọng sinh, nguyện ý ủy thân cùng ta, ta cũng sẽ không cần nàng. Khuynh Quốc, nàng hiểu chưa? Ta đã không còn thương nữ tử ôn nhu, có lẽ nên nói, ta không dám ái nhân. Ta không đi tìm nàng là sợ nàng theo ta chịu khổ.”

“Nếu vậy, người hôm nay vì sao nói cho ta biết?”

“Ta sao biết được nàng còn quay lại?” Phạm Bất Mộng cúi đầu khổ thân. “Nàng vốn nên là người của ta. Không nghĩ thần xui quỷ khiến lại thành thê tử của Phạm Thiên.”

Khuynh Quốc cười lạnh nói: “Người không cam lòng?”

Phạm Bất Mộng nhìn thấy Khuynh Quốc cười khê, hướng bên cạnh tai nàng nói: “Vừa rồi, người ngoài cửa sổ nàng cũng thấy đấy. Hà Viên này, không, cả Phạm gia đều là hiểm cảnh. Ta đáp ứng với mẫu thân nàng sẽ bảo vệ nàng bình an, sao yên tâm để nàng lưu lại nơi đây?”

Khuynh Quốc cảm thấy vừa động. “Người muốn dẫn ta đi? Dùng bí đạo?”

“Phạm gia trên mặt tuy là ba phần, nhưng bí đạo trong lòng đất lại là tương thông.” Phạm Bất Mộng nắm chặt ngọc thủ của Khuynh Quốc, khẩn thiết nói: “Khuynh Quốc, cùng ta đi thôi?”

Khuynh Quốc không đáp, hỏi lại: “Tối nay làm sao người đến?”

“Thương thế của ta chính là người ngoài cửa sổ kia ban tặng.”

“Người biết hẳn là ai?”

“Ta không thấy rõ mặt của hẳn.” Phạm Bất Mộng nói: “Ta bị thương ba ngày, sợ nàng có biến. Cố ý đến đây muốn nhìn nàng một chút. Ai ngờ... Khuynh Quốc, nàng thích chất tức của ta sao?”

Khuynh Quốc khiêu mi nói: “Như thế nào?”

“Ta nghĩ nàng không thích, mới muốn mang nàng đi.” Phạm Bất Mộng nâng lên hai vai Khuynh Quốc nói: “Nói cho ta biết, nàng thương hẳn sao?”

“Không.”

Phạm Bất Mộng cảm thấy vui vẻ, nào biết, Khuynh Quốc lập tức nói tiếp một câu. “Nhưng ta sẽ không cùng người đi.” Khuynh Quốc cười nhạo, ra khỏi ổ rồng, lại nhập hang hổ. Ai làm chuyện ngu như vậy?

Phạm Bất Mộng ngưng trệ ý cười, neho mắt nói: “Nàng không tin ta.”

“Ta dựa vào cái gì để tin người?” Khuynh Quốc chất vấn.

Phạm Bất Mộng vội nói: “Nàng là khế thê của ta. Tin ta, ta sẽ không hại nàng.”

Đột nhiên, một thân ảnh xoay người chui ra lướt đến đầu giường. Hí một tiếng, lưỡi dao ra khỏi vỏ, đâm về cánh tay Phạm Bất Mộng, cầm lấy Khuynh Quốc.

Phạm Bất Mộng mang theo Khuynh Quốc nghiêng người tránh, hiện lên người tới đâm kích.

“Ta không biết, thúc phụ còn là một kẻ đa tình.” Một đạo chề cười, vạch phá trong phòng tập hợp. “Đáng tiếc, Khuynh Quốc phu nhân của ta. Thúc phụ, đừng có đoạt người mới phải.”

16. Chương 16: Người Tranh Ta Đoạt Công Dã Tràng

“Phạm Thiên, người có thích Khuynh Quốc hay không, trong lòng mọi người đều biết rõ.” Phạm Bất Mộng kéo qua chăn bông che khuất thân thể Khuynh Quốc, nhảy xuống giường, bước đến bên cửa sổ, đẩy lên cửa sổ giấy hoa văn nửa mở. “Ta khuyên người nhỏ giọng chút ít, đừng khiến ọi việc không tốt.”

Hầu gia phu nhân canh ba cùng thúc phụ gặp gỡ. Việc này nếu truyền đi, không chỉ có Hầu phủ, chỉ sợ cả Phạm gia đều là thanh danh quét rác.

Quả nhiên, ngoài cửa phòng ngủ nhấp nháy ánh nến. Cước bộ kéo đến rối loạn, tụ tập tại ngoài cửa gỗ lim. “Phu nhân, ngài không sao chứ?”

Trong phòng một mảnh vắng vẻ.

Khuynh Quốc, nàng vì sao không đáp? Chẳng lẽ thật muốn làm cho người ta xông vào, tại trên đầu nàng treo cái danh dâm phụ mới tốt sao?

“Phu nhân?”

Tiếng tỳ nữ vội vàng, như thể sau một khắc liền muốn phá cửa mà vào. Phạm Thiên bị bách đến bất đắc dĩ, hét to nói: “Là ta ở trong phòng phu nhân, các người lui ra.”

“Dạ.” Tỳ nữ sợ hãi trả lời, thổi tắt ngọn nến, lập tức giống như thủy triều lui cái sạch sẽ.

Phạm Thiên khom người trên giường, đã nắm thân thể Khuynh Quốc, trầm giọng quát hỏi: “Vừa rồi nha hoàn hỏi nàng, vì sao không nói lời nào? Nàng cũng biết dâm phụ sẽ bị thả trôi sông? Hay là nàng cho rằng Phạm Bất Mộng có thể bảo vệ nàng chu toàn?”

Phạm Bất Mộng cất bước lên, dùng chưởng bổ về phía gáy Phạm Thiên. Phạm Thiên cánh tay trái nâng lên, ngăn lại thế công của đối phương. Đồng thời, chân trái nghiêng đá, đánh về phía hạ bàn Phạm Bất Mộng.

Phạm Bất Mộng nhanh chóng thoái lui, đưa chân nghênh tiếp dưới bụng Phạm Thiên. Phạm Thiên nghiêng người trở mình đến bên kia giường, cùng Phạm Bất Mộng cách Khuynh Quốc, lạnh lùng đối mặt.

“Phạm Thiên, người đã không thích Khuynh Quốc, vì sao không tha nàng?” Phạm Bất Mộng dẫn đầu xé rách trầm tĩnh, quát khê chất vấn.

Phạm Thiên hừ lạnh nói: “Thúc phụ, đây là việc của ta cùng Khuynh Quốc. Cùng người không quan hệ.”

“Phạm Thiên, vừa rồi ta cùng với Khuynh Quốc nói chuyện chắc hẳn người cũng nghe không ít?” Phạm Bất Mộng xoay người ngồi trên giường, không chút nào tị hiềm dính vào thân thể kiều nộn của Khuynh Quốc. “Mười năm trước ta đem ngọc bội giao cho nàng, từ thời khắc đó ta liền muốn bảo vệ nàng cả đời.”

Phạm Thiên không cam lòng rút lại phía sau liền chiếm cứ bên trái Khuynh Quốc, kéo ra cánh tay Phạm Bất Mộng đang nắm Khuynh Quốc, chề cười. “Người không phải mười năm không có nhìn qua nàng sao? Nói cái gì bảo vệ nàng cả đời, thật sự là nói đùa!”

Phạm Bất Mộng thở dài. “Phạm Thiên, người không rõ sao? Làm cho nàng rời xa thị phi chính là đối tốt với nàng. Khuynh Quốc hôm nay ở tại Hà Viên, tùy thời đều có thể bị tập kích, người giữ được mạng của nàng sao?” Phạm Bất Mộng âm thầm nắm tay Khuynh Quốc, thổ lộ hết. “Khuynh Quốc, nàng biết vì sao Lan di đặt tên nàng như thế không?”

Phạm Bất Mộng tự hỏi tự đáp: “Sinh phụ nàng là danh sĩ Yên Châu, Tô Phóng. Lan di chẳng qua chỉ là tiểu gia ngọc bích. Ngẫu nhiên gặp mặt, nàng ấy hâm mộ Tô Phóng văn tài, ủy thân cùng hắn. Nàng ấy cho rằng, Tô Phóng ít nhất sẽ lấy nàng làm thiếp, ai ngờ lại không được như thế. Tô Phóng ngênh cười nữ nhi của quận thủ Yên Châu.”

“Lúc này trong bụng nàng ấy đã có cốt nhục của Tô Phóng, Tô Phóng lại vứt bỏ nàng mà đi. Lan di muốn sinh hạ nhi tử để vào được Tô phủ, cầu cái danh phận.” Phạm Bất Mộng lắc đầu cười khổ nói: “Nào biết lại là nữ nhi, nàng ấy mất hết can đảm. Chưa đến một tháng sau, thê tử của Tô Phóng cũng sinh hạ một nữ nhi, tên là Khuynh Thành. Lan di hận Tô Phóng tuyệt tình, không nhìn mặt nữ nhi lấy một lần, đơn giản vì thế gọi nàng là Khuynh Quốc. Mong muốn nàng xinh đẹp, dè xuống nữ nhi của chính thê Tô Phóng.”

Phạm Bất Mộng vuốt ve tay Khuynh Quốc: “Năm đó, ta mang nàng đi Yên Châu, Tô Phóng không muốn nhận nàng. Ta mang ra Phạm gia danh, cũng cho hắn một vạn lượng vàng mới khiến nàng thành tiểu thư Tô gia. Lan di từng nói với ta, nàng hối hận vì tranh đoạt mà đem nàng gọi là Khuynh Quốc. Một nữ nhân cần gì nghiêng nước nghiêng thành, chỉ nguyện nàng bình an, nàng ấy an tâm.”

Phạm Bất Mộng dứt lời, nhìn về phía Phạm Thiên nói: “Lan di đã chết thảm ở Hà Viên, ngươi muốn cho con gái nàng ấy cũng chết ở chỗ này sao?”

“Kể từ hôm nay, ta sẽ cùng nương tử ngủ. Thúc phụ, không cần quá lo.” Tay Phạm Thiên luồn vào chân gắm, nghĩ nắm lấy tay Khuynh Quốc. Nào ngờ vừa sờ phía dưới, đúng là bàn tay khớp xương rõ ràng. Phạm Thiên bàn tay khê cong, chế trụ bàn tay Phạm Bất Mộng. Một chân đá văng ra chặn bông, chặn ngang ôm lấy Khuynh Quốc. Lướt hướng một bên. “Phạm Bất Mộng, ta không cần biết ngươi cùng Khuynh Quốc có hôn ước hay không, bây giờ nàng là thê tử của ta.”

Phạm Bất Mộng cánh tay phải khê chống, nhảy xuống mặt giường. Chân trái bay đá đầu gối Phạm Thiên, thừa dịp trốn tránh, tiến độ hết sức không ổn, thò người ra hướng eo nhỏ nhắn của Khuynh Quốc. Cánh tay vượt qua eo Khuynh Quốc, đem nàng tiến vào trong ngực mình. “Phạm Thiên, cần gì phải vậy chứ? Một phong từ thư, ngươi có Khuynh Thành của ngươi, ta có Khuynh Quốc của ta.”

“Phạm Bất Mộng, ta sẽ không hờn thê!” Phạm Thiên một chưởng bổ về phía đầu Phạm Bất Mộng, thân thủ muốn đoạt Khuynh Quốc trong ngực.

Bất Mộng ngẩng đầu ngửa ra sau, né qua tay Phạm Thiên. Cánh tay mở ra, nắm cả Khuynh Quốc hướng trái nghiêng nghiêng, né tránh Phạm Thiên tranh đoạt. Nam nhân mỉa mai nói: “Ngươi không thích nàng, vì sao không buông tha nàng? Thiên hạ to lớn, ngươi hết lần này tới lần khác cưới Khuynh Quốc, chỉ sợ là có dụng tâm.”

Phạm Thiên một kích không thành, mắt thấy Phạm Bất Mộng ôm Khuynh Quốc trượt hướng bí đạo. Hắn bắt chập phản bác, phi thân tiến lên ngăn trở. Tay phải lao hướng bên hông Khuynh Quốc, ý đồ cướp lấy thân thể của nàng. Nào biết Phạm Bất Mộng cánh tay trái một thác, đem Khuynh Quốc đẩy hướng cánh tay phải của hắn, Phạm Thiên chỉ bắt được đai lưng trên váy ngủ Khuynh Quốc.

Đừng! Phạm Thiên trong nội tâm quặn đau, tay phải nắm chặt lấy sợi tơ, hung hăng lôi kéo, muốn làm Khuynh Quốc trở lại trong lòng ngực của hắn.

Đai lưng váy ngủ bị kéo, áo tơ trơn mượt như dán vào da thịt Khuynh Quốc lập tức rơi xuống đất. Thân thể tuyết bạch của Khuynh Quốc đột nhiên ánh vào mắt nam nhân.

Bốp bốp!

Phạm Bất Mộng, Phạm Thiên song song nghiêng đầu, chỉ cảm thấy trên mặt một cái tát, đau nhập tâm phổi, trong miệng phát ra một tia huyết tinh.

“Tư vị không sai nhỉ?” Khuynh Quốc bỏ ra cánh tay Phạm Bất Mộng, lấy ra đai lưng trong tay Phạm Thiên, khom người nhặt lên váy lụa, phủ lên thân thể. Nàng từng là nam nhi, chưa từng vung qua cái tát, lần này thử một lần, thật sự là sáng khoái.

Nam nhân tự giác đưa lưng về phía Khuynh Quốc, không hẹn mà cùng nhìn chăm chăm lẫn nhau, thầm hận đối phương lúc đánh nhau nhắc lên Khuynh Quốc, làm chính mình triển không nổi thủ cước. Nếu không cần phải hướng trong đánh chết mới cam tâm!

Khuynh Quốc định thông qua Phạm Bất Mộng, Phạm Thiên cãi cọ, tìm hiểu lý do tiểu Hầu gia cưới nàng. Tiếc rằng hai người nói vài lời liền động thủ, còn lời kéo nàng chịu tội cùng một chỗ. Khuynh Quốc liếc hai người, xoay người trở lại giường, nàng cũng không phải là con rối bị người bài bố!

Khuynh Quốc xốc lên chăn bông, nằm vào trong đó. Thân thể bán dựa vào tại đầu giường, trong miệng bay ra tiếng nói lạnh lùng. “Phạm Bất Mộng, ta đã nói sẽ không đi.”

Phạm Bất Mộng nhăn mày, nắm chặt tay, nghe bên cạnh năm bước Phạm Thiên cười nhạt, ngực buồn bực hốt hoảng. Hận không thể một chân đá ngã lẫn đối thủ, đánh nát ý cười chướng mắt trên mặt nam nhân.

Nhưng Phạm Thiên cũng không thể đắc ý bao lâu. Câu tiếp theo của Khuynh Quốc liền kích được hần miệng lưỡi phát khổ. “Trừ phi ngươi có thể làm tiểu Hầu gia tự tay viết từ thư.” Khuynh Quốc nghiêng thân thể, cánh tay mềm mại trượt ra khỏi tay áo, nhẹ nhàng chống cằm. Môi son hơi nhếch, cười giảo hoạt nói: “Bất Mộng, ta không thể mang theo cái danh dâm phụ cùng ngươi đi đến Tĩnh Châu.”

Chết tiệt! Vì cái gì gọi hần Bất Mộng, lại gọi chính mình là tiểu Hầu gia? Phạm Thiên khó nhịn tức giận, một quyền đánh hướng mũi Phạm Bất Mộng.

Phạm Bất Mộng trở tay tiếp được Phạm Thiên thẳng quyền, ngoặt chân quét về phía chân lỏa của đối phương. “Hiền chất, ngươi không phải thích Khuynh Thành sao? Ta mang Khuynh Quốc đi với ngươi có gì vướng mắc?”

“Thúc phụ, ta sao không biết ngươi có yêu thích đoạt nhân thế?” Phạm Thiên nhắc chân tránh thoát đánh lên, cung đầu gối vọt tới hạ bàn Phạm Bất Mộng.

Phạm Bất Mộng ném mở Phạm Thiên quyền, hai tay trèo lên bả vai của đối phương, hai chân đạp một cái, đứng chống ngược lướt qua Phạm Thiên. Cùng đưa lưng về phía giữ lẫn nhau.

Roạt!

Không có đợi Phạm Bất Mộng đứng lại, Phạm Thiên trở lại phản kích. Một chậu nước lạnh buốt đập vào mặt tới, ngâm đầy mặt và đầu cổ hai người. Giọt nước dọc theo cổ hoạt nhập quần áo, thoáng chốc đông lạnh làm hai người phát run.

“Xem ra cái tát trước không có đánh tỉnh các ngươi.” Khuynh Quốc quẳng xuống chậu đồng trong tay, lạnh lùng giễu cợt. “Nước rửa chân, dễ uống sao?”

Bất Mộng, Phạm Thiên đều tự đem mặt lau, nhìn đối phương cùng chật vật, nhất thời khí khổ. Bọn họ vì nữ nhân trên giường, tranh đến người chết ta sống. Nàng tốt hơn, dùng một chậu nước rửa chân đuổi rồi.

Nam nhân dở khóc dở cười chuyển nhìn qua Khuynh Quốc, gắp nàng nằm tại giường, thần sắc lãnh đạm, đáy mắt hiện lên trêu tức đùa cợt. Không khỏi nghĩ giờ tay giáo huấn nữ nhân không biết tốt xấu này, làm gì được, lại không nỡ xuống tay. Chỉ có thể tùy ý nàng giễu cợt, ôm lấy mặt sưng đỏ, yên lặng tiếc hận.

“Hai vị muốn động thủ, Khuynh Quốc không ngăn cản. Xuất môn, quẹo trái.” Khuynh Quốc nằm xuống, kéo chăn bông nói: “Đã là canh năm, thứ cho Khuynh Quốc không tiện phụng bồi.”

Phạm Thiên, Phạm Bất Mộng hai mặt nhìn nhau, lại nhìn Khuynh Quốc chìm vào giấc ngủ. Muốn đi, sợ đối phương vùng trộm trở về. Không đi, chỉ sợ muốn ngốc đứng một đêm.

“Chất nhi, ngươi ta khó được tương kiến. Không bằng tối nay, cùng giường trường đàm như thế nào?” Phạm Bất Mộng đề nghị.

“Chính hợp tâm ý tiểu chất.”

Hai người ăn nhịp với nhau, mang theo một thân ả ướt, bước vào bí đạo, đẩy lên cơ quan. Mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, hướng ở chỗ sâu trong bí đạo.

17. Chương 17: Hầu Phủ Thâm Viện Khóa Thanh Thu

Khuynh Quốc lệnh nha đầu tại trong Hà Viên xếp đặt giường trúc, rảnh rỗi đọc sách cuốn. Ngày mùa thu gió mát thổi rối loạn sợi tóc bên tai nàng, Khuynh Quốc hơi hơi khép mi, uống một ngụm trà nóng, lấy

thăm mông một bên, đắp lên thân thể.

Khuynh Quốc liếm hạ mí mắt, nhìn vào một ít hoa sen yên tĩnh trong ao, sâu kín nghĩ. Nàng kiếp trước nào có được lúc nhàn hạ như thế. Vì mạng sống, làm việc táng tận lương tâm. Kết quả lại tránh không được tha hương chết thảm.

Khuynh Quốc khẽ thở dài một tiếng, nhìn qua lá sen trùng trùng xuất thần. Nếu như sau này, mỗi ngày đều có thể như vậy nhàn nhã, nàng cũng không cầu gì hơn. Tiếc rằng Hầu phủ này ban ngày tươi đẹp, đêm khuya lại âm hàn vô cùng, lộ ra nặng nề sát khí. Nàng không nghĩ xâm nhập, lại bắt đắc dĩ thân bất do kỷ.

Trong đầu của nàng tuy có ngàn vạn tự, lại xem không rõ ràng. Đông một lần, tây một trào, chờ nàng chậm rãi khâu.

Lời nói Phạm Bất Mộng chưa chắc là thật. Chẳng qua, người thông minh nói dối ba phần là giả bảy phần là thật, khiến người khác không tìm ra sơ hở. Lan di mang nữ nhi đến Hầu phủ, bỏ mình, Khuynh Quốc trở lại Yên Châu, những sự tình này tìm lão bộc hỏi liền biết, Phạm Bất Mộng không cần phải lừa gạt nàng.

Chính là Phạm Bất Mộng cùng Khuynh Quốc hôn ước sợ chỉ có Lan di biết được. Việc này dựa vào nàng quan sát, Phạm Bất Mộng nói có vẻ rất thật. Dù sao, Lan di đã qua đời, không người có thể nhận thiệt giả. Nhưng nàng không tin, lời nói nam nhân chẳng qua là một câu nói suông.

Nếu Phạm Bất Mộng, Khuynh Quốc thực sự có hôn ước. Hai người bọn họ lúc đó kém mười hai tuổi, môn không lo, hộ không đúng. Nếu chỉ bởi vì Phạm Bất Mộng thích Lan di, yêu ai yêu cả đường đi, thật sự không hợp tình hợp lý.

Còn nữa, nhà đại phú chuẩn bị bí đạo là chuyện thường. Nhưng bí mật này từ trước nên do người làm chủ biết được. Vì sao Phạm Bất Mộng biết được, thậm chí, có thể theo mộng trạch vào trong chính thất Hầu phủ? Nếu như hắn có dị tâm, Phạm gia còn có thể thái bình sao?

Nói đến Phạm Bất Mộng, tự nhiên nghĩ đến Phạm Thiên. Đối với nam nhân là trọng phu trên danh nghĩa của nàng, Khuynh Quốc có chút than thở. Trước đây bất luận Phạm Thiên có muốn lợi dụng Khuynh Quốc hay không, nàng biết rõ, nam nhân đã hạ thủ lưu tình. Khuynh Quốc sau đó biến hóa to lớn, ai cũng thấy được, Phạm Thiên sinh nghi, nhưng không có đem nàng bắt lại, nghiêm hình tra tấn.

Đương nhiên, Phạm Thiên sợ làm nàng tức giận, ngược lại mất đi bảo vật cũng là một điểm. Nhưng tới trọng yếu, chỉ sợ Phạm Thiên đối với Khuynh Quốc quả thật có chút tình ý. Nàng tới thế gian này, còn chưa mở mắt liền nghe thấy Phạm Thiên thích Khuynh Thành. Không quản nữ nhân kia có nhiều độc ác, Phạm Thiên vẫn là tâm tâm niệm niệm. Có lẽ nam nhân chính là yêu độc của Khuynh Thành?

Như vậy, chỉ mong Phạm Thiên yêu mến Khuynh Thành, đừng chuyển biến mới tốt. Nếu muốn nàng và nữ tử khác chung thị một phu, tuyệt đối không thể.

Khuynh Quốc trở mình, ôm má suy nghĩ sâu xa.

Phạm Thiên cưới Khuynh Quốc, không hề là ngẫu nhiên. Cùng chuyện mười năm trước có gì liên quan? Khuynh Quốc tại sao gả cho Phạm Thiên, tại sao chạy khỏi Hầu phủ?

Khuynh Quốc nhăn mày thở dài. Những sự tình này cố gắng hỏi đến chân chính Khuynh Quốc mới có thể giải đáp.

Đêm qua Phạm Bất Mộng đi vào bên người, nàng lại không phát giác gì. Cả người ngoài cửa sổ kia cũng là do trong mộng bình tĩnh mới thấy được. Nàng rõ ràng thói quen tùy thời đề phòng, vì cái gì vừa đến trong mộng này liền mất phòng bị? Việc này nếu như đặt ở kiếp trước, sợ chết trăm lần có thừa.

“Phu nhân.” Xuân Phong bước nhanh đi tới, phúc thân nói: “Chủ tử thỉnh phu nhân đi khách đường.”

Khuynh Quốc buông sách, ánh mắt hướng Xuân Phong, nói: “Đi khách đường? Có chuyện gì?”

Xuân Phong cười nói: “Hôm nay là hội chùa Tĩnh Châu mỗi năm một lần. Cô nương chưa thành thân sẽ đi cầu nhân duyên tốt, thái thái, phu nhân thì thăm viếng Tống Tử nương nương, cầu xin sớm sinh quý tử.”

Đi hội chùa? Có lẽ có thể nhìn một cái Tỉnh Châu yếu đạo, hiểu biết nơi đây phong tục nhân tình. Khuynh Quốc cảm thấy vui vẻ, trên mặt vẫn là một mảnh hồ hững, quăng đi sách cuốn, xoay người đứng dậy, trở về phòng rửa mặt. Sau đó, cùng Xuân Phong ra hậu viện, đi vào khách đường.

“Phu nhân, nàng đã đến rồi?” Phạm Thiên gặp Khuynh Quốc bước vào phòng, bề bộn đứng dậy. Kéo tay của nàng, nâng qua cùng hai nữ nhân bên cạnh hắn, dẫn kiến. “Đây là Bích Đào, Diệp Liên, các nàng là tiểu thiếp ta ba nọ năm trước đây.” Phạm Thiên liếc hai người, quát: “Còn không mau bái kiến phu nhân!”

Hai nữ nhân vội vàng phúc thân, cúi đầu chào, dâng trà thơm.

Khuynh Quốc khẽ gật đầu tiếp nhận nước trà, xem như nhận biết tiểu thiếp danh phận.

Phạm Thiên ôm vai Khuynh Quốc, mang theo nàng đi ra khách đường. Đến Hào phủ chính môn lập tức một tay ôm lấy Khuynh Quốc, đưa vào xe ngựa. Bích Đào, Diệp Liên thì do tỳ nữ nâng lên xe, lẳng lẳng ngồi một bên. Khuynh Quốc vung lên bức màn bên trái thùng xe, nhìn cảnh trí trên đường phố.

Hai tiểu thiếp mắt nhìn lẫn nhau, nhin không được hỏi: “Tỷ tỷ là xem tướng công ở đâu sao?”

Khuynh Quốc đuôi mắt dò xét hướng Bích Đào, lãnh đạm nói: “Gọi ta Khuynh Quốc hoặc là phu nhân. Hai chữ tỷ tỷ, không dám nhận.”

Bích Đào khơi mào mỉa mai, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Tỷ tỷ, mới vừa rồi không phải nhận kính trà của chúng ta sao? Nháy mắt công phu, như thế nào không nhận?”

Khuynh Quốc không quay đầu lại, nhìn xem phố lớn ngõ nhỏ ngoài cửa sổ xe, trong đầu nhớ cho quen thuộc. Một bên không đếm xỉa tới, hỏi: “Hai vị thanh xuân bao nhiêu?”

“Mười chín.”

“Đúng là đào lý năm.”

Khuynh Quốc vuốt cằm giải thích: “Ta đầu năm vừa cập kê, theo tuổi tác các người không hợp gọi ta tỷ tỷ.”

Diệp Liên khó xử cắn môi dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng ửng đỏ, làm cho người ta thương tiếc. “Nhưng đây là tổ tiên quy củ.”

Khuynh Quốc không kiên nhẫn trả lời: “Lời ta nói chính là quy củ Hào phủ. Rõ chưa?”

Hai thiếp còn tưởng rằng Khuynh Quốc là nha đầu xứ khác, lại từng nghe những gì nói về Khuynh Quốc. Nói nàng như thế nào âm hiểm hãm hại mọi người, như thế nào thủ đoạn đùa giỡn gả cho Hào gia, thế nào đem Khuynh Thành đuổi khỏi Tỉnh Châu...

Hai người nhìn Hào gia lặng lẽ ngênh cười Khuynh Quốc, chưa từng vì nàng tổ chức tiệc cưới, chưa bao giờ qua đêm ở phòng Khuynh Quốc, càng không có mang các nàng bái kiến. Hai người cho rằng đối phương có thể trèo lên vị trí chính thê chẳng qua là tiểu Hào gia cho Tô phủ công đạo. Trong nội tâm oán hận Khuynh Quốc mệnh tốt, vừa cười nàng chỉ được cái thùng rỗng kêu có được thanh danh dễ nghe mà thôi.

Không nghĩ hôm nay vừa gặp, tiểu Hào gia đối với nàng rất trù ẻo. Khuynh Quốc ngán ngẩm mấy câu càng chọc thẳng khuyết điểm của các nàng. Nhin không được sắc mặt cứng đờ, không dám lại khiêu khích.

Xe ngựa đã đi nửa canh giờ, Khuynh Quốc nhắc lên rèm vải bên cửa sổ, đột nhiên một cái bao giấy dầu nhét vào. Lập tức, Phạm Thiên cưỡi ngựa cùng thùng xe song song, một tay nâng rèm, nhìn Khuynh Quốc bên cửa sổ, cười nói: “Đói bụng sao? Ăn chút ít điểm tâm đi.”

Phạm Thiên thay Khuynh Quốc che hạ bức màn, nói khẽ: “Nữ quyền không nên cuốn màn, cưỡi ngựa quan đạo. Đến Thanh Sơn tự, ta sẽ cùng nàng đi bốn phía một chút. Trước năm xuống nghỉ tạm một lát đi.”

Khuynh Quốc xoay người, dựa vào thảm trong xe cao cao kê nâng, mở ra bao giấy dầu. Thoáng chốc, một mùi hoa quế hương vị ngọt ngào, ung dung phiêu mãn cả thùng xe. Khuynh Quốc đưa tay ngắt khối điểm tâm nóng hổi, đưa đến bên miệng cắn, từ từ nhai nuốt. Gạo nếp mềm mại, hoa quế ngọt ngào, dần dần từ giữa miệng lưỡi rải ra.

Ăn ngon. Khuynh Quốc ăn liên tiếp ba khối, ánh mắt nhìn điểm tâm như thể nhìn tình lang.

Tiểu thiếp đối diện thấy thần sắc Khuynh Quốc, cảm thấy vì mấy khối điểm tâm mà mừng rỡ như vậy, có chút ngạc nhiên. Các nàng nào biết Khuynh Quốc đã từng chịu nhiều khổ, loại cảm giác thực hận không thể chặt bỏ chân của mình, ăn no cơm bi thương.

Khuynh Quốc ngẩng đầu quét mắt, thấy ánh mắt tiểu thiếp dính trên người mình, nhướn mày hỏi: “Muốn ăn không?”

“Không.” Diệp Liên từ chối nhã nhặn nói: “Bánh hoa quế này là tướng công cố ý vì phu nhân mua. Diệp Liên như thế nào không biết xấu hổ nhận lấy?”

Bích Đào vung khăn gắm, kiêu tiểu nói: “Không cần, tiện thiếp không thích ăn ngọt. Phu nhân thích dùng cái này, ngày khác, Bích Đào làm vài cái đưa đến Hà Viên.”

Hai thiếp ngoài miệng nói giỡn, đáy lòng một mảnh thống khổ. Ngẫm lại ba năm qua, người bên giường nào có một lần tri kỷ đối với mình như vậy. Tiếc rằng các nàng chỉ là mệnh tiểu thiếp, sao có thể so sánh với chính thất phu nhân.

Khuynh Quốc ăn xong điểm tâm, rút ra khăn lụa, chà lau mảnh vụn dầu trên ngón tay. Mắt hướng tiểu thiếp hỏi: “Hai người các người là người Tỉnh Châu?”

Bích Đào di chuyển thân thể đầy đặn, lắc đầu nói: “Tiện thiếp từ nhỏ sinh ở quê nghèo, lúc mười lăm tuổi chạy nạn đến Tỉnh Châu. Được Hầu gia mua về Hầu phủ, sung làm thiếp thất.”

Diệp Liên nghe được câu hỏi của Khuynh Quốc, khuôn mặt vốn là điềm đạm đáng yêu, nhón tay thon dài che cái miệng nhỏ nhắn, nức nở nói: “Ta là Hoàng Thành nhân sĩ, cha là quan bá thị lang. Ai ngờ, đại lộ không thuận, cách chức làm thứ dân. May mắn được tiểu Hầu gia thu làm thị thiếp, nếu không ta định bị bán nhập câu lan. Còn thể nào sống?”

Khuynh Quốc đối Diệp Liên khóc làm như không thấy, chuyển hỏi Bích Đào: “Các người ngày này năm trước đều đến Thanh Sơn thượng hương?”

“Đâu có!” Bích Đào phỉn chán nhìn Diệp Liên, tròng nàng vài lần. Con mắt vòng vo nhìn lại Khuynh Quốc, nói: “Nay tiện thiếp có thể xuất phủ còn nhờ hồng phúc của phu nhân. Nếu không tướng công nào có nhân tâm cùng chúng ta đi Thanh Sơn!”

Khuynh Quốc ngưng mi, chỉ gõ tấm ván gỗ trên mặt vách thùng xe. “Ngày thường làm gì tiêu khiển?”

“Thêu hoa, tại trong nội viện đi một chút, chờ tướng công triệu hoán.”

Khuynh Quốc ngạc nhiên nói: “Không ra khỏi cửa sao?”

Bích Đào kinh ngạc nhìn Khuynh Quốc, nói: “Phu nhân, ta tuy là tiểu thiếp. Nhưng vào Hầu môn còn có thể cùng dân phụ phổ phường so sánh sao? Huống chi, nữ tặc là không có tướng công cùng đi đâu thể tùy ý xuất phủ?”

“Trước đó vài ngày, Hầu gia bá mẫu với ta cùng Nguyệt Lung đi du hồ. Ba người chúng ta đều là nữ quyến mà?” Khuynh Quốc không hiểu nói.

“Sao có thể giống nhau được?” Diệp Liên lau sạch lệ ở khóe mắt, tham gia câu chuyện. “Nàng là đại phu nhân, không nói đã qua năm hiểu số mệnh nhân, xem như mẫu bối. Các người do nàng mang theo, tự nhiên có thể xuất phủ.”

Bích Đào tịch liêu cười nói: “Lúc ta nhập Hầu phủ, muốn đi hội chùa, chợ hoa, hội đèn lồng. Còn từng trộm leo cây, xem đại phổ bên ngoài phủ. Dần dần, mỗi năm qua đi, tâm của ta đều chai sạn.”

Trong xe không hề ngôn ngữ, âm thầm tràn đầy nhân nhật sâu bi. Mệnh của nữ nhân giống như lục bình không có rễ, xuôi dòng trôi qua. Nữ nhi thanh xuân cũng đều mai táng tại sân sâu, bị từng đạo tường cao khóa lại thanh thu.

18. Chương 18: Thề Núi Trong Đại Điện

Thanh Sơn tự tọa lạc ở dưới chân Thanh Sơn, cửa lớn nghênh đón, hương khói cường thịnh. Hai bên chùa bày biện tiểu quán, người bán hàng rong không ngừng rao hàng. Không ít tiểu gia ngọc bích đầu đội mũ sa, để nha đầu dắt, đi về hướng bên cạnh quán xem xét, mua chút ít hương nến vào chùa.

Phạm Thiên nắm tay trái Khuynh Quốc, để gã sai vặt đi phía trước mở đường, hai thiếp đi theo phía sau, tiếp theo là tám sai sử tùy nữ. Khuynh Quốc vốn muốn rút lòng bàn tay của mình về, bất đắc dĩ Phạm Thiên bắt được ngay, Khuynh Quốc chỉ có thể để hắc kị kéo bước hướng bán hàng rong.

Điều quốc thế tục nhân tình cùng kiếp trước của nàng tương tự. Khuynh Quốc thầm nghĩ, nếu như có thể thoát thân khỏi Hầu phủ, tìm nơi sơn minh thủy tú ở lại, mỗi ngày nhìn cảnh đẹp trong núi thật cũng không uổng cuộc đời này.

“Phu nhân, nàng cảm thấy cây trâm này thế nào?” Phạm Thiên theo quây hàng lấy ra một trâm cài, đưa về phía Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc cách lựa lụa trắng rũ xuống của mũ sa, thoáng liếc nhìn cái trâm cài đầu nói: “Không sai.”

Nghe được Khuynh Quốc nói qua loa, Phạm Thiên tiểu dung dừng lại, âm thầm ngạc nhiên. Nữ nhân không phải đều thích trang đồ trang sức, châu báu sao? Khuynh Quốc sao không thấy vẻ vui mừng? Nhưng những ngày qua ở chung, Phạm Thiên biết rõ Khuynh Quốc không giống người thường. Mặc dù cảm giác kinh ngạc nhưng không hỏi gì thêm. Hắc kị ôm trâm cài, cùng Khuynh Quốc đi dọc theo hàng sạp bên cạnh phố bước vào chùa. Phạm Thiên đem Khuynh Quốc ôm tại trong ngực, khiến nàng tránh đi dòng người, đi được thư thái.

Bích Đào, Diệp Liên nhìn chăm chăm vào bóng lưng Phạm Thiên, trong nội tâm tràn đầy buồn bã. Chính thất liên có thể được trượng phu hỏi han ân cần. Mà tiểu thiếp chỉ có thể theo gót của nàng, thậm chí cầu không được tương công nhìn ngó.

Phạm Thiên cùng Khuynh Quốc bước vào chính điện, cúng tiền nhan đèn. Chủ tự được hai mươi lượng kim tiền dầu vừng, cố ý ngăn cách tiểu dân, nhượng xuất bồ đoàn ở giữa đại điện, thỉnh Khuynh Quốc thượng hương.

Khuynh Quốc nguyên là không tin chuyện quỷ thần, nhưng việc mình chết mà sống lại lại không là giả. Nàng chậm rãi quỳ ở trước tượng thần, ánh mắt xuyên qua lụa trắng, nhìn lên pho tượng Quan Âm Bồ Tát, cảm khái ngàn vạn. Nếu như, thế gian này thực sự có thần tiên. Vì sao hại nàng cả đời thê thảm như thế? Tại sao khiến cho nàng trọng sinh lần nữa? Khuynh Quốc nhắm lại hai mắt, nhẹ nhàng dập đầu lạy ba cái.

Phạm Thiên chen vào hương nến, nâng dậy Khuynh Quốc trên bồ đoàn. Khuynh Quốc đứng thẳng lên, đi theo chủ tự một đường thăm viếng. Trong mắt nhìn một pho tượng thần, thầm nghĩ thâm thần bá Phật có gì dùng? Người chỉ có thể dựa vào chính mình mà sống.

“Ai nha! Đây không phải tiểu Hầu gia sao?” Tỉnh Châu thủ phủ đại nhân ở bên kia chính điện vô tình thấy Phạm Thiên, vội vàng cùng phu nhân, nữ nhi đi đến phía hắc kị: “Tiểu Hầu gia thật sự là quý nhân, gần đây khó gặp. Đây là tiểu nữ, Thanh Nhi, hôm nay vừa vặn mười sáu. Tiểu nữ thường đến Thanh Sơn tự thượng hương, không bằng để nàng đưa tiểu Hầu gia đi bốn phía một chút?”

Phạm Thiên bỏ ra Khuynh Quốc, đi tới cười nói: “Hôm nay ta cùng tiện nội thượng hương. Lê gia ý tốt Phạm mỗ xin nhận.”

Lê gia héch bụng mập, trừng lớn mắt sợ nói: “Tiểu Hầu gia cưới thê từ khi nào? Tại sao đều không nghe nói?”

Phạm Thiên phương qua nhược quán liên đã phong hầu, tổ tiên gia tài lại giàu có. Thế đạo như vậy, sĩ nông công thương, vi thương giả, mặc dù có núi vàng núi bạc vẫn phải nhìn sắc mặt. Phạm Thiên không chỉ là Quận hầu, còn là ngự sử Tỉnh Châu, phú thương địa phương, không biết ai trèo lên được chỗ cao như vậy?

Tỉnh Châu thủ phủ cũng coi như là một người có máu mặt. Phạm Thiên đề xuống không kiên nhẫn, trả lời: “Tiện nội thân thể yếu đuối, chịu không được tiệc cưới phức tạp. Ta chỉ xếp đặt gia yến trong phủ, không có cáo tri Lê gia, kính xin chớ trách.”

“Đâu có, đâu có!” Lê gia kéo qua nữ nhi, đẩy hướng Khuynh Quốc, cười lớn lên, hai mắt híp lại. “Để Thanh Nhi cùng phu nhân thăm viếng đi. Đều ở trong chùa, không sợ bị lạc. Tiểu Hầu gia, tại hạ có mấy người muốn dẫn kiến với ngài.”

Phạm Thiên định từ chối nhã nhận, không ngờ Khuynh Quốc tiếp lời đáp ứng. “Phu quân, ngài có chính sự, hãy đi đi.” Khuynh Quốc chuyển hướng Thanh Nhi nói: “Phiền toái Thanh Nhi cô nương tiếp khách.”

Thanh Nhi ngưỡng mộ Phạm Thiên đã lâu, đối với Khuynh Quốc tất nhiên là vừa hận lại ghen. Nghĩ lại vị trí chính thể tuy bị đối phương chiếm nhưng còn có địa vị tiểu thiếp chờ đợi mình. Huống chi đợi nàng gả vào Hầu phủ, cuối cùng ai có thể ngồi vững vàng ở vị trí chính thất còn khó nói lắm! Thanh Nhi là nữ nhi nhà phú thương, đối ích lợi được mất mình bạch. Nàng biết rõ chưa gả cho tiểu Hầu gia, còn cần nịnh bợ nữ nhân trước mắt.

Thanh Nhi mềm mại cúi xuống thân thể, thi lễ nói: “Đa tạ phu nhân không chê, Thanh Nhi xin dẫn đường.” Thanh Nhi đưa tay, làm cái thỉnh thế. Khuynh Quốc bước nhanh đi theo.

Phạm Thiên không kịp ngăn trở, chỉ có thể nhìn Khuynh Quốc rời đi, thấp giọng phân phó tôi tớ bên người. “Trông coi phu nhân cho cẩn thận, không được lơ là.”

Đợi gã sai vặt, tỳ nữ lĩnh mệnh mà đi, Phạm Thiên thỉnh Lê gia đưa đến cạnh cửa chùa triệu kiến. Mà ánh mắt của hắn thủy chung không có rời đi đại điện.

“Tiểu Hầu gia rất thương yêu phu nhân.” Lê gia ôm bụng, bộ dáng người từng trải, cười nói.

Phạm Thiên khẽ gật đầu hòa cùng. “Tiện nội rất hợp ý ta.” Hắn nhìn qua đám người đông đúc ở cửa lớn chính điện, nóng vội nói: “Lê gia, thỉnh dẫn kiến.”

Lê gia lắc đầu thở dài: “Được. Vị này chính là...”

So với ngoài chính điện huyền ảo, trong đại điện có thể nói là càng huyền ảo hơn. Người thăm viếng không ngừng dừng mảnh đi vào, vai sánh vai, chân đạp chân, chen chúc, đi lại gian nan.

Khuynh Quốc nhìn hướng tượng thần, toàn chọn chỗ nhiều người chen chúc mà đi. Không cần đến một lát, tôi tớ giám thị bên người của nàng bị quăng sạch sẽ. Khuynh Quốc ẩn vào trong đám người, dạo qua một vòng phát hiện đại điện này không có cửa sau. Muốn đi phải theo chính môn rời khỏi. Chẳng trách Phạm Thiên chịu để mặc nàng tùy ý đi đi lại lại.

Đầu nàng mang mũ sa, có dấu hiệu Hầu phủ. Nếu mà cởi xuống lại lộ mặt. Ngoài ra, thân mặc quần áo cũng không có chỗ thay đổi. Khóe mắt Khuynh Quốc liếc qua đám người dâng hương, nghĩ có nên đi vào trong góc đánh ngất một người, thay đổi trang phục rồi đi. Khuynh Quốc biết rõ thời cơ không đợi người, cơ hội hôm nay nếu sai sót, không biết năm nào mới thoát được thân.

Nàng hạ quyết tâm, bước hướng chỗ tối, vừa bước một bước, bên hông bị xiết chặt, lưng dán lên một khuôn ngực dày dặn.

“Muốn chạy trốn sao?” Một nam nhân hướng mũ sa, cách khăn lụa hơi mỏng nói khẽ: “Đem qua vì sao không cho ta mang nàng đi?”

Phạm Bất Mộng? Vì sao lần nào cũng đều phá chuyện tốt của nàng? Ngày đó, trên núi giữa hồ nàng chếch nhập con đường nhỏ. Nếu như không phải đối phương mang Phạm Nguyệt Lung đuổi theo, nàng cơ bản sẽ tránh được chuyện với Phạm Thiên, trốn tại chỗ hẻo lánh. Sau đó, nàng tính toán nhảy núi theo thủy lộ đào thoát. Ai ngờ hai người Phạm Bất Mộng, Phạm Thiên theo nàng nhảy vào trong hồ.

Khuynh Quốc than nhẹ thời vận không nhiều, lông mày nhíu lại, gót chân nhấc lên, giẫm lên mu bàn chân nam tử nghiêng mạnh.

Phạm Bất Mộng một hồi cười khổ, nhấn đau ôm lấy Khuynh Quốc. Hắn ôm Khuynh Quốc theo biển người rời đi, nhỏ giọng nói: “Chớ xem thường Phạm Thiên. Hắn là ngự sử Tĩnh Châu, có thể điều động binh mã. Nàng dù cho có thể đi ra khỏi chùa này, không tới nửa ngày sẽ thấy phong thành, lòng từng nhà một mà tìm người. Nàng là nữ tử, không có thủ viện sao tránh được lòng bắt?”

Phạm Bất Mộng nhìn bốn phía, tránh thoát Phạm gia nô bộc, nói tiếp: “Ra khỏi thành có nguyên quán, cần có một xâu tiền, thiếu một không cho đi. Nàng muốn chạy trốn còn phải bàn bạc kỹ hơn.” Nam nhân khom người cúi đầu, khuyên nhủ: “Khuynh Quốc, đi theo ta đi?”

Khuynh Quốc câu dẫn ra khóe môi, nói: “Thúc phụ, người càng nói như vậy ta càng cảm thấy người có rắc tâm.”

“Chẳng lẽ nàng thà tin Phạm Thiên?” Phạm Bất Mộng nhẹ vỗ về eo Khuynh Quốc, không hiểu nói: “Nếu nàng tin hẳn thì cần gì phải đi?”

Khuynh Quốc liếc Phạm Bất Mộng nói: “Một mảnh hổ quen thuộc với một độc xà lạ lắm. Xin hỏi thúc phụ, người sẽ chọn bên nào?”

Phạm Bất Mộng đẩy ra dòng người chen chúc hướng Khuynh Quốc, đem nàng hộ tại trong ngực, lắc đầu kinh ngạc nói: “Trong mắt nàng ta chính là độc xà kia sao?” Nam nhân nghiêng mặt qua, bất đắc dĩ cười khổ. Sau đó nắm thật chặt vòng eo Khuynh Quốc, dán ở bên tai nàng, rù rì nói: “Đáng tiếc, không có độc xà ta đây nàng đi không được.”

“Ý thúc phụ là ta chỉ có thể dựa vào người mới có thể rời đi Hầu phủ?” Khuynh Quốc nhẹ đứng thẳng, hỏi: “Vô sự mà ân cần, không phải gian xảo tức là đạo chích. Người muốn cái gì nói thẳng ra đi. Việc hôn ước không cần nhắc lại.”

Đáy mắt Phạm Bất Mộng hiện lên một tia dị sắc. Sau một lúc lâu trầm mặc, nam nhân chuyển qua thân thể Khuynh Quốc, xoắn lên khăn lụa, nhìn mặt mũi của nàng nghiêm mặt nói: “Nếu như ta nói ta muốn nàng. Nàng sẽ cho ta sao?”

Khuynh Quốc cười nhạt một tiếng, lạnh lùng xa cách. Nàng đưa tay che khép khăn lụa, quay lưng lại đáp: “Theo thúc phụ nói, ta ra khỏi Hầu phủ hay không thì cũng có gì khác biệt?”

Phạm Bất Mộng nhin không được cười lên, thở dài nói: “Ta đây nói ra quá sớm. Nhưng nàng nhớ kỹ, chuyện đó không giả.”

Khuynh Quốc chuyển chủ đề nói: “Làm sao người tìm được ta?”

“Ta vào đại điện sớm hơn nàng một lát, tự nhiên đối với hành tung của nàng rõ như lòng bàn tay.” Phạm Bất Mộng kéo Khuynh Quốc quỳ trên bồ đoàn.

Khuynh Quốc nhìn lên, đúng là lúc trước viếng tượng thần. Như vậy sau lưng là cửa chính, nàng cơ hồ có thể nghe được cước bộ ngoài cửa chạy đến dồn dập, còn có ánh mắt trên sông lưng.

“Phạm Bất Mộng thề với trời.” Phạm Bất Mộng nắm tay Khuynh Quốc, không cho rút ra. “Ta đối với người bên người tuyệt không có dị tâm. Nếu như không giữ lời thề, chấp nhận chịu thiên lôi đánh, chết không có chỗ chôn.”

Khuynh Quốc đang nghe Phạm Bất Mộng thề, chợt thấy tai mất u ám, thân thể đã ở trong ngực Phạm Thiên, bị hắn chặn ngang ôm lấy.

Phạm Thiên neho mắt nhìn Phạm Bất Mộng tiêu sái đứng đây, đồng tử kịch liệt co rút lại. Đối lập không bao lâu, cất cao giọng nói: “Làm phiền thúc phụ tìm được ái thê của ta. Chết nhi tạ ơn.”

“Có thể giúp phu nhân một tay là may mắn của ta.” Phạm Bất Mộng vung lên vạt áo, quét đi quần áo bụi đất. Tuấn nhan mở ra, cùng Phạm Thiên song song ra điện, mời nói: “Hôm nay trời đẹp, không bằng cùng du Thanh Sơn được không?”

Phạm Thiên chống chế nói: “Ta đi cùng nữ quyến, không tiện đồng hành. Quấy rầy nhã hứng của thúc phụ.”

“Nguyệt Lung cũng tới, người sẽ không để nàng cùng một đám nam tử đồng hành chứ?” Phạm Bất Mộng nâng mày, cười hỏi.

Người dùng Nguyệt Lung uy hiếp ta? Phạm Thiên thật sâu nhìn qua Phạm Bất Mộng, trong ánh mắt lộ ra âm lãnh.

Phạm Bất Mộng quay đầu nhìn lại, sóng mắt cất giấu giảo hoạt. Phạm Thiên ôm Khuynh Quốc đưa vào thùng xe, nhướn mày lên, đáp ứng nói: “Đã như vậy, chất nhi cung kính không bằng tuân mệnh.”

19. Chương 19: Tại Sao Nói Mỹ Nhân Khuynh Thành

Theo Thanh Sơn tự vượt qua chân núi, hướng vào trong chỗ sâu đi thêm mười dặm chính là mã trường. Các nữ quyến tại trước thính đường xuống xe ngựa. Để quản sự dẫn đường, đưa thái thái, tiểu thư tiến vào khách phòng nghỉ tạm.

“Phu nhân, vừa rồi là Thanh Nhi không tốt, làm người bị sợ hãi.” Mới vừa vào trong phòng ngồi vào chỗ của mình, Thanh Nhi cố tình rót chén trà đưa đến trước bàn Khuynh Quốc tạ tội.

Nguyên bản tới Thanh Sơn mã trường chẳng qua là Phạm gia thân thiết. Nhưng Thanh Nhi nói chuyện trong điện làm Khuynh Quốc lạc đường là do mình, thừa nhận coi chừng không chu toàn. Nguyên một đường phục thị, kính ý bồi tội.

Khuynh Quốc sao không rõ dụng tâm của nàng, chỉ là mình đối Phạm Thiên vô ý, cần gì ngăn cản đường nhân tình?

Khuynh Quốc tháo xuống mũ sa, bưng lên chén sứ, nhắc lên nắp trà, uống xong bán chén cam tuyền. Khuôn mặt lãnh đạm, cong lên khoe môi nói: “Đây là chính ta không cẩn thận, sao có thể trách người?”

Thanh Nhi đuôi mắt hơi nghiêng, vụng trộm liếc nhìn Khuynh Quốc, âm thầm mừng rỡ. Nàng cho rằng Hầu gia phu nhân xinh đẹp. Hôm nay nhìn xem, chẳng qua là một nha đầu thanh tú, nào theo kịp tư sắc của nàng. Thanh Nhi thấy Khuynh Quốc vì nàng giải vây, ngược lại nũng nịu tự trách. “Sao không phải do ta chủ quan, như thế nào...”

Khuynh Quốc buông chén sứ, tay trái vừa nhắc, ý bảo Thanh Nhi đừng tranh cãi nữa, để biểu hiện hiền thực của nàng.

Thanh Nhi đang muốn làm vẻ rơi nước mắt, im lặng cầm mồm. Ngọc dung sau khăn lụa đỏ bừng, cầm làn váy, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Thanh mẫu thấy nữ nhi bối rối, bề bộn giải vây nói: “Không biết phu nhân là nhân sĩ phương nào?”

“Người Yên Châu.” Khuynh Quốc ôn hoà trả lời.

Thanh mẫu kéo kéo làn váy nữ nhi, ám hiệu nàng không cần để ý. “Ai nha, phu nhân không phải người Tĩnh Châu? Để ngày sau cho tiểu nữ mang người du Tĩnh Châu được không?”

“Cái này sao được?” Phạm Nguyệt Lung ngồi một bên chen miệng nói: “Tẩu tẩu ta sao có thể tùy ý xuất phủ!”

Thanh mẫu biết rõ tâm tư nữ nhi, lập tức không tiện đắc tội người Phạm gia, cùng cười nói: “Vị tiểu thư này là?”

Ngoại trừ mẹ con Thanh Nhi, bốn người đang ngồi đều là nữ quyến Phạm gia. Khuynh Quốc, Phạm Nguyệt Lung, hai thiếp, trong đó Khuynh Quốc tuổi tác nhỏ nhất, nhưng nàng là chính thất phu nhân, về lý nên do nàng vì song phương dẫn kiến.

Khuynh Quốc mặt hướng Thanh mẫu, tay phải hướng Phạm Nguyệt Lung nói: “Vị này chính là tiểu cô, Nguyệt Lung.”

“Nguyệt Long?”

“Minh nguyệt nhập môn lung.” Khuynh Quốc giải thích.

Thanh Nhi cúi xuống mũ sa, hướng Phạm Nguyệt Lung cười nói: “Ta là Lê phủ Thanh Nhi, may mắn gặp qua Nguyệt Lung tiểu thư.”

Phạm Nguyệt Lung nhìn Thanh Nhi diễm lệ dung nhan, không nói một tiếng, đưa tay gỡ xuống mũ sa. Trên khuôn mặt bạch ngọc khảm một đôi mắt đen như trân châu. Huyền đảm mũi, miệng anh đào. Đẹp như tiên tử, lập tức đem Thanh Nhi so xuống dưới.

Sắc mặt hồng nhuận của Thanh Nhi lập tức tái đi. Nàng tự biết không kịp Phạm Nguyệt Lung, trong nội tâm tràn đầy xấu hổ.

Thanh mẫu vỗ nhẹ tay lưng nữ nhi, nhỏ giọng trấn an. Một bên chuyển hướng Khuynh Quốc, chỉ vào hai người Bích Đào, Diệp Liên, hỏi thăm. “Hai vị này là?”

Bích Đào hướng Thanh mẫu cười cười nói: “Không cần phu nhân dẫn kiến. Ta chỉ là Hầu gia thiếp thất, gọi là Bích Đào.”

“Ta là Diệp Liên.” Đợi Bích Đào dứt lời, Diệp Liên tiếp lời nói.

Thanh Nhi tinh tế dò xét hai thiếp. Bích Đào một thân áo trắng, đầu đội trâm cài. Lỗ tai, cổ, cổ tay, bên hông, đeo nhiều châu báu. Đem cả người đẹp lộng lẫy hoa quý. Bích Đào khéo mắt câu hồn, thân thể đầy đặn, hơi có chút khúm núm. Ngực có một đôi tuyết lê dán vào váy mỏng, hơi hơi đứng thẳng lay động, nếu nam nhân thấy chỉ sợ hận không thể sờ lên một lần, kéo vào giường nệm nhanh. Diệp Liên cùng Bích Đào tương phản. Nàng thân mặc thanh sắc la quần, mang theo bích thoa, coi như một đóa hoa sen kiều nộn, làm cho người thích thương. Nam tử yêu nhất chính là nữ nhi như mặt nước. Chỉ cần nàng nhẹ nhàng vừa khóc, sắt đá cũng tan chảy.

Thanh Nhi đối Bích Đào, Diệp Liên tràn đầy kiêng kị, trái lại Khuynh Quốc lại không có sợ trường gì. Vì sao Khuynh Quốc vào được Hầu môn, bỏ lên trên chính thất vị, làm nàng khó hiểu.

Hai ngọn trà qua đi, Khuynh Quốc đợi người đổi qua kỳ trang, đội mũ sa, ra khỏi phòng, chuyển hướng đại đường. Phạm Thiên thấy Khuynh Quốc nhập sảnh, vội vàng bước nhanh nghênh tiếp, cánh tay phải quấn lên eo nhỏ của nàng, mang Khuynh Quốc tiến mã trường.

“Nơi này chính là Thanh Sơn mã trường. Nàng xem!” Phạm Thiên chỉ vào lưng núi mờ mờ bên kia nói: “Thẳng đến bên kia chân núi đều ở trong mã trường. Như thế xâm nhập rừng rậm, còn có thể đi săn.”

Khuynh Quốc nhìn qua đồng cỏ Thanh Sơn xanh lá trước mắt, cùng rừng cây trùng trùng điệp điệp, tâm thần lặng lẽ đi động.

“Đệ muội, muối cũng tới?” Phạm Trần dắt qua tuần mã, hướng Khuynh Quốc hỏi: “Biết cưỡi ngựa không?”

Như thế nào không biết? Nàng từng là chiến tướng vô danh cưỡi ngựa chinh chiến, bao nhiêu tuế nguyệt là do chiến mã của nàng cùng vượt qua ?

Khuynh Quốc cảm khái cười nói: “Tiểu thúc yên tâm, Khuynh Quốc thiện cưỡi ngựa.”

Phạm Nguyệt Lung nhìn quanh mọi nơi, nhìn qua Phạm Trần nói: “Trần ca, sao không thấy bá mẫu cùng cơ thiếp của người?”

“Các nàng đi theo đại đường ca của muội hồi phủ .”

Phạm Trần, Nguyệt Lung đang khi nói chuyện, Phạm Thiên đưa Khuynh Quốc bước vào chuồng ngựa.

Hai bên mã phòng giam giữ một thớt tuần mã. Con ngựa nhàn nhã tự đắc ăn cỏ, thỉnh thoảng phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Phạm Bất Mộng thoáng thấy Khuynh Quốc đi vào, từ biệt mã phu, tiến lên phía trước nói: “Ta đã cho người chọn lấy bảy tiểu mã câu. Đi ra xem một chút đi?”

“Ta hảo ý của thúc phụ.” Phạm Thiên cố ý đang tại trước mặt Phạm Bất Mộng, đem Khuynh Quốc ôm vào trong ngực. “Phu nhân, nàng với ta cùng cưỡi.”

Khuynh Quốc hai tay chống đỡ lồng ngực Phạm Thiên, thoát ra vòng tay, nhàn nhạt từ chối nói: “Tâm ý nhị vị, Khuynh Quốc tiếp nhận. Phu quân, Diệp Liên không biết cưỡi ngựa, ngại mang theo nàng cưỡi đi. Thúc phụ, tọa kỵ của Khuynh Quốc, ngài không cho rằng nên do Khuynh Quốc tự chọn sao?” Dứt lời, Khuynh Quốc xuyên qua hai người, hướng bên cạnh chuồng ngựa, tự đi chọn lựa.

Thanh Nhi không nghĩ Hầu phủ phu nhân bình thản lại khí thế bức nhân như thế. Xem ra không thể khinh thường. Nhưng nàng đối với hai người Phạm Thiên, Phạm Bất Mộng nịnh nọt Khuynh Quốc như vậy vẫn là khó hiểu. Chẳng lẽ Phạm gia nam lang thích nữ tử bá đạo sao?

Lê gia ha ha cười nói: “Hầu gia, tiểu nữ không biết chọn ngựa, ngài có thể chỉ điểm một chút không?”

Thanh Nhi theo ý bảo của cha, hướng Phạm Thiên ôn nhu nói: “Cha nói rất đúng. Tiểu hầu gia, Thanh Nhi không hiểu chọn ngựa. Có thể thay Thanh Nhi chọn một con không?”

Phạm Bất Mộng thấy Phạm Thiên bị Lê gia phụ nữ quần lấy, định cất bước vượt qua Khuynh Quốc. Ai ngờ, Nguyệt Lung kéo lấy tay áo của hắn, náo muốn hắn chỉ điểm. Bất Mộng chỉ có thể nhin xuống, giải thích cho.

Đến khi hai người thoát khỏi, trong chuồng nào còn có thân ảnh Khuynh Quốc. Bất Mộng, Phạm Thiên liếc nhau, cuống quýt chạy ra khỏi mã phòng. Kéo mã phu hỏi: “Phu nhân chọn ngựa vừa rồi đâu?”

“Nàng...”

Tiếng trả lời vừa nói ra đã bị tiếng vó ngựa từ xa mà đến chà đạp là không còn tung tích. Mọi người đều giương mắt, theo tiếng động tìm kiếm.

Một nhân ảnh vàng óng ánh giống như mang theo ân trạch mặt trời chói lọi, tới từ chân trời. Mũ sa che mặt, thấy không rõ dung nhan của nàng. Tại dưới mũ sa thoát ra vài sợi tóc, như ôn nhu mỹ nhân dùng ngón tay nhỏ nhắn mảnh mai không có xương của nàng chân thành như vuốt khuôn mặt tình nhân. Gần chút ít, lui ánh sáng chói mắt. Trang phục bạch sắc bao lấy nữ tử, nàng cầm lấy dây cương, đón gió chạy như bay. Thân thể của nàng mảnh mai, cử chỉ lại tràn đầy mị hoặc.

Tiêu sái quá! Giống như mỹ nhân khuynh đảo chúng sinh trong truyền thuyết. Cùng dung mạo không quan hệ, là tư thế oai hùng kia thẩm thấu cương nghị khiến người đời đui mù. Duy nhất có thể thấy là đôi môi cử ầu rõ ràng vẽ ra hoàn mỹ đường cong, hơi hơi nhếch lên. Người bên ngoài nhìn có thể thấy kỳ giả tung bay tâm cảnh. Phóng dăng chạy băng băng, quyết đoán điều khiển, như thể cưỡi ngựa thực sự không phải là hứng thú đi chơi thuần túy, mà là một hồi đánh cuộc chi phối tánh mạng.

Thật nhanh! Mau lên! Bay vọt qua từng hàng rào cao ngất, nguy hiểm lại lộ ra hấp dẫn trí mạng. Thậm chí, là bá đạo chiếm cứ người khác mục quang, rung chuyển, sục sôi hồn phách che dấu ở trong chỗ sâu. Gió thu buồm bình ngược dòng, thổi bay mũ sa của kỳ giả. Hình như có hai tay vô hình dẫn dắt nó trên không trung cùng với vài âm thanh kinh ngạc, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Nàng tay phải kéo căng kéo dây cương, thân nghiêng đến mặt đất, dán vào bên trái bụng ngựa, vượt qua vào rừng đón lấy mũ sa. Nàng phi thân mà qua trong nháy mắt, cổ tay trái vung lên đoán tiên, mũ sa bay lên không trung. Khi giục ngựa, nàng ngồi thẳng dáng người, kéo mạnh dây cương. Hắc mã thét dài đá móng trước đứng thẳng. Hai chân thon dài của kỳ giả ép chặt bụng ngựa, thoải mái nâng tay, liền nhận lấy mũ sa rơi xuống.

Tóc đen trên đầu vì động tác kịch liệt mà băng tán, giống như đàn cá thoát khỏi lưới, hoan hỉ tản ra. Sợi tóc phiêu diêu, dây dưa trong hương thơm trời xanh. Da thịt màu trắng chiếu đến quang mang chói mắt, càng hiện ra vẻ thần bí. Giữa cuồng loạn sợi tóc, ý cười xán lạn kia nếu coi là phóng khoáng, không bằng hình dung là cuồng dã.

Mọi người trước mặt cho rằng hắc mã rít gào nổi giận, người tới chậm dần dây cương, vỗ nhẹ cổ ngựa trấn an. Khi móng trước tọa kỳ rơi xuống đất, nàng soái khí nhảy xuống lưng ngựa, trở tay tùy ý hất mái tóc dài bước hướng Phạm Thiên. Mọi người trên mã trường một mảnh kinh ngạc, hai mắt một mực nhìn Khuynh Quốc. Trong nội tâm không khỏi cảm thán, trước mắt không phải nữ nhi, rõ ràng là một mỹ nam nhi.

Thanh Nhi né tránh mục quang linh động của Khuynh Quốc, tự ti mặc cảm. Mỹ nhân, mỹ nhân, mỹ dung gần kề có gì dùng? Nàng từ trước đến nay tự ỉnh rất cao, không thể tưởng được hôm nay là mang mất biết người. Khuynh Quốc mỹ không ở bên ngoài mà là từ bên trong phát ra. Nữ nhân tuổi xế chiều sợ nhất phu thê tình đoạn. Nhưng thế gian sợ chỉ có nữ tử như vậy mới có thể liếc liền làm nam nhi mất đi thần trí, dù chết cũng nhớ mãi không quên.

20. Chương 20: Tâm Tình Khóa Tại Chuyện Cũ Khó Quên

“Khó trách đệ muội nói mình thiện cỡi ngựa.” Phạm Trần vung đoản tiên, nhẹ nhàng quật móng ngựa, cầm dây cương đi hướng Khuynh Quốc. “Một ít thân thủ vừa rồi, nhưng làm chúng ta đều so không bằng. Chính là đường đệ cũng chưa chắc có thân thủ tốt như vậy.”

“Tiểu thúc quá khen.” Khuynh Quốc khẽ động dây cương, ra roi hắc mã dưới thân.

Phạm Trần cười nhìn thanh nhã dung nhan của Khuynh Quốc, trêu ghẹo nói: “Đường đệ cho phép đệ muội không mang theo mũ sa?” Khóe mắt nam nhân nghiêng nhìn qua Phạm Thiên sau lưng, chính hắn đang nheo mắt nhìn mình. Càng có không ít người mặc dù đã đang ở lưng ngựa, lại vẫn chưa theo tư thế Khuynh Quốc cưỡi ngựa oai hùng lấy lại tinh thần.

Mắt Khuynh Quốc nhàn nhạt đảo qua Phạm Thiên, khẽ cười nói: “Phu quân sợ mũ sa bị thổi ném, ta nếu như vừa rồi cưỡi ngựa khom người mà lấy. Chỉ có thể cho phép ta không mang mũ sa.”

Phạm Trần liên tục khoát tay, chỉ ra chỗ sai nói: “Cái gì khom người mà lấy? Chân của đệ muội ôm lấy sườn ngựa, thân thể đều kề sát đất, còn có thể tính xoay người sao? Trách không được đường đệ hoảng hốt, ta đều nghĩ đến đệ muội sẽ bị thương dưới vó ngựa.”

Khuynh Quốc câu môi cười nhạt. “Khuynh Quốc hồi lâu chưa từng cưỡi ngựa, nhất thời không chú ý. Làm cho tiểu thúc lo lắng, là Khuynh Quốc không nghĩ chu toàn.”

“Đâu có, ta còn muốn hướng đệ muội lãnh giáo một hai.” Phạm Trần nhìn thân thể mảnh mai của Khuynh Quốc, thật sự khó có thể tưởng tượng một nữ tử có như thế lại inh kị mã, cùng phi ngựa chạy băng băng nhặt mũ sa.

“Phu nhân kị mã thật giỏi!” Thanh Nhi giục ngựa tiến lên, cùng Khuynh Quốc song song. “Chẳng biết học được cưỡi ngựa lúc nào?”

Khuynh Quốc ruỗi ngựa đi về phía trước, cũng không nhìn hướng Thanh Nhi, qua loa nói: “Nhiều năm rồi.”

Thanh Nhi gặp Khuynh Quốc không muốn đáp, cũng không hỏi nhiều, cùng cười nói: “Hôm nay nhờ gặp gỡ phu nhân tiểu nữ mới có may mắn tới Thanh Sơn mã trường đây.”

“Đúng đó!” Bích Đào run rẩy cười tiểu mã câu, tiếng nói vũ mị theo sau mũ sa phiêu dật ra. “Ta đây còn là lần đầu cưỡi ngựa đi!”

“Nếu không phải phu nhân, Diệp Liên sợ là cả đời cũng không biết tư vị cưỡi ngựa.” Diệp Liên nằm tại trong ngực Phạm Thiên, miên thanh mềm giọng nói: “Phu nhân, bộ dáng người cưỡi ngựa một điểm không thua nam nhi!”

Khuynh Quốc không nói, đối tam nữ nói vắn vện là cười bỏ qua.

Soạt.

Một con thỏ trắng theo trong bụi cỏ chui ra, tháo chạy qua trước móng ngựa. Phạm Bất Mộng nhanh tay lẹ mắt, lấy tiền gương cung. Vút một tiếng, trúc tiễn phá không bắn về phía thỏ trắng, con thỏ trúng tiễn chạy ngược lại. Bất Mộng xoay người xuống ngựa, cầm lên tiền vũ, thỏ trắng đập đập bốn chân ngẩn, không ngừng giãy động.

Phạm Bất Mộng nắm bắt sống lưng con thỏ, nhở mũi tên nhọn chỗ chân sau, kéo dây cột tóc, băng bó vết thương thỏ trắng. Sau đó, đường cũ mà quay về, leo lên lưng ngựa, một tay kéo dây cương, một tay ôm thỏ trắng, ruỗi ngựa hướng Khuynh Quốc.

“Thích không?” Phạm Bất Mộng đem con thỏ đưa vào trong ngực Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc mắt nhìn thỏ trắng trong ngực sách sách phát run, tay trái nâng con thỏ, chuyển tặng Diệp Liên. Lập tức nhìn lại Phạm Bất Mộng thần nhiên nói: “Khuynh Quốc tạ hảo ý của thúc phụ. Nhưng thỏ trắng này còn là hợp nữ tử thận trọng như Diệp Liên nuôi nấng.”

Không thích châu báu, không mừng sung vật. Chẳng lẽ, nàng không có vật yêu mến? Nghĩ đến Phạm Bất Mộng hẳn khi nào từng nịnh nọt nữ nhân. Ngày nay lại nhiều lần đối Khuynh Quốc xuất phát từ nội tâm, đều bị đơn giản đuổi. Phạm Bất Mộng không khỏi đoán rằng Khuynh Quốc phải chăng đã có người hợp ý?

Phạm Bất Mộng một bên suy đoán, Phạm Thiên phía sau lại vì thái độ ân cần của hắn mà oán nộ. Phạm Thiên hận đạo, Phạm Bất Mộng mặc dù thích Khuynh Quốc cũng không nên trước mặt nhiều người không kiêng nể gì cả.

Sắn bản tặng cho thê thiếp là cổ lễ Điều quốc truyền từ xưa đến nay. Hắn là thúc phụ lại đem vật sắn tại chỗ tặng cho chất tức, không sợ việc xấu sẽ bị người ngoài chê cười sao? Khuynh Quốc đem con thỏ chuyển cho Diệp Liên, lại là ngoài sở liệu của Phạm Thiên. Hắn không khỏi âm thầm hoan hỉ, lặng lẽ đề xuống tức giận.

Phạm Thiên chuyển biến, chỉ có Diệp Liên ngồi trong lòng của hắn biết được. Lúc Phạm Bất Mộng đem thỏ trắng đưa về phía Khuynh Quốc, cánh tay đặt bên hông nàng đột nhiên xiết chặt. Khi Khuynh Quốc đem con thỏ đưa vào trong tay nàng, cánh tay trên eo lại dần dần buông ra.

Diệp Liên minh bạch, nàng mặc dù đặt mình trong ngực Phạm Thiên, tâm của trượng phu lại thủy chung không ở trên người nàng. Thì sao chứ? Nàng chẳng qua là một thê thiếp, có thể ở trước mặt mọi người được tướng công ôm cười ngựa đã xem như khó được. Nàng còn có thể cầu gì hơn sao?

“Hừ!” Phạm Nguyệt Lung cười ngựa phía sau, nhìn chăm chăm vào thỏ trắng trong lòng bàn tay Diệp Liên hừ lạnh.

Phạm Trần nghe được, chậm dần lại, chờ Nguyệt Lung tiến đến, cười hỏi: “Như thế nào? Mất hứng? Không phải muội đòi đến mã trường sao?”

Phạm Nguyệt Lung đưa tay nói: “Muội muốn cung tiễn.”

Phạm Trần mắt nhìn Nguyệt Lung, lại nhìn qua thỏ trắng, chợt nói: “Nguyệt Lung cũng muốn con thỏ? Được, nếu nhìn thấy ta bắn uội.” Phạm Trần vỗ vỗ cung bên cạnh eo.

Phạm Nguyệt Lung đem đầu hướng một bên, không thuận theo nói: “Đem cung uội, muội muốn tự bắn!”

Phạm Trần lắc đầu. “Như vậy sao được? Muội cười ngựa còn có thể đi được hai bước. Cho muội cung tiễn còn không bằng uội bắn người đi.”

“Người không đưa cho ta phải không?” Phạm Nguyệt Lung xấu xa nói: “Khi nào về ta nói cho bá mẫu, nói người khi dễ ta!”

Đây là đầu phải chuyện nhỏ? Tiểu nha đầu thật sự là bị cưng chiều phát hư! Phạm Trần dứt khoát không để ý, giục ngựa hướng một bên.

Ngược lại Lê gia tranh thủ thời gian đưa ra cung tiễn, giao cho Phạm Nguyệt Lung. Hắn một mực trông mong nữ nhi gả vào Hầu phủ. Muốn mượn cơ hội nịnh nọt Nguyệt Lung, làm cho nàng bên tai Phạm Thiên nói tốt vài câu, thành được chuyện tốt. Nói như thế nào, đối phương cũng là thân muội của tiểu Hầu gia.

“Từ đã, đừng bắn!” Phạm Trần gặp Nguyệt Lung lấy ra gương cung, để lên mũi tên nhọn, thầm nghĩ không tốt. Lập tức mở miệng ngăn lại.

Nguyệt Lung đổi lời nói của Phạm Trần bỏ mặc, dùng hết toàn lực kéo căng cung, bắn về phía trước một mũi tên.

Phạm Trần ra tay ngăn cản không kịp. Phi tiễn như ngựa thoát cương, thẳng đến tọa kỵ của Khuynh Quốc. Dùng lực cánh tay Phạm Nguyệt Lung, tên của nàng bắn không được xa. Chính là gần đó cũng có thể ruồi ngựa né tránh.

Bất đắc dĩ, Khuynh Quốc trước có Phạm Bất Mộng, trái phải là Thanh Nhi, Bích Đào làm bạn, muốn tránh nói dễ vậy sao? Mắt thấy hắc mã sắp bị thương dưới mũi tên, cánh tay phải Khuynh Quốc căng kéo dây cương, quay người vặn eo, hướng thẳng phía mũi tên. Mũi tên nhọn lập tức mất chính xác, giống như con chim bị thương, ngã xuống đất, mũi tên cắm thật sâu xuống đất.

Không đợi mọi người hoàn hồn, một tiếng tiêu âm to rõ theo trong miệng Khuynh Quốc phát ra. Lỗ tai bầy ngựa đột nhiên dựng thẳng lên, tiếp theo trong nháy mắt nổi giận vung lên bốn vó, hướng bát phương xông tới. Mang theo kỵ giả trên lưng điên cuồng mà chạy như bay. Trong rừng thoáng chốc vang lên tiếng nữ quyến kêu thảm.

Khuynh Quốc tổn hại người khác, ôm cổ ngựa hướng chỗ rừng sâu. Khí lưu xuyên qua thổi lên gương mặt của nàng, cảm giác có chút đau đớn. Nàng từng có một con ngựa, da lông màu đen, con mắt ôn nhuận. Nàng chưa từng có bằng hữu, một thân tịch liêu, chỉ có con ngựa kia cùng nàng nửa đời.

Hai nước nghị hòa, nàng bị bắt áp tải kinh. Nàng biết rõ, mình giẫm lên mệnh của người khác, tuyệt đối sẽ không được sống lâu. Nàng đem ngựa thả, khiến nó trở về núi rừng, không cần bị rơi vào họa chiến tranh. Chính là nó không đi, theo nàng đến Kinh Sư.

Nàng ở đại điện diện thánh, bị công chúa chọn trúng. Nhưng tâm nàng sớm chết, tự nhiên không đáp ứng tình cảm của công chúa. Công chúa bị cự tuyệt, sinh lòng oán hận, uy bức lợi dụ không thành, sử dụng cung nữ hiệp chơi, lãng nhục nàng.

Thủ đoạn của nữ nhân thường so với nam nhân càng âm độc. Khi công chúa phát giác không có bất kỳ cực hình nào có thể rung chuyển nàng, tù đến hắc mã của nàng. Trước mặt nàng quật quất, dùng chủy thủ cắt thịt ngựa. Nàng nhìn thân ngựa máu chảy đầm đìa, đau lòng muốn chết. Nàng mới hiểu được tâm của mình còn chưa chết, ít nhất trên thế gian còn có một tia lo lắng.

Hắc mã buồn bã gọi, nó cũng không có để ý trên mình đau xót, mà là dùng đầu lưỡi liếm đi vết máu trên người nàng. Công chúa thấy bọn họ tình thâm, nhe răng cười sai người cắt lấy đầu lưỡi hắc mã, khoét đi hai mắt của nó. Dù vậy, hắc mã còn là nhẫn đau, chảy huyết lệ, một bước run lên quỳ gối bên cạnh nàng.

Công chúa nào chịu được bọn họ dựa sát vào nhau, phân phó trói lại tứ chi hắc mã, tươi sống lôi kéo đến chết, rồi ném cho chó ăn. Đang ở đó một khắc, nàng thề, nàng nhất định hủy diệt vương triều này. Nàng muốn ọi người trong hoàng cung vì hắc mã đền mạng.

Nàng nhẫn đến mức người thường không thể nhẫn, nàng sống được sống không bằng chết, chính là vì báo thù. Nữ nhân, kia ngón tay nhỏ nhẫn nhẫn nhụi, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu, lại giống như độc xà dữ tợn. Ngoại trừ đầu nhập Khuynh Quốc thân thể, không thể làm gì được. Nàng cả đời này cũng sẽ không cho nữ nhân đụng.

Nàng nhớ tới công chúa cùng cung nữ từng làm nhục nàng, liền hận chính mình vô năng, trơ mắt nhìn xem yêu mã chết thảm. Coi như là qua ngàn năm vạn năm, nàng cũng quên không được trong nháy mắt tim như bị đao cắt kia.

Đừng nghĩ, đừng nghĩ! Nàng nếu như không tận lực khóa lại trí nhớ phủ đầy bụi, chỉ sợ sớm đã điên rồi. Khuynh Quốc buồn vô cớ thở dài, buông nhẹ dây cương khẽ vuốt cổ ngựa, dừng lại tại bên hồ khe cong gọn sóng rung động, bao quát bên chân trên tấm bia đá khắc chữ. “Đoạn Tình hồ.”

Khuynh Quốc xoay người xuống ngựa, cúi đầu cười nhạo nói: “Người nếu thật có thể đoạn tình, có lẽ sẽ không khổ như vậy.”

Lạch cạch, lạch cạch.

Con người đen nhánh của Khuynh Quốc sâu kín thê lương nhìn Đoạn Tình hồ, cảm thấy một mảnh phiền muộn. Chợt thấy gò má nóng lên, một cái đầu lưỡi nóng hầm hập liếm bên mặt của nàng. Da lông màu đen, mắt to thủy linh. Khuynh Quốc nhẹ ôm đầu ngựa, tay phủ bờm ngựa. Hắc mã trước mắt trông thật quen thuộc. Thậm chí có khoảnh khắc hoảng hốt, giống như về với kiếp trước. Hắc mã của nàng hiểu tiếng người. Nàng nghĩ nói cho nó biết một lần, trong lòng mình sớm đem nó nhận thức làm huynh đệ. Có phải là buồn cười? Nàng lại đem súc sinh xem như người. Kỳ thật trong mắt nàng người còn không bằng súc sinh.

Nàng là sát thủ, là thích khách, cũng là vô danh chiến tướng. Trong thiên hạ nàng có thể tin ai? Có ai sẽ không phản bội nàng? Nàng bị thương đã bao nhiêu lần, nàng là giầy dựa chết như thế nào, lại có ai đưa qua viện thủ? Súc sinh trực giác thường so với người thông minh. Hắc mã cùng nàng thượng kinh biết rõ sẽ chết, lại cận kề cái chết đối với nàng bất ly bất khí. Phần tâm ý này mặc dù là người yêu triền miên lưu

luyện cũng khó mà lâm nguy không sợ. Bao nhiêu năm đã qua, vương triều kia chỉ sợ sớm đã hóa thành bụi bùn, nhưng nỗi hận này lại bám theo trong lòng của nàng, ngàn năm khó diệt.

21. Chương 21: Sơ Định Bên Đoạn Tình Hồ

Nguyệt Lung bắn tên, Khuynh Quốc vùng roi, huyết sáo kinh mã, chẳng qua tại trong nháy mắt. Phạm Bất Mộng khó khăn ngừng thân ngựa, lập tức giục ngựa tìm Khuynh Quốc.

Phạm Bất Mộng thầm nghĩ Nguyệt Lung là hòn ngọc quý trên tay Phạm gia, tính tình của nàng thích gì, ai cũng không cần nổi. Có lẽ là thấy bọn họ nịnh nọt Khuynh Quốc, tức giận nên bắn tên. Nha đầu kia từ trước đến nay không biết nặng nhẹ, cao ngạo tùy hứng, lần này không phạt nghiêm thật cũng không được.

Ngược lại là Khuynh Quốc, vì một mũi tên này dùng tiếng huyết ruổi ngựa. Không chút nào bận tâm Lê gia Thanh Nhi, thực không tâm thương. Phạm Bất Mộng biết rõ Khuynh Quốc bị chọc giận, nhưng là vì sao? Bởi vì Nguyệt Lung dùng cung bắn hướng nàng?

Dựa vào Phạm Bất Mộng mấy lần chứng kiến, Khuynh Quốc có thể nói là nữ trung tượng phu. Cho dù nàng nghĩ trừng phạt Nguyệt Lung lỗ mãng, cũng chỉ nhằm vào một người Nguyệt Lung. Hôm nay đem người bên ngoài đều liên lụy trong đó, nhất định có duyên cớ gì.

Móng ngựa kêu lộc cộc, xuyên qua lớp lớp bóng cây, một mảnh sáng xanh hiện ra trước mắt. Phạm Bất Mộng vừa muốn đường vòng mà đi, một thân ảnh mảnh khảnh rơi vào thật sâu đáy mắt của hắn. Một thân bạch y, một vòng cô hồn. Lẳng lẳng đứng bên hồ, nhìn gió thu thổi nhẹ trên mặt hồ. Mất của nàng ôn nhuận như nước, lại lộ ra tịch liêu. Rõ ràng khóe miệng mỉm cười, lại hiện ra nồng đậm bi thương. Cơn gió thổi tới, gợi lên sợi tóc đen nhánh. Tiểu ý bên môi nàng dần dần biến mất, mục quang trầm xuống, thâm thúy như淵. Người bên ngoài rõ ràng không biết nàng đang suy nghĩ gì, cũng bị khuynh thiên hận ý vây lấy, đau đến đáy lòng phát run, đây người đều là buồn bã.

Phạm Bất Mộng cưỡng chế tâm thần rung động, tay cầm lấy dây cương, bắt tri bắt giác đâm rách lòng bàn tay. Nhưng nỗi khổ phá chương này, đau đến tê tâm liệt phế co rút ở đâu mà vượt ra trong lòng ngực. Phạm Bất Mộng dè xuống đáng chất trong cổ, suy nghĩ sâu xa. Nàng là ai? Khuynh Quốc, nữ nhi mười lăm khuê phòng vì sao lại có tiểu ý thê lương như vậy, cùng ánh mắt hận không thể đốt quách cho rồi kia. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn sao có thể tin tưởng một nữ tử lại có lực uy hiếp không cách chống đỡ của võ tướng? Còn sự từng trải, ngạo nghễ đó.

Bất Mộng cho rằng nữ nhi tư thái mềm mại, như cỏ thơm sâu kín. Ai ngờ trong gió mạnh mới biết kinh cỡ. Lúc này, thân ảnh ven hồ kia như thể bàn ủi đặt trong lòng của hắn, đốt cháy đau đớn muốn chết, lại ước gì dung nhập cốt nhục của mình mới tốt.

Nếu như nói tư thế cười ngựa oai hùng của Khuynh Quốc lúc trước khiến cho hắn khâm phục. Giờ phút này nàng một mình cô tịch lại làm hắn đau lòng, thương tiếc. Muốn ôm nàng, muốn hôn môi nàng, tất cả chỉ nguyện xua đi ưu sầu giữa hai lông mày của nàng.

Phạm Bất Mộng nhắm mắt khổ thân, hắn cuộc đời này gặp qua bao nhiêu kiêu ngạo? Mỹ nhân son lệ, đều là xuân phong nhất độ hóa thành bụi. Sự bạc tình của hắn hủy vô số mộng xuân khuê? Hôm nay lại có một thân ảnh hờ hững như vậy khắc vào chỗ mềm mại nhất trong lòng của hắn. Sau này chỉ sợ quên không được con người đen băng sương quanh năm, cùng dung nhan xa cách kia.

Phì phì.

Bạch mã Phạm Bất Mộng cười nhẹ nhàng động thân. Bất Mộng cả kinh, cúi dò xét tọa kỵ, dây cương buộc chặt, lại không biết ngựa bởi vì ai mà động. Xem xét, lôi kéo, lại nhìn qua Khuynh Quốc. Chỉ thấy một con hắc mã liêm láp gò má non mềm của Khuynh Quốc. Hắn cho rằng Khuynh Quốc sẽ đẩy ra, không có nghĩ, nàng tùy ý cho hắc mã thân mật, đưa tay ôn nhu vuốt ve bờm ngựa.

Bất Mộng ngực vừa động, thấy đau. Ánh mắt Khuynh Quốc nhìn hắc mã thâm tình như vậy, giống như nhìn mình người yêu. Lúc này, trong mắt của nàng ngoại trừ hắc mã, không còn thứ gì khác. Khuynh Quốc xoa đầu ngựa, nhovn miệng cười. Trong khoảnh khắc, bi thương không còn sót lại chút gì, nhu tình lặng lẽ hòa tan vào trong gió. Thôi không tan, vung không đi, chậm rãi quay về cùng một người một ngựa.

Nàng nhìn hắc mã, nhìn cái gì? Chẳng lẽ một người sống sờ sờ còn không so nổi một con ngựa? Phạm Bất Mộng thở dài, dù cho là ai, thấy đa tình dưới ánh mắt đều sẽ cúi đầu thất thần. Làm gì được, nếu nàng không nhìn mình. Hắn muốn biết là ai khiến nàng thương cảm như vậy, lại là ai làm cho nàng hiểu ý mỉm cười.

Bất Mộng nhẹ đá bụng ngựa, bước đi thông thả hướng Khuynh Quốc. Hắn thầm nghĩ, chữ tình này thật sự là không thể nhẫn, một khi lâm vào liền không thể tự kiềm chế. Hắn một lời ngập tràn ghen tuông, sợ là chính mình hôm qua khó nhận thức vạn nhất.

Khuynh Quốc nghe được tiếng vó ngựa phía sau cũng không quay đầu lại. Nhưng trong chốc lát lưng nàng ấm áp, rơi vào một lồng ngực. Một trái một phải, hai cánh tay cường kiện đem nàng đặt vào trong lòng, môi mềm mại dán vào cổ trắng nõn.

Đối với việc này, Khuynh Quốc sớm có sở liệu, lại vẫn là đột nhiên cả kinh. Nàng biết rõ nam nhân không có ác ý, nhưng cảm giác này quá ấm áp, quá ôn nhu, chỉ biết khiến cho nàng đánh mất phòng bị, phớt lờ. Nàng kiếp này tuy là thân nữ nhi, bên trong dù sao vẫn là nam nhi lang. Nàng không cần phải che chở, không cần phải đồng tình, lại càng không cần tin tưởng ai!

Có chỗ cầu, tất có chỗ mất, nàng đã sớm tuyệt vọng, không! Nên nói nàng sớm thành thói quen, chỉ dựa vào chính mình mà sống. Khuynh Quốc nâng lên hai tay Phạm Bất Mộng, thân thể co rụt lại, thoát ra ý chí của đối phương, xoay người cùng nam nhân đối diện mà đứng.

Phạm Bất Mộng trong ngực không còn, ngưng mất nhu tình. Hắn nhìn Khuynh Quốc bên cạnh bờ, chỉ cần lui thêm bước nữa, nàng liền trượt chân rơi xuống nước. Tâm trí Không Mộng đột nhiên run lên, hắn chống lại, là một đôi mắt như thế nào? Lạnh như thu ba, như sớm thấu vô thường trên thế gian này. Mục quang trần trọc, đều như làn nước chết, phẳng phất muốn mang theo một thân tịch mịch chìm vào trong Đoạn Tình hồ.

“Đừng!” Phạm Bất Mộng nhảy lên trước, nắm ở eo Khuynh Quốc, đem nàng một mực giữ tại trong ngực. Thần sắc bối rối, đau lòng, vội vàng, nào còn có ngày thường hắn cười xem phong vân tiêu sái? Nhưng lúc này đáy lòng Bất Mộng ngoại trừ Khuynh Quốc trong ngực, không chú ý bất cứ gì khác.

Mười năm trước, hắn đã từng ôm Khuynh Quốc như vậy, lúc trước, nàng còn là một tiểu nha đầu. Bất Mộng cảm thán, hắn không ngờ tới giờ này ngày này sẽ đối với Khuynh Quốc khuynh tâm đến thế. Phạm Bất Mộng lắc đầu cười khổ, tất cả đều là định mệnh, không thể trốn thoát. Hắn nghĩ bụng Khuynh Quốc, nhưng chính là mấy lần tương kiến đã tình cảm thâm chủng. Hắn lấy hay bỏ như thế nào bây giờ?

Phạm Bất Mộng dán vào gò má Khuynh Quốc, nghiêng mắt nhìn lại sa vào tại trong mắt Khuynh Quốc. Nhịn không được hôn lên môi Khuynh Quốc, tận tình lướt hôn. Khuynh Quốc miệng lưỡi ôn nhuận mềm mại, mặc dù không có đáp lại, nhưng chọc cho nam nhân muốn ngừng mà không được.

Bất Mộng chính đẹp đến thần hồn đều tiêu thất, chợt nghe sau lưng một đạo tiếng vang lên, kịp thời ôm Khuynh Quốc ngay tại chỗ lặn một vòng, né tránh mũi tên nhọn. Mũi tên cùng Bất Mộng sát thân mà qua, bay lên nhập Đoạn Tình hồ, rơi vào đáy nước. Mũi tên thế tới hung hung, tràn ngập sát ý. Phạm Bất Mộng quay đầu lại, nhìn Phạm Thiên cách hơn trăm bước, im lặng không nói gì. Lời đều trong mắt, tuy nhiên hận ý cũng đốt không lùi bước.

Khuynh Quốc thoát ra cổ tay Phạm Bất Mộng, lôi kéo dây cương, phi thân lên ngựa. Móng ngựa chia xuống đất vài cái đã tới bên cạnh Phạm Thiên. Đang muốn xẹt qua, Phạm Thiên duỗi cánh tay quấn lên vòng eo Khuynh Quốc, một tay kéo lấy dây cương của đối phương, buông ra Diệp Liên trước người. Hắn nghiêng người hướng Khuynh Quốc, tay ôm ở eo nhỏ nhắn của nàng, chốc lát dời về phía cổ của nàng, lướt qua mặt của nàng, nghiêng thân chính là vừa hôn.

Phạm Bất Mộng nheo mắt, nhảy lên lưng ngựa, tiến lên vung roi mở cánh tay Phạm Thiên. Phạm Thiên quay thân tránh thoát, cười lạnh nói: “Thúc phụ, tiểu chất tình tự với chính thể, có liên quan gì tới người?”

“Chỉ sợ còn không biết nai chết về tay ai!” Phạm Bất Mộng phản môi tấn công.

Khuynh Quốc cũng không để ý tới nam nhân phân tranh, nghiêng qua nhìn Diệp Liên kinh ngạc đến ngây người, vung dây cương giục ngựa mà đi. Số lượng Phạm Bất Mộng, Phạm Thiên cùng nàng tương kiến

có thể đếm được trên đầu ngón tay. Một người là gia có kiêu thế, một phương là lòng có tương ứng. Có thể ngày nay làm thế này, lại là vì sao?

Khóe môi Khuynh Quốc hiện lên một tia trào phúng. Thế nhân giai đạo, nữ nhi tâm khó hiểu, hôm nay chứng kiến, cảm giác nam nhi không phải cũng vậy?

Khuynh Quốc nghe tiếng vó ngựa bên người, giương giọng nói: “Nam nhi thiếu niên có hùng tâm, Chí tại thuận gió ba vạn lý, Vung roi sa trường danh dương oai, Thiên hạ núi sông đưa người đi, Nữ nhi kiêu tư thiếu trông mong, Hoạ mi trang điểm cầu quân tiếc, Tình lang khó hiểu thiếp chi thế, Hưởng hết ba nghìn ôn nhu ý, Đêm dài chậm rãi nên đỏ lệ, Gửi huân lung đến bình minh.”

Khuynh Quốc ngự phong mà đi, đem phần môi hôn nồng nhiệt ném đến sau đầu. Nàng là ai? Làm sao có thể vì tranh đoạt quân tâm, hoạ mi trang điểm? Càng sẽ không vì trượng phu tả ủng hữu bảo, khóc ngời vào bình minh. Nàng muốn mượn ý thơ nói cho thức cháu Phạm gia, bọn họ bên người sớm có giai nhân chờ đợi thương tiếc. Làm gì lại trêu chọc nàng?

Phạm Thiên, Bất Mộng trong lòng chấn động. Khuynh Quốc dùng hưởng hết ba nghìn ôn nhu ý, mắng bọn hán không biết quý trọng. Phạm Bất Mộng đã có thế thiếp, Phạm Thiên tuy nói cưới Khuynh Quốc, nhưng giấu trong nội tâm lại là Khuynh Thành.

Có người khác liền không thể có nàng sao? Phạm Thiên, Bất Mộng miệng đều đầy đắng chát. Nam nhi tam thế tứ thiếp, nữ nhân nào dám nói chữ không?

Nhưng Khuynh Quốc làm việc thường ra khỏi nhân ý, nàng bị hôn lại không thêm để ý. Việc khuê dự càng coi như mây khói. Có thể, lãnh đạm của nàng, tiêu sái của nàng, kiên quyết của nàng, nhất cử nhất động của nàng, thật sâu dấn dẫm tâm nam nhân, khiến cho bọn hán muốn ngừng mà không được. Muốn vì phạm tâm ý dứt bỏ tình ý đối với nàng, nói dễ vậy sao?

Xuyên qua bóng cây nặng nề, nhìn thấy Phạm Trần cùng mọi người đang chờ đợi cạnh chuồng ngựa. Khuynh Quốc hướng Phạm Bất Mộng đưa tay, nói: “Cung tiễn.”

Phạm Bất Mộng không nói một câu, trừu hạ giường cung bên cạnh eo, đưa cho Khuynh Quốc. Đổi tay nắm chặt dây cương, trở tay lấy ra trúc tiễn trên lưng, để vào bàn tay Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc cũng không ngừng tay, hai chân ép chặt bụng ngựa, giường cung chính là một mũi tên. Tiễn đi như bay, Phạm Thiên định ra tay ngăn trở, mũi tên đã sớm xuyên qua búi tóc Phạm Nguyệt Lung, gắn vào phía trên tường gỗ mã phòng.

Mọi người dắt Phạm Nguyệt Lung lui về phía sau, lưng dán mặt tường. Khuynh Quốc lại duỗi tay ra. Phạm Bất Mộng không có không ứng. Liên tiếp bốn tiễn, bắn vào Phạm Nguyệt Lung quần áo, sát da thịt của nàng, xuyên nhập tường bản.

Khuynh Quốc cười đến bên cạnh chuồng ngựa dừng lại, nhìn Phạm Nguyệt Lung. Nữ nhân sớm bị mũi tên nhọn đột nhiên xuất hiện dọa ngốc, toàn thân run rẩy lưu lại lệ tích. Khuynh Quốc đem giường cung ném hướng Phạm Bất Mộng, cười nói: “Tài bắn cung của tiểu cô, Khuynh Quốc lĩnh giáo. Nay có qua có lại, đưa lên năm tiễn. Lễ nhiều, đừng trách.”

Phạm Thiên nhìn thân muội chặt vật, muốn mắng Khuynh Quốc, lại nghĩ tới thân ảnh thê lương của nàng bên Đoạn Tình hồ. Lời nói đến trong cổ lại như thế nào cũng thoát không nổi. Chỉ có thể ôm nàng, nhẹ trách nói: “Tình nghịch!”

Sau đó, Phạm Thiên bước hướng Nguyệt Lung, ra sức nhỏ xuống trúc tiễn, âm thầm hướng tỳ nữ làm cái ánh mắt. Bọn nha hoàn ba chân bốn cẳng dìu lấy Nguyệt Lung, nâng lên xe ngựa. Phạm Thiên nhìn lại Lê gia cất cao giọng nói: “Phạm mỗ chiều dài không chu toàn, làm cho Lê gia bị sợ hãi.”

Lê gia vừa hoàn hồn, bề bọn khoát tay nói: “Không dám, không dám. Phu nhân Hầu gia không chỉ có thiện cưới ngựa, tài bắn cung càng inh! Ngày khác, ta nghĩ làm cho tiểu nữ...”

Không đợi Lê gia nói xong, Thanh Nhi vụng trộm lôi kéo vạt áo của hán. Nàng là người thông minh, biết mình đâu không lại Khuynh Quốc. Muốn gả vào Hầu phủ, có chính thất phu nhân như vậy đè nặng, năm

nào tháng nào mới có thể ngắt đầu? Kém một bậc thời gian, nàng cũng không muốn nếm, không bằng thôi.

Lê gia nghi hoặc nhìn về phía nữ nhi, Thanh Nhi lặng lẽ lắc đầu. Lê gia đành phải buông tính toán vì nữ nhi làm mai mối, chấp tay cáo từ.

Khuynh Quốc vỗ vỗ hắc mã, nhấn tâm xoay người đuổi hướng xe ngựa. Nàng cố ý khi đi qua bên cạnh Phạm Bất Mộng, thấp giọng nói: “Ta khuyên thúc phụ sau này đừng thề gì nữa, thề ước chẳng qua là miệng nói không như vậy. Thúc phụ, nói miệng không bằng chứng!”

Khuynh Quốc leo lên xe ngựa, buông vải che. Để lại Phạm Bất Mộng nhìn quanh mã trường, khổ thân tự giễu.

22. Chương 22: Gió Lớn Lại Nổi Lên

Từ mã trường trở về, Phạm Thiên đang vịn Khuynh Quốc bước vào Hầu phủ, Toàn Giả tại bên cửa bước lên phía trước bẩm báo. “Chủ tử, Khuynh Thành tiểu thư đến đây.”

“Khuynh Thành?” Con mắt Phạm Thiên khẽ động, nhìn xem Toàn Giả nói: “Chỉ một mình nàng?”

Toàn Giả cúi đầu, liếc mắt, khinh miệt dò xét Khuynh Quốc, chuyển hướng Phạm Thiên cung kính nói: “Còn có Tô lão gia, Tô phu nhân.”

“Hiện tại đang ở nơi nào?”

“Hồi bẩm chủ tử, đang tại khách đường nghỉ tạm.”

Phạm Thiên nhìn xem Khuynh Quốc trong ngực, ôn nhu nói: “Đi gặp phụ mẫu của nàng không?”

Khuynh Quốc lãnh trào. “Tiểu Hầu gia, Khuynh Thành đến muốn chuyện gì, trong nội tâm ta và ngài đều minh bạch.” Khuynh Quốc môi dần hướng bên tai Phạm Thiên, nói khẽ: “Lời Phạm Bất Mộng nói đêm qua, ngài cũng nghe rồi đấy. Vì vận lượng vàng Tô gia mới thu dụng ta, có ân nghĩa gì đáng nói? Đáng giá ta đi tương kiến.”

Phạm Thiên nhất thời nghẹn lời, chỉ phải gọi qua Xuân Phong đưa Khuynh Quốc trở lại Hà Viên. Không nghĩ, Toàn Giả tiến lên ngăn lại nói: “Phu nhân, Tô phu nhân ời.”

Khuynh Quốc đi thẳng, không hề có ý dừng lại. Toàn Giả bước nhanh vượt qua Khuynh Quốc, động thân ngăn trở đường đi của nàng. “Tô phu nhân ời!”

Khuynh Quốc hai mắt nhú lại, đá mạnh chân trái, một chân đá lên dưới bụng Toàn Giả. Toàn Giả bị đau, trong nháy mắt mặt mày vặn vẹo nhăn nhó, ôm bụng cúi người khóc thét. Khuynh Quốc chân trái cũng thu trở lại, từ dưới mà lên, mũi chân thẳng kích cái cằm của Toàn Giả, hung hăng một cước, đem người ném đi.

Toàn Giả ngửa mặt lên trời, cái gáy đánh lên hòn đá trên bãi cỏ, đau đến mức hần mắt hoa mày tối. Không đợi Toàn Giả trì hoãn, chân phải Khuynh Quốc nặng nề dẫm ở lồng ngực của hắn, nhìn lại Phạm Thiên nói: “Phu quân. Hầu phủ chúng ta có thể lưu nô tài khi dễ chủ như này sao?”

Phạm Thiên nhìn Toàn Giả nhăn nhó đau đớn. Lập tức chuyển nhìn qua Khuynh Quốc, chống lại lạnh lùng trong mắt nàng, bất đắc dĩ cười nói: “Lưu lão.”

Lưu quản gia vội vàng đi đến, khom người mà đứng: “Có lão nô.”

“Toàn Giả xông tới phu nhân, là hắn không nên, thay ta trục xuất Hầu phủ.” Phạm Thiên thở dài một tiếng, bổ sung một câu. “Hắn theo ta bảy năm, không có công lao cũng có khổ lao, lãnh trăm lượng bạc rông cho hắn an cư.”

“Dạ.” Lưu quản gia phất tay gọi qua gã sai vặt túm Toàn Giả lui ra. Toàn Giả đáng thương muốn gọi oan, miệng không thể nói. Miệng của hắn đầy răng vàng, bị Khuynh Quốc một chân đánh gãy, đầu lưỡi vô ý giảo phá, đau đớn khó chịu, sao nói được ra lời nói?

Phạm Thiên bước hướng Khuynh Quốc, kéo cửa tay nàng nói: “Phu nhân, đối xử trí của vi phu có thỏa mãn?”

Khuynh Quốc hừ cười, khiêu mi lãnh trào. “Không sai, ta muốn cảm ơn Hầu gia cho Khuynh Quốc nhìn một trò hay. Toàn Giả một ý vì Khuynh Thành tận tâm không phải là đều nghe Hầu gia phân phó sao? Hắn bị ta đẩy ấy cước, nói đến thật đúng là oan uổng. Tiểu Hầu gia, ngài không nên đem hắn đuổi ra khỏi phủ, mà là nên cho Khuynh Quốc một tờ từ thư.”

Bên cạnh cửa chính vốn là chỗ người đến người đi. Làm sao dám so đo chủ tử chiếm yếu đạo, nô bộc chỉ có thể đường vòng mà đi. Mấy người gần kề may mắn nhìn thấy mỗi tiếng nói cử động của Khuynh Quốc, nhìn nàng là phu nhân Hầu gia lại không để ý tục lệ, đem Toàn Giả đá đến không có sức lực đứng dậy. Mà nàng đối mặt là không chỉ là Hầu gia, còn là tướng công của nàng, căn cứ sau này của nàng. Nàng lại còn khấn cầu trượng phu vứt bỏ chính mình. Hạ bộc kinh dị, cảm thấy đối với phu nhân Hầu gia này là vừa kính vừa sợ.

Cánh tay trái Phạm Thiên vừa nhắc, thiếp thân nô bộc tất cả đều thối lui. Hắn nhìn xem Khuynh Quốc, thấp giọng quát nói: “Nàng thích Phạm Bất Mộng? Nghĩ lừa từ thư, cùng hắn song túc song phi sao? Ta sẽ không viết.”

“Hầu gia cùng Khuynh Thành tình chàng ý thiếp, chính giữa có ta, chẳng phải phá hư phong cảnh?” Khuynh Quốc khuyên bảo. “Ngài đối với ta mà nói là kiểu ‘ta thích Khuynh Thành, nhưng ta cũng thích người!’”

Phạm Thiên thở dài lắc đầu, không biết nói với Khuynh Quốc như thế nào cho phải. Hắn từng một lòng yêu mến Khuynh Thành, nhưng hôm nay trái tim này lại một phần thành hai, trong lúc bất tri bất giác bị Khuynh Quốc hấp dẫn. Gọi hắn làm sao có thể chịu?

“Khuynh Quốc đa tạ Hầu gia yêu mến. Nhưng ta nói rồi, không muốn làm ‘Hưởng hết ba nghìn ôn nhu ý, Đêm dài chậm rãi nền đồ lệ’ kia.” Khuynh Quốc nhăn mày nói: “Hầu gia nên đi khách đường, đừng uội muội chờ sốt ruột.”

Khuynh Quốc ánh mắt lạnh như băng, đâm ngực Phạm Thiên đau đớn. Nhưng đau lại có thể thế nào? Hào đoạt, sợ chỉ có thể tìm được một thi thể. Xảo thủ, lại mỗi lần bị nàng bóc trần dụng tâm. Dùng tình, lại bởi vì xa cách của nàng làm nhiệt huyết đầy ngập đông thành băng. “Nếu như ta...”

“Phạm Lang!” Khuynh Thành từ xa chạy vội tới, cắt đứt lời nói của Phạm Thiên, nhào vào trong lồng ngực của hắn, kiêu kiêu lạc lạc nói: “Chàng trở về sao không tới xem ta trước?”

Phạm Thiên vô ý thức nghĩ đẩy ra Khuynh Thành, nhưng ở trong ánh mắt si tình của nữ nhân lòng bàn tay chống đẩy biến thành chen chúc nhẹ. Phạm Thiên biết mình đã động tình với Khuynh Quốc, có thể bởi vì để ý nàng mà muốn tránh đi Khuynh Thành, hắn tự hỏi có phải là quá vô tình? Ngắn ngủn mấy tháng, cùng Khuynh Quốc gặp gỡ mấy ngày, vì cái gì quan tâm nàng, tâm ý với Khuynh Thành càng nhạt? Như vậy tình cảm của Khuynh Thành làm sao chịu nổi?

Vào cửa sau, Bích Đào, Diệp Liên sớm nên nhập hậu viện lại lặng lẽ trốn tại một bên tĩnh quan. Các nàng nhìn Khuynh Quốc chân đá Toàn Giả cũng không kinh hãi. Dù sao, Khuynh Quốc trên mã trường liên tiếp bắn ngũ tiễn, bắn trúng quần áo Phạm Nguyệt Lung. Nguyệt Lung là tiểu thư Phạm gia yêu sủng, tiểu Hầu gia thân muội, Toàn Giả chẳng qua là cái nô tài. Đường gia chủ mẫu trách phạt một nô bộc có gì không thể?

Ngược lại Khuynh Thành ôm Phạm Thiên lạc lạc kiêu thái, lại làm trong nội tâm hai thiếp khinh thường. Tại hai người nhìn, Khuynh Thành cùng Phạm Thiên vô danh không phận, sao có thể trước mặt mọi người yêu thương nhung nhớ? Huống chi chính thất của nam nhân, thân tỷ của nàng ngay tại bên người. Hành động này của Khuynh Thành thật sự là không biết xấu hổ đến cực điểm. Nhưng các nàng nào đâu biết rằng trong nội tâm Khuynh Thành, khuê dự của nàng sớm đã chẳng còn, để ý những việc này có gì hữu dụng đâu? Không bằng làm nữ nhi kiêu, dùng ôn nhu phong lưu thủ đoạn làm nam nhân quỳ gối phía dưới váy lót của nàng.

“Hiền tể, đã lâu không gặp đi?” Tô Phóng cùng vợ cả Lưu Thị, chậm rãi mà đến. Đang khi nói chuyện khinh thường liếc Khuynh Quốc. “Làm Hầu gia phu nhân liền không nhận biết phụ thân sao? Còn không mau quỳ xuống thỉnh an!”

Tô Phóng hướng về phía Khuynh Quốc phát mã uy. Khuynh Quốc đáy lòng cười mỉa, Tô Phóng dù đã vào tuổi trung tuần lại vẫn phong độ nhẹ nhàng. Lúc tuổi còn trẻ, dựa vào bộ dạng này hơi hợc lửa tâm hồn thiếu nữ của Lan di có lẽ không giả. Nhưng tính nét vênh váo tự đắc kia của hắn không phải việc một học sĩ sẽ làm. Phạm Bất Mộng nói Tô Phóng là danh sĩ Yên Châu chắc hẳn cũng quá lời.

Khuynh Quốc lúc này cũng không đáp lời, chuyển hướng Phạm Thiên nói: “Khuynh Quốc mệt mỏi, thứ cho không phụng bồi.”

“Chậm đã!” Lưu Thị nghiêm nghị hét toáng, dùng đuôi mắt vẫn còn phong vận liếc Khuynh Quốc. “Gả cho người liền quên hết phép tắc, quy củ ta dạy cho người đều đã quên? Còn không quỳ xuống thỉnh an!”

Rốt cuộc là ai khóc lóc om sòm? Khuynh Quốc nhăn mày trầm nghĩ, Tô gia nhị lão nghĩ tại trước mặt chúng bộc làm nhục nàng, cho Khuynh Thành xả giận. Đáng tiếc, Khuynh Quốc tuy là không có cha thân, không có mẹ dưỡng nhưng cũng không phải nữ tử nhu nhược mặc người ức hiếp. Khuynh Quốc quay lại miệt thị Lưu Thị, nói: “Vị phu nhân này dừng tại Hầu phủ hô to gọi nhỏ. Chẳng lẽ, đạo làm khách cũng đều không hiểu sao? Còn nữa, nữ nhi gả ra ngoài như nước đã đổ đi. Xuất giá tòng phu, sau này đều có tướng công chỉ bảo Khuynh Quốc, không nhọc phu nhân quan tâm!”

“Người...” Đầu ngón tay Lưu Thị chỉ Khuynh Quốc run rẩy, trừng mắt với Tô Phóng bên mặt nói: “Nhìn nữ nhi tốt của ông đi, dám nói chuyện với ta như vậy!”

Tô Phóng gặp Lưu Thị khó thở, hướng về phía Khuynh Quốc phát tay chính là một cái tát. Hắn thừa gia tổ ban cho, tại phong lưu nhà sĩ được chút ít hư danh. Nhưng hắn ngoại trừ ngâm thi tác đối, chỉ biết luận gió trăng, trong nhà hết thấy đều là Lưu Thị quản lý. Huống chi Lưu Thị lại là quận trưởng chi nữ, hắn làm sao có thể đắc tội? Tô Phóng cuộc đời này chỉ có một việc, vì mong muốn của Lưu Thị, chính là vì vận lượng hoàng kim kia, thu lưu Khuynh Quốc.

Phạm Thiên nhìn Tô Phóng đánh, vội vàng đẩy ra Khuynh Thành, thân thủ vừa đỡ, ngăn lại cánh tay phải của đối phương. Tô Phóng chỉ là một giới thư sinh, sao nhận được sát khí của Phạm Thiên ở sa trường luyện thành, kinh hãi nói: “Ta đánh nữ nhi của ta...”

Phạm Thiên nói: “Thỉnh nhạc phụ đừng quên, Khuynh Quốc là phu nhân của ta.”

Ba người Tô gia sắc mặt kịch biến, không có dợi kịp tranh luận, không xa ngoài cửa lớn truyền đến tiếng đánh vòng đồng, thủ vệ cuống quýt kéo mở cửa gỗ lim nặng trĩu. Cửa vừa mở, Vương thị liền dẫn Nguyệt Lung đỏ tròng mắt bước vào. Khuynh Quốc, Phạm Thiên nhìn nhau, tự biết là vì việc tiền bản Nguyệt Lung, chỉ phải cho phép Vương thị hổ mặt đi đầu, sau đó cùng nhập khách đường.

Mọi người vừa ngồi vào chỗ của mình, vừa vặn, Phạm Bất Mộng giai lễ đẳng môn đến thăm. Hắn tránh đi Phạm Thiên nhìn chăm chăm, mặt hướng Khuynh Quốc gật đầu nhất tiếu, đưa hắc mã giao cho gã sai vặt đưa vào chuồng ngựa ở chái viện. Hắc mã tặng cho ai, người theo mã trường hồi phủ đều ngầm hiểu lẫn nhau.

Vương thị nhìn Phạm Bất Mộng, không để ý đến người Tô gia, đi thẳng vào vấn đề nói: “Khuynh Quốc, nghe nói người ở Thanh Sơn mã trường dùng tiền bản Nguyệt Lung, liên tiếp bản ngũ tiền, có thật không?”

“Tiền là ta bản! Cùng chất tức không quan hệ.”

“Là ta bản tên, cùng phu nhân không quan hệ.”

Phạm Bất Mộng, Phạm Thiên tranh nhau thay mặt nhận tội, làm Nguyệt Lung lại rơi xuống một hồi oán lệ.

Vương thị vỗ lưng Nguyệt Lung trấn an, nói: “Yên tâm, có bá mẫu vì người làm chủ!” Dứt lời, chuyển nhìn qua hai người thúc cháu Bất Mộng, Phạm Thiên hỏi thăm. “Nguyệt Lung cũng cùng các người từ nhỏ đến lớn, các người nhân tâm để nàng chịu ủy khuất sao? Nguyệt Lung nói là Khuynh Quốc bản tên thương nàng, chẳng lẽ nàng còn gạt ta?”

Phạm Thiên, Bất Mộng vụng trộm đối mặt, đồng thời hiểu ý nheo nheo mắt.

“Nguyệt Lung cách khá xa không thấy rõ, tiền là ta bản.”

“Thúc phụ bắn hai tiền, ta bắn ba tiền.”

“Là như thế?” Vương thị nhẹ nhõm mảy nói: “Như vậy, việc này cùng Khuynh Quốc không quan hệ?”

“Đúng thế.”

“Được!” Vương thị vỗ án nổi giận quát. “Nói cho ta biết, vì sao lấy tiền bắn Nguyệt Lung? Nàng chính là thân muội, chất tức của các người!”

Phạm Bất Mộng nhìn thấy Nguyệt Lung kéo khăn gắm xả giận, cười tà nói: “Xin hỏi tẩu tẩu, Nguyệt Lung tổ khổ với người như thế nào?”

“Cái này...” Vương thị con mắt vừa chuyển, suy nghĩ một chút nói: “Nàng lúc tức giận, lời nói khó tránh khỏi bất công. Không ngại nghe tiểu thúc nói lại.”

Phạm Thiên không kiên nhẫn vượt qua mắt Nguyệt Lung, giành nói: “Nguyệt Lung không biết nặng nhẹ, lấy tiền bắn Khuynh Quốc. Đề phòng nàng sau này thêm lỗ mãng, chất nhi tự nhiên muốn đưa nàng vài tiền, làm cho nàng nhớ kỹ giáo huấn này!”

“Ta bắn ngựa của nàng, cũng không phải bắn nàng!” Phạm Nguyệt Lung chu cái miệng nhỏ nhắn phản bác. “Mấy người sao không nói nàng huyết gió làm ngựa loạn chuyển như điên rồi? Rõ ràng là nàng bắn ta, mấy người... Người... Hừ!”

Nguyệt Lung bực bội dậm chân, nước mắt cang không ngừng rơi. Mặt nhỏ kiêu mỵ phối hợp với thần sắc ủy khuất không khỏi khiến người mềm lòng. Vương thị thay Nguyệt Lung lau đi nước mắt, nghiêng nhìn qua Bích Đào, Diệp Liên chất vấn: “Các người cũng đi mã trường, phải biết duyên cớ trong đó đi?”

Hai thiếp mặc dù thấy rõ thì cũng dám nói sao. Bích Đào thoái thác nói: “Hồi bẩm phu nhân, ta cách khá xa, không thấy rõ.”

Diệp Liên để tránh Vương thị ép hỏi, chặn lại nói: “Tiện thiếp hôm nay lần đầu cưỡi ngựa, một đường xóc nảy, sao có thể nhớ rõ cái gì?”

Vương thị mặt mũi tràn đầy không vui, đang định phát tác, hai mắt Phạm Bất Mộng lóe lên tinh quang, nhìn thẳng nàng nói: “Tẩu tẩu có phải không tin lời nói của ta cùng Phạm Thiên? Việc này là Hầu phủ gia sự, Phạm Thiên có thể thiệt thòi thân muội sao?”

“Tâm ca ca của ta sớm đã bị hồ ly tinh mê hoặc!” Phạm Nguyệt Lung hung hăng trừng mắt Khuynh Quốc mắng.

Phạm Thiên mảy kiểm nhãn lại, quát lạnh. “Câm miệng! Nói năng vô lễ như thế sau này ai dám lấy người?”

“Tốt! Bá mẫu, người xem ca ca!” Phạm Nguyệt Lung dong đưa cánh tay Vương thị, oán hận nói. Không đợi Vương thị mở miệng, ngón tay Lưu Thị hướng Khuynh Quốc, trừng mắt quở trách nói: “Người xem người kia! Gã đến Hầu phủ không học tam tông tứ đức, lại đi cưỡi ngựa bắn tên. Đem hảo đoan đoan Hầu phủ, khiến cho gia đình không yên. Ta nếu là người, còn có mặt nào ngồi ở đây? Dứt khoát nhảy cầu, đỡ làm mất mặt Tô gia!”

Vương thị dùng khóe mắt liếc Lưu Thị. Tuy nàng đối với việc Khuynh Quốc dùng tiền bắn Nguyệt Lung rất phê bình, nhưng là không thể thích người Tô gia. Vương thị chếch thân, chuyển hướng Phạm Thiên hỏi: “Khuynh Thành không phải đưa về Yên Châu sao? Tại sao lại đến đây?”

“Nói cái gì?” Lưu Thị đập bàn nói: “Nữ nhi của ta tại Hầu phủ chịu thiệt thòi, muốn chúng ta nén giận sao? Nàng bị đuổi về như vậy, cả đời đều xong rồi!”

Vương thị hừ lạnh nói: “Đó cũng là cô ta gieo gió gặt bão!”

“Là Khuynh Quốc hại nàng!” Lưu Thị gầm lên chuyển hỏi Phạm Thiên. “Người nói cưới Khuynh Quốc là cực chẳng đã, các người nào có vợ chồng chi thực. Người chính là thích Khuynh Thành cho nên nàng mới có thể đuổi theo người đến Tĩnh Châu, gặp loại sự tình này, hồng thanh danh. Người vì sao không cưới nàng? Còn cùng nữ nhân lòng dạ rắn rết này? Người nói đi?”

Khuynh Thành thất trinh, đã có chỗ không phải của hắn. Phạm Thiên nhìn qua khuôn mặt u oán của Khuynh Thành, lại nhìn hướng đầy mắt chê cười của Khuynh Quốc, do dự mà không biết nói gì cho phải. Cưới Khuynh Thành, Khuynh Quốc nhất định sẽ vứt bỏ hắn mà đi. Chọn Khuynh Quốc, như thế tất sẽ làm khó Khuynh Thành. Hắn nên làm gì bây giờ? Phạm Thiên âm thầm khổ tâm.

“Xuân Phong, lấy giấy bút.” Khuynh Quốc phân phó nói.

“Từ đã.” Phạm Thiên ngăn lại Xuân Phong, dò xét hướng Khuynh Quốc hỏi: “Lấy giấy bút làm gì?”

Khuynh Quốc cười nói: “Phu quân, Khuynh Quốc không muốn ngài tiến thoái lưỡng nan, đơn giản thay ngài kết thúc.”

“Nàng muốn ta viết từ thư?” Nàng cứ như vậy muốn rời ta đi? Phạm Thiên đau nhập tâm phổi, thật sâu dừng ở Khuynh Quốc. Con mắt Khuynh Quốc như nói rõ ràng. ‘Cần gì chứ, chân ái của người ta hiểu vô cùng, như thế nào khó hạ quyết đoán?’ Thần sắc Phạm Thiên cứng lại, móng tay móc vào lòng bàn tay, nhắm mắt một lát, mở mắt nhìn Khuynh Thành, trong mắt có chút đau đớn không dễ dàng phát giác.

“Khuynh Thành, ta không thể lấy nàng.”

“Vì cái gì?” Khuynh Thành chấn kinh nhảy người lên. “Vì cái gì chàng không viết từ thư? Viết đi rồi chúng ta có thể ở cùng một chỗ! Vì cái gì...”

“Khuynh Thành!” Phạm Thiên dừng lại chất vấn của Khuynh Thành, than thở nói: “Ta thích Khuynh Quốc, ta sẽ không hờn thê.”

“Không! Người chàng thích chính là ta!” Khuynh Thành trở mắt lắc đầu, không dám tin nhìn Phạm Thiên, nàng mới đi hai tháng ngắn ngủn, hắn liền đã quên nàng sao? “Là cô ta, là cô ta không cho chàng cưới ta, có phải không? Chàng thích cô ta ở điểm gì, thích khuôn mặt cô ta sao?”

Khuynh Thành cảm tức Khuynh Quốc, thủ sẵn đầu ngón tay, giống như mảnh hổ chụp mỗi phóng tới Khuynh Quốc, ý đồ xé rách mặt của nàng. Khuynh Quốc hai tay khê chống, mũi chân điểm nhẹ, theo chiếc ghế đứng lên. Khuynh Thành bỏ nhào cái không, không cam lòng lần nữa truy hướng Khuynh Quốc.

Vương thị bàn tay đánh trà án, nghiêm nghị quát: “Người đâu, ngăn lại cô ta cho ta!”

Gã sai vặt đang định nghe lệnh làm việc, bước chân Khuynh Thành truy đuổi đột nhiên cứng đờ, chán nản ngã xuống đất. Lưu Thị kêu to xông lên trước, ôm lấy Khuynh Thành, trong miệng tức giận mắng Khuynh Quốc không nghĩ. Tô Phóng vội vã gọi lang trung, bọn nha hoàn tranh thủ thời gian chuẩn bị khách phòng, Phạm Thiên ôm Khuynh Thành vội vàng bước hướng sương phòng.

Khuynh Quốc cười lạnh, cùng Phạm Bất Mộng trao đổi ánh mắt. Thật sự là một hồi gió lớn lại nổi lên, người Tô gia sẽ mang đến cho Hầu phủ biến cố gì? Mà nàng, lại sẽ gặp nguy cơ gì đây?

23. Chương 23: Mê Sự Thú Thê Ở Trang Sách

Người Tô gia bị xếp ở tại chéch viện, Khuynh Thành lòng có bất mãn nhưng lại không thể phát tác. Hôm nay nàng đã không phải thân hoàn bích, người Phạm gia đối với nàng rất có thành kiến, Khuynh Quốc lại không giống như trước mềm yếu dễ bắt nạt. Ngoại trừ một điểm tình ý của Phạm Thiên, nàng thật sự không có chỗ dựa nào khác.

Ngày đó, phía trên sườn đồi ở núi giữa hồ, Khuynh Quốc rơi xuống nước, Phạm Thiên nhảy hồ đi theo. Khuynh Thành liền minh bạch đây lòng Phạm Thiên đã có Khuynh Quốc. Sau đó nàng lại không được gặp mặt Phạm Lang, bị đưa trở lại Yên Châu. Đối mặt nam nhân tâm đã không tại trên người mình, nàng có thể làm sao? Khuynh Thành tự hỏi mình không thua Khuynh Quốc, từ nhỏ vô luận làm chuyện gì nàng đều thắng đối phương một bậc. Chẳng lẽ, ông trời muốn tại đại sự cả đời làm cho nàng thua Khuynh Quốc?

Khuynh Thành bán nằm tại trên giường gỗ lim, tay phải nắm lòng bàn tay Phạm Thiên, như thế nào cũng không chịu buông tay. Chờ lão đại phu xem chẩn xong mới thẹn thùng buông ra đầu ngón tay nam nhân. Dùng ánh mắt ướt át câu dẫn Phạm Thiên, yên lặng kể rõ liên tục tình ý.

Thần sắc Phạm Thiên ngưng trọng, cùng Khuynh Thành một lời không nói. Sau nửa ngày, không để ý Lưu Thị đang đợi bên ngoài, tông cửa xông ra, bước nhanh bước chậm vào hậu viện.

Giờ Tuất hai khắc, Hà Viên chính ngủ. Khuynh Quốc dựa vào giường, người mặc chăn mỏng, cười trông lại khách nói: “Hầu gia bận rộn một ngày, uống chén trà đi.” Khuynh Quốc đẩy qua chén sứ trên bàn trà.

“Nàng biết ta sẽ đến?” Phạm Thiên khoát tay cho lui nha hoàn, nâng chung trà lên, nhấp khẩu hồi.

Khuynh Quốc lạnh nhạt cười, nói: “Khuynh Thành như vậy, Hầu gia sao có thể không đến?”

Phạm Thiên nhìn qua Khuynh Quốc, trong lòng run lên. “Như vậy phu nhân cũng biết vì sao ta đến?”

“Hầu gia vui như lên trời, tự nhiên là chúc mừng mà đến.” Khuynh Quốc lưng tựa gối mềm, đưa cánh tay chống cằm nói: “Khuynh Thành sợ đã có thai hai tháng?”

Nhịp tim đập đột nhiên vừa rồi, phút chốc chấn động mãnh liệt. Phạm Thiên đề xuống nỗi lòng hỗn loạn, đặt tay lên chén sứ. “Nàng phải đi?”

“Hầu gia, người muốn hỏi, ta cũng muốn biết.” Khuynh Quốc liếc Phạm Thiên nói: “Người với ta một hỏi một đáp như thế nào?”

Phạm Thiên cười khổ, hẳn còn có lựa chọn sao?

“Hầu gia, Tĩnh Châu cách Yên Châu có xa lắm không?”

Phạm Thiên nhíu lại hai hàng lông mày, câu hỏi tưởng như vô thưởng vô phạt lại giấu diếm huyền cơ. “Xa ngàn dặm.” Trả lời xong, con mắt đen nhánh của nam nhân lộ ra ôn tình, sâu kín nhìn chăm chú vào Khuynh Quốc. “Khuynh Quốc, Khuynh Thành có thai, ta không thể vứt bỏ nàng ấy. Nàng sẽ cùng Phạm Bất Mộng đi sao?”

“Sẽ không.” Khuynh Quốc hướng Phạm Thiên hỏi: “Tĩnh Châu, Yên Châu cách xa nhau ngàn dặm, người cưới ta không phải là ngẫu nhiên đi? Khuynh Thành từng nói, người cưới Khuynh Quốc là bởi vì trên người ta có bảo. Xin hỏi Hầu gia, người vì sao cưới ta?”

Tâm Phạm Thiên lại là một hồi rung động, cắn răng mím môi, suy nghĩ một chút nói: “Việc này nói rất dài dòng.”

Cánh môi Khuynh Quốc hơi vênh, nhướn mày nhất tiếu. “Khuynh Quốc rửa tai lắng nghe.”

“Việc này...”

Đuôi lông mày Khuynh Quốc ngưng tụ, nói: “Được rồi, tiểu Hầu gia không có thành ý, Khuynh Quốc cũng không làm khó dễ, xin mời.” Khuynh Quốc tay phải cử động, liền thành thế tiễn khách.

Phạm Thiên bắt đắc dĩ khổ thân, cũng không rời ghế, ngưng tư chốc lát nói: “Được, ta có thể nói cho nàng biết. Nhưng nàng phải để ta hỏi trước, nàng có phải Khuynh Quốc hay không?”

“Phải.” Nàng thật là Khuynh Quốc, chỉ là đã không phải người Tô gia trước đây. Bên trong của nàng thay đổi, mặc dù chết vẫn là Tô Khuynh Quốc. Trả lời của nàng không giả, chỉ trách Phạm Thiên hỏi không đúng chỗ. Nếu đối phương hỏi nàng có phải là Tô Khuynh Quốc trước kia gả vào Hầu phủ, có phải là nữ nhi Tô gia. Có lẽ, câu trả lời thuyết phục này sẽ biến đổi.

Phạm Thiên đánh giá Khuynh Quốc. “Khuynh Quốc không biết cưới ngựa, bắn tên.”

Khuynh Quốc dựng mi, ra vẻ kinh ngạc. “Ta cho rằng tâm tư Hầu gia toàn bộ đều ở chỗ Khuynh Thành. Không thể tưởng được còn có thể để ý Khuynh Quốc.” Nàng chống lại Phạm Thiên bên cạnh, khuôn mặt không lo không vui, lãnh đạm nói: “Đáp cùng không đáp, tin hay không, đều ở Hầu gia.”

Khuynh Quốc sau hôn mê thanh tỉnh, mấy lần giao phong, hẳn đều bại vào hạ phong. Phạm Thiên thâm nghĩ, người có thể thay đổi, chẳng qua Khuynh Quốc mấy tháng nay đâu chỉ là biến đổi, quả thực như thay đổi một người. Nhưng nàng không có che giấu, cử chỉ đều là nhất phái thản nhiên, ngược lại mê hoặc tiếng lòng của hắn. Phạm Thiên thậm chí hoài nghi, hiện tại mới là tính tình thật của Khuynh Quốc, nữ tử u oán nhu tình trước kia chẳng qua là giả tượng.

“Ta đã trả lời thuyết phục Hầu gia, mời người thử tén.” Khuynh Quốc dùng hai ngón tay nâng cằm lên, nhìn chằm chằm vào Phạm Thiên, mục quang như một hồ nước sâu.

Phạm Thiên cũng không trả lời, ngược lại đứng dậy xốc lên chặn mõng quanh người Khuynh Quốc, vì nàng phủ thêm quần áo. Đưa tay xuyên qua dưới nách Khuynh Quốc, ôm ngang nàng đá lên cửa phòng, chuyển hướng góc phòng ngủ. Ở góc có một cái giá chạm hoa văn, trên đỉnh là chậu lan rũ xuống.

Phạm Thiên ôm Khuynh Quốc, thân thủ nhẹ nhàng chuyển động chậu hoa, tường trắng bên hông trong nháy mắt di chuyển, lộ ra bí đạo. Hắn liếc Khuynh Quốc trong ngực, khom người ôm nàng bước vào mật thất. Bí đạo tĩnh mịch, Phạm Thiên đạp trên cầu thang xuống dưới. Lúc Khuynh Quốc cảm giác đã đi xuống ba thêm đá, cửa phòng sau lưng đột nhiên tự đóng lại, trong bí đạo một mảnh hôn ám. Phạm Thiên đi không ngừng, thuần thực giống như đi qua ngàn vạn lần, không cần ánh mắt của hắn, mà là cảm giác của hắn.

“Trong bí đạo không thể đốt lửa.” Phạm Thiên nói khẽ: “Nếu như đốt vật dễ cháy, không đến một nén nhang bí đạo này sẽ hóa thành tro tàn.”

Khuynh Quốc yên lặng nhớ kỹ bước đi cùng chuyển hướng của Phạm Thiên, thuận miệng hỏi: “Bí đạo dưới Phạm gia không chỉ có một cái?”

“Đúng là phức tạp, nhưng đều tương thông.”

Khó trách Phạm Bất Mộng có thể theo mộng phủ một đường đi vào khuê phòng Hầu phủ Hà Viên. Khuynh Quốc nhìn quanh bốn phía hắc ám, nói: “Người thường đi bí đạo này?”

Phạm Thiên không đáp, hỏi lại: “Vì sao hỏi như vậy?”

“Bí đạo không thể đốt đèn, có địa đồ cũng vô dụng? Giải pháp xử lý duy nhất chỉ có thể là quen thuộc, chính là đi nhiều.”

“Nàng nói không sai.” Cánh tay Phạm Thiên ôm chặt quanh Khuynh Quốc, nói ra: “Cha ta là Chấn quốc hầu, cả đời bốn ba chiến trường, cùng ta chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Mười hai năm trước, phụ thân bệnh cũ tái phát, chết tại Cúc Hiên. Năm đó ta chín tuổi, sao biết cái gì bí đạo. Là đại bá dẫn ta theo, đã đi một năm.”

Khuynh Quốc cho rằng việc bí đạo chỉ có trưởng tử mới có thể biết được. Nhưng Cảnh quốc công lại nói cho chất tức hoàn toàn không biết gì cả, vì cái gì? Khuynh Quốc dứt bỏ nghi kị, đặt câu hỏi: “Phạm Bất Mộng sao lại biết được?”

“Làm sao nàng lại nghĩ tới hắn?” Phạm Thiên trong lời nói rất có bất mãn, lại bởi vì lo lắng việc Khuynh Thành, chỉ phải ngượng ngùng trả lời: “Gia gia khi còn sống thích hắn nhất, chắc là gia gia dẫn hắn đi.”

Nhập bí đạo đã hai ngọn trà, rẽ đường cũng vòng vo bốn mươi năm mươi lần, bỗng nhiên Phạm Thiên ngừng thân đá chân, trên đầu kéo ra một cửa phòng. Nam nhân ôm Khuynh Quốc chậm rãi mà lên, một mùi thanh u phong độ của người trí thức xông vào mũi, đúng là thư phòng ở Cúc Hiên.

Trong thư trai không có một bóng người, Phạm Thiên đem Khuynh Quốc đặt lên giường trúc, đóng bí đạo. Hắn chuyển hướng giá sách, rút ra một quyển sách ố vàng, vững bước đi về hướng Khuynh Quốc, ngồi bên người nàng, đưa ra sách cổ.

Khuynh Quốc tiếp nhận văn bản. Mở ra trang sách, không nghĩ đúng là một quyển thơ cổ. Nét mực phía trên giống như là tự tay viết lên. Khuynh Quốc không vội, đợi Phạm Thiên điểm ngọn nến, xem xét từng tờ một.

Ước chừng lúc canh ba, một bài thơ trên ghẹo chui vào đáy mắt Khuynh Quốc.

Hoa sen hồng

Lá sen lục

Muốn biết Hà Viên mê

Đi đi tìm Khuynh Quốc

Hoàng là kim

Bạch là ngân

Muốn tiền tài viên mãn

Dem Khuynh Quốc thú thê.

“Khuynh Quốc bi?” Khuynh Quốc nhỏ giọng nhớ kỹ tiêu đề bài thơ. Bài thơ này nói trắng ra, có thể lại là sương mù nặng nề. Hà Viên mê sự là cái gì? Thảm kịch Hà Viên mười năm trước? Phạm Bất Mộng xác thực nói, Khuynh Quốc có lẽ cảm kích. Nhưng lúc ấy Khuynh Quốc là một hài tử năm tuổi, có thể biết cái gì? Muốn vàng bạc, liền cưới Khuynh Quốc. Chân chính Khuynh Quốc liệu có biết những sự tình này? Hoặc là, nàng chẳng qua là một quân cờ.

Phạm Thiên dựa vào tại thành giường, đáp lại nói: “Nàng cũng hiểu được tiêu đề bài thơ này kỳ quái? Chỉ nhìn một cách đơn thuần nguyên ý trong thơ này, nào có một điểm ý tứ bi thương?”

Khuynh Quốc lạnh lùng nói: “Hầu gia, người bởi vì bài thơ này cưới một nữ nhân mình không thương. Có lẽ người có thể có được cái người muốn, nhưng nữ nhân này có thể được cái gì? Khuynh Quốc bi, ta cảm thấy gọi vậy cũng không sai.”

Phạm Thiên không khỏi hệt hơi. Đôi mắt Khuynh Quốc nheo lại, đem sinh nghi trong lòng hỏi. “Hầu gia, người sẽ không vì bài thơ này mà thú Khuynh Quốc làm thê tử đi?”

“Quyển sách này, ba trăm hai mươi bốn trang, một ngàn bảy trăm từ, đều là gia mẫu tự tay viết.” Phạm Thiên trầm giọng nói: “Ta từng xem qua nhất quyển Kinh Thi, cùng cuốn sách này chỉ kém những chữ viết này, cùng một chữ ‘Khuynh Quốc bi’. Trước khi gia mẫu bất hạnh chết thảm, muốn ta xem nhiều thi từ, đừng như phụ thân làm võ tướng.”

“Nhưng ta lại làm trái với tâm ý của mẫu thân.” Phạm Thiên thở dài nói: “Mười năm trước, ta chẳng qua là một ấu học tiểu nhi, sao mình bạch dụng ý của gia mẫu?”

Khuynh Quốc nhẹ trào nói: “Vài chục chữ này dùng hơn một ngàn bài thơ che giấu, coi như là đại thủ bút.” Khuynh Quốc sờ lên chữ viết trên trang giấy, như có điều suy nghĩ. “Bài thơ ‘Khuynh Quốc bi’ này là dùng máu người viết.”

Mà vết máu trầm tích mười năm, sớm chuyển thành màu đen.

“Chỉ sợ là máu của gia mẫu.” Phạm Thiên thu hồi tầm mắt vào cuốn sách, chuyển hướng Khuynh Quốc, nhìn dung nhan lạnh lùng của nàng. “Tuy nhiên, ta không rõ ý tứ gia mẫu. Nhưng lời của bà, ta một mực ghi ở trong lòng. Thủ biên quan, thượng sa trường, đều mang theo để khi rảnh rỗi xem. Ngẫu nhiên lật đến bài thơ này, ta cảm thấy được trong đó văn chương đại hữu.”

Khuynh Quốc khép lại trang sách, hỏi: “Người thiên hạ cùng tên nhiều không kể xiết. Làm sao người tìm được ta?”

Phạm Thiên cười xem Khuynh Quốc, nói: “Nàng chẳng lẽ đã quên, Lan di mang nàng tại Hà Viên ở qua hai năm. Ta lúc đó cũng mười tuổi, nhớ mang máng khuê danh của nàng. Huống chi, Phạm Bất Mộng đưa nàng đi Tô phủ cũng không phải bí mật, tìm nàng cũng không khó.”

“Người cưới ta là vì gia tài bạc triệu?”

Phạm Thiên sợ Khuynh Quốc hiểu lầm, vội vàng giải thích. “Không, ta chỉ là vì tra ra hung thủ Hà Viên năm đó.”

Khuynh Quốc phản bác: “Theo như bốn ý trong thơ, người muốn biết Hà Viên mê sự chỉ cần tìm được ta, cũng không cần thú thê.”

“Bất luận ta nói bóng nói gió như thế nào, nàng đều nói không nhớ rõ chuyện mười năm trước.” Phạm Thiên nghi hoặc nhìn qua Khuynh Quốc, nói: “Ta đi vào cửa Tô gia, dùng danh nghĩa thú thê tử. Nếu không, sao có thể gặp nàng?”

Khuynh Quốc khơi mào đuôi mắt, cười nhạo nói: “Nhìn như ủy khuất, nhưng người gặp gỡ Khuynh Thành, thật cũng không hư việc này.”

“Nàng...” Thần sắc Phạm Thiên cứng lại, thở dài: “Khuynh Thành kiêu căng tùy hứng, chẳng qua đều là chân nguyên tính tình. Ta...”

“Hầu gia không cần nói nữa, người thích ai cùng ta không quan hệ.” Khuynh Quốc nghiêm mặt nói: “Phân thượng vì người chiếu cố ta nhiều ngày như vậy, có một câu bẩm báo. Lão phu nhân đã qua đời, Khuynh Thành còn sống, cái gì nhẹ cái gì nặng, trong lòng người tự nên cân nhắc.”

Phạm Thiên nghe vậy, đáy lòng không biết là hỉ hay là bi thương. Nếu như Khuynh Quốc đối với hắn có một tia tình ý, sao có thể nói ra như vậy? “Nàng sẽ không theo Phạm Bất Mộng đi, vậy chính nàng sẽ đi sao?”

Khuynh Quốc rũ mắt, hừ cười. “Việc này còn phải xem Hầu gia có cho đi hay không.”

Phạm Thiên cầm lòng bàn tay Khuynh Quốc, chăm chăm nhìn vào mắt của nàng, quả quyết nói: “Muốn ta hứa thề, là việc đời này không thể có.”

Khuynh Quốc không muốn tại đây tốn nhiều miệng lưỡi, kéo ra câu chuyện hỏi: “Ta gả đến hầu phủ, vì sao trốn đi?”

“Nàng đã quên toàn bộ?” Phạm Thiên kinh ngạc nói.

Khuynh Quốc nhướn mày, trầm mặc không nói.

Hắn nên giữ Khuynh Quốc như nào bây giờ? Phạm Thiên lắc đầu tự giễu. “Nàng đang ở Tô gia sống qua không tốt, gả tới là cam tâm tình nguyện. Ta cho nàng ở Hà Viên, là muốn nàng nhìn cảnh sắc quen thuộc, nhớ lại chuyện khi còn nhỏ. Đáng tiếc, không đợi nàng nhớ ra, Khuynh Thành liền đuổi theo đến Tỉnh Châu. Nàng trong cơn tức giận thoát khỏi Hầu phủ, ta chỉ có thể âm thầm truy tìm.”

“Không phải xuất động quan binh sao?”

“Bọn họ cũng không biết tìm ai.” Phạm Thiên vuốt ve tay Khuynh Quốc, nói: “Nàng cho rằng phu nhân Hầu phủ lạc đường là bao nhiêu chuyện? Giả như tất cả việc này là đường hoàng, cũng bị ta đè ép xuống dưới.”

“Khuynh Thành sao biết trên người ta có bảo?”

Phạm Thiên vẻ mặt buồn khổ nói: “Nàng ấy hỏi ta trăm ngàn lần, vì cái gì không cưới nàng ấy, lại cưới nàng. Ta chỉ đành trả lời qua loa vài câu.”

Khuynh Quốc liếc Phạm Thiên, đưa mắt chung quanh. lát sau, ánh mắt lại lần nữa dừng lại tại khuôn mặt Phạm Thiên. “Người sẽ nạp Khuynh Thành làm thiếp?”

Phạm Thiên khó xử nhìn qua Khuynh Quốc, tâm xấu hổ gật đầu.

“Như vậy, đừng cho nàng tới gần ta.” Khuynh Quốc nói thẳng: “Khuynh Thành là ai, người minh bạch. Trên khách đường, nàng đuổi theo ta ngã sấp xuống chẳng qua là diễn trò. Hôm nay nàng là người có thai, ta tại sao phải cùng nàng so đo?”

“Được.” Phạm Thiên đáp.

Khuynh Quốc lạnh lùng nhìn vào Phạm Thiên, nói: “Nếu như có vạn nhất, Hầu gia đừng trách Khuynh Quốc vô tình.”

Lòng ngực ấm áp của Phạm Thiên coi như lập tức bị giội tiếp bồn nước đá, đông lạnh làm hắn run sợ không trụ được. Xem ra, hắn cho rằng việc Khuynh Thành mang thai làm cho Khuynh Quốc đều là nữ nhân mềm lòng thỏa hiệp, đã nghĩ quá mức đơn giản.

“Hầu gia, người đi cùng Khuynh Thành đi.”

“Vậy để ta đưa nàng trở lại Hà Viên?” Phạm Thiên xếp lại thi thư, thuận thế định ôm lấy Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc cử động cánh tay vừa đỡ, cái cảm điểm điểm tàng thư, nói: “Tối nay ta nghỉ ngủ ở trong này, xem chút ít sách.”

Phạm Thiên suy nghĩ, đồng ý nói: “Ta gọi Xuân Phong đến cùng nàng.”

Khuynh Quốc không hề phản ứng, tiện tay lấy ra quyển sách bên cạnh giường, yên lặng đọc. Phạm Thiên thở dài nhỏ giọng mà đi. Không bao lâu, Xuân Phong mang theo điểm tâm, nước trà tiến đến, một bên hầu hạ. Khuynh Quốc chậm rãi đọc sách, cho đến giờ Thìn cách nhật mới trở về Hà Viên.

Khuynh Quốc đẩy cửa phòng ra, rửa mặt, đi vào giường. Vừa mới sờ gối, nàng cảm giác khác thường, xoay người nhấc lên vải gối. Phía dưới, lại có một tờ giấy. Rút ra đánh giá, trên đó viết tám chữ, ‘Chờ chực không đến, xem nàng trân trọng’. Khuynh Quốc nhìn xem cùng chữ ‘Đừng ở Hà Viên’ không có sai biệt, đáy lòng hơi có chút áy náy.

24. Chương 24: Vênh Váo Hung Hăng Bị Khi Dễ

Khuynh Quốc ngủ một giấc đến buổi trưa, sau khi dùng bữa qua loa đứng dậy, đi thẳng đến chuồng ngựa cạnh Hà Viên. Con ngựa Phạm Bất Mộng tặng cho nàng là tọa kỵ nàng tuyển hôm qua trong Thanh Sơn mã trường. Hắc mã chớp đôi mắt ôn nhuận, Khuynh Quốc vỗ mặt nhu tình ôm đầu ngựa, vuốt ve lông bờm.

Gội mã phu bưng qua thùng nước, Khuynh Quốc lấy bàn chải, vì hắc mã tắm rửa. Con ngựa hưởng thụ hít lại hai mắt, đối với Khuynh Quốc càng thêm thân mật, quay đầu liếm láp gương mặt của nàng.

Khuynh Quốc dùng vải gấm chà lau thân ngựa, hào khí vỗ vỗ hắc mã, tại trong nội viện dắt nó đi hai vòng. Đợi con ngựa ăn no cỏ non, Khuynh Quốc đưa nó vào mã phòng, lệnh ả phu chăm sóc cẩn thận, có chuyện gì lập tức bẩm báo. Sau đó nàng mới an tâm rời đi.

Con ngựa này đúng là lương hữu đời trước của nàng. Dung nhan lãnh đạm của Khuynh Quốc hiển hiện mỉm cười. Cảnh thu hậu viện trước mắt làm say lòng người, nàng chậm rãi hướng Hà Viên dạo bước. Đang cúi đầu, bụi cỏ bên người đột nhiên chui ra một vật, rơi xuống nhào tới làn váy của nàng.

“Tiểu công tử!”

Không đợi Khuynh Quốc nhìn kỹ, sớm có người xông về phía trước, túm lấy nải oa bên chân nàng, quỳ xuống đất liên thanh xin lỗi. “Không biết phu nhân tiến đến, nô tỳ mạo phạm.”

“Đây là?” Khuynh Quốc liếc Xuân Phong bên cạnh, nghi vấn.

Xuân Phong phúc thân bẩm báo: “Đây là tiểu công tử do Diệp Liên phu nhân thân sinh.”

Khuynh Quốc ngạc nhiên nói: “Sao các người chưa bao giờ nhắc tới?”

Xuân Phong ánh mắt khẽ lóe, nói: “Là chủ tử sợ phu nhân mất hứng, phân phó nô tỳ không nói.”

Khuynh Quốc phất tay, nghiêng người đi vòng qua tiểu nhi, nhũ mẫu, thẳng bước hướng Hà Viên. Để lại nguyên một đám nha hoàn của Diệp Liên lạnh người, đưa mắt nhìn bóng lưng Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc đi vào Hà Viên chéch sảng, ghé còn chưa ngồi ấm chỗ, nha hoàn đã vào cửa bẩm báo Diệp Liên tới thỉnh an.

Đợi Khuynh Quốc đáp ứng, Diệp Liên dáng vẻ thướt tha mềm mại bước vào phòng, tay ôm lấy tiểu nhi trong lòng nhũ mẫu, phúc thân nói: “Phu nhân an khang.”

Khuynh Quốc đưa tay, ý bảo Diệp Liên ngồi xuống. Diệp Liên mỉm cười ngồi trên ghế dựa gỗ lim, bồi tội nói: “Nghe nói tiểu nhi đụng vào phu nhân, tiện thiếp đặc biệt đến thỉnh tội.”

“Không có việc gì, người đừng quá lo lắng.” Khuynh Quốc nghiêng người dựa vào tọa y, mắt nhìn hài đồng trong ngực Diệp Liên, lạnh nhạt nói.

Diệp Liên lòng mảy khẽ động, ngọt ngào cười nói: “Đa tạ phu nhân rộng lượng tha thứ.” Diệp Liên dừng một chút, hướng Khuynh Quốc nhỏ giọng hỏi: “Nghe nói tướng công ngày mai muốn nạp muội muội của phu nhân làm thiếp?”

Chính đề là đây. Khuynh Quốc cảm thấy ám trào, thể diện bất động thanh sắc. “Đêm qua phu quân đã cáo tri Khuynh Quốc.”

Diệp Liên ngạc nhiên, cứng lại trong chốc lát, lại xinh đẹp cười nói: “Tiện thiếp còn có chút ít quần áo hài tử, nếu như phu nhân không chê, thỉnh thay mặt Diệp Liên chuyển tặng uội muội.”

Cô ta cho là mình không biết Khuynh Thành có thai sao? Muốn nói ra nhắc nhở, châm ngòi xung đột giữa Tô gia tỷ muội sao?

Khuynh Quốc cảm thấy muốn thở dài, không lạnh không nhạt nói: “Ngày khác Khuynh Thành vào hậu viện, người tự đi đưa uội muội là được rồi, cần gì mượn tay của ta?”

Diệp Liên biến sắc, vội vàng cùng cười. “Phu nhân nói phải, là Diệp Liên suy nghĩ không chu toàn.”

Diệp Liên vừa định nói cái gì đó, làm tan đi không khí ngọt ngào trong sảnh. Không nghĩ nha hoàn trong nội viện vội vàng bước tới trước cửa, nói: “Phu nhân, mã phu đang tại cửa chính hậu viện, nói có việc bẩm báo phu nhân.”

Hắc mã của nàng! Trong đầu Khuynh Quốc nổi lên lửa giận, tung người mà dậy, không để ý Diệp Liên liền bước nhanh chạy ra sân.

Diệp Liên tâm tư vừa chuyển, đem nhi tử giao cho nữ mẫu, theo sau mà đi.

Bốp bốp!

“Ta đánh chết người súc sinh này! Nàng tính là vật gì sao? Tô phủ chúng ta thấy nàng đáng thương, cho phần cơm ăn mà thôi!”

Bốp bốp!

“Nói cho cùng! Trèo cành cây cao, lại còn nô tài khi dễ chủ, thật là đáng chết!”

Bốp bốp!

“Tiểu thư, ngài có thể bớt giận? Đừng làm cho súc sinh đem ngài chọc tức.”

Khuynh Quốc đang bước vào chái viện, từng tiếng quát mắng truyền vào tai của nàng. Bốn nam bộc, tỷ nữ vung roi, hết sức quát sủng mã của nàng. Chân sau hắc mã bị trời tại cột gỗ, không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho đá đánh. Khuynh Thành nằm ở một bên, ăn điểm tâm nha hoàn đưa lên, thúc giục nô tỳ tra tấn.

Đôi mắt Khuynh Quốc hơi hơi nhú lại, song kích hai chưởng. Sau lưng nàng tỷ nữ, gã sai vặt nổi đuôi nhau ra, ngừng người hành hung.

Khuynh Thành nhìn mọi việc trước mắt, đột nhiên cả kinh. Thấy sau mình là Khuynh Quốc, hếch bụng cười nhạo, lãnh trào nói: “Không thể tưởng được ta đánh một con súc sinh lại kinh động Hầu gia phu nhân.”

Khuynh Quốc đi đến trước người Khuynh Thành, nhovn miệng cười. Mọi người chợt thấy như gió xuân thổi đến, chỉ nghe bốp bốp hai tiếng, Khuynh Thành đã lăn khỏi giường, bên môi rớm máu. Khuynh Quốc một chân giẫm lên bụng Khuynh Thành, cười càng ngọt ngào. “Đừng tưởng rằng ngươi mang thai, chính là chủ tử. Ngươi chẳng qua là một tiểu thiếp, ta muốn làm cho ngươi cực khổ chết dễ như trở bàn tay.”

Khuynh Quốc dưới chân lạng lẽ dùng lực, Khuynh Thành đang ôm bụng cao giọng kêu cứu. Chân Khuynh Quốc giẫm tại bụng Khuynh Thành, thoáng cái đá lên miệng của nàng, Khuynh Thành bị đá miệng đầy là máu, đau đớn khó chịu. “Gọi nữa đi?”

Đôi mắt Khuynh Thành rưng rưng, trừng mắt oán hận nhìn Khuynh Quốc, phẳng phất muốn xé nát da mặt của nàng.

Khuynh Quốc miệt thị liếc Khuynh Thành, hừ lạnh đi về hướng hắc mã. Da lông con ngựa lúc trước còn mượt mà bóng bẩy, giờ hiện đầy vết roi. Khuynh Quốc cỡi bỏ dây thừng buộc chặt đuôi ngựa, nhu hòa sờ miệng vết thương máu chảy đầm đìa, cười lạnh nói: “Còn vài kẻ ăn nhờ ở đậu lại không biết tốt xấu gì đó, buột trên cột dùng sức đánh.”

“Không cần!”

“Tiểu thư cứu ta!”

Khuynh Thành lúc này thân mình còn khó bảo toàn, hai má sưng lên như bánh bao, sao còn có thể mở miệng?

Nô bộc Tô gia vung tay giãy dụa, đáng tiếc, song quyền nan địch tứ thủ, nguyên một đám bị trói lên cột gỗ. Làn roi vô tình lần lượt đánh vào giữa lưng, làm cho bọn họ khóc thét, cầu xin tha thứ.

Khuynh Quốc gọi mã phu qua, lấy thuốc trị thương tự tay đắp lên hắc mã. Sau đó, nàng kêu mã phu đưa nó nhập chuồng.

Khuynh Quốc vung lên làn váy, nhẹ nhàng ngồi vào giường trúc, cười xem hình phạt nói: “Được rồi, dừng lại.”

Tô gia nô dịch đau đến hô cha gọi mẹ, hàm răng buông lỏng, cho rằng rốt cục sống qua được một hồi cực hình. Ai ngờ, Khuynh Quốc nói tiếp: “Thay người, đánh tiếp. Các người nghỉ tạm, một lát lại đối tay.”

Lá gan Tô gia nô bộc lập tức vỡ thành bột phấn, nhịn không được cầu khẩn.

“Phu nhân, là nô tỳ sai rồi. Nô tỳ không dám tái phạm, thỉnh phu nhân thứ tội!”

“A...! Cầu phu nhân tha mạng!”

“Không! A...! Nô tài không dám, thật không dám!”

Nhưng bất luận đối phương khẩn cầu như thế nào, Khuynh Quốc thủy chung không nói một câu, mặt trầm như nước.

Một lát sau, nàng nhìn nô bộc bốn phía, cất cao giọng nói: “Khuynh Quốc ta tuy là chủ tử cũng hiểu, thông cảm với các người. Nhưng nếu ai thấy thế mà làm càn, đừng trách ta không hạ thủ lưu tình! Người nghĩ leo lên trên đầu ta giương oai không ngại nhìn xem bọn hắn, đây là kết quả của việc khiêu khích ta!”

Roi càng không ngừng huy vũ, tiếng la của Tô gia nô bộc dần dần trầm thấp. Da tróc thịt bong, máu đỏ tươi chảy dọc theo sống lưng mấy người nhỏ xuồng đầy đất, tóe lên nhiều đóa huyết hoa. Mọi người trong nội viện nhìn đều là sắc mặt trắng bệch.

“Phu nhân, chủ tử đến.” Xuân Phong hướng Khuynh Quốc bẩm báo.

Khuynh Quốc nhìn hướng cổng vòm, một nhân ảnh phóng tới Khuynh Thành, nâng dậy nàng, tru lên. “Giết người rồi!”

Có người chết sao? Chúng bộc khó hiểu nhìn về phía nô dịch bị trói tại cột gỗ, lại nhìn lại Khuynh Thành trong ngực Lưu Thị đang khóc nỉ non, không khỏi nghĩ che lỗ tai, tránh đi tiếng nói sắc nhọn của nữ nhân.

Phạm Thiên sau đó tìm đến, thấy khuôn mặt Khuynh Thành tím xanh, bất đắc dĩ chuyển nhìn Khuynh Quốc. Khi chạm đến lãnh ý trong mắt đối phương, tâm của hắn một hồi co rút đau đớn. “Là chuyện gì xảy ra?”

“Còn có cái gì phải hỏi !” Lưu Thị ôm lấy nữ nhi, khuôn mặt âm lãnh như thể lệ quỷ. “Là tiện nhân kia đánh nữ nhi của ta! Người hôm nay nếu không bỏ cô ta, ta tuyệt không gả Khuynh Thành cho người!”

Khuynh Quốc xem Lưu Thị, coi như không có gì. Nàng gọi qua Xuân Phong, phân phó vài câu, hướng Phạm Thiên cười nói: “Không biết phu quân còn nhớ rõ lời nói của Khuynh Quốc tối hôm qua không?”

Một câu phu quân nói ra làm Phạm Thiên run sợ, cơ hồ nghĩ đưa tay đem Khuynh Quốc kéo vào trong ngực. Hắn cười khổ, định lực của mình lại không kịp nữ tình trường. “Ta không để cho nàng ấy tiến vào hậu viện.”

“Nàng không có thời cơ tiếp cận ta, lại động ngựa của ta.” Khuynh Quốc giấu cợt. “Phu quân, ngài chỉ sợ phải đem nàng trói tại trên lưng quần mới có thể làm cho ta an tâm.”

“Cái gì?” Lưu Thị hung dữ chỉ vào Khuynh Quốc, mắng: “Vì một con súc sinh mà dám đánh nữ nhi của ta! Đồ tiểu tiện nhân nhà người giống hệt như mẹ người, không biết xấu hổ, chuyên trộm tướng công của người ta!”

Phạm Thiên thấy Khuynh Quốc chịu nhục, cảm thấy không vui, phất tay kêu nô tỳ kéo Lưu Thị lui ra.

Lưu Thị đẩy ra nha hoàn, quát: “Phạm Thiên, người không cho ta một câu trả lời thuyết phục, ta lập tức mang Khuynh Thành trở lại Yên Châu!” Lưu Thị là nữ quận trưởng, lại ở Tô phủ hoành hành nhiều năm, tất nhiên là không chịu được có người làm trái ý mình. Hôm nay, y vào hài tử trong bụng Khuynh Thành, càng không có sợ hãi.

“Không, đừng.” Khuynh Thành miệng lưỡi bất lợi, miễn cưỡng nói hai chữ, kéo nhẹ làn váy Lưu Thị. Nàng mặc dù oán nộ phi thường, cũng hiểu được không thể bức bách Phạm Thiên. Nếu như chọc giận nam nhân, nàng còn có gì để trông cậy vào?

Phạm Thiên không đành lòng nhìn Khuynh Thành rơi lệ đầy mắt, khom người định nâng, lại sợ Khuynh Quốc không vui, chỉ đành ám thị ánh mắt, sai người mau chóng bắt Lưu Thị đi.

Khuynh Quốc đưa lưng về phía Phạm Thiên, đợi Xuân Phong cùng vài nha đầu bưng tới chậu gỗ. Cầm Khuynh Quốc khẽ nâng, bọm nha hoàn hiểu ý, đem nước trong chậu giội lên lưng Tô gia nô bộc đã bị đánh nát.

“A...!”

Tô gia nô bộc bởi vì nước muối xối miệng vết thương, theo trong hôn mê tỉnh lại. Lát sau lại vì đau đớn mà ngất đi.

Chúng bộc rũ đầu xuống, nhất thời đối với Khuynh Quốc kính sợ có phép.

Khuynh Quốc gọi tới mã phu, kêu hắn đưa hắc mã đi mộng phủ giao cho Phạm Bất Mộng. Sau đó, nàng dặn dò quản gia thưởng mã phu một trăm lượng bạc.

Lưu quản sự cuống quýt gật đầu đáp ứng.

Khuynh Quốc vừa ý gật đầu, nâng bước định đi. Lưu Thị từ một bên phóng tới bên nàng, quát mắng. “Người chẳng qua là một tiện tỳ! Năm đó ở Tô gia ta...”

Khuynh Quốc mặt mày nhất tiếu, túm lấy đoạn tiên trong lòng bàn tay gia phó, nhấc tay một kích, đánh vỡ tấc giận mắng mỏ của Lưu Thị. Lưu Thị vì trốn roi ngựa, liền tiếp lui về phía sau, lão đảo ngã nhào trên đất.

Khuynh Quốc cười lạnh theo trên người của bà ta vượt qua, nhẹ giọng cười nói: “Phu quân, Hầu phủ có loại nô tài này, hại Khuynh Quốc không thể nuôi sủng vật. Phu quân, sau này hẳn là nên dạy dỗ bọn họ mới phải.”

Khuynh Quốc không để ý Lưu Thị gào thét, nghênh ngang rời đi. Phạm Thiên đối với Khuynh Quốc không thể làm gì được, chỉ có thể cho phép nàng trở lại Hà Viên. Hắn đảo mắt nhìn qua đồng người Tô gia bừa bộn, nhìn mục quang Khuynh Thành rừng rưng, đáy lòng một mảnh bất đắc dĩ.

25. Chương 25: Lời Tố Tội Bên Cạnh Ao Sen

Tối hôm qua, chuyện Toàn Giả vô lễ với Khuynh Quốc, bị Phạm Thiên trục xuất khỏi Hầu phủ tất cả chúng bộc đều biết được. Hôm nay lại gặp Khuynh Quốc nghiêm trị người Tô gia, Phạm Thiên không có chút nào trách cứ. Lúc ấy nô bộc có mặt đều thất kinh, đợi chủ tử rời đi, nguyên một đám đi khắp nơi truyền tin.

Không đến sau thời gian một chén trà, cả nô bộc Hầu phủ đối với Khuynh Quốc là vừa kính vừa sợ. Khuynh Quốc lúc mới gả đến, Phạm Thiên đối với nàng ôn hoà, ngược lại với Khuynh Thành ngày càng sủng ái. Nào biết mới qua ba tháng, Phạm Thiên lại đối với Khuynh Quốc dần dần động tâm.

Trong mắt chúng bộc, Khuynh Quốc ít nói, yêu thích yên tĩnh. Ai ngờ một khi làm nàng tức giận, thủ đoạn kia không phải người thường có thể chịu được. Huống chi phía sau nàng còn có Hầu gia làm chỗ dựa. Bọn nha hoàn từng bất kính với Khuynh Quốc kinh sợ, mỗi kẻ đều không dám tái phạm, cúi đầu làm người.

Khuynh Quốc mệnh tiểu tỳ xếp đặt giường tại bên cạnh ao hoa sen, cho lui tả hữu. Nàng nằm tại giường trúc, đắp chăn mỏng, rảnh rỗi đọc sách cuốn. Chợt nghe trong rừng truyền đến tiếng đi lại, lúc xa lúc gần, Khuynh Quốc tiện tay buông sách. Tiếp theo trong nháy mắt, nàng bị người ôm chặt vào trong ngực. “Xem ra Phạm gia khắp nơi đều là bí đạo. Nhưng thúc phụ dám ở dưới ban ngày ban mặt cùng ta gặp gỡ, thực ngoài sở liệu của Khuynh Quốc.”

Phạm Bất Mộng ngửi ngửi nữ nhi hương ở cổ Khuynh Quốc, cười khổ nói: “Sao lại đem ngựa đưa trả về?”

Khuynh Quốc liếc Phạm Bất Mộng, nói: “Nhân tuyến của người không có bấm báo sao? Ngựa của ta bị đánh.”

Phạm Bất Mộng câu dẫn ra khoe môi, đôi mắt mỉm cười. “Yên tâm, ta đã sai người xem qua vết thương của hắc mã, chỉ là chút ít thương thể ngoài da.”

Khuynh Quốc yên lặng, dựa vào lồng ngực Phạm Bất Mộng, hỏi: “Có phải Tô Phóng đến chỗ người?”

“Làm sao nàng đoán được?” Phạm Bất Mộng ngạc nhiên nói.

Khuynh Quốc hừ cười, nói: “Nếu như có người trả lại tư sinh nữ nhi cho người, cũng dâng lên vạn lượng vàng, người sẽ quên hẳn sao?” Ánh mắt Khuynh Quốc dao động tại phía trên trùng trùng lá sen, lạnh nhạt nhìn xem khung cảnh trong hồ. “Chỉ sợ hôm qua hẳn tại khách đường liền ước gì cùng người ôn chuyện.”

Phạm Bất Mộng ôm Khuynh Quốc, cười khê. “Tô Phóng tìm ta là muốn mượn bạc.”

“Người cho?”

Bất Mộng lắc đầu. “Tô gia mười năm qua đối đãi nàng còn không bằng nha hoàn. Ta sao có thể cho hắn tiện nghi?”

Khuynh Quốc tay phải nâng lên, khẽ chạm lên cánh môi, trầm tư một lát hỏi: “Người có tai mắt ở Tô gia?”

Thần sắc Phạm Bất Mộng cứng lại. “Nàng trách ta đem nàng đưa đi Tô phủ, hại nàng bị mười năm ủy khuất cũng không mang nàng rời đi sao?”

Khuynh Quốc cười mỉa nói: “Thân mình Khuynh Quốc cũng không tránh khỏi việc đó. Dựa vào sở liệu của ta, năm đó Lan di đến Hầu phủ, thời cơ trùng hợp để cho ta thành một khối thịt béo người người tranh chấp. Người tiễn ta đi Tô phủ tựa như đem thịt béo để vào tủ chén. Tuy ai cũng có thể đánh mở cửa gỗ để lấy thịt, nhưng không có một người dám động thủ trước, trở thành bia ngắm.”

Khuynh Quốc cảm giác cánh tay quấn tại bên hông thoáng buộc chặt, đậm mật nhất tấu. “Nếu người không tiễn ta đi Yên Châu, Khuynh Quốc ở lại Hầu phủ sẽ sống không đến cập kê. Còn nữa, mệnh dựa vào chính mình mà sống, trách người có tác dụng gì?”

Phạm Bất Mộng nhìn ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, trong ánh mắt lộ vẻ phức tạp. “Tô Phóng đến Tĩnh Châu có lẽ không chỉ vì việc của Khuynh Thành.”

“Ta biết rõ.” Dứt lời, Khuynh Quốc nghe được trên đường nhỏ đi thông sương phòng cạnh ao hoa sen truyền đến bước chân dồn dập. Nàng bẻ bộn đẩy Bất Mộng ra, nhắc lên chân mỏng, nhỏ giọng nói: “Vào đi.”

Phạm Bất Mộng cùng Khuynh Quốc liếc nhau, lập tức co thân chui vào chăn gấm. Khuynh Quốc mặt không đổi sắc sửa sang lại chăn mền, vừa lúc Xuân Phong ra khỏi con đường nhỏ, bước nhanh về phía Khuynh Quốc bấm báo: “Phu nhân, Tô lão gia cầu kiến.”

Tính ra, hẳn cũng nên đến đây. Khuynh Quốc âm thầm gật đầu, hỏi thăm: “Hầu gia đâu?”

Xuân Phong nói chi tiết: “Chủ tử cùng Khuynh Thành tiểu thư xem chẩn.”

Khuynh Quốc cầm lấy quyển sách, lật ra một tờ, phân phó nói: “Mời hẳn vào.”

“Dạ.” Xuân Phong lĩnh mệnh mà đi.

Khuynh Quốc mở ra chân móng, nhẹ nhàng đá một chân Phạm Bất Mộng. “Người đi đi.”

Phạm Bất Mộng ngắc đầu, giả cười nói: “Ta như thế nào yên tâm để nàng cùng một chỗ với Tô Phóng?”

“Chỉ sợ Phạm Thiên vẫn chưa yên tâm ta cùng với người một ở chỗ đi!” Khuynh Quốc nghĩ đẩy ra cánh tay Phạm Bất Mộng ôm ở eo nàng, lại bị nam nhân cuốn chặt lấy. “Buông tay.”

Không Mộng ả đi tiểu ý, nghiêm mặt nói: “Nàng đang để ý Phạm Thiên?”

“Có liên quan gì tới người?”

Phạm Bất Mộng bắt lấy cổ tay Khuynh Quốc, ôn nhu nói: “Ta nói rồi, ta thích nàng.”

Đuôi lông mày Khuynh Quốc nhướn lên, mỉm cười nói: “Ta cũng từng nói qua, nói miệng không bằng chứng.”

“Hay ta đây dùng hành động.” Phạm Bất Mộng tà vọng khởi động hai tay, hướng lên thân thể Khuynh Quốc, môi mỏng dán lên miệng nhỏ của nàng, hôn một cái.

Khuynh Quốc nghe tiếng bước chân lại vang lên trên đường nhỏ, kéo chân găm đập lên đầu Phạm Bất Mộng, hung hăng đè xuống. Thầm mắng Phạm Bất Mộng uống phí miệng lưỡi của nàng. Khuynh Quốc quét đi tức giận trong lòng, đưa mắt nhìn về phía người tới.

Tô Phóng kiêu căng ngẩng lên đầu, nện bước chữ bát hướng Khuynh Quốc, đặt móng ngồi trên tọa ý nha hoàn bưng lên, nhếch chân bắt chéo nói: “Ta có chút ít sự muốn nói, bảo nô tỳ lui ra.”

Khuynh Quốc hướng Xuân Phong phất phất tay, bọn nha hoàn phúc thân lui xuống.

Tô Phóng thỏa mãn gật gật đầu, nói: “Như thế này, người đi bồi tội với nương, muối muối của người. Đừng tưởng rằng người thành đại phu nhân liền có thể khi dễ người Tô gia!”

Khuynh Quốc nhìn Tô Phóng, cười hỏi: “Không biết Tô lão gia muốn Khuynh Quốc bồi tội như thế nào?”

Tô Phóng sờ lên râu, hai mắt loang loáng. “Hừ! Người hôm nay phạm tội ngộ nghịch, đem người đánh chết cũng không đủ! Nhưng ta nể mặt mũi Hầu gia, tha cho người khỏi chết. Cho nương của người đánh lên năm trăm roi, lại bồi ngàn vạn lượng vàng mới được.”

“Tô lão gia nói đùa, Khuynh Quốc nào có ngàn vạn lượng vàng có thể bồi cùng người?”

Tô Phóng trừng mắt, phần nộ quát: “Tiểu tiện nhân, dám gạt ta? Khuynh Thành cái gì đều nói cho ta biết. Người người mang cự bảo, dám trộm giấu! Nói, người đem tiền trộm được ở Tô phủ ta mang đi đâu?” Tô Phóng vỗ bàn trà, thóa mạ. “Cẩn thận ta cáo thượng Quan phủ, trị người tội ăn cắp! Tiểu tiện nhân, uống ta nuôi lớn người.”

Khuynh Quốc khó nhịn tiểu ý, xuy trào nói: “Nghe nói Tô lão gia là Yên Châu danh sĩ, không có nghĩ thô鄙 như thế. Xin hỏi, có biết ghi mẫu đơn kiện? Nếu không biết phủ nha ở đâu, sáng mai ta cho người đưa người đi.”

“Tiểu tiện nhân, người dám cùng ta nói chuyện như vậy!” Tô Phóng chỉ Khuynh Quốc, tức giận đến sắc mặt đỏ bừng. Hắn là danh sĩ, đã hữu danh vô thực. Giờ phút này bị Khuynh Quốc nói mĩa, hắn có thể nào dễ dàng tha thứ?

“Tô Phóng!” Khuynh Quốc quát lạnh nói: “Ta gọi người một tiếng Tô lão gia là quá khách khí. Ngày nay ta là Hầu gia phu nhân, người chẳng qua là một kẻ áo vải. Lại tại chủ nhà nói ầu nói tả, người có biết là buồn cười lắm không?”

“Người, người...” Ngón tay Tô Phóng run rẩy, cổ trướng má phình, một hơi nghẹn tại trong lòng, nào nói được ra lời nói nào?

Khuynh Quốc nhìn Tô Phóng mặt tái nhợt, khiển trách. “Người không có bằng chứng cáo trạng Hầu gia phu nhân, cẩn thận bị tội vu khống.”

Tô Phóng vỗ ngực, định thần nói: “Người đừng đắc ý, Hầu gia thích Khuynh Thành. Trong bụng của Khuynh Thành đã có tiểu thể tử, người cứ đợi đến lúc bị bỏ đi!”

“Thế sao?” Khuynh Quốc lạnh lùng nhìn Phạm Thiên sau lưng Tô Phóng, nhàn nhạt hỏi: “Phu quân. Tô lão gia nói ngài muốn bỏ Khuynh Quốc, có việc này sao?”

Phạm Thiên tới khi nào? Tô Phóng nghe vậy thái dương phát ra mồ hôi lạnh, càng không ngừng dùng ống tay áo chà lau.

Phạm Thiên chậm rãi đi về hướng Khuynh Quốc, dựa vào bên giường nàng ngồi trên, nắm lấy ngón tay ngọc thon dài. Hắn lẳng lặng nhìn Tô Phóng, trầm giọng nói: “Xem như nể tình, ta gọi người một tiếng nhạc phụ. Người đừng khi dễ nàng không có mẫu thân, nếu ta lại nghe được một câu bất kính, đừng trách Phạm mỗ trở mặt.”

“Chẳng lẽ người không cần Khuynh Thành?” Tô Phóng chất vấn. “Trong bụng Khuynh Thành còn có cốt nhục của người.”

Phạm Thiên mặt lạnh lùng, thở dài. “Trong bụng Khuynh Thành không phải hài tử của ta.”

Tô Phóng quát hỏi: “Người muốn không nhận trách nhiệm?”

“Ta không phải người!”

Tô Phóng nhớ tới mẫu thân Khuynh Quốc, không khỏi thần sắc khê biến.

“Trước khi Khuynh Thành trở lại Yên Châu, ta không muốn nàng chưa gả đã sinh tử, cho nàng uống sẩy thai được. Nàng cũng không biết chuyện đó.” Phạm Thiên giận dữ nói: “Lần này Khuynh Thành mang thai, từ xa ngàn dặm mà đến. Ta không muốn nàng trở thành trò cười lần nữa mới nạp nàng làm thiếp. Tình cảm trước đây của ta đối với nàng không giả, nhưng đừng nghĩ ta sẽ vì nàng mà hy sinh.”

Tô Phóng vẻ mặt trắng bệch, ghen hòng nhìn trần trối, thật lâu nói không ra lời.

Phạm Thiên dùng khoeo mắt liếc Tô Phóng, nói: “Cốt nhục trong bụng nàng là của ai, các người nên rõ ràng nhất mới đúng. Nếu nàng không chịu nổi Khuynh Quốc, các người mang nàng trở lại Yên Châu đi.”

“Cái này...” Tô Phóng mắt thấy hôn sự sắp tan, vội vàng vì nữ nhi giải vây. “Khuynh Thành làm như vậy là vì đệ đệ của nàng! Đệ đệ của nàng đắc tội quyền quý, bị hạ ngục. Không người có thể cứu, chỉ có thể dựa vào hiền tế.”

Phạm Thiên lãnh trào. “Cho nên nàng liền bò lên trên giường nam nhân, có thai đổ đến trên đầu ta?”

Tô Phóng cứng họng, không phản bác được.

“Ta hiểu Khuynh Thành, nàng không sẽ không vì đệ đệ mà làm loại sự tình này.” Phạm Thiên chuyển qua nhìn Khuynh Quốc, dừng ở cặp mắt bình thản kia, nói: “Nàng là vì chính mình.”

“Hiền tế, người đừng thấy chết mà không cứu! Ta chỉ có một đứa con trai.” Tô Phóng hướng Phạm Bất Mộng cầu tài không thành, cây cỏ cứu mạng cuối cùng này hắn chết cũng không buông tay.

Phạm Thiên nghi hoặc nói: “Vì sao không đi cầu Yên Châu quận thủ? Hắn không phải là phu nhân quý tôn sao?”

Tô Phóng vẻ mặt đưa đám nói: “Hắn trước đó vài ngày bị giáng chức.”

“Hiền đệ đắc tội với ai?”

“Nữ nhi của quận bá Yên Châu.” Tô Phóng đau đớn thầm nghĩ: “Tiểu nhi chỉ là khinh bạc vài câu, nào nghĩ đã đi xuống ngục, còn bị động hình. Hiền tế, người nhất định phải cứu cứu hắn!”

Phạm Thiên tâm niệm vừa chuyển, rắc mỗi câu. “Người đem Khuynh Thành mang về Yên Châu, sau này đừng có lại đến phủ ta. Ta sẽ cứu một mạng của hắn.”

“Việc này...” Tô Phóng vốn định đem Khuynh Thành gả vào Hầu phủ, từ nay về sau có chỗ dựa vào. Lại cứu ra nhi tử, cướp lấy bảo trên mình Khuynh Quốc. Lúc này đâu chịu ứng thừa. Nhưng lại sợ Phạm Thiên vung tay không quản, chỉ phải hàm hồ gật đầu. Gượng cười cáo từ, đi chích viện cùng Lưu Thị thương nghị.

Đến khi Tô Phóng xám xịt cáo lui, Khuynh Quốc nhìn Phạm Thiên nghi vấn: “Người cho rằng hấn sẽ thủ tín?”

“Đương nhiên sẽ không.” Đáp lời là không phải Phạm Thiên, mà là Phạm Bất Mộng nhắc lên chần mền đứng dậy.

“Tại sao là người?”

26. Chương 26: Đa Tình Sẽ Khổ Vì Vô Tình

“Vì cái gì không thể là ta?” Đối mặt Phạm Thiên trợn mắt nhìn, Phạm Bất Mộng giơ lên mày kiếm, nói: “Lúc người cùng Khuynh Thành có nghĩ đến Khuynh Quốc tại trong Hà Viên là người đang ở hiểm cảnh? Ta không đến che chở nàng, còn trông cậy vào người sao?” Bất Mộng nói được xảo diệu, không đề cập tới việc của hấn, thẳng kích chỗ đau của Phạm Thiên.

Phạm Thiên bỏ ngôn từ bất lợi với mình sang một bên, mắt nheo lại. “Nhân tuyển của thúc phụ tại trong phủ ta không ít đi!”

Phạm Bất Mộng xảo trá cười, nói: “Như nhau, như nhau thôi.”

Nam nhân không hài lòng, đồng thời chuyển hướng mục quang, đưa tay kéo chần mỏng, muốn vì Khuynh Quốc đắp lên. Lòng bàn tay âm thâm dùng sức, ai cũng không muốn buông tay, làm đối phương cũng không lời lỏng. Chần mỏng nào chịu được hai người người tranh ta đoạt, không cần đến một lát, roàn roạt một tiếng rách làm hai mảnh.

“Người...”

Nam nhân nhìn thấy chần rách, trong tay tức giận càng nhiều. Không hện mà cùng ném chần gấm, quyền cước cùng hướng.

Phạm Thiên nâng chân trái, quét về phía lồng ngực Bất Mộng. Phạm Bất Mộng nghiêng người tránh né, ngồi xuống đá chân, đánh thẳng chân phải Phạm Thiên. Chân trái Phạm Thiên vừa mới thu hồi, chỉ có thể ra sức chia xuống đất, liền lùi lại mấy bước.

Khuynh Quốc cũng không ngăn cản, ngược lại dựa vào giường trúc, lấy ra điểm tâm, vừa ăn vừa ở bên cạnh xem. Đêm trước, Phạm Thiên, Bất Mộng tại chính thất nội đấu, thứ nhất là trời tối, thứ hai là trong phòng không thi triển hết thủ cước, Khuynh Quốc cũng không thấy rõ. Hiện nay chứng kiến, hai người so về võ nghệ với kiếp trước của nàng tuyệt đối không kíp. Nếu như dùng mười phần mà nói, nam nhân nhiều nhất liền chiếm một phần, chỉ có thể coi như đi đứng linh hoạt.

Khuynh Quốc thầm nghĩ, Phạm Thiên nói như thế nào cũng là tướng quân, chẳng lẽ tính là hảo thân thủ?

Bất Mộng chụp vào vai phải của đối phương, bả vai Phạm Thiên co rút lại, Phạm Bất Mộng một trào lao không. Đầu gối phải Phạm Thiên sắp kích thượng bụng dưới của hấn. Bất Mộng đang định xoay tay lại tự cứu, đột nhiên một âm sắc nhẹ nhàng khoan khoái vang lên lọt vào trong tai.

“Trở tay đâm hai mắt hấn. Hóp bụng, giẫm chân trái hấn.”

Bất Mộng theo lời mà làm, Phạm Thiên không chỉ có không có đá trúng đối phương, bị Bất Mộng đánh đến choáng váng. Nếu không phải hấn lẩn nhanh, chỉ sợ con mắt khó giữ được. Hấn nhẹ nhàng giật giạt chân trái, không khỏi quất khẩu lãnh khí, đau đến thái dương hấn đổ mồ hôi. Chính là đau xót trên người hấn nào bì kịp được thống khổ trong lòng.

Không đợi Phạm Thiên thở dốc, Phạm Bất Mộng thừa thắng xông lên, bay lên một chân, quét ngang bên gáy của đối phương.

“Khom người cúi đầu, cánh tay trái làm đao chém đầu gối trái hấn. Tay phải làm chùy, đánh bụng hấn.”

Phạm Thiên không kịp lo ngại, đã làm theo như lời nói Khuynh Quốc, chém ra hai tay.

Phạm Bất Mộng vừa né tránh một đòn đầu gối, bụng đã ăn một quyền. Hắn lui ra phía sau ba bước, xoa bụng, sắc mặt thảm đạm. Chắc hẳn nắm tay Phạm Thiên kinh lực không nhỏ. Sắc mặt vui mừng ở hai đầu lông mày cũng tiêu lại vô tung, đáy lòng hiện khổ.

Nam nhân thoảng thu liễm tức giận, song phương đều không dám mạo muội mà động.

“Thúc phụ, Khuynh Quốc là ái thê của ta, là chất tức của ngươi. Ngươi cùng nàng tư hội là ý gì?” Phạm Thiên vuốt khóe mắt tím xanh, quát hỏi.

“Ái thê?” Bất Mộng không chịu nổi chê cười, nói: “Ngươi không phải thích Khuynh Thành sao? Hồi tâm chuyển ý khi nào vậy? Khuynh Quốc năm tuổi liền cùng ta có hôn ước. Ta không trách ngươi đoạt người, ngươi ngược lại còn dám nói ta?”

Phạm Thiên không có hảo ý nhắc nhở. “Thúc phụ, đừng quên bên cạnh ngươi đã có thúc mẫu.”

“Tiểu chất yên tâm, ta sẽ không ủy khuất Khuynh Quốc.” Phạm Bất Mộng cong môi cười nói: “Thân thể của ta cùng vị trí chính thê từ mười năm trước vẫn vì nàng để trống.”

“Đáng tiếc, ngươi đã muộn một bước.” Phạm Thiên đắc ý nói: “Khuynh Quốc đã làm thê tử của người khác, hôm nay là Hầu phu phu nhân của ta.”

Phạm Bất Mộng liếc Khuynh Quốc, rừ mắt mà cười. “Nàng chưa hẳn đã nguyện giam cầm trong Hầu phủ. Ngay cả một sủng mã cũng không thể bảo hộ chu toàn, chính thất phu nhân như nàng còn không bằng một tiểu thiếp.”

Phạm Thiên giải thích. “Việc như vậy sau này sẽ không còn.”

“Có một thì có hai.” Phạm Bất Mộng phản bác nói.

Thúc cháu hai người ngôn ngữ không hợp, trong lồng ngực lửa giận dần dần phát ra. Bất Mộng định bước một bước, Phạm Thiên liền lướt thân đánh úp lại, một chưởng đánh về phía tâm khẩu của hắn.

“Nghiêng người, chân phải quét hạ bàn hắn.”

Phạm Bất Mộng chéch thân tránh đi tay Phạm Thiên, lật ngược thế cờ khiến đối phương lảo đảo. Phạm Thiên cúi đầu nghiêng tới trước, ngã xuống. Đang ổn định thân hình đứng dậy, chợt nghe được sau lưng có tiếng gió quyền cước đánh tới.

“Ngồi xuống, tay trái chống đỡ, phản chân sau đá. Tay phải nắm tay trái, một kích hướng lên.”

Phạm Bất Mộng đánh lén không thành, bước nhanh chuẩn bị lên đầu gối. Lúc đảo người hướng lưng Phạm Thiên, vừa vận cái cầm bị một quyền, đau đến làm hắn nhe răng trợn mắt.

Bất Mộng, Phạm Thiên dò xét lẫn nhau, nhìn đối phương thương thế, nhịn xuống đau đớn, lần lượt thoái lui. Hai người minh bạch, có Khuynh Quốc ở bên đánh tiếp chính là lưỡng bại câu thương.

Phạm Thiên lại chuyển nhìn qua Khuynh Quốc, thấy khuôn mặt nàng mỉm cười, dè xuống tức giận, hỏi: “Không biết phu nhân đang cười cái gì?”

Khuynh Quốc vênh lên khóe môi, nói: “Nhìn bộ dáng các ngươi làm cho ta nhớ tới một câu.”

“Câu gì?” Phạm Bất Mộng ngạc nhiên nói.

Khuynh Quốc cười nói: “Chó cắn chó, một miếng lông.”

Bọn họ là chó? Nàng có biết bọn họ vì ai mà chiến đấu không? Bất Mộng, Phạm Thiên lập tức khí khổ, hận không thể nắm hai vai Khuynh Quốc, đem nàng dao động thanh tỉnh. Nhưng nhìn qua tiểu ý kia giống như bạch hà, tức giận ghen trong nội tâm thoảng chốc phát triển mạnh mẽ.

Phạm Thiên nghiêm mặt nói: “Khuynh Quốc!”

“Sao vậy?” Khuynh Quốc câu dẫn ra đuôi mắt nhìn Phạm Thiên.

Phạm Bất Mộng ngắt lời, hỏi: “Nàng đến tột cùng thích ai?”

Nụ cười Khuynh Quốc dần dần biến mất, đồng tử co rút lại, nàng nhìn qua khuôn mặt nam nhân, chuyển ngấm lá sen bích lục trên hồ. Đột nhiên nàng xuống giường, vung lên làn váy, chỉnh lại quần áo, cất bước thẳng đến con đường nhỏ. Khuynh Quốc không quay đầu lại, chỉ là nhàn nhạt nói ra: “Đa tình sẽ khổ vì vô tình, việc này không liên quan phong nguyệt.”

Nam nhân đưa mắt nhìn Khuynh Quốc, đợi bóng lưng của nàng biến mất, quay đầu đổi mặt. Đáy mắt nhìn lẫn nhau đều là thống khổ cùng bất đắc dĩ, vừa xem liền hiểu ngay. Hay ột câu ‘Đa tình sẽ khổ vì vô tình’. Trong lòng nàng không có tình, kết quả là, lại một thân đau xót. Nàng muốn mượn những lời này nói cho bọn hắn biết đừng... có tình cảm với nàng sao?

Bọn họ sao không rõ việc tình yêu đâu thể cưỡng cầu? Đáng tiếc, nàng nói ra đã quá muộn.

27. Chương 27: Thảm Sự Trong Đêm Tại Hầu Phủ

Khuynh Quốc trở lại phòng ngủ, nghỉ ngơi một lát liền đã tới thời gian bữa tối. Nàng gấp thức ăn, yên lặng tự đánh giá.

Xem võ nghệ của Phạm Thiên, không nói chuyện võ nghệ cao cường, nhiều nhất chỉ có thể gọi là thông hiểu. Nhưng muốn nói hắn kém cũng không thể một lời như vậy. Hai người học thuật không tinh, căn cốt lại rất tốt. Lực ra quyền của thúc cháu hắn rất mạnh, đối vị trí nhanh chóng, nếu như học được tâm pháp thượng tầng, biết chút ít chiêu thức chỉ sợ có thể một địch trăm.

“Phu nhân.”

“Chuyện gì?” Khuynh Quốc ăn đồ ăn, liếc nhìn Xuân Phong.

Ánh mắt Xuân Phong nhìn cạnh cửa gỗ lim, chợt quay lại, hướng Khuynh Quốc, khom người nói: “Chủ tử đến.”

Phạm Thiên đến thăm, nàng như thế nào không biết? Chỉ là không nghĩ để ý tới thôi.

Khuynh Quốc chuyển nhìn qua cửa phòng, định nói chút lời chê cười. Nhưng nhìn nam nhân da mặt tím xanh, vành mắt đỏ tấy thâm tím, bộ dáng đỡ khóc đỡ cười đáy lòng liền thấy vui sướng. Nàng liền không nói mớ nữa, quay đầu lại không nhanh không chậm ăn cơm.

Phạm Thiên nhìn Khuynh Quốc không để ý, khổ hải bốc lên trong nội tâm. Khi hắn đi đến Cúc Hiên bôi thuốc, Bích Đào, Diệp Liên thấy, nàng nào không đau lòng? Ân cần bôi thuốc, mềm giọng an ủi.

Khuynh Quốc thì trái lại, thương thế rõ ràng bởi vì nàng mà đến, lại không được nửa câu hỏi han. Hết lần này tới lần khác hắn từ chối ăn tối với thiếp thất, vội vàng chạy đến cùng nàng. Nào biết được nương tử không đếm xỉa đến hắn. Làm tướng công như hắn cũng đủ thống khổ.

Phạm Thiên bước vào cánh cửa, chậm chậm nói: “Ta cùng nàng ăn nhé?”

Bọn nha hoàn vội vàng lấy tọa y, vì Phạm Thiên thêm vào bát đũa, bưng lên rượu ngon.

“Đây là rượu gì?” Khuynh Quốc nhìn vào bầu rượu, nhàn nhạt hỏi một câu.

Đáng thương, những lời này vốn là hỏi tỳ nữ, nhưng Phạm Thiên lại cướp lời, đáp: “Túy lê hoa, phu nhân muốn uống một chén hay không?”

Khuynh Quốc nhớ tới kiếp trước khó được nhắm nháp mỹ tửu, cười một tiếng. “Cũng tốt.”

Xuân Phong lập tức đưa lên bình rượu, Phạm Thiên xách bình, vì Khuynh Quốc rót một chén.

Khuynh Quốc nhìn qua chén rượu sứ men xanh, ngửi hương khí, cầm lên chén sứ uống một hơi cạn sạch.

“Túy lê hoa ngọt rồi sau đó nồng. Sao có thể một ngụm uống cạn?” Phạm Thiên đứng lên đoạt được chén rượu của Khuynh Quốc, nhẹ trách cứ.

Nội lực của Khuynh Quốc hôm nay dù sao cũng không thể so với trước, hướng chỉ là thân nữ nhi. Một ly túy lê hoa uống xong, hai má đã đỏ ửng. Dù là như thế, Khuynh Quốc vẫn oán hoa tửu chưa đủ hào khí

nam nhi, hồi tưởng thời gian năm đó ôm vò rượu, ngửa mặt lên trời mà uống. Trong lúc nhất thời, trong mắt màu đen nửa vui nửa đau.

Phạm Thiên quen nhìn Khuynh Quốc với thần sắc lạnh nhạt, chê cười. Giờ phút này, dung nhan lạnh lùng xinh đẹp của Khuynh Quốc bởi vì tử sắc làm dịu, dần dần càng kiều mỹ. Giữa lông mày lại có vài tia ánh khí, không khỏi làm nam nhân tim đập thình thịch.

“Xuân Phong, người đi trở về Cúc Hiên nói hôm nay ta ngủ lại tại Hà Viên.”

“Dạ.” Xuân Phong lập tức lên tiếng, ra khỏi phòng.

Phạm Thiên chờ giây lát, thấy Khuynh Quốc cũng không bác bỏ, nhin không được mừng thầm. Áo tưởng nghĩ, chẳng lẽ nàng lại cho phép hắn?

Nghĩ vậy, hắn không khỏi lòng hươu dạ vượn, hận không thể lập tức bỏ đi cơm canh, ôm nàng đi phòng ngủ luôn mới tốt.

Phạm Thiên vẻ vui mừng khó nén, Khuynh Quốc như cũ ung dung uống canh nóng, không chút nào đem nam nhân để vào trong mắt.

Đợi ăn xong nàng trở về phòng ngủ, bọn nha hoàn đốt đèn, Khuynh Quốc cầm quyển sách, lật từng tờ một xem.

Phạm Thiên không dám thúc giục, trong tay lại không có việc gì, đành bưng trà thơm, tinh tế đánh giá Khuynh Quốc. Một lát sau, hắn cảm thấy nàng cùng lúc đầu gặp mặt thật quá khác biệt.

Lông mày nhếch lên như lợi kiếm ra khỏi vỏ. Mũi như núi cao, cái miệng cử ẩu nhỏ nhắn rõ ràng. Một đôi mắt to nhìn hữu thần, như đào hoa mê người, chỗ sâu ở trong mắt đen lại như vực thẳm biển lớn, hấp nhân hồn phách.

Nam nhân thấy trong lòng chấn động. Tục ngữ nói, cùng tùy tâm sinh, dung mạo Khuynh Quốc ẩn ẩn lộ ra anh tuấn, không chỉ có thêm thần thái, càng có dấu cương nhu cùng tế mỹ. Phạm Thiên từng cười ngửa giết địch, đi qua ngang nửa Điều quốc, dạng gì nữ nhân hắn chưa từng thấy qua? Nhưng Khuynh Quốc trước mắt quả thực ngoài ý nghĩ của hắn. Nữ tử mềm mại đáng yêu, nam nhi tuấn dật đều bị nàng chiếm hết.

Hắn từng tưởng Khuynh Thành là một mỹ nhân ngàn dặm mới tìm được, lúc này mới minh bạch, mỹ nhân tuy khó được nhưng Khuynh Quốc phong tình ý vị sâu xa như vậy, thiên hạ ai có thể có?

Đồng hồ nước chỉ qua giờ Hợi, Khuynh Quốc gọi tỳ nữ múc nước sạch, lau mặt.

Phạm Thiên ở bên bên cạnh dựa theo mà đi. Đợi nha hoàn dâng trà nóng, rời khỏi cửa phòng che nội thất, hắn bước nhanh đến cạnh cửa, đóng then cài. Phạm Thiên xoay người thấy Khuynh Quốc đang thoát y nhập giường, mừng rỡ đi đến cạnh giường. Hắn đang định quỳ gối lên giường, hai cái giày bay từ màn ra, trúng đầu trúng mặt đem dục niệm của Phạm Thiên đập nát bấy.

“Người ngủ ở giường trúc.” Trong trướng truyền ra tiếng nói lạnh lùng của Khuynh Quốc.

Lời Khuynh Quốc giống như một chậu nước đá, lập tức dập tắt lửa trong lòng Phạm Thiên. Hắn tâm ngứa hồi lâu, không nghĩ đúng là tự mình đa tình.

Nam nhân ngây ngốc ôm chần bông, tức giận phi thường. Nữ nhân muốn bò lên trên giường hắn nhiều không kể xiết, lại có người không biết tốt xấu như vậy, nhiều lần không cho hắn đụng. Nữ tử khác như thế còn có thể nói trình liệt. Nhưng người nọ thì sao, hoàn toàn là chính thê của hắn.

Phạm Thiên định bỏ đi, lại sợ không vào được khuê phòng của nàng lần nữa. Chỉ phải chịu đựng tức giận, ngã đầu xuống giường ngủ. Trong phòng yên tĩnh không nói gì, đúng là lúc nên ngủ.

Tiếc rằng Phạm Thiên nhin nhin một bụng tức giận, sao ngủ được? Hắn đường đường là Hầu gia, cũng không nhân nhượng người khác, là Khuynh Quốc lần lượt phá lệ.

Phạm Thiên là người thông minh, sao không biết phân lượng trong lòng Khuynh Quốc? Có thể hắn sợ chính mình một lời thâm tình nói với nàng, kết quả là Khuynh Quốc vẫn thờ ơ.

Giờ Tý canh ba, Phạm Thiên mơ mơ màng màng đi vào giấc mộng, liền nghe được Xuân Phong tiến đến kêu cửa.

“Chuyện gì?” Phạm Thiên nhẹ giọng hỏi, sợ đánh thức Khuynh Quốc.

Xuân Phong cách cửa hồi bẩm, nói: “Chủ tử, chéch viện đã xảy ra chuyện.”

Phạm Thiên trở mình đứng dậy mặc lên quần áo, nới lỏng then cài cửa, kéo ra cửa phòng hỏi: “Chuyện gì?”

“Tô lão gia đi tiểu đêm, chết ở nhà xí.” Xuân Phong hướng bên tai Phạm Thiên bẩm báo.

Cảm giác buồn ngủ của Phạm Thiên biến mất, thần sắc xiết chặt. Hắn nhìn bóng người trên giường gỗ lim, nhỏ giọng nói: “Người canh giữ ở đây, chiếu khán phu nhân.”

Xuân Phong vừa muốn đáp ứng, Khuynh Quốc lên tiếng nói: “Đi đi, không cần hầu hạ.”

Phạm Thiên định mở lời cãi cọ, bất đắc dĩ tình thế cấp bách, chỉ đành cho Xuân Phong đi theo xuất môn, âm thầm phân phó nha hoàn mặc quần áo, đứng trong nội viện gác đêm.

Phạm Thiên vừa đi, cửa bí đạo liền lặng yên không một tiếng động mở ra, Phạm Bất Mộng theo mật thất bước hướng giường. Tìm chỗ trống, ngửa mặt lên trời mà nằm.

“Người tới bao lâu rồi?”

“Hai canh giờ.”

Khuynh Quốc nhẹ chế giễu, nói: “Nếu như Phạm Thiên không đi, chẳng lẽ người muốn tại bí đạo đứng một đêm?”

Phạm Bất Mộng khiêu mi cười nói: “Ta trải chăn bông ngủ ở bên tường, không lạnh.”

Khuynh Quốc đối với lời nói của Phạm Bất Mộng đều tin sao? Gần kề là hôn ước lúc niên thiếu, đêm lạnh nằm ở bí đạo âm lãnh làm thủ vệ? Nếu nàng tin, chẳng lẽ một kiếp trước sống vô dụng rồi? Khuynh Quốc biết rõ, Phạm Bất Mộng nói mười câu có chín câu là giả, cho nên cũng không truy vấn.

Phạm Bất Mộng kéo qua chăn gấm đắp lên, thấp giọng nói: “Đầu tiên là Đông Tuyết, sau là Tô Phóng, Hầu phủ này khắp nơi đều là sát khí. Ta biết rõ nàng không tin ta.” Bất Mộng tự giấu buồng tiếng thở dài, móc ra chủy thủ trong ngực, đặt ở bên gối Khuynh Quốc.

“Mang theo phòng thân.”

“Người đang ở trong bí đạo, đối với sự việc bên ngoài lại nhất thanh nhị sở.” Khuynh Quốc thử hỏi.

“Bí đạo này chuyên vì tị nạn mà thiết kế, gian ngoài động tĩnh tự nhiên là rõ như lòng bàn tay.” Phạm Bất Mộng sát vào lỗ tai Khuynh Quốc, nói: “Nàng đối với cái chết của Tô Phóng cũng không thương tâm?”

Khóe mắt Khuynh Quốc nhìn Bất Mộng, ngạc nhiên nói: “Người cảm thấy hắn coi ta là nữ nhi sao?”

Phạm Bất Mộng bị một câu vạch trần, sau nửa ngày nói: “Hắn vừa chết, việc của Khuynh Thành chỉ sợ không thể thuận lợi.”

Khuynh Quốc nhẹ giọng cười nói: “Đây không phải là mong muốn trong lòng người sao?”

Hắn xác thực mong Phạm Thiên bị Khuynh Thành dây dưa, trợ giúp hắn thắng được tâm hồn thiếu nữ của Khuynh Quốc. Gò má Bất Mộng nóng lên, may mắn đêm tối che đầy mục quang cả hai.

“Theo ý kiến của nàng, Tô Phóng tại sao phải chết?”

Khuynh Quốc nhìn đỉnh màn đen kịt, lạnh lùng đáp: “Thúc phụ, Khuynh Quốc không phải bộ khoái. Ta còn muốn hỏi người, mười năm trước Phạm gia xảy ra chuyện gì? Vì sao Hầu gia phu nhân cùng Lan đi chết thảm ở Hà Viên? Người đưa ta đi mười năm không để ý, sai người âm thầm giám thị. Vốn người đã đối với ta vô ý, vì cái gì sau Trà Hoa hồ không tránh tục lệ, cùng tiểu Hầu gia tranh đoạt ta?”

“Ta...”

“Người đừng nói thích ta.” Khuynh Quốc ngăn trở Bất Mộng, hờ hững thừa nhận. “Ta tự biết mình không phải giai lệ, càng không có nữ nhi kiêu tư khiến người khuynh tâm. Ngày nay, người ta bắt quá gấp lại mấy lần liền dẫn tới người cùng chết nhai vung tay? Trong đó chắc chắn duyên có. Có lẽ trên người của ta cất giấu thứ gì đó mà các người muốn?”

Phạm Bất Mộng trầm mặc giây lát, cánh tay trái thăm dò vào chần bông Khuynh Quốc, ôm cổ nàng hừ cười. “Khuynh Quốc, nàng thật sự là bảo bối! Có một số việc ta sẽ chậm rãi nói cho nàng biết.” Bất Mộng xoay người đặt Khuynh Quốc phía trên, thân đối thân, nghiêm mặt nói: “Nhưng nàng không có đáp ứng gả ta trước, đáp án trên người của nàng ta sẽ không nói.”

Gả cho hắn? Hôm qua không phải chỉ nói cùng hắn đi sao? Trở mặt thật nhanh! Khuynh Quốc đang nhủ mảy suy nghĩ, nghe được trong nội viện tiếng bước chân nha hoàn vừa loạn, dần dần đi xa. Nàng cảnh giác run lên, lập tức quơ lấy chủy thủ bên gối, kéo Phạm Bất Mộng lăn xuống giường.

Vừa dứt, liền mất thấy hai bóng đen dài nhỏ phá cửa sổ mà vào, thẳng nhảy lên chỗ trước một khắc Khuynh Quốc còn nằm.

“Đừng nhúc nhích.”

Khuynh Quốc nhấc lên chần bông, ném ra trước đỡ. Phạm Bất Mộng nghe được hai tiếng đánh nhẹ vang lên. Khuynh Quốc roẹt một tiếng rút đao ra, điểm chân nhảy lên bàn tròn. Ánh trăng theo giấy cửa sổ rách nát xuyên vào, vừa vẩy chiếu lên mặt Khuynh Quốc, con người đen nhánh kia chẳng biết từ lúc nào lại chuyển thành màu huyết hồng.

Phạm Bất Mộng nhìn ở phía dưới, lại ngây dại.

Bóng đen nghe tiếng động, mạnh nhảy lên hướng Khuynh Quốc.

Trước mắt Phạm Bất Mộng ánh đao lóe lên, vừa nghe tiếng tí tách, trong phòng đã xuất hiện mùi máu tươi.

“Người đi mau.” Khuynh Quốc cho đao vào vỏ, hướng Phạm Bất Mộng quát khê.

“Ta sao yên tâm để nàng một mình lúc này?”

Khuynh Quốc thúc giục: “Có người đến đây, ta không muốn mang danh dâm phụ trên lưng.”

Phạm Bất Mộng nghĩ lại, tại trong bí đạo vẫn có thể nghe rõ, nhỏ giọng dặn dò Khuynh Quốc cẩn thận, tiến vào mật thất.

Rầm!

Cửa gỗ lim bị một chân đá văng ra, Khuynh Quốc vừa cảm giác một tia gió lạnh từ phòng ngoài mà vào, cả thân thể đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Nàng không sao chứ?” Phạm Thiên vuốt tóc Khuynh Quốc, kinh hãi hỏi thăm.

Khuynh Quốc thoáng đẩy ra cánh tay Phạm Thiên, nhìn qua thần sắc bối rối của nam nhân, ôn nhu nói: “Không có việc gì.”

Nha hoàn mang theo đèn lồng đi vào đốt đèn, Phạm Thiên nhìn vết máu trên đất cùng bốn đoạn thân rắn xấu xí, lòng tràn đầy sợ hãi. Hắn gọi Xuân Phong qua chất vấn: “Không phải ta bảo người canh giữ ở ngoài cửa tiểu viện sao? Sao còn có thể xảy ra sự tình này?”

Xuân Phong quỳ hai đầu gối xuống đất, nói: “Nô tỳ vốn là canh giữ ở bên cửa, ai ngờ nha đầu dò xét bên rừng đột nhiên gọi cứu mạng, liền vội vàng tiến đến... Xuân Phong biết tội, thỉnh Hầu gia trách phạt.”

“Nha đầu bên rừng kia đâu?”

“Chết ở con đường nhỏ.”

Phạm Thiên ánh mắt hiện lên tinh quang. “Chết như thế nào?”

“Bị cắn nát cổ mà chết.” Xuân Phong hồi bẩm.

Phạm Thiên hừ một tiếng, nói: “Xuống dưới, tự đánh hai mươi roi theo gia pháp.”

“Dạ.”

Đến khi Xuân Phong dập đầu đầu lui ra, Phạm Thiên khom người ôm ngang nâng Khuynh Quốc, bước ra khỏi phòng ngủ, phân phó tỳ nữ quét dọn phòng.

Phạm Thiên ôm Khuynh Quốc nhập chéch thất, để nàng lên giường, thay nàng phủ thêm chăn gấm. “Đừng sợ, ta giúp nàng.”

Khuynh Quốc nghi ngờ nói: “Người sao lại trở về?”

“Nguyên nhân chết của Tô Phóng cùng Đông Tuyết giống nhau, ta sợ có người giường đông kích tây, muốn dẫn ta rời đi, đối với nàng hạ độc thủ.” Phạm Thiên nắm tay Khuynh Quốc trả lời.

Khuynh Quốc yên lặng.

Phạm Thiên nhìn dung nhan tuần lệ của Khuynh Quốc, ôn nhu an ủi. “Nhanh ngủ đi, canh năm rồi.”

Nam nhân không muốn buông ra tay Khuynh Quốc, thổi tắt ngọn nến, lặng lẽ tại giường trúc nằm xuống. Khuynh Quốc nghe ngoài cửa sổ âm thanh cành cây trong gió kêu sần sật, mang theo đầy ngập nghi tư dần dần chìm vào giấc mộng.

28. Chương 28: Giác Mơ Nga Hoàng, Nữ Anh Thành Sự Thật

Ngày hôm sau khi Khuynh Quốc tỉnh giấc đã là giờ Tỵ canh ba.

Nàng cảm thấy toàn thân lười biếng, khung xương mỏi nhừ. Vặn vẹo người một chút, nàng nhắc chân đứng dậy, chỉ cảm thấy hạ bộ mát lạnh, cúi đầu xem, không ngờ ở dưới lại lộ ra chút giọt máu hồng.

Kinh nguyệt? Tâm niệm Khuynh Quốc trầm xuống, giữa một thoáng không biết làm như thế nào cho phải. Nàng nhập hôn đến nay đã hơn ba tháng, cũng không đến mức thấy đỏ mặt. Nàng tuy biết mình đã đầu nhập thân nữ nhi, nhưng nội tình thì vẫn coi mình là nhất phái nam tử.

Nhưng giờ phút này, nàng lại không thể không nhận thức việc mình đã thành nữ nhân. Khuynh Quốc cời tiểu khố, nằm vào chăn, gọi nha hoàn đi vào. Nàng đem tiểu khố giao cho tỳ nữ, phân phó đưa lên vật cần thiết khi nhập nguyệt. Nàng không giống như tiểu nữ tử, đối với nguyệt triều có tâm lý ngượng ngùng.

Khi Phạm Thiên nghe thấy nàng không khỏe, tiến đến hỏi han. Nàng nói thẳng, làm nam nhân mặt đỏ tới mang tai.

Phạm Thiên trầm nghĩ, sao nàng ngay cả chuyện của nữ nhi cũng không biết được? Tâm niệm vừa chuyển, nghĩ đến mẫu thân Khuynh Quốc mất sớm, người Tô gia lại không thân thiết. Khuynh Quốc từ nhỏ chịu khổ, không biết việc này cũng khó trách. Những ngày này, cách đối nhân xử thế của Khuynh Quốc hơn xa hần, hần cũng đã quên đối phương chỉ là cô nương mười năm tuổi.

Phạm Thiên ngồi bên giường, nắm tay Khuynh Quốc, nhỏ giọng đáp: “Nàng lần này sợ là lần đầu có kinh. Sau này mỗi tháng đều có vài ngày như vậy. Như thế nào? Không thoải mái sao?” Nam nhân kéo qua tay trái Khuynh Quốc, kiểm tra mạch đập của nàng.

Phạm Thiên chẩn đoán bệnh một lát, vuốt lòng bàn tay Khuynh Quốc, nói: “Có chút khí hư, không có việc gì. Ta bảo người hầm gà đen nhân sâm cho nàng, làm canh táo tàu đậu đỏ, ăn nhiều một chút.”

Khuynh Quốc gật đầu, mắt nhìn nam nhân, nói: “Ta muốn uống trà.”

Phạm Thiên mệnh Thu Sương rót nước, đến khi tiếp nhận chén sứ, nhíu mày quát: “Tại sao là trà lạnh?” Nam nhân nhìn quanh tỳ nữ trong phòng, nổi giận quát. “Các người nghe đây, chăm sóc phu nhân cho cẩn thận. Còn lần nữa đưa lên trà như vậy, đừng trách ta dùng gia pháp!”

“Nô tỳ không dám.” Bọn nha hoàn quỳ xuống đất dập đầu.

Phạm Thiên không kiên nhẫn phân phó Thu Sương. “Còn không mau đi bưng canh nóng đến!”

“Dạ.” Thu Sương đáp ứng đi ra khỏi phòng.

Phạm Thiên vẫy lui nha hoàn, nhìn lại Khuynh Quốc dận dò. “Mấy ngày này nàng không thể uống trà lạnh. Điểm tâm cũng cần ăn nóng.”

Khuynh Quốc mặt mày u sầu, nói: “Có thể đi lại không?”

Phạm Thiên vuốt ve tóc Khuynh Quốc, cười nói: “Đi lại nhẹ nhàng thì không sao. Nhớ là không được chạy nhảy.”

Nếu gặp lại việc đêm qua, nàng nên làm gì bây giờ? Khuynh Quốc suy nghĩ, mở miệng hỏi: “Chuyện hôm qua đã báo quan chưa?”

“Chưa.”

Khuynh Quốc nghi hoặc hỏi: “Người Tô gia không đòi đi?”

Thần sắc Phạm Thiên trầm xuống, thở dài: “Các nàng nói có thể không lên công đường, lén chấm dứt. Chỉ cần...”

Khuynh Quốc tiếp lời. “Chỉ cần người bỏ ta, cưới Khuynh Thành, lại cứu ra ái tử của Lưu Thị?”

Phạm Thiên đáp: “Không sai.”

Khuynh Quốc nhướn mày suy đoán. “Bà ta nhất định nói Tô Phóng là do ta giết. Người nếu không cưới Khuynh Thành liền cáo ta tử tội.”

“Ta thật lòng nghi ngờ nàng có phải ở một bên nghe lén hay không.” Phạm Thiên lắc đầu cười khổ.

Khuynh Quốc đẩy tay Phạm Thiên ra, nhìn hẩn cười nói: “Hầu gia, không bằng ngài cưới Khuynh Thành cho thỏa mãn tâm nguyện đi.”

Phạm Thiên hừ lạnh nói: “Sau đó thả nàng?”

Khuynh Quốc cười mà không nói.

“Đã xong, việc này không đề cập tới nữa.” Phạm Thiên nhìn Khuynh Quốc, trong ánh mắt nhu hòa pha kiên nghị. “Ta sẽ không để người khác làm thương tổn nàng.”

Khuynh Quốc rũ mắt cười nhạt, lại là lý luận suông, nói không bằng làm!

Thu Sương bưng chè đậu đỏ vào cửa, hai tay đưa hương Phạm Thiên, bẩm: “Chủ tử. Phu nhân Cảnh quốc công Vương thị thỉnh phu nhân qua phủ nói chuyện.”

Khuynh Quốc định tiếp nhận chè đậu đỏ, Phạm Thiên đẩy ra tay của nàng, mức nước chè hương môi của nàng. Khuynh Quốc không tiện tranh chấp, đành phải uống một thìa.

Phạm Thiên mừng rỡ, vô tình hỏi: “Thỉnh phu nhân đi quý phủ? Có chuyện gì?”

Thu Sương phúc thân nói: “Nói là muốn cho tiểu thư Nguyệt Lung cùng phu nhân ở chung nhiều hơn để tránh không hòa hợp.”

“Nói lại với bá mẫu. Nói phu nhân thân thể không khỏe, không thể xuất phủ.” Phạm Thiên phân phó nói.

“Dạ, chủ tử.”

Khuynh Quốc đưa mắt nhìn Thu Sương lĩnh mệnh mà đi, mĩa mai nói: “Muội muội, bá mẫu của người có thành kiến rất sâu đối với ta.”

“Ngũ tiên kia của nàng muốn lấy nửa cái mạng của Nguyệt Lung.” Phạm Thiên đưa lên thìa chè đậu đỏ, nhắc nhở.

“Vậy ư?” Khuynh Quốc hất hàm lên, nhìn thẳng vào Phạm Thiên nói: “Hầu gia vì muội muội bất bình, nếu không ngại cứ trả lại Khuynh Quốc ngũ tiên.”

Phạm Thiên nhìn Khuynh Quốc, thật sâu thở dài. “Nguyệt Lung làm việc hấp tấp, lần này là nên giáo huấn muội ấy. Hơn nữa, sao vì phu cam lòng phạt nàng?”

Khuynh Quốc liếm hạ mí mắt, đẩy mắt hiện lên vẻ khinh thường. Lời ngon tiếng ngọt của nam nhân nàng nghe qua quá nhiều. Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, như thế cho là thật càng thêm buồn cười.

Khuynh Quốc nâng khoe môi, không nghĩ tại đây vòng vo, hỏi: “Đối với mấy án mạng này, ngươi thấy thế nào?”

Phạm Thiên thấy Khuynh Quốc không chút nào để tâm lời mình vừa nói, trong lòng xẹt qua một tia không vui. Hắn âm thầm tự giễu, sao lại thích nữ nhân đối với chính mình vô ý. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng hắn không muốn hướng Khuynh Quốc tức giận, hảo sinh đáp lời. “Sát thủ có lẽ là hướng nàng mà đến.”

“Sát thủ vì ta mà đến không giả, nhưng hắn có mục đích gì thì nên hỏi Hầu gia.” Khuynh Quốc uống chè xong, dựa vào đầu giường liếc nhìn Phạm Thiên, nói.

Phạm Thiên kinh ngạc nói: “Hỏi ta, sao ta biết được?”

Khuynh Quốc đắp chăn gấm, chậm rãi mà nói. “Hầu gia, người sáng mắt không nói tiếng lóng. Hầu phủ không thể so với Tô gia, khắp nơi thủ vệ sâm nghiêm. Nếu như có người sớm nghĩ giết ta, cần gì đợi khi ta đến Tĩnh Châu. Huống hồ hung thủ dùng cái chết của Tô Phóng dẫn ngươi rời đi, chạy đến lấy tính mạng của ta. Bởi vậy, hắn không chỉ biết rõ chỗ Tô gia nghỉ chân, càng biết rõ tiểu lộ trong phủ. Chỉ sợ, người này ở gần chỗ ngươi ta.”

Phạm Thiên nghi hoặc nói: “Mặc dù như nàng nói, nhưng sao ta biết rõ đối phương là ai được?”

“Hầu gia, nguyên nhân chết của hai người Tô Phóng, ngươi hiểu rõ sao?” Khuynh Quốc hỏi lại.

Phạm Thiên xem xét hai mắt Khuynh Quốc, nói: “Rắn cắn mất mạng.”

Khuynh Quốc nhướn mày dò xét Phạm Thiên. “Chắc hẳn là Hầu gia chứng kiến xác rắn trong phòng ta mới kết luận?”

Phạm Thiên mím môi.

“Khám nghiệm tử thi có phá bụng hay không?”

Con mắt Phạm Thiên hơi đổi, trả lời: “Thương tại cổ, vì sao phá bụng?”

“Hầu gia có nhớ Đông Tuyết chết như thế nào không?” Khuynh Quốc nhìn Phạm Thiên hỏi.

“Bụng phá tràn chảy, da thịt mất hết.”

Khuynh Quốc vạch điểm đáng ngờ. “Giết người dắc thủ xong vì sao hắn không đi mà đem thi thể Đông Tuyết làm cho vô cùng thê thảm? Những thủ pháp này khả năng chính là che giấu.”

“Che giấu?” Phạm Thiên trầm ngâm nói: “Nàng nói, đây là thủ đoạn mê hoặc lòng người?”

Khuynh Quốc giải thích: “Lũ rắn đêm qua kịch độc tính mãnh, chỉ sợ là lợi khí được người thuần dưỡng để giết người. Sau khi cắn mở yết hầu, rắn theo miệng vết thương chui vào bụng người ăn huyết nhục. Hung thủ sợ khám nghiệm tử thi lộ ra chân tướng liền mở bụng lấy rắn ra mang đi.” Khuynh Quốc dừng lại, hướng Phạm Thiên nói: “Nhưng mổ bụng quá mức bất thường, tim phổi Đông Tuyết lại bị rắn ăn mất, dù cho ai cũng sẽ sinh lòng nghi ngờ với tình trạng khác thường trong bụng. Cho nên, hắn cắt thịt cạo da.”

“Như vậy, trong cơ thể Tô Phóng cùng tỳ nữ kia...” Da đầu Phạm Thiên run lên.

Khuynh Quốc nói: “Hiển nhiên, đối phương muốn mạng của ta cũng không phải là nhất thời. Người đến nếu không phải tiêu tai sát thủ cùng người lấy tiền, chính là vì ta mà khổ luyện sát chiêu hung tã. Nếu chỉ đơn giản vì một Khuynh Quốc, hắn không khổ quá để mất đến ta.”

Phạm Thiên nói nhỏ: “Ý của nàng là, hắn biết rõ đáp án liên quan sau lưng nàng? Hoặc là bài thơ ‘Khuynh Quốc bi’ kia? Hắn muốn giết người diệt khẩu?”

“Hầu gia, việc Hà Viên ngươi tra xét nhiều năm lại không có một điểm đầu mối nào sao?”

Phạm Thiên yên lặng lắc đầu, nói: “Gia mẫu xưa nay hiền lành, không có khả năng cùng người kết thù.”

“Hầu gia, Khuynh Quốc nếu như đã liên lụy trong đó, tự nhiên không muốn bị chết không minh bạch. Ta muốn hỏi người vài câu.”

Phạm Thiên nhìn vào con người đen linh động của Khuynh Quốc, gật đầu nói: “Nàng hỏi đi.”

“Phạm gia ngoại trừ bá phụ, lão Hầu gia đã qua đời, Phạm Bất Mộng, còn có chí thân nào không?”

“Phía dưới Bá phụ có một cô cô. Là sủng phi hiện nay của bệ hạ, cô cô có một đứa con, là biểu huynh của ta.” Phạm Thiên chắc lưỡi than nhẹ. “Khi ta còn bé, cô cô mỗi ba năm đều trở lại trạch vấn an, từ khi gia gia mất liền chưa từng quay lại.”

Đế vương sủng phi sao có thể đơn giản hỏi phủ thăm người thân? Không nói việc Hoàng Thành cùng Tĩnh Châu cách xa nhau ngàn dặm. Khuynh Quốc ngưng mi trầm nghĩ, ngoài miệng hỏi: “Hầu gia phu nhân là người phương nào?”

Phạm Thiên suy nghĩ, nói: “Mẫu thân ta sinh ở thư hương môn đệ, từ nhỏ cùng phụ thân đính hôn, đáng tiếc lúc gả đến Phạm gia, gia đạo đã xuống dốc.”

Khuynh Quốc đang định hỏi, Thu Sương từ bên ngoài cánh cửa phúc thân bấm báo. “Chủ tử. Lưu Thị phu nhân, Khuynh Thành tiểu thư cầu kiến.”

“Việc này...” Phạm Thiên do dự nhìn về phía Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc đáp ứng nói: “Để hai người vào.”

“Phu nhân, thân thể nàng không khỏe. Hay là để vi phu ra ngoài xem các nàng?”

Khuynh Quốc đối với lời nói quan tâm của Phạm Thiên không động tâm chút nào, khéo mắt liếc hần nói: “Hầu gia có lời gì không tiện nói cùng Khuynh Quốc nghe sao?”

Hần vốn là hảo ý, nào biết ngược lại bị Khuynh Quốc nói móc. Phạm Thiên sợ Khuynh Quốc nghi ngờ, không nhiều lời nữa, tư lự cúi đầu khổ thân.

“Khuynh Quốc, người trả lại mạng lão gia cho ta!” Lưu Thị người chưa tới tiếng đã tới trước.

“Nương, người đừng như vậy.”

Khuynh Thành cùng Lưu Thị do dự bước vào phòng ngủ, gặp Phạm Thiên ôm Khuynh Quốc, sắc mặt hai người đột nhiên chuyển thành tái nhợt.

Ánh mắt Khuynh Thành ủy khuất sâu kín nhìn Phạm Thiên, buồn bã nói: “Nương nói lời dễ nghe đi!”

Lưu Thị khóc tang nói: “Còn có cái gì dễ nói?” Trung niên để tang chồng, nhi tử lại gặp tai ương lao ngục, dung nhan Lưu Thị rất có tư sắc thoáng cái già đi mười tuổi.

Khuynh Thành đẩy Lưu Thị nhập tọa, khuyên giải nói: “Phụ thân chết cùng tỷ tỷ không quan hệ.”

“Không quan hệ?” Nếu như không phải Khuynh Thành dè xuống, Lưu Thị cơ hồ muốn nhảy dựng lên phóng tới Khuynh Quốc khóc lóc om sòm. “Nếu không phải Khuynh Quốc dùng thủ đoạn, người đã sớm là phu nhân Hầu gia! Nó cũng không nghĩ là ai cho nó phần cơm ăn, nuôi lớn nó. Nếu không phải tại nó chúng ta sẽ đến Tĩnh Châu sao? Không đến Tĩnh Châu, phụ thân người sẽ chết sao? Phụ thân người tới nơi này cùng nó nói chuyện mấy câu, đem xuống liền chết thảm, như thế nào cũng cùng nó thoát không khỏi liên quan!”

“Nương, đừng nói nữa. Cho dù Khuynh Thành mệnh khổ.” Khuynh Thành phục tại đầu vai Lưu Thị, nhẹ nhàng nhún thân hình, nũng nịu khóc nỉ non.

Lưu Thị vỗ sống lưng Khuynh Thành, trợn mắt nói: “Không được! Ta muốn lấy lại công đạo cho người!” Lưu Thị nhìn chằm chằm Khuynh Quốc, quát hỏi: “Nghe nói người không cho Phạm Thiên cưới Khuynh Thành? Người dựa vào cái gì?”

Khuynh Quốc không muốn cùng Lưu Thị lằng nhằng, nghiêng mục ý bảo Phạm Thiên giải quyết.

Phạm Thiên chống đẩy không được, cười khổ ngênh tiếp Lưu Thị tức giận. “Khuynh Quốc cũng không có ý đó, là ta không nghĩ cưới Khuynh Thành.”

Khuynh Thành nghe tin dữ bất ngờ, mạnh nâng lên mặt mày, chuyển nhìn Phạm Thiên truy vấn: “Vì cái gì? Vì cái gì không cưới ta? Ta không bằng Khuynh Quốc chỗ nào? Chàng rõ ràng là thích ta mà?”

Phạm Thiên nhìn Khuynh Thành rơi lệ đầy mặt, có chỗ không đành lòng, hai mắt bộc lộ ý thương cảm. “Khuynh Thành, cuộc đời này là ta thiếu nàng. Kiếp sau, ta nhất định cưới nàng làm thê tử.”

“Không.” Khuynh Thành lắc đầu, rối loạn như tơ vò. “Ta không cần thế, ta chỉ muốn kiếp này! Phạm Lang, ta không cầu làm thê tử, chẳng lẽ một vị trí thiếp thất cũng không thể cho ta sao?”

Khuynh Quốc âm thầm cười lạnh, Phạm Thiên không cưới Khuynh Thành kỳ thật vì muốn tốt cho cô ta. Giờ phút này Hầu phủ nào có thể coi là thái bình? Có thể ở trước mặt cô ta hằn lại không thể nói rõ. Ngược lại khổ tiểu Hầu gia, bị ngộ nhận làm đàn ông phụ lòng.

Phạm Thiên nhẫn tâm không nhìn Khuynh Thành, hướng Lưu Thị nói: “Ta sẽ cứu ra lệnh lang, cho nhạc mẫu một số ngân lượng. Ngày mai, nhạc mẫu mang theo Khuynh Thành cùng quan tài Tô lão gia trở lại Yên Châu đi.”

“Không! Ta không đi.” Không đợi Lưu Thị trả lời, Khuynh Thành nghiêm nghị phủ quyết, mục quang nhìn qua Phạm Thiên khẩn cầu. “Vì cứu đệ đệ, tổ trạch ở Yên Châu đều đổi thành ngân lượng, sai người đi lại chuẩn bị. Phạm Lang, ta hôm nay không còn chỗ có thể dựa vào, chỉ có thể dựa vào chàng. Cầu xin chàng đừng đuổi ta đi.”

Phạm Bất Mộng cho Tô Phóng vạn lượng vàng, trong vòng mười năm đã tiêu xài tàn tận? Khuynh Quốc không khỏi thán Tô gia xa hoa lãng phí.

Đang chê cười, đối diện thần sắc Phạm Thiên do dự bất định, Khuynh Quốc nheo mắt cười hỏi: “Khuynh Thành, người còn nhận thức tỷ tỷ ta đây sao?”

Khuynh Thành vừa nghe có chuyển cơ, lập tức phúc thân uyển chuyển nói: “Ta đương nhiên nhận thức tỷ là tỷ tỷ. Thường ngày đều là muội muội không tốt, thỉnh tỷ tỷ đại nhân đại lượng không cần phải so đo. Ta thề với trời, không cùng tỷ tỷ tranh chấp.”

“Nữ nhi, cần gì phải cầu nó?” Lưu Thị nâng dậy Khuynh Thành, gầm lên: “Nếu nó đuổi chúng ta đi. Ta liền đi nha môn đánh trống kêu oan, cáo trạng nó đoạt tướng công của người, giết chết thân phụ! Xem nó còn có mặt sống trên đời hay không!”

“Nương! Ngày thường là chúng ta bạc đãi tỷ tỷ, hôm nay nếu tỷ không chê, người cũng đừng có nhiều lời.” Khuynh Thành dong đưa cánh tay Lưu Thị, lén nháy mắt.

Trải qua việc ngày hôm trước bị đánh, nàng cùng Khuynh Quốc xem như nước lửa. Nàng hôm nay dùng thái độ yếu thế buồn bã, không nghĩ Khuynh Quốc thật sự mắc câu. Không cần biết dụng ý đối phương như thế nào, đây là cơ hội cuối cùng để nàng trào nhập Hầu phủ, có thể nào bỏ qua?

Còn nữa, Khuynh Quốc đoạt Phạm Lang, giết phụ thân, đó đều là chuyện không thấy, có thể cáo tội gì? Cuối cùng chỉ sợ biết khiến cho thể diện của mình mất hết. Cha là phong lưu nhà sĩ, không biết cúi gào quý. Nương là quan gia tiểu thư, xa xỉ thành thói quen. Tiểu đệ lại yêu cờ bạc, đem Tô phủ thua thành cái thùng rỗng. Nếu không phải không có hậu thuẫn, nàng hôm nay sao phải xem sắc mặt Khuynh Quốc?

Khuynh Thành nắm chặt tay, trong mắt tràn qua vẻ tàn khốc. Thầm nghĩ trong lòng, một ngày nào đó nàng muốn đem Khuynh Quốc dẫm nát dưới lòng bàn chân!

Khuynh Thành khẽ động khóe miệng sừng đỏ, mềm mại nói: “Cám ơn tỷ tỷ, sau này muội muội mặc cho tỷ phân phó.”

“Được. Ta thay phụ quân tác chủ, sáng mai người liền chuyển vào Mai Trai đi?” Khuynh Quốc đảo qua nhan sắc đặc ý của Khuynh Thành, cười thầm cô ta chui đầu vào lưới.

Khuynh Quốc chuyển hướng ánh mắt phức tạp của Phạm Thiên, nói: “Ta biết rõ phụ quân đối muội muội tình hữu độc chung. Tô phủ đã gặp khó, vì tình cảm bấy lâu ngài cũng nên thu dụng muội muội. Lại tìm khối mộ cho phụ thân nhập thổ vi an.”

“Tỷ tỷ nói đúng.” Khuynh Thành diu lên Lưu Thị cáo từ.

“Làm sao người...” Lưu Thị đâu chịu bỏ qua, định dây dưa.

Khuynh Thành tại bên tai mẫu thân nhỏ giọng nói: “Còn nhiều thời gian.”

Phạm Thiên chờ đến khi Khuynh Thành biến mất khỏi tầm mắt, quay đầu chất vấn Khuynh Quốc. “Vì sao nàng đem nàng ấy lưu lại?”

Khuynh Quốc nhún mày, ánh mắt đậm mạc nhìn về Phạm Thiên. “Ta chỉ là không nguyện làm ác nhân. Người đuổi các nàng đi, thù này tất nhiên tính tại trên đầu ta.” Khuynh Quốc mắt lạnh lẽo, lại cười nói: “Nếu người lo lắng có thể cùng Khuynh Thành hàng đêm, không cần bận khoăn ta.”

“Nàng...” Phạm Thiên nhìn thấy nữ nhân đối với chính mình thờ ơ, tức giận không chịu nổi. “Chẳng lẽ nàng cho rằng ta không lo lắng cho nàng sao?”

“Hầu gia cứ yên tâm đi, thiếu người, Phạm Bất Mộng sẽ đến.” Khuynh Quốc bấm báo chi tiết.

Phạm Thiên trừng mắt, da mặt tức giận đến phát tím, nổi giận nói: “Nàng cùng với hần một chỗ? Mơ tưởng!”

Khuynh Quốc nhún nhún vai, không quan tâm nội tâm Phạm Thiên dày vò, ngáp một cái nói: “Hầu gia, Khuynh Quốc mệt mỏi.”

Nàng hướng Phạm Thiên làm ánh mắt xin cứ tự nhiên. Đồng tử Phạm Thiên co rút lại, nắm tay nắm chặt buông ra mấy lần, dừng ở Khuynh Quốc ngửa mặt lên trời thở dài.

Sau nửa ngày, hần khom người đứng dậy, vì Khuynh Quốc chen lại chắn bông, đè thấp tiếng, ôn nhu nói: “Ngủ ngon, ta ngồi giường trúc bên cạnh cùng nàng.”

“Không phiền toái?” Khuynh Quốc lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhún mày nói.

Phạm Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không phiền toái.”

Dứt lời, hần nắm chặt tay, xoay người bước hướng giường, xông ngoài cửa quét lạnh. “Người đâu, đem công văn trong thư phòng ta lấy ra.”

Khuynh Quốc đem đầu vùi vào chăn gấm, khoe môi khê nhếch, đáy lòng một mảnh lãnh trào.

29. Chương 29: Người Lừa Ta Gạt Thành Tang Hoàng Tuyền

Quan tài Tô Phóng đặt ở chéch viện, do Khuynh Thành tế bái ba ngày, đưa đi hạ táng. Tô gia suy bại, hôm nay một người lại vừa chết tha hương, chỉ còn lại hai người Lưu Thị chịu tang.

Phạm Thiên là Hầu gia, người chết lại là nhạc phụ trên danh nghĩa, không thiếu được kính một nén nhang. Ngược lại Khuynh Quốc đối với việc này đậm mạc đến cực điểm, đừng nói thượng hương dập đầu, mặc dù Lưu Thị gọi người đến thúc ép cũng bị nàng lấy lý do thân thể không khỏe chối đi.

Phạm Thiên ở cùng với Khuynh Quốc mấy ngày liền, trong mắt hần đối phương giống như một điều bí ẩn. Lúc mới quen ở Yên Châu thẹn thùng, ngày đó gả vào Hầu phủ kinh hi, lúc biết được hần thích Khuynh Thành oán hận, sau khi tỉnh dậy lần nữa giáo hoạt, lạnh lùng đã hình thành thì không thay đổi, thủ đoạn ăn miếng trả miếng, còn có mục quang như thể nhìn thấu hết thảy kia. Muốn nói nàng là nguyên lai Khuynh Quốc, làm người khó có thể tin tưởng, nhưng lại không thể không tin. Thử hỏi trên đời sao có người giống nhau như thế?

“Đang xem gì vậy?” Phạm Thiên phê xong công văn, nghe Thu Sương khai báo chuyện vụ trong phủ, nhỏ giọng đi về hướng giường gỗ lim, túm lấy quyển sách trong lòng bàn tay Khuynh Quốc. Nhìn xong, hần không khỏi ngạc nhiên nói: “Đây không phải quân sách của ta sao?”

“Sao thế? Cuốn sách này ta không được xem?” Khuynh Quốc nghiêng người dựa vào gối, nhún mày nói.

Phạm Thiên vội vàng đem sách trả cho Khuynh Quốc, ngồi xuống sát nàng, cùng cười nói: “Đâu có. Trong Hầu phủ của ta có cái gì không thể cho phu nhân xem chứ?” Chỉ là hần không ngờ tới, câu chữ buồn tẻ như thế, Khuynh Quốc lại đọc rất chăm chú.

Khuynh Quốc mấy ngày nguyệt triều nằm trên giường, cũng là dễ dàng cho tập nội công. Nhưng Phạm Thiên ở bên lại thật không ổn. Nàng mở sách ra, mắt liếc nam nhân nhàn nhạt nói: “Hầu gia, Khuynh Thành mấy ngày gần đây có恙, người không ngại đi thăm nàng nhiều một chút.”

“Ta đi rồi, sát thủ đến thì sao? Nàng bảo ta yên tâm như thế nào được?” Phạm Thiên thật sâu nhìn Khuynh Quốc, rừ xuống mí mắt thở dài.

Khuynh Quốc hừ lạnh, cười nói: “Hầu gia chẳng lẽ không muốn sớm phá mê án này? Dẫn xà xuất động cũng là một kế.”

Phạm Thiên nhũu mày trầm ngâm. “Đối với ta mà nói, tính mạng của nàng so với mê án quan trọng hơn nhiều.”

“Hầu gia, ước nguyện ban đầu của người khi cưới ta là vì gì? Vì phá mê sự ở Hà Viên.” Khuynh Quốc lắc đầu cười nhạo, tự hỏi tự đáp. “Người nếu coi trọng ta thật, sao lại đưa ta vào hiểm cảnh? Huống chi bây giờ trong Hầu phủ ở đâu có thái bình? Lời nói ở tròng diện cũng không cần nhắc lại.”

“Nàng...”

Phạm Thiên khổ thân, hắn sao lại đối với nữ nhân dụng tâm như thế? Kết quả là nàng lại bất vi sở động. Nhưng nghĩ đến Khuynh Quốc thích Phạm Bất Mộng, tâm của hắn liền trận trận co rút đau đớn.

Phạm Thiên nhẹ nhàng cầm tay Khuynh Quốc, chất vấn: “Vì cái gì không tin ta thích nàng?”

Khuynh Quốc bỏ tay Phạm Thiên ra, cười lạnh. “Người thích ta, không giả. Giống như người thích Bích Đào, Diệp Liên. Tại trong nội tâm Hầu gia, Khuynh Thành mới là người người coi trọng nhất. Ta và người bất quá là ích lợi tương quan, người nhất thời cao hứng không chiếm được vào tay, ngược lại nhớ không quên.”

“Lòng ta có Khuynh Thành thời gian đã lâu rồi, nhất thời cảm thấy khó vong tình. Khuynh Quốc, nàng đã không chịu được Khuynh Thành, cần gì phải lưu lại nàng ấy?”

Hai đầu lông mày nam nhân tràn đầy không kiên nhẫn. Hắn đối với Khuynh Quốc tổn không ít tâm tư, đối phương lại vẫn như cũ như gần như xa, như thể đối phương là không muốn tiến thêm, chỉ nghe Khuynh Quốc mở miệng nói: “Hầu gia, ta lưu lại Khuynh Thành chính là mong người đừng rời tình cùng ta. Người nói yêu mến Khuynh Thành, sao không cho ta xem xem tình này có thể có mấy phần xuân thu.”

Phạm Thiên đột nhiên cứng lại, muốn nói cái gì, lại là miệng lưỡi đắng chát khó tả.

Khuôn mặt Khuynh Quốc xuân phong nhất độ, câu dẫn ra cánh môi, nói: “Hầu gia. Bây giờ chi phí ăn mặc của Khuynh Quốc đều là người cho, thì ta sẽ giúp người phá mê sự ở Hà Viên. Ta từ nhỏ thủ tín, người không cần lại dùng tình yêu ước thúc ta.”

Phạm Thiên day thái dương, buồn bã thở dài. Hắn nghĩ nói cho Khuynh Quốc, chính mình đối với nàng quả thật có tình, cũng không phải là vì việc ở Hà Viên. Nhưng Khuynh Quốc lại muốn hắn dùng tình cùng Khuynh Thành, đừng làm phụ lòng người. Nam nhân chống lại con người đen tính mệnh của Khuynh Quốc, lời trong bụng giờ phút này hắn nói ra như thế nào được?

Hầu gia không nói gì đứng dậy, rời khỏi phòng ngủ, không dám nhìn mắt Khuynh Quốc nữa.

Phạm Thiên vẻ mặt buồn bã bước ra khỏi Hà Viên, nội tâm tràn đầy phần nộ. Hắn chinh phạt tứ phương, gặp qua không ít kỳ nữ, các nàng chỉ cầu phu quân thiết tình đối đãi, mà Khuynh Quốc lại muốn là chỗ yêu duy nhất.

Lúc này trong đầu Phạm Thiên hiện ra bóng dáng tỷ muội Tô gia. Hắn cười khổ nghĩ, nếu như nhân tâm có thể do chính mình khống chế, hắn không nên yêu Khuynh Quốc, khiến cho bây giờ lấy hay bỏ đều lưỡng nan.

“Nô tỳ tham kiến chủ tử.”

Phạm Thiên đột nhiên cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên. Nha hoàn áo xanh phúc thân vẫn an hấn, phía trên cổng vòm sau lưng tỷ nữ viết hai chữ ‘Mai Trai’.

Chính hần cũng bắt tri bắt giác đi tới Mai Trai, Phạm Thiên chuyển động đôi mắt, thuận miệng hỏi: “Phu nhân các người có trong nội viện không?”

“Buổi trưa hôm nay Khuynh Thành phu nhân cùng Diệp Liên phu nhân đi ngắm hoa.” Nha hoàn cúi đầu báo cáo.

Phạm Thiên khẽ gật đầu, nói: “Lưu lão phu nhân đâu?”

“Nàng trong phòng nghỉ tạm.” Nha hoàn trong nháy mắt hỏi: “Chủ tử có muốn nô tỳ đem nàng đánh thức?”

Phạm Thiên khoát tay nói: “Không, ta chỉ là đi bốn phía một chút. Người đi nói cho Hạ Vũ, có chuyện gì mau chóng hướng ta bẩm báo.”

“Dạ, chủ tử.”

Phạm Thiên đi hướng trở lại Cúc Hiên, né chỗ dòng người, rẽ vào con đường nhỏ vắng vẻ. Không đến hai khắc, đập vào mắt hần đều là biển hoa. Trong vườn hoa cành cành chật, có kẻ sát đất, đến đầu gối, càng có rậm rạp cành chật loạn mắt người.

Phạm Thiên lặng yên trốn tại sau bóng cây, nhìn hai tiểu thiếp đưa lưng về phía của hần cách đó không xa, rửa tai lắng nghe.

“Diệp Liên tỷ tỷ, tỷ nhập Hầu phủ hơn ba năm, lại vì phu quân sinh hạ trưởng tử. Sau này mong tỷ chiếu cố muội muội nhiều một chút!” Ngón tay ngọc của Khuynh Thành bưng chén sứ, hướng Diệp Liên cười.

Diệp Liên nhìn qua sắc thu trong vườn, dịu dàng nói: “Khuynh Thành muội muội sao lại nói vậy? Ta chẳng qua là của cơ thiếp của tướng công, muốn nói chiếu cố còn phải làm phiền phu nhân.” Đuôi mắt Diệp Liên hướng Khuynh Thành, cười khẽ. “Nói như thế nào muội muội cũng là thân muội của phu nhân, huống chi còn mang cốt nhục của tướng công, còn sợ không được sủng ái sao?”

Khuynh Thành vuốt ve váy dài, ra vẻ cau mày. “Tỷ tỷ, chúng ta là người một nhà, không nói hai lời. Phu quân vốn là muốn cưới ta, lại có người từ đó cản trở, hại không ít danh tiết của ta, càng liên lụy Tô gia của nát nhà tan. Nếu nữ tử hiền thực, ôn nhu như tỷ tỷ ngồi trên vị trí Hầu phủ phu nhân, Khuynh Thành cũng cam tâm làm tiểu thiếp. Nhưng người như cô ta, Khuynh Thành dù cho làm thiếp cũng không an tâm!”

“Muội muội nói đùa.” Diệp Liên bốc lên hoa mai cao nha hoàn đưa lên, ôn nhu nói: “Hầu phủ lớn như vậy, cũng chỉ có thủ đoạn của phu nhân mới có thể hàng phục được những tiểu bộc lười biếng kia.”

“Diệp Liên phu nhân, đừng ăn.” Nha hoàn cuống quýt kêu to, một tay giữ chặt Diệp Liên đang đem điểm tâm đưa vào trong miệng. “Đây là điểm tâm trộn lẫn thạch tín theo như ngài phân phó.”

Diệp Liên hung hăng trừng mắt nhìn nha hoàn, quát: “Vậy người bưng lên làm gì? Còn không mau để vào trong phòng đi!”

“Đợi đã.” Khuynh Thành nâng tay ngăn lại tỷ nữ, nghi vấn: “Tỷ tỷ lấy điểm tâm có độc làm gì?”

Diệp Liên ca thán một tiếng, giải thích. “Muội muội không biết, phòng ngủ của ta cứ đêm lại có chuột. Điểm tâm này chính là để ở góc phòng, dùng để độc chuột.” Nàng chỉ vào đĩa sứ trong tay nha hoàn, nói: “Đĩa trắng không độc, đĩa đỏ có thạch tín.”

Khuynh Thành vỗ tay, vui vẻ nói: “Tỷ tỷ có thể cho Khuynh Thành một chút hay không?”

Diệp Liên liếc mắt, rất có thâm ý nhìn qua Khuynh Thành. “Trong phòng muội muội cũng có chuột nhất?”

“Không phải vậy sao?” Khuynh Thành vờ sờ tóc trước ngực, nói: “Còn là súc sinh đánh không chết!”

Diệp Liên hừ lạnh, cười: “Muội muội muốn, làm tỷ tỷ sao có thể không đáp ứng? Tiểu Ngọc, đem một ít hoa mai cao đưa cho Khuynh Thành phu nhân.”

Nha hoàn nghe lệnh lui ra, không cần đến một khắc lại bưng ra hai cái đĩa một trắng một đỏ. Khuynh Thành hướng tỷ nữ sau lưng liếc mắt, nha hoàn hiểu ý tiếp nhận điểm tâm. Thu xong hoa mai cao, tiếng cười nói lại vang lên.

Một lát sau, Khuynh Thành đứng dậy cáo từ, đóng cửa thân thể mảnh mai xinh đẹp đi ra khỏi Cúc Hiên. Khuynh Thành chưa trở về Mai Trai, một đường hướng Hà Viên mà đi. Phạm Thiên đi theo phía sau, hai đầu lông mày một mảnh mây đen.

Đối với Khuynh Thành tới chơi, Khuynh Quốc chỉ là nhẹ nhàng dò xét, lập tức mục quang lại hướng về quyển sách. Nàng lật trang sách, thấp giọng nói: “Ngồi đi.”

Khuynh Thành vâng lời ngồi vào chỗ, rũ xuống tầm mắt, thần sắc giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ. Lát sau, nàng ngẩng đầu, mặt hướng giường, ôn nhu nói nhỏ. “Nghe nói tỷ tỷ thích ăn điểm tâm. Vừa rồi ta đi Cúc Hiên ngắt hoa, Diệp Liên tỷ có đưa một ít hoa mai cao, tiện thiếp đặc biệt đến hiếu kính người.”

Khuynh Quốc lắc đầu cười, đuôi mắt liếc nhẹ, nói: “Ngắm hoa? Không thể tưởng được người có nhã hứng này.”

Xác thực phụ thân vừa mới chết, nàng nên tức trực bên khuê trung linh cữu, không nên gả đi làm thiếp thất, đi ngắt hoa đuổi bướm. Nhưng những việc này có thể trách ai? Nếu không phải vì Khuynh Quốc, nàng sớm thành Hầu phủ phu nhân, cha sẽ không chết, Tô phủ cũng không suy bại.

Đồng tử Khuynh Thành co rút, răng nghiến lại. Nhưng vì để cho Khuynh Quốc nuốt vào mồi, nàng không thể không đè xuống tức giận trong lồng ngực, móng tay hơi hơi móc vào lòng bàn tay.

“Cha bất hạnh qua đời, nương nhìn ta khóc mấy ngày sợ ta bị thương thân thể mới đuổi ta đi ngắt hoa. Ai da, không nói nữa. Xảo Nhi, còn không mau bưng hoa mai cao cho phu nhân. Để nguội ăn sẽ không ngon.”

Xảo Nhi hiểu ánh mắt Khuynh Thành, đang muốn bưng lên đĩa đồ ở trên bàn. Nhưng nghĩ tới trước đó vài ngày Khuynh Quốc đối xử với bọn người bất kính khiến nàng hoảng hốt. Bàn tay Xảo Nhi dừng ở lưng chừng, không phải ngừng, cũng không phải đưa lên.

Khuynh Thành hung hăng trừng mắt nhìn Xảo Nhi, cầm hương chỗ Khuynh Quốc, quát: “Còn không mau đưa đi!”

Xảo Nhi là tỳ nữ tâm phúc của Khuynh Thành, cùng nàng suốt tám năm, tự nhiên minh bạch đối phương là dạng gì nhân vật. Hôm nay nếu như làm trái ý của nàng, chỉ sợ sau này không thấy mặt trời. Xảo Nhi thân là nha hoàn của Khuynh Thành, căn bản không có lựa chọn khác.

Xảo Nhi nâng lên đĩa hoa mai màu đỏ, run rẩy đi đến bên giường Khuynh Quốc, khom người đưa lên điểm tâm.

Như thể thỏa công chờ đợi, Khuynh Quốc buông sách, cầm lên hoa mai cao, hướng chóp mũi ngửi. “Không sai.”

Khuynh Quốc khẽ mở môi mỏng, nhìn như muốn đem điểm tâm đưa vào trong miệng. Tim Khuynh Thành quả thực như muốn nhảy đến cổ họng. Đáng tiếc, trong nháy mắt tiếp theo khối hoa mai cao trí mạng kia không ngờ về lại trong đĩa. Làm cho nàng bóp cổ tay mình, hận không thể tự mình đem điểm tâm nhét vào trong miệng Khuynh Quốc.

“Tỷ tỷ, vì sao không ăn vậy? Không hợp khẩu vị sao?”

Khuynh Quốc giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Khuynh Thành, tầm mắt kia như hiểu rõ, làm thần sắc đối phương xiết chặt. “Người tới vì chuyện gì? Không nói minh bạch ta ăn sợ sẽ có chút có xấu hổ.”

“Cái này...” Thần sắc Khuynh Thành cứng đờ, lập tức ai oán nhìn Khuynh Quốc nói: “Tỷ tỷ, tỷ muội ta làm gì lạnh nhạt như thế? Chẳng qua là một đĩa hoa mai cao.”

Khuynh Thành liên tục hướng Xảo Nhi nháy mắt, làm cho nàng khuyên Khuynh Quốc ăn.

“Nhưng một đĩa điểm tâm này có lẽ sẽ muốn mạng của ta.”

Khuynh Thành nghe vậy thần sắc kịch biến, đột nhiên đứng lên nói: “Nếu tỷ tỷ không tin Khuynh Thành, không bằng ta ném thử trước, vì tỷ tỷ thử độc.”

Khuynh Thành bước nhanh tiến lên, lấy điểm tâm trong tay Xảo Nhi, hai ba miếng nuốt vào bụng. Lập tức, hai mắt hướng Khuynh Quốc, trong ánh mắt bắn ra khiêu khích trắng trợn, rất có ý người không thể không ăn. “Tỷ tỷ, xin mời.”

Khuynh Quốc câu môi nhất tiếu, chống đẩy nói: “Mấy ngày này thân thể của ta không khỏe, miệng lưỡi vô vị, ăn hoa mai cao này thật lãng phí. Không bằng thỉnh phu quân thay ta hưởng ý tốt của muối muối đi?”

Khuynh Thành trong phòng, Phạm Thiên ngoài cửa đều cả kinh, chốc lát mồ hôi lạnh đầm đìa.

Đợi đến khi Phạm Thiên bước vào sương phòng, Khuynh Thành phân phó Xảo Nhi thu thập điểm tâm, hướng nam nhân nhẹ nhàng khẽ chào nói: “Nếu tỷ tỷ đã không muốn, lang quân lại không thích ăn đồ ngọt, muối muối chỉ có thể tự hưởng vậy.” Dứt lời, Khuynh Thành khẽ đẩy Xảo Nhi xuất môn, ôn nhu cáo từ. “Tỷ tỷ thân thể không tốt, Phạm Lang chăm sóc tỷ tỷ nhiều một chút, Khuynh Thành không quấy rầy.”

Đến khi Khuynh Thành đi ra sân, Khuynh Quốc thờ ơ nhìn Phạm Thiên, yên lặng lật qua trang sách trong tay, nói: “Hầu gia không cần tương bồi, Khuynh Quốc sẽ tự mình khuây khỏa.”

Phạm Thiên cũng không nói tiếp, hỏi thẳng: “Nàng biết hoa mai cao có độc?”

“Cái gì? Trong hoa mai cao có độc?” Khuynh Quốc ngạc nhiên ngẩng đầu, nói: “Khuynh Quốc chân không bước ra khỏi nhà, Hầu gia sẽ không cho rằng Khuynh Quốc hạ độc chứ?”

“Nàng...” Phạm Thiên biết rõ nếu Khuynh Quốc đã không muốn nói, dù cho ép hỏi cũng không cách nào biết được, liền không cưỡng cầu. Hắn nhắc lên vạt áo, ngồi trên đầu giường hỏi: “Chuyện này nàng thấy thế nào?”

Khuynh Quốc nhướn mày, nhìn quyển sách nói: “Hầu gia nói việc Khuynh Thành vì để cho ta ăn độc cao, thà rằng tự ăn kịch độc làm mỗi nhử? Có lẽ nàng hận ta thấu xương, hoặc là vị trí Hầu phủ phu nhân này quá mê người thèm thuồng.”

Phạm Thiên trầm tư chốc lát, nói: “Việc này phu nhân muốn xử trí như thế nào?”

Khóe mắt Khuynh Quốc nhìn Phạm Thiên, lạnh lùng nói: “Ta nhớ được từng nói với Hầu gia, đừng cho Khuynh Thành vào Hà Viên, lại càng không cho phép nàng tới gần ta. Hôm nay Hầu gia bội ước, đưa Khuynh Quốc vào hiểm cảnh, nếu như mọi việc đã xong, Hầu gia chẳng qua là thêm một cổ quan tài, chưa hẳn để ý Khuynh Quốc lại là mất tính mạng. Thử hỏi Hầu gia, người cảm thấy Khuynh Quốc nên bảo vệ tính mạng như thế nào?”

“Bất luận nàng tin không tin, lúc ấy ta ở ngoài cửa, tuyệt đối sẽ không để nàng gặp nguy hiểm.”

Khuynh Quốc nghe Phạm Thiên nói như vậy, cũng không cãi lại, cười nói: “Hầu gia đã coi trọng Khuynh Quốc như thế, việc này giao cho Hầu gia được rồi. Cần gì nghe lời Khuynh Quốc.”

Bên kia Khuynh Quốc chậm rãi mà nói, bên này Khuynh Thành lại đau đứt gan đứt ruột.

Khi vào đến Mai Trai, Khuynh Thành liền cảm giác ngực không khỏe, bèn vội gọi người mang dược hoàn kích nôn vào. Khuynh Thành nuốt liền ba viên, không thấy tác dụng, sợ đến mặt mũi trắng bệch.

Lưu Thị nhìn nữ nhi chịu đau khổ, tâm địa cứng nhắc sai người bưng thùng phân lấy ra phần nước tiểu, dè Khuynh Thành rót vào trong miệng nàng. Vừa uống vài ngụm, Khuynh Thành ra sức giãy tỳ nữ, xoay người nôn ra trên đất.

Một lát, thấy trong ô vật có hoa mai cao, Lưu Thị tâm rộng một chút, vỗ vỗ bả vai nữ nhi nói: “Người làm cái gì vậy? Cha người đã chết, nếu người cũng có vận nhất, ai tới cứu đệ đệ người? Để cho ta sống thế nào đây!”

Khuynh Thành lau mặt súc miệng, cho lui tỳ nữ, thấp giọng nói: “Nữ nhi hôm nay phải làm như vậy. Trong bụng nữ nhi không phải cốt nhục của Phạm Thiên.”

“Cái gì?” Lưu Thị nắm lấy bàn tay đầy mồ hôi của Khuynh Thành, truy vấn: “Sao lại không phải của hần? Vậy là ai?”

Khuynh Thành đẩy ra lòng bàn tay mập mập của Lưu Thị, không kiên nhẫn nói: “Là của ai không trọng yếu. Ta làm đến cục diện này, chính là muốn đem hài tử sảy đi.”

“Tuyệt đối không thể!” Lưu Thị kéo Khuynh Thành khuyên nhủ: “Trong bụng ngươi là cốt nhục của ai, ai biết rõ được? Ngươi chỉ cần để sinh, nếu là nam hài còn không là mẫu bằng tử quý? Còn cần nhìn sắc mặt tiện nhân kia sao?”

Khuynh Thành đứng dậy, đi vào trong thất lấy ra bọc giấy, đưa cho Lưu Thị, cười lạnh nói: “Đây là thuốc sảy thai, nường đi sắc lên cho ta. Việc này đừng để cho người thứ ba biết được. Nếu có người hỏi cứ nói là thuốc bổ. Bã thuốc ném vào bếp lò đốt thành tro.”

Lưu Thị không cam lòng nói: “Phạm Thiên muốn ngươi chính là vì hài tử trong bụng của ngươi. Nếu hài tử không còn, không phải sẽ đem chúng ta đuổi ra cửa phủ?”

Khuynh Thành trong nội tâm tức giận mẫu thân kiến thức thiển cận, bất đắc dĩ giải thích: “Nường sao biết Hầu gia không nghi ngờ?”

Đáy lòng Lưu Thị chấn động, vội vàng hỏi: “Ngươi là nói Phạm Thiên đã biết?”

Khuynh Thành quát khẽ: “Gọi là Hầu gia, ta chẳng qua là thiếp thất, người sao có thể gọi thẳng tọc danh Hầu gia? Ta sớm nên nói, nường, người quá lỗ mãng, tại trước mặt Hầu gia quá mức làm càn! Ta mình bạch cha vừa đi, hai chúng ta mất đi chỗ dựa, nhưng người cũng không thể nói chuyện cùng Hầu gia như vậy.”

“Ta làm sao? Hẳn thu lưu chúng ta, có thể thấy được hẳn còn thích ngươi. Ta là mẫu thân ngươi, chính là nhục mẫu của hẳn, có cái gì không thể nói?” Lưu Thị trợn mắt.

“Nường, người cho rằng mình còn là quan gia tiểu thư sao?” Khuynh Thành đảo mắt nhìn Lưu Thị nói: “Ngoại công mất quan chức, Tô phủ bán trả nợ, hai chúng ta chẳng qua là một kẻ bình dân. Hầu gia lưu ta là xem tại tình cảm ngày xưa, người không cần phải làm tuyệt!” Khuynh Thành đẩy Lưu Thị hờn dỗi, đè thấp tiếng nói, nói: “Ta từng bị làm nhục ở Lê Viên, bá phụ bá mẫu của Hầu gia đều xem ta là dâm phụ. Lần này ta mang thai tiến đến, ai có thể nói hài tử nhất định là của Hầu gia? Sau đó nếu có tin đồn, đối với nữ nhi sẽ bất lợi. Trừ phi ta có thai tại Hầu phủ, sinh tử trong phủ. Nếu không, dù Hầu gia nhận biết, cũng không thuận lợi.”

Lưu Thị nhất thời không biết nói gì, hỏi: “Ngươi nghĩ làm như thế nào?”

“Ta lấy độc cao ở chỗ Diệp Liên, lúc đầu là muốn cho Khuynh Quốc ăn, ta cũng giả bộ như trúng độc, thuận thể đem hài tử sảy đi. Khuynh Quốc chết, ta lại mất hài tử, ai cũng sẽ không nghi ngờ ta.”

Khuynh Thành neho mắt, liếc Lưu Thị nói: “Ta lại mệnh Xảo Nhi lạng lẽ truyền lời, nói Diệp Liên cố ý đem độc cao để lẫn vào đồ ăn, làm Tô gia tỷ muội trúng độc. Độc cao xác thực từ trong tay Diệp Liên, huống chi nàng lại không có tổn thương, đến lúc đó định hết đường chối cãi.” Dung nhan Khuynh Thành tái nhợt, xinh đẹp cười nói: “Nếu như vậy, Hầu gia dù tha mạng cho cô ta, tất nhiên cũng phải đuổi ra khỏi phủ. Lưu lại một hài tử không có mẹ, còn có thể làm gì ra hồn sao?”

Lưu Thị không ngừng gật đầu, nhiều lần định chen vào hỏi, sao liệu được lời nói Khuynh Thành xoay chuyển, ai thán, vỗ nhẹ mép bàn nói: “Đáng tiếc, Phạm Lang vừa vắn vào Hà Viên. Nếu không, dù phải ra tay ép buộc ta cũng phải đem độc nhét vào trong miệng Khuynh Quốc. Thôi, nường, người đi sắc thuốc đi, nhớ phải cẩn thận.”

Lưu Thị đi ra hành lang gấp khúc, Khuynh Thành gọi Xảo Nhi vào dặn dò.

“Ngươi đi ra ngoài truyền chút lời nói. Nói ta hảo tâm đưa hoa mai cao cho Khuynh Quốc, lại bị cô ta bức ăn độc dược, đem hài tử trong bụng sảy đi. Người khác hỏi ta như thế nào, ngươi đáp, ta ăn phân nôn nửa ngày mới giữ được tính mạng, tính lại biết rõ hài tử không còn, khóc lóc thương tâm. Nghĩ tự sát, bị nường ngăn lại.” Chân Khuynh Thành chỉ uế vật, nói: “Đem những thứ này thu thập vào bồ, ngươi đi hết tiểu viện, ai hỏi ngươi chỉ nói một lần thôi, cầm vật chứng này cho người ta nhìn. Nhanh!”

“Dạ.” Xảo Nhi chân tay linh hoạt lau sạch ô vật, bưng cái bồ rời đi.

Khuynh Thành đang định thoát quần áo giả bộ bệnh, thấy Xảo Nhi nhỏ giọng đi vào thất, khó hiểu nói: “Sao người đã quay lại?”

Xảo Nhi buông cái bô, tới gần Khuynh Thành bẩm: “Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy những lời kia của ngài không nói ra thì tốt hơn.”

“Sao? Ta muốn làm gì còn cần người quản à?” Khuynh Thành bỏ áo xuống, leo lên giường, hướng Xảo Nhi quát lớn. “Còn không mau đi!”

Xảo Nhi khó khăn nói: “Bên ngoài đã có đồn đãi, cùng lời nói của tiểu thư không tương đồng.”

“Cái gì?” Khuynh Thành kinh hãi ngồi dậy, quát hỏi: “Họ nói thế nào?”

“Mọi người nói, tiểu thư mang độc cao đưa cho phu nhân, hại phu nhân ăn nôn ra máu không ngừng. Giờ phút này, lang trung đang phải trị liệu.”

Con mắt Khuynh Thành giật giật, hỏi thăm: “Chuyện đó mọi người tin?”

Xảo Nhi nhỏ giọng trả lời: “Lời này là Hầu gia nói.”

Nói bậy! Nàng đều đem độc ang về Mai Trai, Khuynh Quốc sao còn có thể trúng độc? Rõ ràng là giả họa cho nàng! Khuynh Thành ôm lấy ngực đau lòng không hiểu. Thăm nghĩ, Hầu gia ơi Hầu gia! Vì sao đối với ta bạc tình như thế?

“Nữ nhi, người làm sao vậy?” Đúng lúc Lưu Thị bưng thuốc vào phòng, thấy Khuynh Thành khóc nỉ non, vội vàng hỏi.

“Không có việc gì.” Khuynh Thành lau đi nước mắt, tiếp nhận được thang uống một hơi cạn sạch. Nhưng vị thuốc đắng chát nào mà vượt qua được nỗi đau trong lòng. Nàng định thần, hướng hai người trước mắt dặn dò: “Nương, người đi trong nội viện khóc, khóc nói ta trúng độc, khóc nói ngoại tôn người không được nhìn mặt đã ra đi. Hậu viện phần lớn là nữ nhân, nữ nhân luôn mềm lòng, như vậy mọi người sẽ không trách cứ với ta nhiều nữa. Xảo Nhi, người thay ta đi làm một chuyện.”

Khuynh Thành lấy ra từ trong áo một bình sứ to bằng ngón út, giao cho Xảo Nhi. Đáy mắt nàng hận ý lạnh lẽo, làm Xảo Nhi nhin không được kinh hãi.

Hầu phủ đình viện thật sâu, khắp nơi là đại thụ che trời. Mỗi khi ngày vào đêm, gió thổi lá cây rung động sần sật, tiếng người đều bị che đi, càng thêm thê lương.

Đêm nay, Diệp Liên cảm thấy so với ngày trước càng yên tĩnh đến đáng sợ. Có phải là vì lúc trước Xảo Nhi đến trong vườn tranh cãi? Diệp Liên gấp lấy đồ ăn, chậm rãi thưởng thức. Nghĩ đến Xảo Nhi suýt nữa đụng ngã lẫn cái bàn gỗ lim, đem một bàn món ăn quý lạ làm lộn xộn liền cảm thấy buồn cười.

Độc là Khuynh Thành muốn lấy, xảy ra chuyện lại vọng tưởng đem sai đẩy tại trên đầu nàng. Diệp Liên uống chén canh, nhìn ra cửa trước. Không biết vì sao bọn nha hoàn kéo Xảo Nhi ra khỏi Cúc Hiên lễ mễ như vậy, hai chén trà rồi vẫn không thấy quay lại.

Mọi ngày chỉ vừa qua giờ Tuất, nhũ mẫu liền dẫn hài nhi đến tiểu viện của nàng. Hôm nay đã giờ Hợi rồi, sao vẫn còn chưa tới?

Rắc rắc...

Tiếng lá cây trong vườn vang lên thê lương, làm cảm giác bất an nổi lên trong lòng Diệp Liên. Nàng cảm thấy ngực sợ hãi, đứng dậy định đi tìm, trong phòng sau lưng lại truyền ra tiếng bước chân. Diệp Liên đang định quay đầu lại, một bàn tay lạnh như băng ấn lên vai của nàng, đè nàng ngồi xuống trên ghế.

“Ai?” Diệp Liên quay đầu nhìn lại, lập tức mặt mũi tái nhợt, hoảng sợ nói: “Người không phải...”

“Ta nên ở Hà Viên, nằm ở trên giường chờ chết phải không?”

Nàng không phải là quý? Diệp Liên trong lòng nghi ngờ nói. Nếu không, sao lại ở trong phòng của nàng?

Khuynh Quốc cười lạnh ngồi xuống, ôm lấy tiểu nhi ngủ say bên hông, đặt vào trong ngực.

“Con của ta!”

Diệp Liên như hổ dữ mất con, bỗng nhiên đánh về phía Khuynh Quốc. Khuynh Quốc vèn vèn vừa nhấc cánh tay, Diệp Liên liền cảm giác thân có thừa lực nhưng không cách nào nhúc nhích. Nàng hai mắt đỏ ngầu, thét lên: “Người là người hay là quỷ? Định đem con ta làm gì?”

Khuynh Quốc đối với Diệp Liên sợ hãi làm như không thấy, nhìn quanh thức ăn trên bàn, thản nhiên nói: “Ta tới là muốn hỏi người hai câu.”

“Câu gì?” Diệp Liên kinh nghi không yên nhìn Khuynh Quốc, sợ nhi tử sẽ gặp nguy hiểm.

“Thạch tín là ai đưa cho người?”

Diệp Liên toàn thân chấn động, nhìn qua đáy mắt Khuynh Quốc lộ vẻ e ngại, cánh môi khép mở mấy lần, cuối cùng vẫn là im lặng không nói.

Tay phải Khuynh Quốc đưa lên, hướng tiểu nhi trong ngực.

“Không!” Diệp Liên la hét. “Người muốn làm gì, hắn là thân tử của Hầu gia!”

Khuynh Quốc hừ lạnh, cũng không trả lời, lại càng không bởi vì Diệp Liên la lên mà dừng tay. Đầu ngón tay chậm rãi hăm sâu vào cổ nhỏ nhỏ, hơi thở tiểu nhi dần dần yếu.

“Dừng tay, ta nói!” Diệp Liên rơi lệ đầy mắt, mông lung nhìn nhi tử của mình, run sợ không thôi. Nàng không ngờ một nữ nhân lại có thủ đoạn tàn nhẫn như thế.

Khuynh Quốc dừng tay, chờ trả lời thuyết phục.

Diệp Liên nức nở nói: “Ta, ta không biết đối phương là ai. Nhưng hắn có thể vô thanh vô tức đem thư thả ở đầu giường của ta. Thạch tín cũng là hắn cho.”

Khuynh Quốc khẽ cắn môi dưới, rũ xuống mí mắt nói: “Nhận được thư khi nào?”

“Sau khi từ mã trường hồi phủ, sáng sớm ngày thứ hai.” Diệp Liên cảm thấy cảm giác buồn bực ở lồng ngực dần dần chuyển thành co rút đau đớn.

Khuynh Quốc ngược lên, yên lặng nhìn mắt Diệp Liên, nhanh chóng đứng dậy.

Diệp Liên ngạc nhiên nói: “Người không hỏi ta trong thư viết những gì sao?”

“Đơn giản là giúp người loại bỏ ta.”

Diệp Liên rưng rưng nhìn Khuynh Quốc, nói: “Ta là bị ép buộc! Nếu không phải người làm việc quá lạnh lùng, hại Khuynh Thành thất thân, tiễn bắn Nguyệt Lung, đem nô tỳ đắc tội với người đánh trọng thương. Nếu không phải như thế, ta sao lại đi đến bước này? Người ngay cả thân muội cũng không buông tha, ta không tin người dung hạ được mẫu tử chúng ta.”

“Tin hay không tùy người, đã làm thì không cần nhiều lời.”

“Chậm đã.” Diệp Liên chất vấn Khuynh Quốc: “Vì sao người biết thạch tín không phải ta mua? Mà là người khác giấu huyền cơ?”

“Là người nói cho ta biết.”

“Ta nói khi nào?” Diệp Liên hồ nghi nói, chẳng lẽ là mình trong lúc vô tình tiết lộ?

Khuynh Quốc cười nói: “Hầu môn sâu giống như biển. Nữ quyến ở hậu viện ngày thường cũng không được ra khỏi phủ, son phấn đều dựa vào ngoại viện chọn mua. Một tiểu thiếp như người, bên ngoài viện có thể có vài tâm phúc, nhưng đối với người có thể có phần trung tâm không? Còn nữa, việc bí ẩn như thế này sao người có thể nhờ tay kẻ khác mua?”

Diệp Liên hối hận, hơn nữa là không cam lòng. “Người nghĩ xử trí mẫu tử ta như thế nào?”

Mắt Khuynh Quốc mang thương cảm nhìn Diệp Liên, nói: “Người nguyên làm hại ta, kỳ thật là tự hại mình.”

“Chuyện đó là ý gì?” Diệp Liên tìm lại cảm giác khó chịu trong thân thể, đặt câu hỏi.

“Người biết Khuynh Thành hận ta, liền dùng độc cao dụ, mượn tay nàng bỏ ta. Sau khi chuyện thành công, thạch tín này người có thể hỏi gì cũng không biết. Khuynh Thành khó lòng giải thích, Hầu phủ sao có thể dung nàng? Khá lắm mưu kế một mũi tên trúng hai con chim.” Khóe miệng Khuynh Quốc hơi vênh, nhẹ trào nói: “Đáng tiếc, người đánh giá thấp Khuynh Thành. Xem thường đối thủ chính là tử kỳ của người.”

“Người muốn giết ta?”

Khuynh Quốc đậm mặt nhìn khuôn mặt u sầu thâm đậm của Diệp Liên, hừ cười. “Không cần ta ra tay, người đã độc nhập phế phủ.”

Nói gì có thể trong nháy mắt khiến người như đặt mình trong tuyết thủy, lạnh đến thấu xương?

Dáng vẻ nhỏ nhắn mềm mại của Diệp Liên phút chốc uốn éo lại, trong bụng gián đoạn đau đớn, nàng tưởng rằng chính mình quá mức kinh hãi, thức ăn không tiêu hóa được. Chẳng lẽ lại là điềm báo trúng độc? Nàng ăn cái gì? Trúng độc như thế nào?

Diệp Liên trừng lớn mắt, nhìn hướng đầy bàn đồ ăn. Đúng rồi, hóa ra Xảo Nhi trên mặt khóc lóc om sòm, làm mọi người thư giãn, lại âm thầm sử dụng thủ cước. Xảo Nhi chỉ về phía nàng tức giận mắng, lúc muốn đẩy ngã bàn có lẽ chính là vụng trộm đem độc thả vào thức ăn.

Chẳng trách, Khuynh Quốc vừa rất có thâm ý nhìn món ăn quý lạ trên mặt bàn. Nhưng nàng sao lại biết được? Những việc này có thật không? Nàng thật trúng độc, mệnh nàng sớm tắt sao? Diệp Liên chờ đợi một tia sinh cơ, vừa định mở miệng nói cái gì, một dòng mận đắng phun lên lưỡi, theo môi nàng tràn ra điểm điểm đỏ hồng.

Tại sao phải như vậy, vì cái gì? Nàng chẳng qua là vì bảo vệ tính mạng, vì nhi tử của mình! Trong bụng Diệp Liên phát ra kịch liệt đau nhức, lập tức cả thân thể như vùi sâu vào trong hố lửa, đau nhức thấu xương. Nàng cố nén đau đớn, đóng mở cánh môi đầy máu, rốt cuộc cũng không mở miệng được. Con mắt không chớp nhìn chăm chăm vào tiểu nhi trong ngực Khuynh Quốc, chảy xuống nước mắt đỏ ngầu...

Nghĩ dùng độc hại người, lại bị kịch độc cản trở, thật sự là buồn cười. Khuynh Quốc đi qua Diệp Liên đang thất khiếu chảy máu, ôm hài tử, đưa lưng về phía Diệp Liên bước vào nội thất. Nàng nhìn Phạm Thiên ở chỗ bí đạo. Mục quang tương giao, đoán không ra sâu cạn.

“Không đi nhìn mặt nàng lần cuối sao?”

Phạm Thiên không đáp, ôm Khuynh Quốc đi vào bí đạo, lưu lại một căn phòng trong treo nhưng lạnh lùng. Trong địa đạo một mảnh đen nhánh, chỉ nghe thanh âm đi lại của nhau. Đi mười bước, Phạm Thiên nhíu mày hỏi: “Nàng cùng ta mới thăm vãn tỳ nữ của Diệp Liên, cô ta nói Diệp Liên làm độc cao là vì độc chuột. Sao nàng biết nàng ấy muốn hại nàng?”

Khuynh Quốc vỗ vỗ tiểu nhi trong cánh tay, trả lời: “Dù cho người ở hậu viện đều làm điểm tâm độc chuột, Diệp Liên cũng sẽ không làm. Nàng có một hài tử vừa biết bò, mới chập chững đi được vài bước, sao lại để điểm tâm kịch độc trong phòng? Không để ý, chẳng lẽ không phải hại hài tử của mình?”

Phạm Thiên thất kinh nhìn như thể Khuynh Quốc đang ở trước mắt, suy nghĩ hỏi: “Phu nhân vì sao lại biết rõ Diệp Liên trúng độc?”

“Diệp Liên không chết, người bị chết chính là Khuynh Thành.” Khuynh Quốc đếm lấy bước chân của mình, nói: “Độc cao tuy là Diệp Liên cho, bất lợi rõ rệt với ta lại là Khuynh Thành. Chỉ có Diệp Liên bị mất mạng, chết không đối chứng, mới có thể đem sai toàn bộ đổ cho cô ta.”

“Nói như vậy, Xảo Nhi đến tiểu viện nháo loạn là có rắp tâm khác?” Phạm Thiên nghi hoặc nói: “Sao nàng đoán cô ta sẽ dùng độc?”

“Độc là biện pháp giết người dễ dàng nhất với nhược nữ tử. Không phải sao?” Khuynh Quốc chê cười nói: “Có lẽ độc này là Khuynh Thành vì ta mà chuẩn bị.”

Phạm Thiên không biết tiếp lời như thế nào, cười khổ dẫn đường. Hai người trở lại phòng ngủ Hà Viên, gọi tỳ nữ vào hỏi.

Quả thật như Khuynh Quốc suy nghĩ, Mai Trai truyền ra lời đồn, nói Diệp Liên lừa gạt Khuynh Thành, khiến nàng vô tình hại Khuynh Quốc. Nhưng Khuynh Thành cũng ăn độc cao, gây ra đẻ non thống khổ. Xảo Nhi vì đỡ cho chủ, đi tiểu viện của Diệp Liên lý luận. Diệp Liên tự biết tội trọng uống thuốc độc tự vận.

Phạm Thiên, Khuynh Quốc dò xét hai mắt lẫn nhau, nam nhân ngưỡng ngừng đứng dậy, phân phó tỳ nữ hầu hạ phu nhân cẩn thận, hướng Mai Trai mà đi.

Khuynh Quốc gọi tiểu tỳ dọn bữa tối, âm thầm bỏ huyết ngũ của tiểu nhi. Nhìn mặt hài tử ngây ngốc cười, lơ mơ lại thấy dung nhan tư lự kia của Diệp Liên.

Trong Mai Trai ánh nến tươi sáng, Khuynh Thành nằm tại bờ giường, thái dương ướt sũng dán vài sợi tóc, trông thật đáng thương. Nàng vậy lui nô tỳ, mẫu thân, chính là vì chờ Phạm Thiên, làm cho hấn nhìn bộ dáng chật vật của nàng, làm hấn đau lòng, làm cho hấn hối hận không nên đối với nàng như thế.

Ngoài cửa sổ sắc trời bắt đầu tối, canh giờ từng giọt từng giọt trôi qua, lại không thấy nam nhân tiến đến an ủi một câu. Khuynh Thành thê lương, nàng thậm chí tự hỏi có phải nam nhân đã quên nàng, đã quên bọn họ từng thề non hẹn biển. Khuynh Thành cầm lấy chăn mỏng xé rách, nàng không có tiền không có địa vị, nhưng nàng thông tuệ, nàng mỹ mạo. Nàng có chỗ nào không bằng tiện nhân kia? Nàng hôm nay không phải thua Khuynh Quốc, mà là thua vì nam nhân tuyệt tình!

Khuynh Thành đang ai oán chợt nghe âm thanh lại gần, bẽ bộn nhìn ra phía con đường nhỏ. Người đến tư thế oai hùng tuấn lãng, không phải Phạm Thiên thì là ai?

“Phạm Lang!” Khuynh Thành gặp tình nhân bản thân đợi một đêm đang đến gần trong gang tấc, bất chấp khóc, mềm nhũn hỏi: “Lang quân, hài tử của ta và chàng bất hạnh chết non, chẳng lẽ chàng không đau lòng sao? Ta không biết điểm tâm có độc, bằng không sao lại ăn? Chàng cũng đừng nghe tin nói bậy, không để ý Khuynh Thành!”

Phạm Thiên cũng không đến gần, đứng ở chỗ trong ngoài cách xa nhau, lạnh lùng nhìn Khuynh Thành. “Không cần sợ. Chuyện hôm nay ta sẽ vì tình cảm trước đây mà không truy cứu, tự chăm sóc bản thân cho tốt!”

“Phu quân!” Khuynh Thành đưa tay hướng Phạm Thiên, khóc rống nói: “Chàng vì sao tin cô ta, không tin ta? Chàng đã quên ta sao? Ta hiện tại thật là không còn chỗ dựa nào nữa, chỉ còn chàng. Chàng vì sao không thể quan tâm ta hơn một chút?”

“Nàng không nên hại Khuynh Quốc.” Phạm Thiên xoay người lại với Khuynh Thành, nói: “Nàng ấy cũng không nghĩ tranh gì với nàng.”

Khuynh Thành giận dữ quát: “Chàng bị cô ta lừa! Các người đều bị cô ta lừa!”

Tiếng rống giận của nữ nhân cũng không nín lại bước chân Phạm Thiên, ngược lại khiến nàng tự hãm mình trong tuyệt vọng. Tâm nam nhân hướng về những nữ nhân khác quá nhanh, quá là nhanh!

Tiếng khóc thê lương của Khuynh Thành không ngờ cùng âm thanh cây cối gào thét ngoài phòng trở thành ác mộng trong Mai Trai.

Nhưng khi đến bình minh, Khuynh Thành khóc khô nước mắt, nghĩ ngợi sau này nàng sẽ đi con đường nào.

30. Chương 30: Giải Mê Mộng Về Con Đường Nhỏ

Rắc rắc...

Thanh âm lá cây rung động tràn đầy hai lỗ tai.

Nàng ở trong sương mù chạy trốn, giống như có gì đuổi theo nàng. Bên tai là tiếng gió gào thét, lá cây sà sạt rung động. Ngẩng đầu nhìn lên, đầy trời đều là bóng cây. Nàng tự nói với mình không thể ngừng, sau lưng vừa đóng vừa đưa, giống như vật gì đó đang bay. Nhanh, nhanh hơn nữa! Nàng không muốn nhìn thấy...

Sau khi vào Hà Viên, nàng không biết mình đã mơ như vậy bao nhiêu lần. Thanh âm giống nhau, phong cảnh giống nhau, nàng vĩnh viễn chạy không ra khỏi sương mù, cùng quái ảnh kỳ dị sau lưng kia. Cảnh sắc nàng nhìn thấy trong mộng là ở đâu, khi nào chứ? Nếu như chỉ là một giấc mộng, vì sao nàng đối trăm vạn địch không mất hào khí, lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh?

Chẳng lẽ bởi vì vào thân thể của nữ nhân, tâm tính đều thay đổi? Khuynh Quốc chậm rãi dạo bước dọc theo đường hẹp quanh co, tiểu nhi trước mặt đi được vài bước xiêu xiêu vẹo vẹo, tỳ nữ một bên thỉnh thoảng lại nâng lên một lần.

Nhìn tiểu nhi không tránh khỏi nhớ tới Diệp Liên. Một bộ quan tài mỏng, một nén nhang khói, chính là sở đắc cả đời của Diệp Liên. Cô ta không nên hại nàng, cuối cùng lại là tự nhóm lửa đốt mình.

Diệp Liên nói sợ nàng không dung được hai mẫu tử cô ta. Kỳ thật, cô ta không phải không ghen ghét vị trí chính thê của Khuynh Quốc, sợ nếu Khuynh Quốc có nhi tử, trưởng tử ép xuống nhi tử của thiếp thất, từ nay về sau không có ngày ngừng đầu nổi.

Nàng từng là sát thủ lấy mạng người, cũng chính là vũ khí hung tàn trong tay kẻ khác. Nàng chinh chiến sa trường thập tử nhất sinh, chẳng qua chính là tay sai trong miệng hoàng tộc quý tử. Hôm nay nàng một thân la quần, sống tại hậu viện Hầu phủ. Người ngoài thấy Hầu phủ cảnh tượng tươi đẹp, nào biết được sát khí âm thầm che giấu, cùng bấy rập trí mạng kia.

“Phu nhân, Khuynh Thành phu nhân đã ở bên ngoài Hà Viên quỳ hai canh giờ.” Thu Sương mở miệng nhắc nhở.

Khóe mắt Khuynh Quốc ánh lên, liếc Thu Sương nói: “Khuynh Thành tự cầu phạt quỳ, người bẩm báo ta thì có liên quan gì?”

Người sáng suốt đều biết hành động lần này của Khuynh Thành là hướng Khuynh Quốc thỉnh tội. Nhưng Khuynh Quốc giả bộ như không rõ, một tỳ nữ như Thu Sương thì phải làm sao đây? Chỉ đành nhẹ lời giải thích: “Phu nhân, dù Khuynh Thành phu nhân có sai lầm gì, nàng vừa mới mất hài tử cũng nên điều dưỡng một chút. Nếu không sẽ sớm mắc bệnh.”

Khuynh Quốc cười nói: “Theo ý của người, sau này Khuynh Thành có ốm đau gì là đều tại ta?”

“Nô tỳ không dám.” Tầm mắt lạnh lùng của Khuynh Quốc nhìn khuôn mặt Thu Sương, làm tiểu tỳ sợ run cả người.

Thu Sương lặng yên lui ra, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy tư vị. Nàng âm thầm ái mộ Hầu gia, nhưng tự biết thân phận mình không xứng, đành phải đem tư tưởng giấu diếm trong lòng. Danh phận Diệp Liên, Bích Đào chẳng qua là thị tẩm nhiều hơn. Khuynh Thành vì là người Hầu gia yêu, nàng vốn nên ghen ghét Khuynh Thành. Nhưng Hầu gia lại cưới Khuynh Quốc, một nữ tử dung nhan, xử sự đều không bằng nàng.

Nàng muốn làm cho Hầu gia dùng ánh mắt nhìn Khuynh Quốc mà nhìn nàng, trông mong Hầu gia có thể gọi nàng một tiếng ái thê... Nhưng những việc này đều là ảo tưởng, nàng thậm chí phải khúm núm hầu hạ Khuynh Quốc, một nha đầu nông thôn ngay cả việc của nữ nhi cũng đều không biết.

Thu Sương hận, vì sao thạch tín hôm trước không đem Khuynh Quốc độc chết, bị chết ngược lại là Diệp Liên? Khuynh Thành mất con, nàng tất nhiên mừng rỡ. Nhưng nhìn nước mắt ai oán, thân hình mảnh mai của đối phương, vì muốn ở lại bên người Hầu gia mà không tiếc thân thể yếu đuối quỳ trên đất lạnh cầu xin tha thứ. Thu Sương như thế thấy được chính mình, sao tránh khỏi cảm thấy đồng bệnh tương lân?

Khuynh Quốc chếch thân nhìn bóng lưng Thu Sương, lắc đầu lãnh trào, lại là một kẻ sĩ ngốc, bị thái độ buồn bã của Khuynh Thành mê hoặc.

Hành động lần này của Khuynh Thành là vì sao? Là muốn mọi người đồng tình cùng cô ta. Việc hạ độc đã đổ cho Diệp Liên, cô ta chẳng qua bị tội danh ngộ thương. Huống chi, mất đi hài tử đối với nữ nhân mà nói là đau xót biết nhường nào?

Trong mắt người khác, cô ta là hạng vô tội. Mà là tỷ tỷ như Khuynh Quốc lại là cỡ nào ngoan độc, lại làm uối muội dùng thân thể ốm đau quỳ gối để cầu xin. Khuynh Thành nào biết, Phạm Thiên sở dĩ làm việc

theo phân phó của Khuynh Quốc chính là muốn đề xuống tự kiêu của Khuynh Thành, để cô ta không dám lại sinh sự gây chuyện. Chỉ sợ nam nhân mấy ngày liền đều lãnh đạm, khiến cho cô ta nếm tận đắng chát chua xót.

Khuynh Quốc chợt thấy dưới váy trầm xuống, cúi đầu nhìn, một thân thể nhỏ nhắn mềm mại nhào tới chân của nàng. Cánh tay bé xíu, mũm mĩm của hài tử nắm chặt làn váy của nàng, ngược lên nhìn nàng, khuôn mặt cười ngây ngốc.

“Phu nhân, tiểu thiếu gia là muốn phu nhân ôm.” Nhũ mẫu nói xen vào, sớm có nha hoàn vụng trộm nhéo bà ta một cái, quá nhiều chuyện.

Diệp Liên mượn tay Khuynh Thành dùng thuốc độc hại phu nhân, tỳ nữ hậu viện tương truyền như vậy. Mọi người đều biết thủ đoạn của phu nhân, có người đánh ngựa của nàng liền bị lãnh giáo huấn thê thảm, đến nay còn nằm nửa chết nửa sống. Diệp Liên mặc dù đã chết, nhưng phu nhân sẽ đối xử tử tế với nhi tử của cừu nhân sao?

Đối với việc nha hoàn cẩn thận quá phận, nhũ mẫu không cho là đúng. Bà chỉ biết là mấy ngày vừa qua, phu nhân đối với hài tử rất tốt, dù phu nhân lãnh đạm nhưng so với bất kỳ chủ tử nào cũng đều dễ dàng hơn.

Khuynh Quốc nhìn tiểu nhi dưới gối, hài tử vung tay làm nũng cầu nàng ôm. Hài nhi quá nhỏ, không biết đau khổ vì tang mẫu. Nhưng như vậy cũng tốt, cái gì cũng đều không hiểu cũng là một may mắn.

Năm đó nàng cũng từng là thiên chi kiều tử, thân mặc lăng la, chân mang kim hài. Đáng thương, phụ thân tại hoàng quyền tranh phong cùng chủ tử. Một tờ chiếu thư liền tru di cừu tộc. Vì nàng còn nhỏ nên thoát chết được, ai ngờ sống đúng là không bằng chết.

“A, a...!” Hài nhi vẫy vẫy cánh tay nhỏ, kêu la, làm suy nghĩ Khuynh Quốc trở lại.

Tỳ nữ sợ hài tử quấy rầy phu nhân, vội vàng quỳ xuống ôm lấy. Tiểu nhi không thuận theo, đẩy ra tay nha hoàn, nắm chặt làn váy Khuynh Quốc không tha. Khuynh Quốc bảo tỳ nữ buông ra, xoay người ôm lấy tiểu nhi, trong giây lát một kỳ niệm hiện lên nhập vào trong tim, nàng nhịn không được giật mình.

Thì ra là thế! Khuynh Quốc ôm hài tử bước đi, đáy lòng long trời lở đất, trên mặt lại không dò ra một tia dấu vết. Nàng sao lại quên nguyên chủ của thân thể này, Tô Khuynh Quốc, hơn mười năm trước do Lan di dẫn vào Hà Viên? Sao nàng chưa từng nghĩ đến, cảnh tượng gặp trong mộng không phải là nàng, mà là nàng ấy.

Phạm Thiên nói Tô Khuynh Quốc không thích Hà Viên, có phải là nàng đã từng ở Hà viên gặp ác mộng nhiều lần giống nhau? Lần đầu tiên nàng mơ cũng là sau khi vào Hà Viên. Nàng cũng không phải không suy tư nguyên nhân trong đó, nhưng tiếng gió thét gào, cự mộc che trời, bóng cây rậm rạp trong mộng kia vì sương mù dày đặc mà nhìn không rõ ràng.

Phạm Thiên cho rằng Tô Khuynh Quốc trốn khỏi Hầu phủ là do ghen tỵ với Khuynh Thành. Chỉ sợ nàng ấy là bởi vì biết được đáp án trong mộng mới không chào mà đi. Khi nam nhân cưới Khuynh Quốc trong lòng còn có lợi dụng, mời nàng ấy vào làm chủ viện chẳng qua là trông mong Tô Khuynh Quốc nhớ lại việc ở Hà Viên năm đó.

Đúng rồi! Năm đó, mười năm trước, Tô Khuynh Quốc vừa mới năm tuổi. Tầm mắt tiểu nhi cùng với người trưởng thành khác biệt nhau đến mức nào? Đối với hài tử mà nói, đại thụ hướng thiên, cành cây che trời, đi không hết đường, cuồng phong sương mù dày đặc chẳng phải chính là con đường nhỏ phải bước qua nếu đi ao hoa sen sao?

Trong mộng Tô Khuynh Quốc đang lẩn trốn mệnh, nếu là như vậy, giấc mộng này nhất định cùng cái chết của mẫu thân Phạm Thiên và Lan di có quan hệ. Có phải bóng hình trong mộng ở sau lưng nàng chính là hung thủ. Mà ngày đó Khuynh Quốc có lẽ nhìn thấy gì rồi bị đuổi giết? Nhưng đối phương vì sao không diệt khẩu, chẳng lẽ trong đó lại sinh ra khúc chiết gì?

Khuynh Quốc đập lên làn cổ xanh dưới bàn chân, tùy ý để tiểu nhi đùa bỡn sợi tóc của mình. Nàng nhớ rõ Phạm Bất Mộng từng nói Tô Khuynh Quốc không nhớ rõ tình hình vì màn đêm buông xuống. Có thể

trong tối tăm, nàng ấy đã xem sự việc mà một mực khắc tại đáy lòng. Khi nàng ấy vào Hà Viên, lần nữa đi trên ao hoa sen, có lẽ một khắc này, tâm khóa đã bắt tri bất giác chậm rãi buông lỏng.

Khuynh Quốc đi dọc theo bờ ao hoa sen, nhìn tường cao đứng vững xa bên kia bờ, trong phủ Cảnh Quốc công phiêu khởi khói bếp lượn lờ. Nàng ngẩng đầu, ngửa mặt nhìn xuyên qua bóng cây rậm rạp lên trời, ngày nóng bỏng, đã tới giữa trưa.

Khuynh Quốc đem tiểu nhi để vào giường dưới bóng cây, nghiêng người phân phó nha hoàn chuẩn bị thức ăn. Không bao lâu, tỳ nữ mang đồ ăn đến, đi theo phía sau là Phạm Thiên vừa về phủ một khắc trước. Nam nhân quen thói ngồi bên người Khuynh Quốc, cười xem tiểu nhi, ôm lấy đùa giỡn.

Khuynh Quốc một tay ôm nhi tử, Phạm Thiên cho nhi tử ăn, nàng lại suy nghĩ. Tô Khuynh Quốc cũng không biết ước nguyện ban đầu của Hầu gia khi cưới nàng, sau khi mộng tỉnh ở Hà Viên, chắc chắn là vội vã tìm Phạm Thiên thổ lộ hết bất an.

Ai ngờ, nhìn muội muội cùng phu quân tình ý triền miên. Nàng ấy biết rõ tranh không được với Khuynh Thành, nam nhân đối với nàng ấy cũng không phải là thiệt tình, càng minh bạch dưới chân chính là nơi thị phi. Làm gì được đây, nàng ấy đã gả vào Hầu phủ, muốn đi là việc gian nan cỡ nào? Nàng ấy thoát khỏi Hầu phủ như thế nào, có người tương trợ hay không?

Đến nay, đó đều là câu đố. Càng làm cho Khuynh Quốc nghi hoặc là khối hồn ngọc kia. Nguyên chủ thân thể của nàng sao lại có được nó, tại sao đánh vỡ ngọc bích, đem tro cốt bên trong nuốt vào trong bụng?

“Phu nhân đang nghĩ gì vậy?” Phạm Thiên đem tiểu nhi giao cho nhũ mẫu, gấp miếng trứng tôm để vào trong bát Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc nhìn Phạm Thiên, hừ cười nói: “Ta suy nghĩ nên trấn an Khuynh Thành quỳ ở trước cửa sân như thế nào mới không bị người nén giận.” Khuynh Quốc như thể vô ý liếc qua Thu Sương đang chia thức ăn bên cạnh bàn đá.

Phạm Thiên hiểu rõ, nhìn Thu Sương, mệnh tiểu nha hoàn gọi Xuân Phong, răn dạy nói: “Xuân Phong, trong tứ đại tỳ nữ ta yên tâm nhất chính là người mới đem phu nhân giao do người chiếu khán. Nào biết được người lại trong lúc nguy hiểm bỏ phu nhân mà đi. Ta phạt người hai mươi roi gia pháp, người có phục không?”

Xuân Phong quỳ xuống, dập đầu nói: “Làm phu nhân chán kinh, đây là tội của Xuân Phong. Nô tỳ cam nguyện bị phạt.”

“Được.” Phạm Thiên uống xong chén rượu, gật đầu nói: “Bắt đầu từ hôm nay cuộc sống hàng ngày của phu nhân đều do người chiếu ứng. Xuân Phong, an nguy của phu nhân so với bất kì chuyện gì đều trọng yếu, hiểu chưa?”

“Chủ tử yên tâm, Xuân Phong nhớ kĩ.”

Phạm Thiên vung tay ý bảo Xuân Phong đứng dậy, thế chỗ Thu Sương.

Thu Sương tâm hận Khuynh Quốc nhiều chuyện, tại trước mặt Hầu gia làm nàng mất mặt. Nàng không cam lòng đưa ra đũa trúc, âm thầm dậm chân. Nhịn nhẫn, nuốt không trôi cơn tức này, Thu Sương hướng bên chân Phạm Thiên quỳ xuống nói: “Không biết phu nhân đối với Thu Sương có gì bất mãn?”

Không đợi Khuynh Quốc mở miệng, Phạm Thiên lạnh lùng nhìn vào Thu Sương gầm lên: “Phu nhân đứng đầu hậu viện, nàng muốn đối nô tài còn cần cáo tri với người sao? Huống chi việc này không quan hệ phu nhân, là ta làm chủ. Người vì sao không hỏi xem ta đối với người có gì bất mãn?”

“Nô tỳ không dám!” Thu Sương nghe từng lời nói như đâm vào tim, đầy ngập nhu tình trở thành u oán.

Tuấn dung của Phạm Thiên nghiêm nghị nhìn quanh tỳ nữ, trầm giọng nói: “Phu nhân tính tình ôn hòa, nhưng các người đừng quên nàng là chủ tử của các người! Cho các người chút ít mặt mũi, ngược lại các người ngày càng làm quá. Hầu phủ không thể giữ lại nô tài khi dễ chủ!”

“Chủ tử thứ tội, phu nhân thứ tội!” Một đám nha hoàn hoa dung thất sắc, tất cả đều quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Đã xong, các người lui ra.”

Tỳ nữ nhìn về phía Khuynh Quốc vừa mở miệng, lại nhìn qua Phạm Thiên sắc mặt âm nghiêm, không biết là đi hay ở.

“Nhìn cái gì? Lời nói của phu nhân chính là lời nói của ta!” Phạm Thiên hung hăng trừng mắt nhìn đám nô tỳ quỳ trên mặt đất, hừ lạnh quở trách.

“Hầu gia...” Thu Sương định nói tiếp.

Phạm Thiên cắt đứt ý muốn của Thu Sương. “Không cần nói nữa, lui ra!”

Thu Sương biện bạch vô vọng, khuôn mặt rũ xuống xấu hổ và giận dữ, theo bọn nha hoàn ầm ập thối lui.

Đợi tả hữu đi hết, Khuynh Quốc nhẹ giọng hỏi: “Hầu gia, mê sự ở Hà Viên này người còn muốn giải không?”

“Có phải phu nhân nghĩ tới điều gì?” Phạm Thiên truy vấn.

Khuynh Quốc nhẹ trào, nói: “Hậu viện Hầu phủ trước có lang, sau có hồ, không nghĩ chỗ tối còn cất giấu hồ ly. Khuynh Quốc vì bảo vệ tính mạng vẫn còn phải nói. Thử hỏi Hầu gia nếu như người đang ở trong đó, có thể tĩnh tâm nghĩ gì sao?”

Diệp Liên đi rồi, Thu Sương cũng thế. Nha hoàn kia đối với hắc có ý, Phạm Thiên tất nhiên biết được. Chỉ là không nghĩ tới Khuynh Quốc cũng để mắt việc này.

Phạm Thiên bị Khuynh Quốc nói, thật khó trả lời, chỉ đành cười nói: “Nếu đã như vậy, để ta đem Khuynh Thành đưa đi biệt viện.”

“Đừng!” Khuynh Quốc ngăn lại nói: “Hầu gia, người yêu mến Khuynh Thành thì nên hiểu tính tình nàng. Lần này, nàng vì sảy đi thai nhi, tương kế tựu kế dùng hoa mai cao của Diệp Liên độc chết ta. Sự chưa thành, ngược lại mất tâm ý của Hầu gia. Người nói xem, nàng hội cam nguyện xuất phủ sao?”

Phạm Thiên lấy cá đã gỡ xương để vào trong bát Khuynh Quốc. “Như vậy, phu nhân bảo ta nên làm thế nào cho phải?”

“Hầu gia từng chinh chiến tứ phương, bình định vô số can qua, những chuyện nhỏ nhặt này chẳng lẽ đều muốn hỏi Khuynh Quốc sao?”

“Ta đem hậu viện giao cho phu nhân, tự nhiên là do phu nhân tác chủ.” Phạm Thiên nhìn Khuynh Quốc ăn thịt cá, mừng thầm đối phương càng ngày càng thân thiết hơn với hắn. Hắn đoán rằng, có phải là đã tới gần hơn được một bước với trái tim Khuynh Quốc?

Khuynh Quốc buông đĩa bạc, lau môi nói: “Việc vừa rồi chẳng lẽ không cho Hầu gia một ít chỉ điểm sao?”

“Nàng nói Thu Sương?” Phạm Thiên suy nghĩ một lát, cả kinh nói: “Phu nhân muốn dùng Thu Sương kiềm chế Khuynh Thành?”

Mắt Khuynh Quốc nhìn vào rừng lá sen trùng trùng, cười nhạt không nói.

Phạm Thiên không hiểu: “Ta đem các nàng mang đi, không phải càng tốt sao?”

Khuynh Quốc không đáp, hỏi lại: “Hầu gia, nếu có người muốn giết người nhưng vì ngại thế lực sau lưng người mà không thể phản chế. Người cảm thấy nên đem hắn đuổi xa hay là để dưới mắt mình, cách nào an toàn hơn?”

Phạm Thiên không phản bác được, cười khổ mà nói: “Phu nhân nghĩ ta nên làm như thế nào?”

“Khuynh Thành còn quỳ gối ở tiền viện sao?”

Phạm Thiên nhìn nhan sắc Khuynh Quốc, đáp: “Lúc ta tới đã sai người vịn nàng trở lại Mai Trai.”

“Như thế rất tốt. Nếu không, Hầu gia không phải quá tuyệt tình hay sao?”

“Khuynh Quốc, ta...”

Khuynh Quốc đưa tay ngừng lời nói của Phạm Thiên, nhìn qua nam nhân nói: “Đêm nay làm cho Thu Sương chuyển nhập tiểu viện của Diệp Liên. Sau này người đối với nàng quan tâm một chút. Đưa Thu Sương đi lại trong nội viện nhiều hơn, ít đến Hà Viên. Không cần bao lâu, Khuynh Thành sẽ minh bạch ai mới là đối thủ của nàng.”

Một chiêu thật hiểm, thủ đoạn thật lợi hại. Càng tiếp cận Khuynh Quốc càng đoán không ra suy nghĩ của nàng, càng kinh hãi mưu trí của nàng. Một nữ tử khuê phòng có thể so với nam nhi đa tài, sao không cho người nghiêm nghị nâng kính?

Phạm Thiên uống chén rượu, ổn định tâm thần đứng lên, nói: “Vậy ta làm thế đi.”

“Từ đây.”

“Sao vậy?” Phạm Thiên không hiểu nói.

Khuynh Quốc khẽ cười: “Hầu gia, Khuynh Thành giáo hoạt. Người dùng có gì để đem Thu Sương đón vào tiểu viện?”

“Việc này...”

“Không bằng Hầu gia mượn việc Khuynh Thành quỳ xuống trước cửa Hà Viên, ta không may may để ý được không? Trước an ủi Khuynh Thành, lại thanh thản Thu Sương. Sau này nên làm như thế nào Hầu gia sẽ không cần Khuynh Quốc phải nhắc nhở chứ?”

Nhìn thần thái Khuynh Quốc, Phạm Thiên bỗng nhiên xoay người hướng Khuynh Quốc, nâng lên cằm nàng, cúi xuống hôn. Khi miệng lưỡi thân mật mang theo mùi rượu phảng phất, cay độc vô cùng. Con người đen của Khuynh Quốc nhìn thẳng đôi mắt ưng chỉ cách một ly, hiện ra nhàn nhạt ý chê cười.

Phạm Thiên bắt đắc dĩ buông ra, chuyển hướng con đường nhỏ, thần sắc một mảnh xấu hổ. Không sai, Phạm Thiên dùng sắc mặt này rồi đi, tám chín phần mọi người sẽ cho rằng hai người bọn họ có tranh cãi.

Khuynh Quốc nhập giường, trầm nghĩ, quân cờ Thu Sương này không biết có sử dụng được hay không? Phạm Thiên sẽ vì mê sự Hà Viên mà hy sinh bao nhiêu?

31. Chương 31: Có Tâm Tư Sẽ Có Lời Nói

“Tiểu thư.” Xảo Nhi đóng lại cửa, bước vào nội thất.

“Sao rồi?” Khuynh Thành mềm mại đáng yêu nằm nghiêng tại giường, cánh tay ngọc chống cằm, vui vẻ nhìn hướng Xảo Nhi.

Xảo Nhi hướng Lưu Thị quỳ gối phúc thân, lập tức mặt hướng Khuynh Thành bẩm: “Đêm qua Hầu gia sau khi đi thăm tiểu thư, tại Cúc Hiên nạp Thu Sương. Hôm nay nàng ở trong tiểu viện của Diệp Liên rồi.”

“Thu Sương?” Sắc mặt hồng nhuận của Khuynh Thành phút chốc chuyển bạch, vội la lên: “Có phải là tứ đại tỳ Thu Sương?”

“Dạ.” Xảo Nhi gật đầu.

Lưu Thị thấy nữ nhi không vui, trấn an nói: “Nữ nhi, Hầu gia tuổi đã nhược quán, có hai ba thị thiếp cũng là hợp tình hợp lý. Huống chi, có khi là do người thân thể không khỏe hần mới nạp Thu Sương cũng không cũng biết chừng? Người vừa để non, hôm qua lại quỳ lâu như vậy. Đừng tức giận, thân thể còn cần điều dưỡng cho tốt.”

Lưu Thị biết nữ nhi tâm cao khí ngạo, nào biết lại đối với tiện nhân thứ xuất kia quỳ xuống cầu xin tha thứ. Bà ta vốn là không đồng ý, nhưng nữ nhi nói nếu không quỳ liền mất nhân tâm. Rơi vào đường cùng rồi, mặc kệ thế nào, hôm nay bà ta việc gì cũng đều dựa vào nữ nhi, còn muốn cứu ra nữ tử đang mắc lao lung, chỉ có thể tạm nhẫn. Nhưng đối với Khuynh Quốc thì càng hận đến thấu xương.

Khuynh Thành đáp ứng Lưu Thị, lẩm bẩm nói: “Cho dù thân thể của ta không tốt, không phải còn có Bích Đào, Khuynh Quốc sao? Vì sao phải nạp Thu Sương?”

Mắt Xảo Nhi vừa chuyển, cười gian nói: “Nô tỳ nghe nói Hầu gia vì chuyện của tiểu thư mà quở trách Khuynh Quốc.”

“A?” Lưu Thị vui vẻ: “Nói nghe một chút!”

“Dạ.” Xảo Nhi kể sinh động như thật chuyện nghe đồn ở hậu viện. “Hôm qua, Khuynh Thành tiểu thư quỳ trước cửa Hà Viên, Thu Sương nhìn thấy liền vì tiểu thư hướng Khuynh Quốc cầu tình. Ai ngờ lại bị Khuynh Quốc răn dạy một trận, gọi Xuân Phong thay Thu Sương, đem nàng trở lại Cúc Hiên.”

Lưu Thị nắm làn váy, nóng vội nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, Hầu gia nghe chuyện liền cùng Khuynh Quốc tranh cãi một hồi, mặt lạnh ra khỏi Hà Viên. Nghe nói lúc ấy sắc mặt Hầu gia là vừa tức vừa giận!” Xảo Nhi rót chén nước trà đưa cho Khuynh Thành, nói tiếp: “Nha hoàn ở Cúc Hiên vụng trộm nói cho nô tỳ rằng, Hầu gia biết Thu Sương thay tiểu thư cầu tình liền gọi nàng vào thư phòng, nói muốn thưởng nàng. Ai ngờ, đúng một đêm không có đi ra.”

Lưu Thị đập bàn phẫn nộ, quát: “Thật là một ả nô tỳ thấp hèn! Hầu gia nói như thế nào?”

“Hầu gia nói thế nào thì nô tỳ không biết.” Đáy mắt Xảo Nhi đầy ý cười, mặt khinh thường nói: “Có không ít nha hoàn nói Thu Sương vụng trộm thích Hầu gia, thường đem quần áo Hầu gia để an ủi tương tư!”

“Khá lắm một con nô tỳ không biết xấu hổ!” Lưu Thị nổi điên, ngồi trên giường nữ nhi, lôi kéo tay Khuynh Thành nói: “Hầu gia nạp Thu Sương chắc hẳn chính là làm cho Khuynh Quốc xem. Làm cho nó cùng những tiểu tỳ không có mắt kia biết rõ người mới người là trong lòng của hắn. Nương cảm thấy Khuynh Quốc không đủ gây sự, ngược lại Thu Sương này phải cẩn thận chút ít. Dù sao cô ta cũng theo Hầu gia nhiều năm như vậy.”

Khuynh Thành đồng ý, hướng Xảo Nhi hỏi: “Hà Viên có động tĩnh gì?”

Xảo Nhi lắc đầu, hồi bẩm. “Nha hoàn ra vào vẫn như ngày xưa.”

“Phì! Nó lại còn bảo trì bình thần.” Khuynh Thành chế giễu, suy ngẫm nói: “Việc này, nhìn đi nhìn lại. Nếu Thu Sương thức thời, giờ phút này ta cũng không muốn cùng cô ta đối địch. Nương, Xảo Nhi sau này chú ý chút ít. Trước khi ta chưa ngồi trên vị trí chính thê, làm chuyện gì cũng đều phải cẩn thận.”

“Dạ, tiểu thư.” Xảo Nhi cúi đầu đáp ứng, nhận cái chén trống không từ Khuynh Thành, đặt ở mặt bàn đàn hương.

Khuynh Thành lau khóe môi, hỏi: “Xảo Nhi, bọn Xuân Hương khỏe chưa? Chẳng qua là ăn mấy roi. Sao nào? Hay là bị Khuynh Quốc dọa sợ, không dám tới hầu hạ ta?”

Xảo Nhi nhìn Khuynh Thành, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy? Nói!” Lưu Thị xen vào.

“Tiểu thư. Máy người Xuân Hương đều bị bán rồi.”

“Cái gì? Bọn nó đều là nô dịch của Tô gia ta, dựa vào cái gì nói bán liền bán?” Lưu Thị quát: “Ai mà to gan như vậy?”

Xảo Nhi nhìn trộm Khuynh Thành, nói nhỏ: “Nô tỳ không biết.”

“Hừ! Chắc chắn là tiện nhân kia gây nên!” Lưu Thị giận dữ hét to. “Đều là do cha ngươi đem họa đến! Không chỉ ở bên ngoài có nghiệt chủng, lại còn thu vào gia môn. Bây giờ được lắm, tiểu yêu tinh đắc thế, thật đúng là coi trời bằng vung! Xảo Nhi...”

“Nương, người muốn làm gì?” Khuynh Thành chất vấn.

Lưu Thị ném chén sứ trên tay, giận không kìm được nói: “Còn làm gì nữa? Đương nhiên là tìm Khuynh Quốc tính sổ!”

“Chẳng lẽ người đã quên vừa rồi đáp ứng ta chuyện gì?” Khuynh Thành khó thở nói: “Khuynh Quốc là Hầu gia phu nhân, xử trí nô tài trong phủ dù có gì không phải, người cũng không hỏi được. Người mà đi, ngược lại còn rơi xuống thế hạ phong!”

“Nhưng tiện nhân kia bán nô tài của nhà ta!” Lưu Thị không hiểu nữ nhi vì sao nén giận.

“Nương. Bây giờ cái ăn cái mặc của nương tất cả đều là Hầu phủ cho, bên người lại không thiếu người hầu hạ, nương coi như mấy tên nô tài này chết rồi đi.”

“Nữ nhi!”

“Việc mất mặt này nhất định có một ngày ta sẽ đòi lại.” Khuynh Thành cắn môi dưới, đem hình ảnh Khuynh Quốc trong đầu hung hăng xé thành mảnh nhỏ. Nàng nheo mắt nhìn Lưu Thị, nói: “Trước đó, ngàn vạn đừng đi gây sự với nó.”

Lưu Thị chen vào nói: “Hừ, việc này không thể xong. Văn tự bán mình của bọn chúng vẫn còn trong tay của ta!”

“Bọn họ đã bán trao tay, đập lên Hầu phủ gia ấn, khế ước của Tô phủ chẳng qua là tờ giấy lộn.” Khuynh Thành đảo mắt nói: “Trừ phi người đi nha môn cáo trạng.”

“Thì xin đi ra ngoài cáo trạng, người cho rằng ta...” Lưu Thị hung hăng.

Khuynh Thành khoát tay ngắt lời, nói: “Xảo Nhi, người đi ra ngoài.”

“Dạ, tiểu thư.” Xảo Nhi khom người thối lui, để hai mẫu nữ Tô gia nói chuyện riêng.

Xảo Nhi bước ra cánh cửa, nhẹ nhàng đóng cửa gỗ lim, dọc theo hành lang hướng chéo viện mà đi. Khuynh Thành thích náo nhiệt, hiện nay thân thể không được tốt, nha hoàn trong Mai Trai đều ở tại chính viện chờ đợi phân phó, cho nên chéo viên tịch liêu không người, một đường chỉ nghe tiếng lá cây sà sạt.

Xảo Nhi cảm thấy một cơn gió lạnh thổi vào quần áo, lạnh lẽo đến mức làm nàng run rẩy. Khiến nàng nhớ tới Diệp Liên phu nhân chết không nhắm mắt vào đêm gió lớn. Xảo Nhi cũng không phải là kẻ lớn mật, mấy ngày liên tiếp đều nửa đêm mộng tỉnh, một thân đầm mồ hôi. Sau lưng Khuynh Thành, nàng âm thầm tế bái Diệp Liên. Nàng tự nói với mình, Diệp Liên không chết, nàng chính là thể thân. Trong đó có biết bao nhiêu bất đắc dĩ, có ai minh bạch nỗi khổ trong đáy lòng nàng?

Vì bảo vệ tính mạng, nàng giết người, làm nhơ nhục tay của mình. Mà chủ mưu thì sao? Ở trên giường gỗ đàn hương kia hưởng vinh hoa phú quý, không mấy may quan tâm nội tâm nàng dày vò? Xảo Nhi nhìn thảm cỏ xanh lá rụng, có chút lạnh người, hơn nữa là không cam lòng.

Xảo Nhi đi vào trước phòng nhỏ vắng vẻ, nhìn xung quanh, nhẹ nhàng kéo cánh cửa ra, đi vào. Trong căn phòng tối tăm đã sớm có người ngồi bên bàn gỗ chờ. Xảo Nhi cẩn thận phúc thân, nói: “Phu nhân.”

Khuynh Quốc khép lại quyển sách trên tay, đem gói to trên bàn đẩy hướng Xảo Nhi.

Xảo Nhi tiếp nhận túi nhét vào trong người, vui vẻ nói: “Tạ ơn phu nhân ban cho.”

“Sau này người đi Cúc Hiên nhiều một chút, đem mọi chuyện bẩm báo cho Khuynh Thành. Nói thêm việc Thu Sương, Xuân Phong đặc ý như thế nào.”

“Nô tỳ hiểu rõ.” Xảo Nhi vội vàng lên tiếng.

Khuynh Quốc nói: “Đi đi.”

“Dạ. Nô tỳ cáo lui.”

Xảo Nhi hướng Khuynh Quốc dập đầu, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng nhỏ, đóng lại cửa. Nàng bước nhanh mà đi, tìm chỗ khuất, lấy túi trong ngực mở ra. Bất thành linh rơi ra ba miếng giới chỉ, hai đôi khuyên tai, bốn cái vòng tay, một chuỗi minh châu. Tức khắc Xảo Nhi cười híp hết mắt, cầm từng món từng món vuốt vuốt, không nỡ buông tay.

Xảo Nhi tuy là nha đầu bán mình, không mang vật quý bao giờ, nhưng đồ trang sức của Khuynh Thành gần đây đều do nàng thu thập. Gặp nhiều hơn tất nhiên là tình thông một hai. Xảo Nhi vuốt vòng tay ngọc bích, ước chừng đồ vật trong túi này sợ không dưới ngàn lượng vàng. Xảo Nhi hân hoan nhớ lại lần đầu khen thưởng, hôm nay thêm một số nữa cũng đủ cho nàng cả đời không có gì lo lắng.

Xảo Nhi nhớ lại ngày đó Khuynh Thành lấy ra chai thuốc đưa cho nàng, nói ra kế hoạch giết Diệp Liên bằng thuốc độc. Nàng sợ, nàng không muốn làm, lại càng sợ Khuynh Thành đem tai họa đẩy ỉnh. Nàng mơ màng nhưng không biết làm sao, đành lặng lẽ tới tìm Khuynh Quốc, cầu Khuynh Quốc cứu mình một mạng.

Khuynh Quốc hỏi nàng, muốn sống hay là muốn chết? Nguyên giết người hay là nguyện bị giết? Diệp Liên không chết Khuynh Thành sẽ khó có thể xoay người, mà Xảo Nhi hẳn là quân cờ Khuynh Thành sẽ bỏ qua. Xảo Nhi nói nguyện đổi chủ tử hầu hạ, nguyện làm trâu làm ngựa, chỉ cầu Khuynh Quốc nể tình từ nhỏ cùng nhau lớn lên mà cứu nàng.

Khuynh Quốc lắc đầu cười lạnh, nói Xảo Nhi quá ngốc, thấy không rõ mình đã ở trong thế cục, không còn chỗ ẩn núp rồi. Khuynh Quốc đoán mẫu nữ Lưu Thị quen an nhàn, không giỏi quản lý. Chỉ ra cho Xảo Nhi nên biết được văn tự bán thân của mình ở nơi nào. Chỉ cần hủy khế ước, nàng là lương dân không còn là nô tài. Tình Châu cách Yên Châu ngàn dặm, không người biết thân thế của Xảo Nhi. Tô gia chỉ còn lại Lưu Thị, Khuynh Thành. Chỉ cần nô dịch Tô gia đi hết, nếu như Xảo Nhi đi, không nhân chứng vật chứng, Khuynh Thành còn có thể bắt nàng thế nào?

Bây giờ thứ Xảo Nhi thiếu chẳng qua là vật ngoài thân. Xảo Nhi mười năm làm nô tài chịu khổ cực, đối với lời nói của Khuynh Quốc tâm động vạn phần. Sau khi lời nói nhẹ nhàng hơn, Khuynh Quốc dạy nàng hạ độc tránh tai mắt người khác như thế nào, cũng ưng thuận trả nàng nghìn lượng vàng.

Người có thể vì tiền mà sẵn sàng chết! Xảo Nhi làm. Khi hoàn thành, nghe được tin Diệp Liên chết, vừa vui vừa kinh sợ. Sau đó tay nàng được cầm trân bảo lại càng dứt khoát.

Xảo Nhi không biết Khuynh Quốc làm cách nào tránh tầm mắt người khác đi vào Mai Trai, đưa nàng đến phòng nhỏ chéch viện, dặn dò nàng làm việc. Nàng không muốn biết rõ, càng không cần biết rõ. Xảo Nhi chỉ nghĩ được thưởng mấy lần nữa, tìm thời cơ hỗn loạn xuất phủ mà đi, nửa đời sau này sẽ không cần phải nhìn sắc mặt người khác nữa.

Xảo Nhi nói với chính mình, nàng muốn ra khỏi Hầu phủ, rời xa Khuynh Thành. Thiên hạ to lớn, luôn luôn có chỗ cho nàng dung thân. Huống chi, nàng không phải là nha đầu một xu dính túi cũng không có nữa. Xảo Nhi kéo túi đầy căng, giấu kĩ vào trong người, khoe môi mỉm cười bước đi về hướng chủ viện.

32. Chương 32: Quân Tâm Bất Mộng Khó Dò

Người bán mình làm nô đều mong có được việc thoải mái. Ngoại viện Hầu phủ sự vụ nặng nề, không ít nô dịch nhìn cảnh tượng hậu viện mà thèm. Nhưng nha hoàn trong viện lại ngóng trông có một chủ tử tốt, ít bị đánh chửi một chút.

Diệp Liên hạ táng đã được hơn một tháng. Phạm Thiên lúc nhàn hạ đều đi dạo cùng Thu Sương, Khuynh Thành, coi như đã quên Khuynh Quốc. Tỳ nữ trong viên đều bị giam cầm tại thâm viện, chỉ có thể nói chuyện phiếm với nhau. Các nàng nói Thu Sương được sủng ái, nói Khuynh Thành khiêu khích, bàn luận chuyện Khuynh Quốc trầm mặc...

Trong câu chuyện đều là đồ kỵ nha hoàn trong Hà Viên. Không thể nghi ngờ Khuynh Quốc là chủ tử vô cùng tốt để hầu hạ, thay đồ rửa mặt đều tự tay làm, bữa ăn cũng chưa bao giờ bắt bẻ. So với ba thị thiếp Khuynh Quốc càng được lòng người. Tỳ nữ thường ca ngợi Khuynh Quốc vô dục vô cầu mới đúng là phong phạm của đại phu nhân. Nào biết được tính toán trong lòng Khuynh Quốc.

Một tháng qua, Phạm Thiên gặp dịp thì đến chơi, Xảo nhi thêm dầu rót dấm, trong nhà Lưu Thị thúc giục, ánh mắt Khuynh Thành dần dần chuyển hướng Thu Sương. Không người quấy rầy, thời gian Khuynh Quốc luyện công tăng lên, nội lực vững bước vào tầng ba. Khuynh Quốc tự định giá dùng công lực bây giờ ra khỏi Hầu phủ có được không.

Nàng muốn đi, nhưng không phải giờ phút này. Đông Tuyết, Tô Phóng, Diệp Liên chết, hiển nhiên có người muốn nàng chết. Đông Tuyết, Diệp Liên không đề cập tới, Tô Phóng vì sao lại chết? Vì hung thủ muốn dẫn dắt Phạm Thiên rời đi, để lại nàng một mình? Giả thuyết này quá mức gượng ép, nếu nàng và Phạm

Thiên cùng nhau đi, một tác cũng không rời thì sao? Còn nữa, Tô Phóng chết ở nhà xí, đi tiểu đêm chỗ không người như thế, ai có thể biết được?

Nàng từng cùng Phạm Thiên đối chiến ở phòng tắm, tên bắn vào từ ngoài cửa sổ. Bởi vậy có thể đoán trong Hầu phủ có trạm gác ngầm. Nhưng vì sao hung thủ mấy lần đắc thủ xuất nhập lại không có người phát giác? Có thể thấy đối phương biết rõ tình hình trong Hầu phủ, hoặc hẳn có biện pháp đi tự nhiên, giống như... bí đạo.

Khuynh Quốc cũng nghĩ theo mặt khác, Phạm Thiên có lẽ sớm biết được hung thủ là ai, lại dùng nàng làm mồi nhử, dẫn đối phương ra tay, phá mê sự ở Hà Viên. Tất nhiên tính cả bí mật trên người nàng.

Có một chuyện, Khuynh Quốc vẫn để ý. Phạm Thiên nói Khuynh Thành biết trên người Khuynh Quốc có bảo là vì Khuynh Thành hỏi nhiều quá, hẳn trả lời qua loa như vậy. Kỳ thật, chỉ sợ hẳn thủ Khuynh Thành. Dù sao, Khuynh Quốc cũng ở Tô phủ mười năm. Trong nhiều năm ai cũng có khả năng nói ra miệng, hoặc là từng có cử động làm cho người khác nghi ngờ.

Tí tách.

Đồng hồ nước bằng đồng chỉ qua giờ Hợi, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng trúc vang vang. Khuynh Quốc khép quyển sách trong tay, thoát ý nhập giường. Nàng gồi lên cánh tay của mình, nghĩ đến Phạm Thiên tưởng nàng yêu thích sách vở quá nhiều, không khỏi cong lên khóe miệng.

Đối với Khuynh Quốc mà nói, ra khỏi Hầu phủ không khó. Nhưng việc ở Điều quốc nàng lại hoàn toàn không biết gì cả, sao tránh được bị Phạm Thiên đuổi bắt? Đọc sách mặc dù không thể phát tài, lại sẽ nói cho nàng biết nhân văn địa lý, dân phong tập tục. Mỗi lần nàng làm việc đều phải nắm chắc mười phần, mặc dù trong mười phần kia có quá nhiều chuyện xấu.

Điều quốc hiện nay dùng tơ lụa, sứ men xanh, lợi khí nổi tiếng các nước. Hai mươi năm trước, dùng giấy vàng thay trúc cuốn, thuật tạo giấy này bí mật không truyền ra ngoài, hại các nước ngấp nghé vạn phần. Cho nên trăm năm qua, biên cảnh tranh chấp lớn nhỏ nhiều không kể xiết. Nhưng Điều quốc xưa nay binh hùng tướng mạnh, các nước láng giềng không làm gì được. Điều Quốc đông gần biển, nam có hai nước Mân Ca, Lô Lô. Phía tây cùng Cát Luân giao giới, chính giữa có tiểu quốc Đơn Đạt. Phía bắc là Thiên Sơn...

Ai?

Nhàn nhạt mùi máu tươi chặt đứt suy nghĩ của Khuynh Quốc. Nàng đứng dậy xem xét chỗ bí đạo, trong nháy mắt cửa đá hạ xuống, nàng thấy khuôn mặt tươi cười của Phạm Bất Mộng.

Khuynh Quốc ngưng mi, nghi hoặc nói: “Người đi chiến trường?”

Phạm Bất Mộng thu lại ý cười, quan sát mặt Khuynh Quốc, hỏi: “Chiến trường? Ta chẳng phải ở mộng viên sao? Khuynh Quốc sao lại nói như thế?”

“Phạm Bất Mộng, gạt người không giấu diếm được chính mình.” Khuynh Quốc nói. “Diệp Liên hạ độc giết ta, việc này Phạm Thiên sẽ không để cho người truyền ra ngoài Hầu phủ. Nhưng thân tín người xếp vào trong phủ sao lại không biết việc này? Nếu như người biết được, ta không tin người không đến ra vẻ ân cần. Trừ phi người không ở mộng viên, không ở Tỉnh Châu.”

“Vậy vì sao nàng lại đoán ta đi chiến trường?” Phạm Bất Mộng nhẹ nhàng ngồi lên đầu giường, lưng tựa gối gằng hời.

Khuynh Quốc nhìn Bất Mộng, nói: “Ta ngửi được mùi huyết tinh, cùng sát ý đầy người người chưa tẩy đi.”

Quanh thân Phạm Bất Mộng có đầy nhàn nhạt đầu khí, Khuynh Quốc biết rõ đó là chiến hồn. Trăm ngàn vạn chiến tướng sa trường ngưng tụ ý chí, nổi trống, giục ngựa, vung đao... Địch ta trong lúc đó chỉ vì một chữ, ‘Thắng’. Khuynh Quốc lẫn lộn sa trường bao nhiêu năm, nghe thấy mục khí chiến trường, sao đoán sai được lai lịch của Phạm Bất Mộng.

Huyết tinh, sát ý? Phạm Bất Mộng không thể nào biết được, lòng nghi ngờ có phải là Phạm Thiên đem chuyện chiến sự nói cho Khuynh Quốc. Nhưng nghĩ lại, một đôi mắt trong trẻo đang ánh vào đáy mắt của hắn. Bất Mộng lắc đầu tự giễu, một đôi mắt nhìn thấu thể sự như thế thì còn có gì không biết?

Phạm Bất Mộng trêu ghẹo nói: “Nàng biết vì sao khai chiến sao?”

“Không.” Khuynh Quốc đắp lên chăn mỏng, cười nói: “Ta mặc dù không biết nguyên do, lại biết cùng ai mà chiến.”

“A?” Phạm Bất Mộng kinh ngạc hỏi: “Nàng đoán là ai?”

“Là Thiên Sơn xâm phạm?”

Tâm thần Bất Mộng cứng lại, truy vấn: “Vì sao nàng đoán là nước Thiên Sơn? Mà không phải Lỗ Lỗ, Mãn Ca, Cát Luân, Đôn Đạt? Trong các nước, binh lực của Thiên Sơn cũng không được mạnh.”

“Khuynh Quốc đâu có biết chiến lực của các quốc gia, ta là biết từ người.”

“Ta?” Phạm Bất Mộng khó hiểu.

Khuynh Quốc cong môi cười, đáp: “Diệp Liên chết cách đây hơn một tháng. Muốn trong một tháng đi qua đi lại hai vùng đất, ngoại trừ nước Thiên Sơn gần Tĩnh Châu không còn chỗ nào khác.”

Nghe vậy, Bất Mộng giống như cảnh tỉnh. Hắn nhận không được môi hương Khuynh Quốc, chớp mũi dãn chớp mũi, nhìn nàng một lát, môi mỏng chậm rãi dãn lên miệng nhỏ. Cánh môi ấm áp cọ sát lấy nhau, Bất Mộng nâng đầu Khuynh Quốc, đang trong lúc dùng lưỡi đẩy ra môi của nàng, hắn thấy đôi mắt trong suốt của đối phương không một chút mê loạn. Bất Mộng không khỏi cảm thấy thất vọng, buông ra miệng lưỡi, thở dài nói: “Nàng đang nghĩ gì?”

Khuynh Quốc lẳng lặng đối mặt, lạnh lùng trả lời: “Nghĩ nụ hôn của người cùng nụ hôn của Phạm Thiên có gì bất đồng?”

Phạm Bất Mộng thất bại ngửa mặt lên trời mà nằm, đầy mặt đều là đau khổ dở khóc dở cười. Hắn ngày đêm chạy về Tĩnh Châu, vì một nữ nhân không hiểu phong tình của mình, thật không hiểu nên chửi hắn hay nên trách Khuynh Quốc.

Thở dài mấy tiếng, Bất Mộng nói khẽ: “Thiên Sơn lần này tới xâm phạm, binh lực hơn mười vạn. Xem ra tránh không được ác chiến. Khả năng cuối cùng sẽ là từ nửa năm đến một năm. Đông bắc biên cảnh chinh chiến, Phạm Thiên không lâu sẽ mang quân đi trước, để lại nàng một người tại Hầu phủ, ta lo lắng.”

Phạm Bất Mộng chuyển hướng Khuynh Quốc nằm nghiêng, ôm đầu nói: “Ta biết rõ nàng không muốn mượn tay người khác để ra khỏi Hầu phủ. Nhưng theo cách của Phạm Thiên, thủ vệ trong phủ sẽ càng thêm sâm nghiêm. Khuynh Quốc, tại sao nàng không tin ta một lần.” Bất Mộng kéo tay Khuynh Quốc, nói: “Ngắm lại, Đông Tuyết, Diệp Liên chết, hung tà đều là nhằm vào nàng. Cùng ta đi thôi, nàng còn chần chờ, thật có thể giữ mạng mà rời đi sao?”

“Phạm Bất Mộng.” Khuynh Quốc nói khẽ.

“Gì vậy?”

“Ta chỉ biết người họ Phạm tên Bất Mộng, là thúc phụ của Phạm Thiên. Còn lại cái gì cũng không biết.” Khuynh Quốc mắt lạnh dạm nhìn nam nhân, nói: “Sao ta dám cùng đường với người?”

Phạm Bất Mộng cười khổ, thở dài: “Nói cho cùng, nàng là không tin ta. Cũng được, việc này không thể cưỡng cầu.” Bất Mộng xoay người đứng dậy, nhìn lại Khuynh Quốc, trong mắt cất giấu kiên quyết cùng không muốn.

“Xin dừng bước.” Khuynh Quốc đứng lên, xuống giường mặc thêm quần áo, hướng Phạm Bất Mộng mời. “Người từ chiến trường mà đến vì cứu Khuynh Quốc. Mặc dù ta cự tuyệt Bất Mộng, nhưng cảm giác được một mảnh thâm tình. Điều quốc chiến loạn, chắc hẳn Bất Mộng ít ngày nữa tương ly. Không bằng để Khuynh Quốc cùng người đi trong viện một chút, xem minh nguyệt tĩnh không đêm nay, cũng không uống một lần Bất Mộng hồi phủ.”

Khuynh Quốc nói chuyện hóa mở nhan sắc lạnh lùng của Phạm Bất Mộng. Hắn cúi đầu than nhẹ, bước nhanh đuổi kịp.

Bước ra khỏi phòng ngủ, bốn phía sân tối om, bọn nha hoàn sớm đã ngủ. Khuynh Quốc, Bất Mộng xuyên qua cổng vòm, bước chậm đi trong con đường nhỏ đến ao hoa sen.

“Bất Mộng, người nghe qua một bài thơ sao?” Trong bóng đêm yên lặng, Khuynh Quốc mở miệng.

Phạm Bất Mộng nhìn Khuynh Quốc, hỏi: “Thơ ta đọc qua không ít, không biết nàng hỏi bài thơ nào?”

Khuynh Quốc chậm rãi đọc.

”Hoa sen hồng

Lá sen lục

Muốn biết Hà Viên mê

Đi đi tìm Khuynh Quốc

Hoàng là kim

Bạch là ngân

Muốn tiền tài viên mãn

Đem Khuynh Quốc thú thê.”

Sau khi Phạm Bất Mộng nghe xong, nửa ngày không nói gì.

Khuynh Quốc liếc Bất Mộng, nói: “Thơ là thơ hay, lại có thể muốn mạng người.”

“Bài thơ này ta chưa từng nghe qua.” Phạm Bất Mộng ôm cánh tay trầm tư, nói: “Trong thơ có kim có ngân, còn có mê sự ở Hà Viên... Chẳng lẽ Phạm Thiên vì bài thơ này mà cưới nàng?”

Khuynh Quốc nhìn Bất Mộng thần tình oán giận, cười nói: “Theo Phạm Thiên nói, bài thơ này là mẫu thân hắn viết. Hắn cho rằng phá mê sự Hà Viên sẽ biết được nguyên nhân cái chết của mẫu thân hắn.” Khuynh Quốc nhìn ánh mắt Phạm Bất Mộng, hỏi thăm: “Lời của hắn người tin không?”

“Việc này...”

Phạm Bất Mộng không đáp, Khuynh Quốc cũng không thềm để ý, hỏi: “Bất Mộng, mẫu thân Phạm Thiên cùng Lan di chết như thế nào?”

“Ta chỉ biết bị thương tại cổ, trúng kịch độc mà mất mạng. Nghe người khám nghiệm tử thi của Hầu phủ nói, cùng nguyên nhân chết của Tô Phóng giống nhau.”

Khuynh Quốc ngẩng đầu nhìn trăng sáng, chê cười. “Ta nhìn chữ viết trong bài thơ cũng không phải được viết trong lúc sống chết trước mắt. Huống chi theo như người nói, Hầu gia phu nhân hắn là rần cần mà chết, đó là một vết thương trí mạng. Đối với hai câu ‘Muốn biết Hà Viên mê, Đi đi tìm Khuynh Quốc’, nếu bàn về cái chết của Hầu gia phu nhân, chẳng lẽ không phải là biết trước sao?” Khuynh Quốc cúi đầu, cười nói: “Trừ phi, mê sự Hà Viên trong bài thơ kia không chỉ đến nguyên nhân cái chết của mẫu thân Phạm Thiên, hoặc bài thơ này không phải mẫu thân hắn viết.”

“Nàng cho rằng là ai đã làm?” Phạm Bất Mộng ngạc nhiên hỏi.

“Người, Phạm Thiên, Nguyệt Lung, Phạm Trần, Phạm Khảm Bích, Vương phu nhân, Cảnh Quốc công, tất cả người biết rõ chuyện cũ cũng đều có thể. Thậm chí là hung thủ, hoặc Hầu gia phu nhân đã chết kia.” Khuynh Quốc hướng Phạm Bất Mộng, tiểu ý lạnh nhạt. “Ta sao lại đoán vậy chắc người biết rõ.”

Đang là cuối thu, trăng sáng sao thưa. Ánh trăng dường như cát trắng chiếu trên mặt hồ. Mặt hồ bệnh trạng mà lại rất đẹp, rừng lá sen trùng trùng phiêu diêu, núi quái thạch lổm chổm trong ao, cùng mặt hồ lẫn lẫn xanh thắm dưới ánh sáng bạc. Vẻ đẹp của Hà Viên càng hiện rõ, so với ban ngày càng thêm vẻ thần bí, yêu dị, đẹp đến mê hoặc lòng người.

“Bất Mộng, vào ngày thẩm án Hà Viên xảy ra năm đó, người tìm được ta ở đâu?” Khuynh Quốc chậm rãi dạo bước, bỗng nhiên xoay người hỏi.

Phạm Bất Mộng hơi ngạc nhiên, cái cằm chỉ hướng rừng cây rậm rạp, đáp: “Trên cỏ trong rừng.”

Khuynh Quốc vuốt cằm, nói: “Hầu phủ không phải là mộng viên, ta cũng không phải là nha hoàn của người. Người đi vào hậu viện Hầu phủ như thế nào, đưa ta đi Yên Châu làm sao?”

Bất Mộng đi theo phía sau, nhìn Khuynh Quốc, nói: “Hầu phủ phu nhân chết, Hầu gia chết sớm. Trong phủ chỉ còn lại Phạm Thiên, Nguyệt Lung tuổi còn nhỏ. Nô bộc bẩm báo Lão Tước gia, tức là phụ thân của ta. Phụ thân dẫn ta vào Hà Viên, cũng theo ý ta đưa nàng vào Tô phủ.”

“Thì ra là thế, cảm tạ người giải tỏa nghi vấn cho ta.”

Ánh trăng sáng tỏa đi khắp nơi, Khuynh Quốc mặc một bộ thúy y bước bên cạnh bờ, tóc dài như thác nước thiếp thân bay múa, dung nhập trong sương mù mỏng mảnh. Phạm Bất Mộng cảm giác Khuynh Quốc thật khó lường, giống như đưa tay liền có thể chạm vào, rồi lại giống như gần nhau trong gang tấc mà cách xa biển trời.

Khuynh Quốc thưởng thức cảnh đẹp, đứng im thật lâu, con mắt yên tĩnh hướng Bất Mộng, nói: “Khuynh Quốc chẳng qua là một kẻ nữ lưu, vì cái gì người không được dẫn ta đi? Một hai lần hỏi thăm có thể là vì thủ tín với ta. Nhưng cứ hỏi mãi lại không khỏi có cảm giác bần thủ.”

“Ta muốn hỏi người, vì sao lẽ ngộ ta như vậy?” Khuynh Quốc nhìn thẳng Phạm Bất Mộng, lạnh lùng nói: “Bởi vì ta là Hầu gia phu nhân, bởi vì thân thể của ta giấu bí mật, hay là bởi vì ta chính là kẻ giữ hồn ngọc?”

Phạm Bất Mộng chăm chú nhìn Khuynh Quốc, duỗi tay ra, lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay hần là một khối ngọc bích vỡ nát. “Ta quan tâm đến nàng không phải vì nàng là thê tử của Phạm Thiên. Mê sự trên người nàng ta cũng không muốn biết. Mà hồn ngọc vốn là ta tặng cho nàng.”

Khuynh Quốc lắc đầu, cười nói: “Phạm Bất Mộng, người đã không nói một câu nói thật. Ta cũng không có hứng cùng người đi dạo nữa, người đi đi.”

Bất Mộng cúi đầu thở dài, nhìn Khuynh Quốc thật sâu, cũng không rời bước.

“Không chiếm được, chính là dù có phải phá hủy cũng không thể để cho người bên ngoài lấy được.” Khuynh Quốc mắt lạnh nhìn, nói: “Người nghĩ vậy, chính là thua.”

Con người đen của Phạm Bất Mộng kịch liệt co rút lại, đáy lòng kinh hãi đến cực điểm, không ngờ lại ần ần mang theo một tia hoan hỉ. Hần âm thầm thở phào một cái, lạnh nhạt nói: “Ta không rõ ý của nàng.”

“Phạm Bất Mộng, ta vốn chẳng có hứng cùng người nửa đêm rảnh rỗi đi dạo.” Khuynh Quốc mặt hướng Bất Mộng, đạm mạc nói: “Ta sở dĩ mời người đi cùng, là vì người động sát cơ.”

Trong lòng Phạm Bất Mộng cứng lại, nhưng lại im lặng không nói.

“Điều quốc khai chiến, người vì sao đến chiến trường, người dùng thân phận gì mà đến, ta không biết được. Nhưng người vội vàng hỏi phủ muốn mang ta đi, chắc chắn là sau này người không rảnh lo việc ở Hầu phủ nữa. Đơn giản, người muốn tranh một chuyến, thuận người thì sống nghịch người thì chết, có phải không?” Khóe miệng Khuynh Quốc cong lên, cười mỉa mai nói: “Người sợ ta bị người khác sử dụng như thế sao? Như vậy, chẳng qua người cũng là hạng người nhất gan.”

“Khuynh Quốc...”

Khuynh Quốc cũng không muốn nghe gì thêm, đưa lưng về phía Bất Mộng, nói: “Vì sao hung thủ muốn giết ta, người tất nhiên biết được một hai. Chính là ta không đồng ý đi cùng, người sẽ không nói. Phạm Bất Mộng, người nói thích ta, không vì gì ngoài lý do này.”

Phạm Bất Mộng buồn khổ vô cớ, thở dài: “Lúc trước trong phòng ngủ, trước khi ta rời đi quả thật có ý giết nàng. Khuynh Quốc, tâm tư của ta dù có giấu sâu đến thế nào đều bị nàng nhìn thấu. Giữ lại nàng, có lẽ có một ngày sẽ trở thành mối họa lớn của ta.”

“Muốn giết ta, giờ phút này ra tay còn chưa muộn.”

“Lúc sẵn sàng giết nàng ta còn không có nửa phần thắng. Lúc này đã mất tiên cơ, đâu còn là đối thủ của nàng?” Khóe miệng Bất Mộng nhếch lên, đầy mặt đều là ý giễu cợt. Mực quang sắc bén nhìn theo bóng lưng Khuynh Quốc, chuyển hướng phía trên mặt hồ, nói khẽ: “Huống chi, khi ta và nàng ra khỏi phòng đã sớm có người thông báo cho Phạm Thiên đi? Ta nghĩ, hần cũng đã đến đây.”

Phạm Bất Mộng chếch thân quay đầu, một bóng người thon dài từ đầu đường nhỏ bước chậm tới gần, ánh trăng sáng tỏ chiếu sáng tại mặt đối phương, lạnh lùng đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Đang lúc Khuynh Quốc, Bất Mộng nhìn về phía Phạm Thiên, đột nhiên trong rừng xuất hiện một thân ảnh mềm mại đáng yêu lao thẳng tới trong ngực Phạm Thiên. Phạm Thiên đang định đẩy ra, nhưng thấy giai nhân trong cánh tay đúng là Khuynh Thành hai mắt đang đầm lệ. Hắn không khỏi âm thầm nhủ mảy.

Phạm Thiên vừa muốn hỏi vì sao, không nghĩ Khuynh Thành ép sát vào ngực hắn khóc nỉ non, gào thét nói: “Tô gia đối Hâu gia có xấu hổ! Phạm Lang tình thâm đợi tỷ tỷ, nào biết được tỷ tỷ canh ba cùng nam nhân tư hội. Còn là thúc phụ của Hâu gia, thật sự là gia môn bất hạnh!”

“Câm miệng!” Phạm Thiên cầm cổ tay Khuynh Thành, quát lớn: “Người muốn đem người đưa tới, hại Khuynh Quốc sao?”

“Không, ta...” Khuynh Thành chịu đựng đau đớn ở cổ tay, thất thần khi bị Phạm Thiên quát hỏi thô bạo.

Khuynh Thành đau lòng khó tả, tự hỏi mình, trong lòng nam nhân không có nàng sao? Mấy ngày nay ân ái là hư tình giả ý sao? Khuynh Quốc ban đêm tư hội cùng người khác cũng không phải nàng nói ngoa, vì sao lại đối với nàng nghiêm nghị dừng lại? Bảo, bảo, bảo! Chẳng lẽ ngoại trừ bảo vật trên mình Khuynh Quốc, hắn liền không để ý gì khác sao?

“Người đến Hà Viên bằng cách nào?” Phạm Thiên vội hỏi Khuynh Thành, ánh mắt lại hướng Khuynh Quốc.

Khuynh Thành nức nở nói: “Từ khi mất hài nhi, tiện thiếp đêm dài khó ngủ. Thiếp thấy đêm nay ánh trăng rất đẹp, nhớ tới ao hoa sen trong vườn. Gặp cửa sân không khóa liền vào vườn. Vừa xem một lát, tỷ tỷ, thúc phụ liền tới.”

Tất cả cửa vườn trong hậu viện đều khóa lại vào giờ Hợi. Nếu như Khuynh Thành nói thật, vậy thì...

Ba người Phạm Thiên, Khuynh Quốc, Bất Mộng nhìn lẫn nhau, đề phòng nhìn quanh khắp nơi.

33. Chương 33: Trong Thời Khắc Sinh Tử

Bốn người Khuynh Quốc chậm rãi gần kề lại, tầm mắt nhìn quanh khắp nơi. Vì sao Khuynh Thành vào Hà Viên, ai mở được cửa đóng, nếu như có người đã tận lực chuẩn bị...

Phạm Thiên thầm kêu bản thân hắn quá không cẩn thận. Cũng vì nghe được tin Khuynh Quốc và Phạm Bất Mộng ở cùng một chỗ, hắn liền lòng nóng như lửa đốt chạy đến. Sao hắn lại không nghĩ tới khả năng có giấu diếm sát khí?

“A, mọi người nhìn kia!”

Khuynh Thành kéo Phạm Thiên, kinh hoảng hô lên. Bất Mộng, Phạm Thiên theo tiếng nhìn lại. Trong đám sương mỏng mảnh ở chân bờ ao hoa sen bay lên một thân sen dài hẹp, chậm chậm vận vẹo, giống như ngàn vạn thân sen đang nhẹ nhàng nhảy múa. Trông vô cùng quý dị, ma mị.

Thân thể mềm mại của Khuynh Thành dán vào người Phạm Thiên, run rẩy nhỏ giọng hỏi: “Đó là cái gì?”

Không người đáp lại, thúc cháu Phạm Thiên chăm chú nhìn, hơi vuốt cằm. Hắn định đẩy nữ tử bên người ra.

Chỉ nghe Khuynh Quốc quát khê: “Đừng nhúc nhích. Nhìn sau lưng đi, không có đường lui.”

Phạm Bất Mộng dùng khoeo mắt liếc, sau lưng rậm rạp chằng chịt cành cây trái rộ tại trong đám cỏ, lan tràn đến tận cuối con đường nhỏ. Ánh trăng trong sáng, Khuynh Thành chăm chú nhìn kỹ, phía trên cành cây kia lóe ra ánh sáng xanh đậm. Nghiêng tai lắng nghe, trong gió có tiếng xì xì trầm thấp. Cành cây đột nhiên ngẩng đầu hướng trăng, lè ra lưỡi đỏ hồng.

Khuynh Thành trừng mắt, hoảng sợ đến cực điểm, nắm chặt vạt áo Phạm Thiên, kêu thảm nói: “Rắn, rắn...”

Phạm Thiên lấy tay bịt miệng Khuynh Thành, nói nhỏ: “Không muốn chết thì đừng mở miệng.”

Vừa rồi, hắn bận tâm Khuynh Quốc gặp mặt Phạm Bất Mộng, sợ bị gièm pha nên không dẫn người đi cùng. Giờ phút này muốn hô đã là không kịp. Mắt thấy từng đồng rắn độc bò sát vào, lại không biết tìm đường sống như thế nào.

Rắn cắn không nguy hiểm đến tính mạng nhưng kịch độc vô cùng, không thể không nghĩ lại. Không kể đến cả trăm con cùng lên, tránh thoát được một lần, có thể trốn phía sau sao?

Khi đang vô kế khả thi, trong mắt mấy người hiện lên một mảnh xanh đậm. Chỉ nghe bùm một tiếng, trên mặt ao tóe ra bọt nước bốn phía. Đưa mắt nhìn quanh lại không thấy Khuynh Quốc đâu. Lập tức Bất Mộng, Phạm Thiên cuống quýt nhìn nhau, đáy mắt nghi ngờ, sao nàng lại nhảy xuống?

Hai người nghĩ lại, tỉnh ngộ. Bầy rắn trên bờ rõ ràng là hung thủ đối với bọn họ bất lợi, nhảy vào trong hồ có lẽ có thể có một đường sống. Phạm Bất Mộng xoay người, chạy vào trong nước. Phạm Thiên đang định nhảy lên, bất đắc dĩ Khuynh Thành lại kéo hắn không cho xuống nước. Bầy rắn bên chân đã ngửa đầu phun lưỡi, Phạm Thiên không cùng Khuynh Thành cãi cò, một tay túm lấy nàng vút vào trong hồ, hắn cũng nhảy xuống theo. Chỉ trong một chốc, chỗ hắn vừa đứng đã bị hơn mười con rắn độc lao vào.

Nước mùa thu rét thấu xương, trong ao lại có một quang cảnh kì quái. Thân rắn linh hoạt lộn xộn cùng thân hoa sen bất thành linh chui vào vạt áo, không chỉ không thể bắt, không thể đánh, thậm chí không thể mở miệng kêu khổ. Mọi người chỉ đành cởi áo nới dây lưng, để nó tự tung tự tác.

Phạm Thiên đã từng nhảy vào Trà Hoa hồ, cảnh tượng đáy nước kia so sánh với ao hoa sen lúc này đúng là kém xa. Trà Hoa hồ nước thanh tịnh, mà lúc này nước ao đen nhánh như mực, càng không người dám mở to mắt, sợ rắn cắn vào mắt. Ở giữa cành hoa giao thoa, như mọc thành bụi gai, dán sát ở quanh thân người, rất khó hoạt động chân tay.

Phạm Thiên từ từ nhắm lại hai mắt, cảm giác quanh thân ngược lại lại càng thêm nhạy cảm. Hắn nghe động tĩnh trong nước, hướng đi chỗ nước chảy, theo chỗ cành sen thông thoáng mà bơi đi. Nhưng cành sen quá nhiều, quá dày, nói bơi không bằng nói là kéo cành sen trước mặt.

Cành hoa sen có gai, đâm vào người vừa ngứa vừa đau. Hết lần này tới lần khác Phạm Thiên cảm thấy một đôi tay cầm vào chân trái của hắn. Là ai? Khuynh Quốc, hay là Khuynh Thành? Phạm Thiên bỏ ý nghĩ đá đối phương ra, nghiêng người dò xét, sờ cổ, một chuỗi hạt châu lọt vào bàn tay hắn. Là Khuynh Thành, vòng trang sức trong tay là vòng châu hắn tặng nàng hôm qua.

Phạm Thiên hướng về thân thể Khuynh Thành, đẩy ra khuỷu tay nàng đang ôm chặt vào chân trái hắn, đem người nàng để lên trên lưng, làm cho nàng ôm eo của hắn, lại tiến lên lần nữa. Được gần mười bước, một dòng nước xiết mạnh mẽ từ sau lưng Phạm Thiên đánh úp lại, đẩy hắn đi về phía trước.

Phạm Thiên mượn lực nước chảy, duỗi chân vung tay, nhanh chóng rời xa bầy rắn. Cành sen dần dần ít đi, xuyên qua hai thủy động, khí trong lồng ngực gần cạn, Phạm Thiên đành vươn cánh tay bơi lên. Khi thò ra khỏi mặt nước, hắn thấy hai người Khuynh Quốc, Bất Mộng chân đạp đá xanh, nằm sấp trên mặt vách trơn ướt thở dốc.

Phạm Thiên ngửa đầu mà nhìn, hắn đang ở một cái giếng sâu. Cạnh giếng rộng hai mươi thước, từ mặt nước nhìn trời, mờ mờ không thấy miệng giếng. Chợt có ánh trăng chiếu xuống, cẩn thận nhìn quanh, cái giếng này đã có từ lâu, trên vách đá của giếng trải đầy rêu xanh, nhìn mà ngán, khó có thể leo lên.

“Nàng không sao chứ?” Phạm Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Khuynh Quốc, đáy mắt hiện lên một tia lo nghĩ.

“Không có việc gì.” Khuynh Quốc liếc Phạm Thiên, đạm mạc trả lời.

Phạm Thiên kéo Khuynh Thành xuống lưng, vỗ nhẹ gương mặt của nàng, thúc bực nàng thanh tĩnh. Đến khi Khuynh Thành tại trong ngực nam nhân thổ lộ một phen hoảng sợ, Phạm Thiên đem nàng đến chỗ đá xanh, dẫn dò nàng đi theo Khuynh Quốc leo trên lên.

Khuynh Thành biết rõ bây giờ không thể tùy hứng, nhưng một kẻ kiêu nữ đi vài bước chân đã nhũn ra sao có thể trèo lên đá xanh, leo lên miệng giếng?

Phạm Thiên bắt đắc dĩ đành móc chủy thủ trong ngực ra, đi đầu leo lên. Đợi leo được một đoạn, dùng dây thắt lưng kéo Khuynh Thành lên. Bốn người leo đã được hai canh giờ, miệng giếng mơ hồ có thể thấy được, trên đá xanh có nhiều phiến đá lồi ra, mặt vách cũng không trơn ướt như bên dưới, leo lên dễ hơn.

Phạm Bất Mộng đang định bước lên, Khuynh Quốc vội la lên: “Đừng giẫm phần đá xanh nhô ra, có khả năng sẽ có cơ quan. Cũng sắp đến miệng giếng, đừng vội vàng.”

Tâm tình Bất Mộng, Phạm Thiên đang mệt mỏi đột nhiên chấn động, nếu hòn đá lồi ra này thực sự có cơ quan, người tạo ra cái giếng này hẳn là địch thủ tâm tư thâm trầm. Nếu như từ miệng giếng xuống dưới, ai lại không chọn chỗ thò ra mà đặt chân? Nếu như leo từ phía dưới lên, đến đây đã mệt nhọc đến cực điểm, tìm thấy được chỗ để chân, ai lại không giẫm?

Thúc cháu Phạm Thiên là thà rằng tin là có, mà Khuynh Thành là người khôn khéo, tự nhiên sẽ không đối nghịch cùng Khuynh Quốc vào giờ phút này. Mấy người yên lặng leo hướng miệng giếng, chỉ nghe tiếng dao chạm bờ đá xanh vang lên. Càng lên cao, không gian trong giếng càng nhỏ, trên cùng chỉ đủ chỗ cho hai người đi qua. Trong bốn người, Phạm Thiên đi đầu, Bất Mộng đi sau, trèo lên trước.

Đến chỗ miệng giếng, Phạm Thiên nói nhỏ: “Mọi người chờ, ta đi ra ngoài trước.”

Dứt lời, Phạm Thiên đưa tay lên bờ đá xanh, ra sức nhảy khỏi giếng sâu. Sau khi đứng lại, đưa mắt nhìn quanh, xác định không có gì nguy hiểm, hắn đưa tay định kéo người trong giếng.

Lạch cạch.

Sau một tiếng vang nhỏ, miệng giếng bất chợt bắt đầu co rút lại, trong nháy mắt đã nhỏ đi một nửa, chông nhọn chui ra từ mặt vách.

Đuôi mắt Khuynh Quốc liếc Khuynh Thành, lập tức bỗng nhiên nhìn hướng Phạm Thiên, cười lạnh.

Khuynh Thành quơ cánh tay trắng nõn, ôn nhu nói: “Phạm Lang cứu ta, Phạm Lang.”

Cứu ai trước? Phạm Thiên nhất thời không biết làm sao, đến khi cử động cánh tay, Khuynh Quốc đã sớm buông tay ra, nhảy xuống giếng.

Phạm Thiên thấy cử động của Khuynh Quốc, trong một chớp mắt hít thở không thông. Từ đáy nước leo lên miệng giếng, chỉ tính đến khoảng cách hai chỗ, vất vả ở giữa không cần phải nói thêm. Chính là, thủy lộ từ ao hoa sen đến đáy giếng cũng là thiên tân vạn khổ mới đào thoát được. Huống chi là nhờ dòng nước xoáy trong nước hồ kia bọn họ mới có thể mau lẹ né tránh bầy rắn như thế.

Nghĩ vậy, nếu trở lại đáy giếng mà theo đường cũ quay lại, đừng nói là phải còn nhiều thể lực, ngược dòng mà bơi còn khiến người lòng sợ hãi. Chẳng lẽ nàng không nghĩ tới lũ rắn độc có thể còn ở chỗ cũ sao? Trước khi hắn đưa tay, nàng lưu lại ánh mắt chê cười, kiên quyết nhảy xuống. Cứ nhảy này cần có bao nhiêu phí phách can đảm? Nàng thậm chí không muốn lên tiếng cầu hắn một câu.

Nữ tử ngạo nghễ, kiên nghị như vậy, làm sao hắn có thể xá? Chính là, đáy giếng hôm nay lại là quang cảnh thế nào?

Phạm Thiên ngây người. Nhưng Khuynh Thành không ngốc, liều mạng gào thét, kêu gọi nam nhân cứu. Khi Phạm Thiên tỉnh ngộ, cầm cổ tay Khuynh Thành đem nàng kéo hướng miệng giếng, trong giếng vang lên tiếng mũi tên nhọn kêu phập phập.

“A!” Khuynh Thành cắn răng kêu thảm, cánh tay Phạm Thiên phải trốn tránh lưỡi dao sắc bén, gian nan nhắc Khuynh Thành lên. Mắt thấy Khuynh Thành sắp thoát hiểm, trong bờ miệng giếng đột nhiên phóng ra một vòng sắt, từ trái hướng qua phải kêu cạch một tiếng, phong bế cửa ra vào chỗ miệng giếng.

Khuynh Thành không kịp kêu, chân đã bị chặt đứt ngang gối, chỉ còn lại miệng vết thương máu chảy đầm đìa, nhìn thấy mà giật mình.

Từ lúc cơ quan hoạt động đến khi miệng giếng khép kín chẳng qua là trong nháy mắt. Phạm Bất Mộng nhìn Khuynh Quốc nhảy trở lại trong giếng, hơi chần chờ một chút, liền nhảy xuống theo. Hắn vừa rơi xuống

hơn mười thước, bên trên đã là tên bắn như mưa. Tên bắn ra từ trong đá xanh trong nháy mắt đã che kín hai bên thành giếng.

Bất Mộng cảm thấy hoảng sợ, nếu như không theo Khuynh Quốc nhảy xuống, hẳn đã thành vong hồn.

“Tối quá.” Phạm Bất Mộng đột nhiên rơi vào hồ nước, chìm hướng đáy giếng, lần nữa đưa cánh tay bơi lên mặt nước, trước mắt hẳn là một mảnh đen kịt. “Khuynh Quốc, nàng ở đâu?”

Bất Mộng trong nước tìm kiếm, bắt được một cánh tay mềm mại hướng trong ngực hẳn. Ai ngờ đối phương nhẹ đến mức làm cho người ta sợ hãi, sờ lại thì đúng là một khúc chân đứt lìa còn ấm. Tâm Phạm Bất Mộng trầm xuống, vội la lên: “Khuynh Quốc, nàng ở đâu, không sao chứ?”

Rầm, hồ nước lại động lên lần nữa.

Phạm Bất Mộng vút đi chân đứt, hướng chỗ phát ra tiếng, một tay đưa ra ôm chặt Khuynh Quốc nhảy lên mặt hồ, nói nhỏ: “Không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Bất Mộng hoảng hốt, nói: “Ta vừa thấy một chân bị chặt đứt, còn ấm .”

Khuynh Quốc nhếch môi, cười sự ngu dại của Khuynh Thành. Nàng biết động vào cơ quan ngay lập tức tính mạng sẽ nguy hiểm, nếu không cũng sẽ không đơn giản nhảy trở lại trong giếng. Nàng biết rõ lúc Khuynh Thành thoát hiểm, cố ý đạp xuống cơ quan, vì muốn xem Phạm Thiên cuối cùng sẽ cứu ai. Đáng tiếc, Khuynh Thành đánh giá quá thấp uy lực của cơ quan, nhưng dù sao cũng không trách được cô ta, một khuê viện kiều nữ nào biết được lợi hại trong đó?

Khuynh Quốc hướng sát tai Bất Mộng, nói khẽ: “Người cảm nhận được không?”

“Cái gì?”

“Nước giếng đang dâng cực nhanh.” Khuynh Quốc vỗ bả vai Phạm Bất Mộng, nói: “Qua một lát nữa, nước sẽ dâng lên đến đỉnh. Muốn sống người và ta cần liên thủ.”

Phạm Bất Mộng nói: “Nàng muốn ta làm như thế nào?”

Khuynh Quốc dọc theo bả vai Phạm Bất Mộng, nắm lấy tay của hẳn, hỏi lại: “Đao của người còn không?”

“Còn.”

“Tốt, người nghe đây.” Khuynh Quốc đem tay Phạm Bất Mộng để lên đá xanh, nói: “Đáy giếng một mặt là chỗ của chúng ta, một phía khác ta vừa xuống dưới dò xét, là trụ sắt phong bế động. Người dọc theo mặt vách này xuống dưới thử xem. Hôm nay đúng lúc thử xem đao có đủ cứng hay không.”

Phạm Bất Mộng nhăn mày, nói: “Nàng là nói dùng đao đem trụ sắt chặt đứt, từ trong động đi ra ngoài? Vì sao không theo đường cũ trở ra?”

“Người muốn trở về cho rắn ăn? Sao người biết sát thủ không ở chỗ đường cũ chờ người?” Khuynh Quốc đẩy Phạm Bất Mộng ra, nắm chặt tay của hẳn, nói: “Tin ta, đây tuyệt đối là tử lộ. Ta xuống trước, chờ lúc ta trôi lên thở, người lại xuống. Đúng rồi, ra tay mạnh một chút, nước sắp qua một nửa miệng giếng, lúc xuống dưới sẽ khó khăn.”

Đứt lời, không đợi Bất Mộng đáp ứng, nàng nhảy xuống đáy hồ.

Trong nội tâm Phạm Bất Mộng rối loạn, hẳn từ chiến trường trở lại Tĩnh Châu định mang Khuynh Quốc rời khỏi Hâu phủ. Khuynh Quốc không đồng ý, hẳn bắt đầu sinh sát ý. Khuynh Quốc mời hẳn đi dạo đêm, vạch trần sát khí của hẳn. Phạm Thiên tìm đến, ai ngờ sát thủ đã sớm mai phục trong đó.

Tránh rắn, nhảy hồ, trèo vách, nhảy giếng, ngày hôm nay quả thật như muốn cắt đứt mọi đường sống. Một đêm bao nhiêu bối rối, nhưng Khuynh Quốc lại vẫn trấn định như thường, chuyện gì đều quyết định thật nhanh. So với nàng, Phạm Bất Mộng lắc đầu khổ thân, hẳn tự thấy không bằng. Thối đời nam tôn nữ ti, nhưng có nữ tử như Khuynh Quốc đủ làm xấu hổ mọi nam nhi trong thiên hạ.

Bất Mộng không biết ngậy người bao lâu, mặt hồ vang lên tiếng nhỏ, một cánh tay lạnh buốt đập vào đầu vai của hắn. “Tới phiên người.”

Phạm Bất Mộng đứng hên xuống nước, dòng nước xiết vẫn đục dững mãnh xoáy vào tai mũi của hắn. Bất Mộng chịu đựng cảm giác hắc ám cô độc, sờ lên trụ sắt. Trụ rộng một ngón tay, dài hai thước, có khoảng hơn mười sáu cái. Sờ lên chỗ khe hở, xem ra Khuynh Quốc đã chặt đứt bốn cái.

Bất Mộng đưa dao hành động, trong nước không thể so với trên bờ, thường thường nước chảy một lát lưỡi dao liền lệch đi. Hắn vừa chặt vừa kim nén hơi thở, trụ sắt từng chút chậm rãi đứt gãy, khó khăn chặt đứt được ba cái hắn đã gần đến hít thở không thông. Bất đắc dĩ, Phạm Bất Mộng bơi lên mặt nước. Khuynh Quốc cũng không tới nói chuyện, tiếp tục xuống dưới.

Nước dần dần sâu đến một nửa giếng, mỗi lần xuống nước lại, ngực khó chịu, trong tai đau đớn. Phạm Bất Mộng biết rõ bởi vì nước quá sâu. Nhưng Khuynh Quốc cũng ở dưới, thời gian so với hắn càng lâu, làm so với hắn càng nhiều.

Giờ phút này, Bất Mộng thoáng thấy được bản lĩnh của Khuynh Quốc. Nàng có thể chịu ở mức người thường không thể nhẫn. Sự cứng cỏi của nàng, kiên cường của nàng, bất luận ai cũng khó sánh với. Hắn suy sụp tinh thần tự giễu, trước đó bởi vì Khuynh Quốc không đi cùng hắn mà hắn nghĩ hạ sát thủ. Nhưng sao hắn không nghĩ tới, hắn có cái gì đáng để Khuynh Quốc đi theo?

Rầm, hồ nước phát ra tiếng động, trong giếng vang lên thanh âm trong trẻo của Khuynh Quốc. “Nhanh xuống dưới, rắn đang đến.”

“Xong rồi sao?” Bất Mộng vội vàng truy vấn.

Khuynh Quốc không trả lời, hít sâu một hơi nói: “Đi thôi.”

Không có đường lui, Bất Mộng theo Khuynh Quốc nhảy xuống. Đến chỗ cửa động, Khuynh Quốc đưa Bất Mộng đẩy vào trong, vung chủy thủ ra, chém giết vài con rắn độc. Sau đó, nàng quay người giống như cá bơi hướng vào huyết động.

Động dài mà nhỏ hẹp, không tiện đi về phía trước. Phạm Bất Mộng nhìn nhin khoảng một nén nhang, cuối cùng thoát ra khỏi huyết đạo. Tâm vừa lo lắng, trước mắt hắn lại đột nhiên tối sầm. Đang cảm giác muốn chìm vào đáy hồ, đột nhiên phần gáy áo bị người kéo theo đi về phía trước.

Khuynh Quốc vươn cánh tay bơi, đến lúc cần nghỉ liền trôi lên mặt hồ hô hấp. Nàng leo lên bờ thở dốc một hơi, kéo Phạm Bất Mộng ném sang một bên.

Bất Mộng bị ném một cái, thoáng chốc thanh tỉnh. Hắn nghiêng mặt hướng Khuynh Quốc, thấy nàng xé mở làn váy, chỗ chân nàng có vết cắn của rắn độc. Đáy lòng Bất Mộng lo lắng, kịch liệt đau nhức khó ngăn cản, hắn vội đứng dậy, kéo chân Khuynh Quốc hút đi máu độc.

Khuynh Quốc thản nhiên nhìn cử động của Bất Mộng, cũng không ngăn trở. Lúc ấy huyết động quá nhỏ, Phạm Bất Mộng đi trước thông thả, nàng bị bầy rắn theo sát phía sau cắn xé, cũng điểm hạ huyết đầu gối của mình. Nếu không, sao nàng có thể bơi đi, an toàn giữ mạng?

Phạm Bất Mộng nhả hết máu độc, ôm lấy Khuynh Quốc, nhìn cảnh vật bốn phía. Là nhánh sông ở Trà Hoa hồ, cách Hầu phủ hơn hai dặm. Bất Mộng dùng quần áo bao lấy Khuynh Quốc, nói: “Nàng đã cứu ta, ta tuyệt đối sẽ không để nàng chết.”

Đang khi nói chuyện, dọc theo đường chạy đến một người, đúng là Phạm Thiên đã chạy ra khỏi giếng sâu. Bất Mộng tới đối mặt, trong mắt lộ ra thần tình ý tứ hàm xúc không rõ. Phạm Bất Mộng cười cười, nhàn nhạt liếc nhìn Phạm Thiên, ôm Khuynh Quốc bước qua người hắn.

Phạm Thiên nhìn vết thương trên chân Khuynh Quốc, nắm chặt tay lại, nhìn Bất Mộng ôm nàng đi ngược lại.

34. Chương 34: Biết Người, Biết Mặt, Khó Biết Tâm

Cuối canh năm vào mùa thu hơi có chút lạnh, tên lính gác đêm đứng một mình ở tiền viện, trên mặt tràn đầy ủ rũ. Năm vừa rồi cửa Mộng phủ không cần canh gác, cả ngày đóng chặt cửa chính. Bây giờ chủ tử hồi phủ, ai cũng không dám chậm trễ.

Gác đêm mệt mỏi, nhưng cũng thanh tĩnh. Không nghĩ, canh hai hôm nay ngoài cửa phủ xe ngựa đi tới vài lần liền. Tên gác cửa vội trộm mở ra cửa chính nhìn, xe ngựa trên đường chạy nhanh, lướt qua Mộng viên, ngừng tại trước cửa Hầu phủ cách đó hơn trăm bước.

Khi ngựa dừng lại, tiểu tư trong Hầu phủ liền cầm theo đèn lồng chạy ra dẫn đường, đón người xuống xe, vội vàng đưa vào. Tên gác cửa nhấc lực không tụt, hẩn nhìn từ xa nhưng vẫn thấy rõ mặt của người tới. Đó là lang trung tốt nhất trong thành Tĩnh Châu, tuổi chừng năm mươi tuổi, sớm đã không còn xem bệnh nữa. Không nghĩ tới hôm nay lại bị Hầu gia nửa đêm gọi đến chữa bệnh.

Là ai bị bệnh? Gác cửa nhẹ nhàng khép lại cửa chính, phỏng đoán lung tung. Nghe nói Hầu gia đối với phu nhân vô cùng sủng ái. Trước kia hai người từng đến Mộng viên làm khách, Hầu gia cùng Hầu gia phu nhân ân ái hẩn cũng tận mắt nhìn thấy. Có phải là phu nhân bệnh nặng, Hầu gia mới thúc người cầu y?

Tên gác cửa ngửa đầu nhìn trăng sáng đang dần dần chìm về phía tây, cười nghĩ, nếu như Hầu gia phu nhân không yên, không phải là vì Khuynh Thành mỹ nhân chưa từng gặp mặt kia ra tay? Nghe nói Hầu gia thích nàng ta còn hơn Hầu gia phu nhân. Nếu không phải có cản trở, chỉ sợ nàng ta đã sớm thành thiếp thất của Hầu gia.

Mấy ngày gần đây, theo nữ đầu bếp của Hầu phủ đi mua thức ăn nói chuyện, Hầu gia lại nạp một tiểu thiếp. Ai, tên gác cửa ca thán, Hầu gia có quyền thế, người lại tuổi trẻ tuổi già, nữ nhân nào không muốn sung nhập hậu viện của hẩn làm thê làm thiếp?

Gác cửa trầm tư nói, đó là cảnh tượng trên mặt Hầu phủ. Nhưng gần đây trong phủ liên tiếp có tang sự, thật là xui xẻo.

Đêm thu dễ ngủ gật, tên gác cửa vừa đi vừa nghĩ cho đỡ buồn ngủ. Nghĩ đi nghĩ lại, hẩn lại nhớ chủ tử của mình. Mộng viên nhiều năm không có tin tức của chủ tử, nào biết lúc giữa hè, chủ tử đột nhiên đến Tĩnh Châu, trở về Mộng viên.

Quản gia nói chủ tử là hồi hương gặp thông gia, nhưng không thấy ngài đi đâu. Hội tập dịch lén nhiều lời, nói chủ tử sẽ không ở lâu. Ai ngờ, một lần ở này liền đến thời buổi rối loạn.

Cả tháng trước, chủ tử chưa từng xuất phủ. Thậm chí không tới tiền viện. Có lẽ cũng không biết hiểu Điều quốc khai chiến, tiếp xúc tại ngàn dặm ngoài hạ thành.

Thiên Sơn xâm phạm thế rào rạt, hẩn nghĩ tham chiến, lại bởi vì là gia nô nên thân bất do kỷ. Tên gác cửa cười khổ. Hẩn hâm mộ chủ tử và Hầu gia xuất thân tại gia đình phú quý, mà hẩn thì tuổi đã qua nhược quán vẫn không có vật ngoài thân, càng không nói đến khuynh tâm cô nương. Tên gác cửa biết rõ trên sa trường cử tử nhất sinh, nhưng đây cũng là một con đường để xuất thân!

Cạch cạch cạch!

“Ai?” Gác cửa xoay người nhìn hướng cửa phủ, thâm nghĩ, ai mà to gan như vậy, dám đá cửa chính Mộng viên?

“Còn không mau mở cửa cho ta!” Người ngoài cửa gầm lên.

Tên gác cửa không nghe ra đối phương là ai, nhưng khí thế của người đến làm hẩn huyệt hơi. Gác cửa sát người vào cửa phủ, cẩn thận kéo ra một khe nhỏ, đem mắt nhìn ra. Đang lúc nhìn rõ là ai, hẩn sớm bị một chân đá vào cửa, gật ngã lẩn trên mặt đất.

Không đợi gác cửa hô đau, một đôi giày ướt sũng giẫm lên lồng ngực của hẩn. Người vừa tới cúi đầu trừng mắt nhìn hẩn, nói: “Đi gọi lang trung tốt nhất trong thành tới cho ta.”

Tên gác cửa ngẩng đầu nhìn nam nhân toàn thân ướt đẫm, chuyển qua nhìn nữ tử trong ngực nam nhân, sau nửa ngày không dám lên tiếng.

“Nhanh đi!” Phạm Bất Mộng một chân đá tỉnh tên gác cửa đang ngốc trệ, vội vã chạy vào trong viện.

Chủ tử rõ ràng ở hậu viện, sao lại canh năm đứng bên ngoài phủ gọi cửa? Tên gác cửa xoa bụng đau nhức, vịn góc tường đứng dậy. Đang định xuất môn gọi lang trung, hần nhớ tới lang trung tốt nhất Tĩnh Châu không phải đang ở Hầu phủ cách viện sao? Nhất thời hần tiến thoái lưỡng nan.

“Muốn thỉnh lang trung sao?”

Gác cửa đang muốn hồi phủ xin chỉ thị, chợt nghe sau lưng có người hỏi thăm. Đáy lòng hần phiền muộn, đang muốn mắng lại, không ngờ người mở miệng đúng là Phạm Thiên, chủ tử Hầu phủ.

Tên gác cửa vội vàng khom người, nói: “Tiểu nhân bái kiến Hầu gia.”

“Miễn lễ.” Phạm Thiên nhú lại hai hàng lông mày, vội hỏi: “Có phải thúc phụ mệnh người đi thỉnh lang trung?”

“Dạ.”

Phạm Thiên chất vấn: “Nếu vậy sao còn không nhanh đi?”

Tên gác cửa lau mồ hôi lạnh chỗ thái dương, đáp: “Chủ tử muốn thỉnh lang trung tốt nhất Tĩnh Châu, nhưng ông ta lại đang ở trong phủ Hầu gia. Tiểu nhân không biết làm như thế nào cho phải? Định...”

“Người đi theo ta.” Phạm Thiên không đợi gác cửa nói xong, hất cằm ý bảo đi cùng hần, lập tức bước nhanh hướng Hầu phủ.

Tên gác cửa lần này là lần đầu tiên vào Hầu phủ. Mặc dù chủ tử của hần cùng Hầu gia là thúc cháu, Hầu phủ cùng Mộng viên chỉ cách một bức tường, nhưng hai người lại không thân cận. Tên gác cửa bước vào cánh cửa, thầm nghĩ, chủ tử nhiều năm không ở Tĩnh Châu, lạnh nhạt cũng khó tránh khỏi.

Phạm Thiên vừa vào Hầu môn, liền có tiểu tư thức thời tiến lên chờ đợi phân công. Phạm Thiên liếc nhìn tên gác cửa sau lưng, dặn dò: “Người ở đây chờ một lát. Hạ Quý, dẫn hần đi chích sảng nghỉ tạm.”

Nửa câu sau của Phạm Thiên hiển nhiên là nói với tiểu tư trước mặt. Hạ Quý lập tức lĩnh mệnh, hướng Hầu gia dập đầu, rồi sau đó tay phải làm tư thế thỉnh, nghiêng thân dẫn đường hướng chích sảng mà đi. Phạm Thiên nhìn bóng lưng tên gác cửa, cũng không trì hoãn, cất bước bước hướng Lê Viên.

Lúc này, trời còn chưa sáng rõ, hậu viện Hầu phủ yên tĩnh không tiếng động. Phạm Thiên hướng nha hoàn chờ đợi ngoài cửa Lê Viên ra dấu, dạo bước vào cửa sân. Trong viện cùng biệt viện không có gì khác thường, chỉ là trong một sương phòng hẻo lánh đang có ánh sáng chiếu rõ.

Phạm Thiên động nhẹ vào cánh cửa, thấp giọng nói: “Là ta.”

Cửa gỗ lim mở ra một khe hở, lộ ra dung mạo mỹ lệ của Hạ Vũ. Nàng mở ra cửa phòng, đợi Phạm Thiên đi vào lại lặng yên đóng cửa.

Phạm Thiên nhìn nội thất cách xa bình phong, liếc nhìn Hạ Vũ nói: “Nàng sao rồi?”

Hạ Vũ khom người sau lưng Phạm Thiên, bẩm: “Lang trung nói, Khuynh Thành phu nhân cần gắng gượng qua bảy ngày mới có thể thoát hiểm.”

Phạm Thiên gõ tay trên mặt bàn gỗ, lắc đầu thán nhẹ, lập tức hướng Hạ Vũ phân phó: “Đi mời Cố lang trung đi ra.”

“Dạ.” Hạ Vũ phúc thân, đi vào trong bình phong.

Không lâu sau, lang trung vạt áo nhuộm máu vững bước ra, thấy mặt Hầu gia vội vã xoay người quỳ xuống. Phạm Thiên nâng lên cánh tay Cố lang trung, vội vàng truy vấn: “Cố đại phu, người trong phòng thương thế như thế nào?”

“Nguy hiểm, nguy hiểm cực kỳ!” Cố lang trung lắc đầu, thở dài: “Chỉ sợ không còn dùng được.”

Cố lang trung thấy mặt Phạm Thiên tiều tụy, buồn bực không lên tiếng, hần âm thầm dò xét sắc mặt của đối phương, an ủi: “Tuy nói như thế, nhưng Hầu gia cũng không cần quá lo. Lão hủ đang dùng nhân sâm

trăm năm giữ mạng cho phu nhân, chỉ cần phu nhân có thể tỉnh, tiểu nhân liền nắm chắc bảy phần bảo vệ được tính mạng phu nhân.”

Phạm Thiên tự đánh giá một chút, ngẩng đầu hỏi thăm: “Chỗ thương thể của nàng thì sao?”

Cố lang trung đáp: “Bởi vì phu nhân bị thương quá nặng, tiểu nhân dùng bột thuốc bôi miệng vết thương, ba mươi lần mới cầm máu được.”

“Điều này là tốt lắm rồi. Thương thể đã định, giờ đã có ba vị y sư ở trong, Cố lão cũng hết đất dụng võ.” Phạm Thiên chỉ hướng mặt bàn, nói: “Bên ngoài còn có một người cần điều trị, thỉnh Cố lão rời bước.”

Cố lang trung cuống quýt khoát tay, nói: “Hầu gia gọi là Cố lão, tiểu nhân xấu hổ không dám nhận. Hầu gia phân phó, tiểu nhân nào dám không tuân theo.” Tự nói xong, Cố đại phu tiếp nhận hòm thuốc Hạ Vũ đưa lên, đuổi kịp bước chân Hầu gia.

Cố lão cho rằng người bị thương ở Hầu phủ, không nghĩ lại ở Mộng viên cách phủ. Đợi quản gia đưa hân dẫn vào sương phòng hậu viện, sớm đã có vài vị đại phu ở đó. Cố lang trung cảm thấy hơi bức mình, nhưng nghĩ lại phí chẩn bệnh được thưởng gấp ba lần, đành phải nuốt tức giận xuống.

“Người chính là lang trung giỏi nhất Tĩnh Châu?”

Cố lang trung nhìn hướng nam tử vừa hỏi, thầm nghĩ, thật là một công tử tuấn kiệt, so với Hầu gia khó phân cao thấp. Hai người cũng có vài phần tương tự, chắc là người đứng đầu Mộng viên, thúc phụ của tiểu Hầu gia. Cố lang trung chấp tay, nói: “Không dám, không dám. Chẳng qua là lời nói quá khen.”

Phạm Bất Mộng cũng không nhiều lời, xốc lên trường mạn cuối giường, ý bảo Cố lang trung đến gần quan sát.

Cố lang trung đón nền nhìn lại, trên một chân tuyết bạch hiện vết thương máu chảy đầm đìa. “Là vết thương do bị rắn cắn, chỉ sợ còn là loại rắn kịch độc.”

Phạm Bất Mộng từ chỗ màn vải che lấp đầu giường, nhu hòa rút ra một cánh tay ngọc. “Thỉnh xem mạch.”

“Dạ.” Cố lang trung để tay lên cổ tay mảnh khảnh, suy ngẫm nói: “Xem ra đã có người vì nàng mà hút độc ra, không cần lo lắng tính mạng. Nhưng trong cơ thể còn có một chút dư độc, đợi lão phu chuẩn bị phương thuốc, uống ba ngày là được.”

Phạm Bất Mộng đáp: “Tốt lắm. Phu nhân của ta tối nay chẩn kinh, kính xin y sư cho vài phương thuốc bồi bổ thân thể.”

“Được.” Cố lang trung đồng ý, đi ra khỏi sương phòng. Phạm Bất Mộng dặn dò quản gia cho y sư gấp năm lần tiền chẩn bệnh, cũng làm cho bọn họ đóng chặt miệng.

Cố lang trung trở về Hầu phủ hồi bẩm Phạm Thiên, tiểu thúc mẫu của hân thương thể không ngại. Nhận được mười hai lượng vàng, gã sai vặt của Hầu phủ đưa lang trung trở về nhà.

Sau khi từ biệt Cố lão, Phạm Thiên cảm thấy an tâm một chút, bước đi thông thả vào chính sảnh ngồi trên vị trí chủ tử. Tỳ nữ bưng lên điểm tâm, Phạm Thiên đang ăn vài miếng liền có người đến báo Vương phu nhân đến thăm. Hân nhủ mày, để điểm tâm xuống, đi ra chủ điện. Thấy Vương thị đưa Nguyệt Lung tiến đến, Phạm Thiên vội vàng khom người, nói: “Mấy ngày gần đây trong phủ không yên, tiểu chất chưa hướng bá phụ bá mẫu thỉnh an, không biết thân thể người thế nào?”

Giữa lòng mày Vương thị hơi có chút trách cứ, cả giận nói: “Thiên Nhi, ta đem người đối đãi như nửa đứa con trai. Trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy người cũng không sang phủ ta thông báo. Sao hả? Không coi ta và bá phụ người là người trong nhà?”

“Sao bá mẫu lại nói vậy? Tiểu chất chỉ là không muốn phí sức của bá phụ bá mẫu.” Phạm Thiên dìu Vương thị đi vào, đẩy lên vị trí chủ tọa của hân, cười nói: “Không biết bá mẫu đã nghe được chuyện gì? Chưa đến giờ Thỉn đã vội vàng chạy đến?”

Wương thị nhìn mắt Phạm Thiên, mục quang lại hướng Nguyệt Lung, thở dài: “Còn có thể có chuyện gì? Chính là trong phủ người không yên ổn, từ mùa hè đến giờ đã có bốn tang sự. Bá mẫu biết tâm ý của người, vốn là không nghĩ tiến đến quấy rầy. Nhưng muội muội bảo bối của người lại cứng rắn bắt ta tới.”

Vương thị lôi kéo tay Phạm Nguyệt Lung, cười trêu nói: “Sáng sớm hôm nay nó đã tới chủ viện của ta lôi kéo ta dậy, nói đến muộn sợ người không ở trong phủ.” Vương thị vỗ vỗ tay Nguyệt Lung, khẽ thở dài: “Tốt lắm, có chuyện gì thì nói với ca ca người đi?”

Đôi mắt đẹp của Phạm Nguyệt Lung vụng trộm nhìn Phạm Thiên, xoắn khăn nói: “Ca ca, trong phủ ca gần đây nhiều tang sự, nên đi chùa miếu cầu mong thái bình. Ca ca, người không biết, ta sợ người gặp chuyện không may.”

Phạm Thiên khẽ cười, vuốt tóc Nguyệt Lung, than thở nói: “Nguyệt Lung rốt cuộc đã lớn, biết hiểu chuyện rồi. Chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ trở thành nữ nhi nhà người ta.”

Phạm Nguyệt Lung lắc lắc eo nhỏ nhắn, làm nũng nói: “Ca ca, sao lại nói chuyện này? Thế rút cục người có đi hay không?”

Phạm Thiên hơi suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Hai ngày nữa đi. Ta và tẩu tẩu người cùng nhau đi Thanh Sơn tự dâng hương.”

Nguyệt Lung liền đảo mắt mấy lần, nói: “Ca ca, Thanh Sơn tự là cầu duyên, cầu nhi tử. Người cần cầu gia đình thái bình, nên đi Phổ Phong tự ở Nam Lệ sơn.”

“Phổ Phong tự quá xa, huống chi dọc đường đều là sơn dã.” Phạm Thiên cúi đầu không đáp ứng.

Nguyệt Lung không thuận theo, nói: “Xa có một chút, nhờ chùa hợp ý lại linh nghiệm thì sao!” Phạm Nguyệt Lung âm thầm đóng đưa tay Vương thị, cầu hỗ trợ.

Vương thị mỉm cười nhìn qua khuôn mặt hờn dỗi của Nguyệt Lung, hướng Phạm Thiên khuyên bảo: “Thiên Nhi, mấy ngày nay trong phủ người cũng buồn bực, sao không để cho Khuynh Quốc đi ra ngoài giải sầu một chút?”

Phạm Thiên thoái thác, nói: “Khuynh Quốc mấy ngày gần đây không khỏe lắm, tiểu chất không muốn nàng mệt nhọc.”

“Sao cơ? Chất tức thân thể không khỏe? Thỉnh lang trung chưa?” Vương thị hỏi.

“Dạ.” Phạm Thiên hơi cau mày, cười khổ nói: “Lang trung nói thể cốt nàng yếu đi chút ít, cần uống thuốc bổ.”

Vương thị yên lặng vuốt cằm, nói: “Cũng khó trách nàng. Nghe nói cha nàng bị chết kỳ quặc, trong phủ lại xuất hiện tai họa liên tục, chỉ sợ là do sợ hãi quá. Chỗ ta có một cây chi linh chi trăm năm, để sau khi ta hồi phủ sẽ bảo nha hoàn đưa tới.”

“Bá mẫu, không được.” Phạm Thiên từ chối nói: “Ta là tiểu bối, sao có thể dùng hảo vật như thế. Bá mẫu lớn tuổi, nên dùng bổ thân thể mới phải.”

“Đừng nói nữa, ta tác chủ, đem linh chi cho chất tức.” Vương thị nhìn sắc trời, hỏi: “Giờ cũng đã là giờ Thìn hai khắc, Khuynh Quốc cũng nên dậy rồi nhỉ? Ta muốn vào tiểu viện thăm nàng, không biết có được hay không?”

Không đợi Phạm Thiên trả lời, Nguyệt Lung kinh ngạc nói: “Đều là người trong nhà, vào tiểu viện nhìn nàng sao lại không được? Ca ca, tức phụ bảo bối của người, ngăn đón người khác thì được, nhưng sẽ không ngăn ta cùng bá mẫu chứ?”

“Bá mẫu, Khuynh Quốc chẳng qua là thể hư, không dám phiền bá mẫu quan tâm.” Phạm Thiên từ chối nhã nhặn, nói: “Không bằng đợi lúc nhàn hạ ta mang nàng đi quý phủ bá kiến.”

Nguyệt Lung hừ lạnh tức giận, nói: “Ca ca, sao người không cho chúng ta thấy nàng? Hay là nàng làm chuyện gì không dám gặp mọi người?”

“Câm mồm!” Phạm Thiên quát: “Mới vừa nói người hiểu chuyện, bây giờ lại không lựa lời mà nói! Đừng nói tẩu tẩu người hiền thực, chính là nàng có cái gì không phải người cũng có thể nói được sao?”

“Ta... Người... Hừ!” Phạm Nguyệt Lung khó thở, quay thân, không phản ứng lại Phạm Thiên.

Vương thị trách cứ: “Nguyệt Lung, sao ngươi có thể nói lời này? Thật sự là còn như đứa bé!” Vương thị lắc đầu thở dài, lập tức quay lại cùng Phạm Thiên đối mặt. “Thiên Nhi, không nói Nguyệt Lung, ta cũng muốn gặp Khuynh Quốc nói chút chuyện. Thời gian này nàng đang là tang phụ, ta chưa tới an ủi nàng. Hôm nay biết được nàng bệnh nặng, ta cũng không nghe không hỏi, chẳng lẽ không phải quá vô tâm?”

Nói đến nước này, không cho người gặp Khuynh Quốc chẳng phải là giấu đầu hử đuôi? Nhưng Khuynh Quốc không tại Hầu phủ, việc như thế làm lớn lên, cái danh dâu phụ chắc chắn sẽ gắn trên lưng nàng. Trừ phi nàng không hề có mặt ở Hầu phủ, nói nàng chịu khổ bởi tay độc hung tàn, sống chết không rõ. Mà chính hẳn biết rõ nàng ở nơi nào lại chỉ có thể nói nàng đi xa tha hương. Phạm Thiên rơi vào thế khó xử.

Vương thị đứng lên, nói: “Thiên Nhi, chúng ta đi thôi.”

“Bá mẫu, sao dám làm phiền người đi gặp nàng? Nên để Khuynh Quốc đến bái kiến người mới đúng.” Phạm Thiên đứng dậy, bước hướng cánh cửa nói: “Bá mẫu chờ, ta đi đưa nàng đến.”

“Ca ca, không phải người nói thân thể nàng không tốt sao? Cứ để ta cùng bá mẫu tự đi, miễn cho cho người ta nói linh tinh.” Phạm Nguyệt Lung kéo cánh tay Vương thị, thẳng bước vào hậu viện.

Trong Hà Viên chim hót hoa nở, sao có thể thấy sát khí đêm qua?

Đáy lòng Phạm Thiên nóng như lửa đốt, nhưng đứng là vô kế khả thi. Vương thị, Nguyệt Lung đi vào Hà Viên, Xuân Phong dẫn đường đi đến ngoài cửa phòng ngủ của Khuynh Quốc. Cửa phòng đóng chặt, bên trong tĩnh lặng.

Vương thị nhíu mày nhìn hướng Xuân Phong, nói: “Phu nhân còn chưa dậy sao?”

“Dạ.” Xuân Phong phúc thân đáp lại.

Vương thị nghi ngờ nói: “Đến giờ này sao nàng còn chưa dậy? Thiên Nhi, không bằng ngươi vào cửa trước xem sao?”

“Không nhọc tướng công.” Cửa gỗ lim đột nhiên mở ra, Khuynh Quốc mặc bạch y cất bước ra, hướng Vương thị hơi hạ thấp người, nói: “Khuynh Quốc gần đây thân thể không được tốt, làm phiền bá mẫu quan tâm.”

Người đến khuôn mặt lãnh tuấn hơi mệt mỏi, nhưng cặp con ngươi đen nhánh kia lại là vạn phần thanh minh. Mà khi gơ tay nhắc chân, dáng điệu lộ ra tiêu sái người thường không thể đạt được. Không phải Khuynh Quốc thì là ai?

Nàng lại đã trở lại? Phạm Thiên không kìm được vui mừng ôm Khuynh Quốc vào lòng. Một khắc trước, hẳn cho rằng sẽ không còn có cơ hội này. Nhưng bây giờ nàng ở trước mắt, ở trong cánh tay của hắn.

Không muốn buông tay ra, vừa có ý niệm như thế, cánh tay phải Phạm Thiên liền hơi hơi xiết chặt. Hẳn nhớ lại vết thương ở chân Khuynh Quốc, mất mang theo nhu tình nhìn người trong ngực, hỏi: “Hôm nay thân thể đã tốt hơn chưa? Ta nhìn sắc mặt nàng không tốt, hay là lại trở về phòng nghỉ ngơi một chút đi?”

“Chậm đã.” Nguyệt Lung đưa tay ngăn trở Phạm Thiên, nhìn Khuynh Quốc trong ngực của hắn, nói: “Vừa mới dậy sao đã lại muốn đi nghỉ rồi? Bá mẫu hảo tâm đến thăm hỏi, ngươi cũng nên cùng chúng ta đi trong viên một chút đi?”

“Ai! Nha đầu này, đối với tẩu tẩu lại vô lễ như vậy?” Vương phu nhân kéo Phạm Nguyệt Lung khiển trách: “Còn không mau xin lỗi?”

Nguyệt Lung trừng mắt nhìn Khuynh Quốc, tức giận nói: “Ta đâu có nói sai? Cô ta vừa đến, phủ chúng ta liền xảy ra nhiều chuyện, chết nhiều người như vậy. Theo ta thấy cô ta chính là tai tinh, ca ca nên sớm bỏ cô ta đi!”

“Câm miệng!” Phạm Thiên gầm lên với Nguyệt Lung.

“Nói ta cái gì? Ta là vì muốn tốt cho ca ca mới nói.” Phạm Nguyệt Lung nhìn Khuynh Quốc từ trên xuống dưới, khinh thường nói: “Thân thể không khỏe? Ta thấy cô ta rất tốt! Ca ca, ngươi đừng để cô ta lừa. Hừ, khí sắc không tốt? Ai biết buổi tối cô ta đi làm cái gì?”

Bốp! Phạm Thiên vung tát mạnh một cái lên mặt Nguyệt Lung. Gò má trắng nõn của nàng tức khắc đỏ bừng.

Phạm Nguyệt Lung ngơ ngác ôm mặt, không dám tin nhìn vào Phạm Thiên, trong mắt bắt đầu có nước. “Người vì cô ta đánh ta? Tốt! Người rõ ràng vì như vậy...”

Phạm Thiên mặt lạnh, giơ cao tay, quát: “Ta bảo người câm miệng, nghe không rõ sao?”

Nguyệt Lung nhìn nam nhân giơ cao cánh tay, lòng có chỗ sợ, lời nói mỉa mai đành phải nuốt trở lại trong bụng. Nàng cùng Phạm Thiên tuy có danh phận huynh muội, lại bởi vì từ nhỏ chia lìa nên chưa bao giờ thân cận. Nhưng trước khi Khuynh Quốc gả vào Hầu phủ, nàng cùng ca ca cũng chưa bao giờ lạnh nhạt như vậy, vì mấy câu nói liền đánh nàng?

Phạm Nguyệt Lung không cam lòng dậm chân, xông đến đầu vai Vương thị khóc thảm thiết.

Vương thị vỗ nhẹ đầu vai run rẩy của Nguyệt Lung, ai thán khuyên bảo: “Được rồi, đủ rồi! Trong nhà vốn đang bất an, còn náo loạn gì nữa? Nguyệt Lung, người nói chuyện quá không chừng mực, nên đánh! Thiên Nhi, Nguyệt Lung cho dù có không phải, nàng cũng là thân muội của người, sao người lại đánh?”

“Bá mẫu giáo huấn phải.” Phạm Thiên liếc Nguyệt Lung, trầm giọng nói: “Nhưng tiểu muội ăn nói hủy hoại khuê dự của Khuynh Quốc, sao tiểu chất không tức giận được?”

Nguyệt Lung nghe Phạm Thiên lấy lý do thoái thác, lửa giận trong bụng lại dâng, nàng lau nước mắt, quay đầu lại mắng: “Người là bị hồ ly tinh mê hoặc!”

Vương thị thấy Phạm Thiên lại tức giận, hai mắt hung hăng liếc Nguyệt Lung, trách cứ nói: “Im miệng, càng nói càng không ra thể thống gì! Trong mắt người còn có tôn trưởng hay không?”

Nguyệt Lung đỏ mặt, quay đầu đi không hề lên tiếng. Vương thị vừa định nói gì đó để hòa hoãn không khí, ngoài cửa viện chợt vang lên thanh âm la hét ầm ĩ. Mấy người Phạm Thiên nhìn ra ngoài cửa, thấy Lưu Thị mang theo Xảo Nhi, đẩy ra nha hoàn thủ viện, phóng tới Khuynh Quốc vẫn tội.

“Người nói mau, người đem nữ nhi của ta đi đâu rồi? Người nói mau, đồ tiểu tiện nhân này!” Lưu Thị khóc lóc om sòm, hai tay loạn xạ, muốn xé rách da mặt Khuynh Quốc. Bất đắc dĩ lại bị Phạm Thiên ngăn cản sang một bên.

Vương thị nhướn mày, nói: “Sao nào, không thấy Khuynh Thành? Người tìm Khuynh Quốc thì có liên quan gì?”

Lưu Thị mặt mũi dữ tợn đến tím ngắt, trừng mắt nhìn Khuynh Quốc, nhìn thoáng hai mắt Vương thị, nói: “Ngoại trừ Tô Khuynh Quốc, còn ai đối nghịch với nữ nhi của ta ở Hầu phủ nữa?” Vừa nói, Lưu Thị vừa đẩy Xảo Nhi một cái. “Ngây người ở đó làm gì? Còn không mau đi tìm cho ta!”

“Chậm đã!” Cánh tay trái Phạm Thiên đưa ra, ngăn Xảo Nhi lại, cười lạnh nói: “Lưu phu nhân, người nghĩ sai rồi. Nơi này là Hầu phủ, không phải Tô gia của người, người sao có thể tùy ý tra xét nhà cửa của ta? Huống chi, đây là tiểu viện của phu nhân!”

Lưu Thị chỉ vào Phạm Thiên, run rẩy nói: “Khá lắm đồ lang tâm cẩu phế! Người rõ ràng yêu khuê nữ của ta, lừa lòng của nàng, lại ghênh cưới tiện nhân kia. Đáng thương cho nữ nhi của ta ngàn dặm đuổi đến Tĩnh Châu, nguyện làm thị thiếp. Nhưng người lại tin đồ tiện nhân bỉ ổi nói linh tinh, hủy sự trong sạch của nữ nhi ta, còn đem nàng đưa về Yên Châu.”

“Người có từng nghĩ tới, nàng hồi phủ như vậy còn lập gia đình được sao?” Lưu Thị cầm lấy khăn khóc hô: “Nữ nhi đáng thương của ta! Gặp phải gia môn bất hạnh. Nàng mang cốt nhục của người, đến Tĩnh Châu quen biết nhau, người lại để cho nàng chịu thiệt ở vị trí tiểu thiếp, làm cho độc phụ này hại cha nàng chết oan uổng. Hôm nay người còn muốn cho nó hại Khuynh Thành sao?”

“Không có bằng chứng người đừng có ngậm máu phun người. Hầu phủ là chỗ người có thể giường oai sao!” Vương phu nhân nhìn không thuận mắt Lưu Thị làm càn, mở miệng khiển trách.

Vương phu nhân uy nghiêm bức người, quanh thân lại có quý khí, Lưu Thị không khỏi lo lắng, nhưng vẫn không ngừng nói: “Ta không cần biết đây là nơi nào, vẫn phải phân rõ phải trái. Ta muốn người đưa nữ

nhi của ta ra!”

Vương thị nghe vậy hướng Phạm Thiên, nói: “Thiên Nhi, việc này...”

Phạm Thiên ý bảo Vương thị không cần nói thêm, gọi Xuân Phong dẫn dò. “Mang Lưu phu nhân đi gặp Khuynh Thành.”

“Dạ.” Xuân Phong phúc thân đáp ứng, dẫn đường. Lưu Thị có chút chần chờ, bà ta nhìn Phạm Thiên, nói: “Người biết Khuynh Thành ở đâu?”

“Nàng tối hôm qua theo ta đi ngắm trăng, canh năm mới ngủ lại. Người đi xem thôi, đừng đánh thức nàng.” Phạm Thiên phất tay, sai người đem Lưu Thị, Xảo Nhi ra khỏi Hà Viên.

Vương phu nhân đợi Lưu Thị đi rồi, nhỏ giọng trách cứ: “Thiên Nhi, ta từng nói qua người không nên lưu lại Khuynh Thành. Người xem xem, chúng ta là người gia tộc nào? Sao có thể nào lưu lại người không biết giữ mồm giữ miệng như vậy.”

Vương thị thấy Phạm Thiên xấu hổ không lên tiếng, liền không hề bức bách, cười nhìn Khuynh Quốc, nói: “Không biết chất tức có thể theo ta đi trong nội viện một chút không?”

Khuynh Quốc cười yếu ớt, trả lời: “Bá mẫu thật có hứng, Khuynh Quốc sao dám không vâng mệnh?”

“Ta đã nhiều năm không đến Hà Viên. Ngắm lại, cũng đã mười năm rồi đi? Hôm nay ta nhất định phải thưởng thức cẩn thận cảnh trí ao hoa sen này.” Vương thị cảm khái thở dài, kéo Nguyệt Lung đang hờn dỗi, theo Khuynh Quốc đi ra cổng vòm, bước trên con đường nhỏ.

Phạm Thiên nắm tay Khuynh Quốc đi trước, nghe Vương thị cảm thán, mở miệng nhẹ trách: “Bá mẫu vì sao lại nói ra lời ấy? Tiểu chất tuổi nhỏ tang mẩu, nhờ có bá mẫu chiếu ứng rất nhiều. Nguyệt Lung lại là ngài tự tay nuôi lớn, ở đây lòng tiểu chất ngài có thể sánh với gia mẩu. Chỉ cần bá mẫu muốn xem ao hoa sen này thì cứ xem, sao lại khách khí?”

“Được rồi.” Vương thị khó nén tiểu ý, khua tay nói: “Người cũng khéo miệng lắm, làm ta vui vẻ.”

“Ai nha.” Phạm Nguyệt Lung bụm miệng, than nhẹ.

Vương thị thay Nguyệt Lung xoa chỗ đau, nhỏ giọng nói: “Bảo người đi chậm một chút. Người xem, đau không?”

Nguyệt Lung dựa vào Vương thị, nũng nịu nói: “Sương mù lớn như vậy, ta nào biết được!”

“Đứa nhỏ này, lại còn lý sự.” Vương thị búng trán Nguyệt Lung trách cứ, sau đó hướng Khuynh Quốc trong ngực Phạm Thiên, cười trêu nói: “Tốt lắm, đem tức phụ của người bá mẫu mượn một lát được không?”

Phạm Thiên bất đắc dĩ cho phép Khuynh Quốc rời khỏi người, yên lặng theo sát phía sau.

Vương thị cùng Khuynh Quốc sống vai mà đi. Vương thị quan sát Khuynh Quốc một lúc, ngạc nhiên nói: “Còn nhớ lúc chúng ta đi Trà Hoa hồ thưởng trà, ngày đó người với ta bên cao bên thấp. Không nghĩ chỉ qua mấy tháng, người lại so với ta cao hơn nửa thước.” Đuôi mắt Vương thị nhìn gương mặt bình tĩnh của Khuynh Quốc, cúi đầu cười. “Cũng khó trách, người vừa mới đến tuổi cập kê, đúng là thời điểm đang lớn.”

“Thiên Nhi nói người thể hự, ta đây là bá mẫu tự nhiên nên tới thăm người một chút.” Vương thị vỗ vỗ tay Khuynh Quốc, mắt lộ ra lo lắng, nói: “Thiên Nhi như nửa đứa con trai của ta, nỗi khổ của hắn ta cũng biết. Gần đây trong phủ không yên, tang sự cũng nhiều, trong đó có thân phụ của người. Người có nghĩ tới báo quan hay không?”

Khuynh Quốc hơi vung tay, nói. “Từng nghĩ rồi.”

“Nhưng Thiên Nhi không đồng ý, phải không?” Vương thị chậm rãi thở dài: “Thiên Nhi làm đúng. Chúng ta là đại gia tộc, không thể để người ngoài nói ra nói vào. Nếu có sai nha vào phủ, tin đồn chỉ sợ sẽ đến tận Hoàng Thành. Cô cô của Thiên Nhi là quý phi, có bao người đổ mắt tìm điểm xấu. Việc này nếu lộ ra, thật đúng lúc cho bọn họ bắt được.”

“Bá mẫu yên tâm, chất tức nghe theo lời của tướng công.” Khuynh Quốc cười nhạt liếc Vương thị, không nhanh không chậm dạo bước.

Vương thị thỏa mãn, trong ánh mắt rất có ý khen ngợi. “Người không cần để ý Lưu Thị nói vậy, tâm tư của bà ta thế nào ta đều biết rõ. Không phải tại người ngồi trên vị trí chính thể, mà nữ nhi của bà ta lại rơi xuống danh phận tiểu thiếp sao? Người sáng suốt đều minh bạch Khuynh Thành là gieo gió gặt bão. Những sự tình này ta nghĩ trong nội tâm Thiên Nhi đều tinh tường.”

Khóe mắt Vương thị nhìn Phạm Thiên phía sau lưng, khuôn mặt tràn đầy triu mến. “Thiên Nhi là người nặng tình cũ, Khuynh Thành mang mang thai tiến đến, sao nó nhẫn tâm cự tuyệt? Nhưng người cũng đừng lo, nghe nói hài tử Khuynh Thành không có.”

Vương thị quay đầu, nhìn Phạm Thiên nói: “Thiên Nhi, ta không biết người có thích Khuynh Thành bao nhiêu. Nhưng cô ta ở nơi đây một ngày, Hầu phủ liền một ngày không được an bình. Qua vài ngày nữa, người tìm tòa nhà đem người đưa đi đi, cũng coi như cho chết tức một công đạo.”

“Bá mẫu dạy phải, tiểu chất sao dám không theo?” Phạm Thiên cùng cười, bước lên hai bước.

“Được. Như vậy ta yên tâm.”

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, đảo mắt đã đến cuối con đường nhỏ, Nguyệt Lung ở phía trước bỗng nhiên dừng bước. Vương thị không hiểu, nói: “Nguyệt Lung, sao người không đi tiếp?” Vương thị vừa nói vừa đẩy Phạm Nguyệt Lung một cái, tới dắt tay nàng bước đi thông thả hưởng bên cạnh ao.

Nếu nói ao hoa sen nửa đêm thần bí u tĩnh, giờ phút này lại là một hồ hoa trắng lá xanh ẩn vào trong sương mù, gió ngẫu nhiên thổi làm sương mù tan đi lộ ra vẻ thanh tao, trông thật yên tĩnh đoan trang. Giống như một nữ tử xinh đẹp, mặt che lụa trắng ngồi chỗ xa không thể với tới, khiến người ta ngẩn người mê mẩn.

Ánh sáng xuyên qua tầng lá rậm rạp, ánh vào nước ao. Đưa mắt nhìn lại, có cái gì đó lấp lánh vào tầm mắt. Nhìn kĩ, đúng là ánh sáng ở trên mặt hồ, nổi bật trên mặt ao mội mạc giống như tiên cảnh.

“Ai da! Thật là đẹp.” Vương thị tán thưởng không thôi. “Nghĩ tới trong phủ ta cũng có ao hoa sen, nhưng nếu so sánh với hoa sen trong Hà Viên làm sao mà đẹp mắt bằng được đây?”

Đúng là đẹp vô cùng. Nhưng Khuynh Quốc, Phạm Thiên lặng yên nhìn nhau, đều biết hôm qua ao hoa sen không có cảnh tượng như thế. Chỉ sợ vầy của bầu rấn đêm qua lưu lại, làm đẹp hồ nước này. Nếu không thế, lũ rắn kinh sợ kia, trong nước bơi thoát thân, trèo giếng vây hãm, cơ quan kinh hoàng... Thật giống như một cơn ác mộng.

“Khuynh Quốc, hai người đang nghĩ gì? Có phải là đem ta cùng Nguyệt Lung quên rồi?” Vương thị trêu ghẹo nói.

Khuynh Quốc lạnh nhạt cười, nói: “Ta đang cùng phu quân nói, hôm nay là nhờ phúc của bá mẫu mới nhìn thấy cảnh vật này.”

“Hả?”

Phạm Nguyệt Lung lôi kéo tay áo Vương thị, lạnh nhạt liếc Khuynh Quốc: “Sáng ra đã đi nịnh nọt người khác, ca của ta chính là bị lừa ở chỗ này.”

“Nguyệt Lung!” Hai tiếng quát chói tai phát ra từ miệng Vương thị, Phạm Thiên.

Phạm Nguyệt Lung giận dữ quay đầu, không phản ứng.

Vương thị lắc đầu nhìn Khuynh Quốc, nói: “Nguyệt Lung bị ta làm hư, người đừng để ý nàng. Nãy ta còn cùng Thiên Nhi thương nghị chuyện đi Phổ Phong tự dâng hương. Đừng thấy Nguyệt Lung nói chuyện không dễ nghe, đây là tính của nó, nhưng tấm lòng của nó tốt lắm.”

“Đi Phổ Phong tự dâng hương? Cầu bình an sao?” Khuynh Quốc mỉa mai nhìn Phạm Thiên, theo nàng thấy, cùng với cầu thần bái Phật, không bằng sớm đi vạch trần mê sự ở Hà Viên, bắt được sát thủ bí ẩn kia.

“Đúng đó, tìm tặc thảo hung là chuyện của nam nhân, cầu phúc bảo vệ gia đình là việc chủ mẫu nên làm. Bây giờ người chính là phu nhân Hầu phủ, ngoại trừ Thiên Nhi, người trong nhà này ai người cũng có thể quần áo.” Vương thị khẽ vuốt tóc Khuynh Quốc, nói: “Tìm ngày tốt lành, ta cùng người đi dâng hương.”

“Vậy làm phiền bá mẫu.”

“Người trong nhà, khách khí làm gì?” Vương thị cười, xoay người bước đi thong thả về phía trước đường, Phạm Thiên bẽ bộn nghênh tiếp tương bồi.

Nguyệt Lung nhìn hai người Vương thị, Phạm Thiên chăm chú nói chuyện, lặng lẽ thả chậm cước bộ, thừa dịp người không để ý giơ chân đá hướng Khuynh Quốc, ý muốn làm cho nàng rơi xuống nước.

Khuynh Quốc nhìn phía trên mặt ao, chợt nghe phía sau có người đột kích, tay phải để lên đầu vai Phạm Thiên, hơi mang lực, thân thể hướng sát vào lưng nam nhân, chéch thân tránh thoát đánh lén của Nguyệt Lung. Trái lại, Nguyệt Lung đá chân quá mạnh, không trúng lập tức thấy dưới bàn chân không ổn, rầm một tiếng nhào vào ao hoa sen, làm tung lên tầng tầng gợn sóng.

Vương thị, Phạm Thiên vội vàng nhìn, thấy chỉ còn lại Khuynh Quốc, đâu còn thân ảnh Nguyệt Lung? Nhìn vào trong ao, Nguyệt Lung dung nhan trắng bạch, giãy dụa lúc lên lúc xuống, trong miệng không biết la hét cái gì, nước hồ càng không ngừng tràn vào miệng.

Phạm Thiên lập tức cởi xuống đai lưng, vút vào trong ao, cao giọng hô: “Nguyệt Lung, bắt lấy dây lưng.”

Nhưng lúc này Nguyệt Lung lâm vào kinh hoàng, nào còn nghe được người bên ngoài gọi? Mắt thấy nàng sắp chìm vào đáy nước, Phạm Thiên thoát y nhảy xuống hồ nước, hai tay vung lên bơi đến bên người Nguyệt Lung, nâng nàng lên đưa vào bờ.

“Rắn, rắn!” Phạm Nguyệt Lung trừng lớn mắt, sợ hãi la hét.

Vương thị xoay người nhìn kỹ quanh thân Nguyệt Lung, kinh hô: “Người bị cắn? Ở đó có rắn?”

Nguyệt Lung vung tay lung tung, hướng đến chỗ Vương thị, trong miệng càng không ngừng điên cuồng hét lên. “Rắn, rắn!”

Bốp!

Phạm Thiên ra sức tát Nguyệt Lung một cái, đánh tỉnh thần trí của nàng. “Rắn ở đâu ra? Quần lấy người là thân sen trong ao.” Dứt lời, hắn gọi nha hoàn đứng trước con đường nhỏ lại phân phó, một trái một phải dìu lấy Nguyệt Lung trở lại sương phòng nghỉ tạm.

Vương thị biết tâm tính Nguyệt Lung, biết được nàng bị kinh hãi tất nhiên sẽ đòi hỏi phủ, lập tức trấn an chắt nhai hai câu, chào từ biệt. Phạm Thiên, Khuynh Quốc đưa Vương thị đến ngoài cửa viện, đưa mắt nhìn người nhập phủ Cảnh Quốc công mới đóng cửa trở lại viên.

“Chân đau sao?” Không đợi Khuynh Quốc trả lời, Phạm Thiên ôm lấy nàng, bước nhanh về phía hậu viện.

Phạm Thiên không trở về Hà Viên, mà đưa Khuynh Quốc đi Cúc Hiên. Sau khi hai người tự thay đồ, hắn sai người an trí sương phòng, chăm sóc Khuynh Quốc ngủ lại.

Phạm Thiên một đêm chưa ngủ, thần sắc mệt mỏi, lại không một chút buồn ngủ. Hắn nằm tại giường trong thư phòng, trần trọc trầm tư. Khuynh Quốc hồi phủ đúng là ngoài ý muốn của hắn, hơn nữa là khó hiểu. Hắn biết Khuynh Quốc đã có ý muốn đi, nhưng cơ hội tốt như thế, sao nàng lại quay về?

Có thể trong này có nguyên do, Phạm Thiên tự nhiên sẽ không hỏi Khuynh Quốc, nói trắng ra là, hắn sợ mang thêm phiền não. Bởi vì hắn tự mình hiểu lấy, Khuynh Quốc trở về cũng không phải vì hắn.

“Chủ tử.”

“Có chuyện gì?” Phạm Thiên ngửa đầu nhìn ra ngoài cửa.

“Hồi bẩm chủ tử, phu nhân đã ngủ rồi.”

Phạm Thiên móc ra bình sứ trong ngực, khẽ chạm vào vuốt ve, rũ xuống mí mắt hỏi: “Cho phu nhân dùng qua được thiện chưa?”

“Dạ rồi.”

“Chút nữa lấy ít điểm tâm bổ thiện, đợi phu nhân dậy rồi ăn.”

“Nô tỳ xuống dưới phân phó.”

“Chờ đã. Tại cửa sân và chỗ sương phòng phu nhân, chuẩn bị bốn thiếp thân nha hoàn trông coi, bất luận kẻ nào không được vào. Nếu phu nhân xảy ra chuyện gì ta sẽ hỏi tội người!”

“Nô tỳ nghe lệnh.”

“Đi đi.”

“Dạ.”

Đến khi Xuân Phong đi khỏi, Phạm Thiên nhắm mắt thật lâu. Sau nửa canh giờ, hần mở mắt, thở dài, đứng dậy tiến đến bí đạo, bước vào sương phòng của Khuynh Quốc. Phạm Thiên chậm rãi đi đến đầu giường gỗ, cúi đầu nhìn Khuynh Quốc trong chăn gấm.

Mi cong, mũi cao, cái miệng nhỏ nhắn, con mắt khép lại bớt chút sắc lạnh, tăng thêm thanh nhã. Phạm Thiên nhìn không được đưa tay ra, để lên gò má nàng, ước chừng thời gian một chén trà mới chán nản thu lại cánh tay, lặng lẽ mở ra chăn mỏng bên cạnh chân Khuynh Quốc.

Nguyên một đám lỗ máu chói mắt xâm nhập da thịt, Phạm Thiên ngồi trên mép giường, rút ra nút của bình sứ, đưa ngón trỏ vào lấy ra dầu cao, cẩn thận bôi trên vết thương của Khuynh Quốc. Sau đó hần lấy ra khăn lụa buộc vào, nhẹ nhàng đắp lên chân bông.

Phạm Thiên nhìn dung nhan Khuynh Quốc, hần chưa bao giờ gặp nữ tử cao ngạo thế này, lại càng chưa từng tương ngộ hạng người quyết đoán, cơ trí như thế. Trong lúc sinh tử ở miệng giếng, nàng có thể lập tức vứt bỏ công sức, nhảy xuống giếng kiểm sinh cơ khác.

Phạm Thiên biết rõ miệng giếng sâu thẳm, leo lên đâu có dễ. Dọc theo đường leo lên, hần mang theo Khuynh Thành lên cao, mà nàng lại không mở miệng cầu một câu. Khi trở lại đáy giếng, làm sao giữ được tánh mạng trở về, nhìn vết thương ở chân của nàng liền hiểu hung hiểm trong đó.

Phạm Thiên muốn hỏi Khuynh Quốc, trong lúc cơ quan hoạt động vì sao không cầu hần. Chẳng lẽ nàng cho là hần sẽ vì Khuynh Thành mà vứt bỏ nàng không để ý sao? Phạm Thiên tự hỏi mình, ngay lúc đó tay hần sẽ vươn hướng ai? Vì sao khi Khuynh Quốc nhảy vào trong giếng, hần giống như mất đi hồn phách, ngay cả Khuynh Thành trọng thương cũng không động tâm?

Khuynh Thành đứt chân ngang gối, sinh mạng nguy hiểm. Nhưng hần chỉ sai người đi tìm lang trung điều trị. Hần ngay lập tức vào thư phòng xem địa đồ thành Tĩnh Châu, tìm ra chỗ miệng giếng, tra ra thủy lộ của giếng. Vừa được kết quả hần lập tức đi trước. Lại âm thầm hạ lệnh đập bể giếng cứu người.

Hần tự mình truy tìm bốn phía, đến đã thấy Phạm Bất Mộng ôm Khuynh Quốc, bộ dáng hai người dựa sát vào nhau khiến cho trong lòng hần một mảnh đắng chát, tư vị thật khó miêu tả. Hần nên tiến lên đoạt lại Khuynh Quốc, trong ngực Phạm Bất Mộng chính là thể tử của hần. Nhưng nhìn vết cắn trên chân Khuynh Quốc, cùng đôi mắt sáng ngời ánh vào trong mắt hần, hần chần chờ.

Nếu không phải hần do dự ở miệng giếng, nếu như không phải hần cưới nàng đến Tĩnh Châu, nếu không phải hần đem nàng đẩy vào nguy cơ ở Hà Viên... Có lẽ, nàng sẽ không có cấm y ngọc thực, nhưng có thể bình an cả đời.

Bao người biết được Hầu phủ bên ngoài thanh danh hiển hách nhưng bên trong lại sinh tử khó dò? Đúng vậy, hần buông tay, để Phạm Bất Mộng tùy ý mang nàng rời đi. Đi ra cửa Hầu phủ cũng xem như thoát khỏi hiểm cảnh. Hần đau lòng vô cùng, thật lâu cũng không có cách nào quay đầu. Hần sợ, sợ chính mình đoạt lại Khuynh Quốc, đem nàng tù túng trong lồng giam này.

Hần thả Khuynh Quốc, nhưng nàng lại trở lại. Hần biết rõ nàng hồi phủ không phải là vì mình, nhưng vẫn mừng rỡ như điên. Như thế tuyệt thể trân bảo mất mà có lại, viên thuốc làm tê liệt tâm tư đang từ từ đau đớn. Phạm Thiên cười khổ, hần sớm đã giấu đi tình cảm này, lại lần lượt lừa gạt mình là vì lợi dụng. Sau này, hần nên đối mặt nàng như thế nào cho phải?

Phạm Thiên suy ngẫm, sau nửa ngày lưu luyến nhìn Khuynh Quốc, thân ảnh tan biến tại bí đạo. Khuynh Quốc mở ra con người đen, nhìn bình sứ nam nhân lưu lại bên gối, chậm rãi khép lại hai mắt.

Sau khi về lại bí đạo, Phạm Thiên cũng không về Cúc Hiên, hần theo trong đường nhỏ đen kịt đến Lê Viên, ra mật thất, đến chếc sương. Phạm Thiên đẩy cửa rời khỏi phòng, ngoặt đến chỗ Khuynh Thành đường

thương.

Hạ Vũ khom người đón Phạm Thiên vào cửa, đưa lên nước trà.

Phạm Thiên nhấc lên áo bào, ngồi xuống trước tấm bình phong, rũ mắt bưng trà lên, hỏi: “Nàng có khởi sắc không?”

Hạ Vũ nhỏ giọng bẩm: “Hồi bẩm chủ tử, Khuynh Thành phu nhân còn chưa thoát hiểm.”

“Lang trung đâu?”

“Trước khi Lưu lão phu nhân đến, nô tỳ đã thỉnh bọn họ hồi phủ.”

Phạm Thiên uống xong nửa chén trà, ngẩng đầu hướng Hạ Vũ. “Nói như vậy, người đã chuẩn bị thỏa đáng?”

“Dạ.” Hạ Vũ kính cẩn trả lời.

Phạm Thiên đứng dậy, đi vào nội thất. Hạ Vũ theo sát phía sau, đi về hướng đầu giường xoay tay vịn tròn bên cạnh trường mạn. Tiếp theo trong nháy mắt, mặt đất đá xanh cạnh giường vô thanh vô tức sụt xuống, thành một lỗ hổng thật to, trong có thêm đá kéo dài xuống dưới, hướng trong chỗ sâu là một màn đen nhánh.

Hạ Vũ đốt ngọn đèn đi vào trước, không bao lâu sau trở lại, bẩm. “Chủ tử, chậu than đều đã thắp sáng.”

“Được rồi.” Phạm Thiên chậm rãi bước trên thềm đá, phân phó nói: “Đừng cho người khác quấy rầy.”

“Dạ, chủ tử.” Hạ Vũ đáp ứng, nhìn Phạm Thiên chui vào hầm, mặt đất đá xanh giữa một thoáng khép lại không còn một khe hở.

Phòng ngầm dưới đất vừa tối vừa đáng sợ, đường xá tĩnh mịch, hai bên con đường nhỏ là bức tường đá xanh, trên có chậu than chắc chắn. Đi đến chỗ bên trong, con đường nhỏ hẹp rộng ra, trái phải đều có những dãy phòng đá cách xa nhau, dùng những cột sắt to bằng cổ tay đúc lại mà làm thành nhà lao.

Đi qua khoảng hơn mười gian nhà tù, bên trong không có một bóng người, chỉ còn lại vết máu loang lổ trên mặt tường. Trong hầm ngầm tĩnh lặng đến sợ hãi, ngoại trừ tiếng bước chân trầm thấp của Phạm Thiên cùng âm thanh ngẫu nhiên của ngọn lửa trong bồn sắt vang lên, không có tiếng động nào khác.

Phạm Thiên đứng ở trước phòng đá phía cuối thông đạo nhìn vào. Lưu Thị ở bên trong, bên cạnh người đặt vô số hình cụ, có chút làm cho người ta sợ hãi. Hai tay Lưu Thị bị trói cột cao khóa chắc tại đỉnh tường, thân thể mập mạp chán nản trầm xuống, nếu nói đứng, không bằng nói dùng dây thừng lôi kéo để bà ta không ngã. Ánh lửa chiếu trên đầu bà ta, gương mặt chua ngoa ngày xưa chìm trong bóng tối u ám, nếu không nhìn kỹ còn tưởng là một thi thể lạnh như băng.

Phạm Thiên mở ra cửa lao, cúi đầu bước vào tù thất. Ngày đó, lúc Khuynh Quốc tắm rửa, cùng hấn gây chiến trong Lê Viên, hấn từng uy hiếp đem Khuynh Quốc bỏ vào nhà tù, kỳ thật, lao ngục trong miệng hấn ngay dưới chân hai người.

Roạt.

Phạm Thiên cầm lấy bầu nước trong thùng gỗ, mặt không biểu tình hắt nước, gọi hướng Lưu Thị. Nữ nhân chậm rãi vặn vẹo cổ, lại không thanh tỉnh. Phạm Thiên vươn tay, nhấc thùng nước để thẳng mặt Lưu Thị, hắt toàn bộ lên đầu.

“Phì phì, đùa trời đánh nào...” Lưu Thị bị nước lạnh hắt mặt đột nhiên bừng tỉnh, vừa mắng một câu, phát giác khác thường vội vàng cầm miệng. Bà ta giãy giụa cánh tay, lắc đầu vung bột bọ nước trên mặt. Vừa mới mở mắt, tuấn dung của Phạm Thiên hiện lên trong mắt, Lưu Thị vừa kinh sợ vừa tức giận, quát: “Đây là làm sao? Còn không mau đem ta buông ra!”

Phạm Thiên không để ý tới Lưu Thị kêu gào, lấy ra đoản tiên trên tường, cười hỏi: “Lưu phu nhân. Sáng nay người vì sao đi Hà Viên, có thể nói cho Phạm mỗ sao?”

“A! Ta nhớ rồi!” Bởi vì Phạm Thiên hỏi thăm, khiến cho Lưu Thị thanh tỉnh. Bà ta giận dữ công tâm, nói: “Tiện tỳ Xuân Phong kia mang ta đi Lê Viên xem Khuynh Thành, trời ạ! Nữ nhi của ta, nữ nhi của ta không có chân, không có! Là ai làm hại, ai làm hại?”

“Đúng rồi! Là mê được, mê được!” Lưu Thị trừng mắt nhìn về phía Phạm Thiên mắng: “Tiện tỳ Hạ Vũ kia thấy ta khóc đến thương tâm, giả ý bưng lên nước trà an ủi. Ta uống nước trà đã cảm thấy đầu chóng váng. Phì! Hóa ra nó muốn ta hôn mê. Đáng hận, ta lại gặp một con tiện nhân bỉ ổi!”

“Người đem ta trói lại làm gì? Tốt, người thích tiện nhân Khuynh Quốc kia có phải không? Người vì nó mà hại nữ nhi của ta có phải không? Người...”

Bốp!

Phạm Thiên vung roi hướng Lưu Thị, cắt đứt của nói bậy của bà ta. Nam nhân cười lạnh, nói: “Ta không hỏi người những thứ này. Người biết không? Ta ghét nhất là hỏi một đằng trả lời một nẻo.”

Bốp!

Lại là không lưu tình chút nào, cổ Lưu Thị lại thêm một vết thương. Bà ta vừa khóc thét muốn tê tâm liệt phế đã thấy Phạm Thiên vung roi lần nữa. Bà ta chưa bao giờ chịu đau đớn như vậy, lạnh mình nhìn nam nhân trước mặt, run thân thể nuốt xuống rên rỉ.

“Xem ra Lưu phu nhân đã hiểu.” Phạm Thiên hạ roi da xuống, hỏi: “Nói, người vì sao đi Hà Viên?”

Lưu Thị không dám nhìn Phạm Thiên, ánh mắt lóe lên, nói: “Ta, ta tìm không thấy nữ nhi, phải đi Hà Viên...”

Bốp!

“A!” Lưu Thị kêu đau, lắc lắc thân thể muốn tránh thoát dây thừng, lại là phí công. Mắt bà ta đầy oán lệ, chất vấn: “Vì sao đánh ta?”

Phạm Thiên mắt lạnh, nói: “Ta không muốn nghe nói dối.” Nói xong vung lên đoản tiên, không để ý Lưu Thị cầu khẩn, hung hăng thúc giục.

“Đừng, đừng đánh. Ta nói, ta nói.” Lưu Thị không chịu được khổ, không quá mấy roi liền khóc tang, cầu xin tha thứ.

Phạm Thiên ôm cánh tay chờ trả lời thuyết phục.

Lưu Thị cắn răng nhả đau, nói: “Vào giờ Thìn hai khắc, ta thấy đầu giường có tờ giấy, trên đó ghi ‘Muốn cứu Khuynh Thành, nhanh đi Hà Viên’. Ta chạy tới phòng ngủ của Khuynh Thành, thấy nó không ở đó, lòng ta quỳnh lên liền tiến đến Hà Viên tìm.”

“Giấy đâu?”

“Đốt rồi.”

Phạm Thiên nhíu mày, nói: “Người không biết đem qua Khuynh Thành rồi đi Mai Trai?”

Lưu Thị nghiêng mặt tránh đi mục quang Phạm Thiên, lắc đầu nói: “Ta nào biết được? Nếu ta biết rõ sao còn cho nó đi?” Lưu Thị đau lòng nữ nhi mất chân, nhưng giờ phút này một câu cũng không dám kêu.

Phạm Thiên suy nghĩ, gật đầu, chợt buông roi da nói: “Lưu phu nhân, ta cũng không muốn đem người nhốt tại nơi này. Có thể người là người tốt, nhưng quá dễ dàng bị người sai sử. Chỉ sợ phải ủy khuất Lưu phu nhân mấy ngày rồi.”

Lưu Thị đáy lòng hoảng sợ, e ngại kêu to. “Người không thể làm vậy, Khuynh Thành đang lúc sống chết, ta sao có thể không ở cùng nó? Người thả ta, thả ta!”

Roạt.

“A!” Một chậu nước đỏ thắm dội lên thân thể Lưu Thị. Bà ta chỉ cảm thấy đau đớn thấu tâm can, đau tận xương tủy, một hơi thở gấp không được, chóng mặt cúi đầu. Trước khi bà ta chết ngất cũng không tin nổi, nam nhân ngày thường nho nhã, bà ta mắng gì cũng không cãi lại nhẫn tâm như vậy.

Phạm Thiên lau đi nước hồng tiêu ở đầu ngón tay, rời đi. Dọc theo đường suy nghĩ, Xảo Nhi, cô ta còn hữu dụng. Về phần Lưu Thị, vào địa lao Hâu phủ, chưa bao giờ có người còn đi ra ngoài được. Hắn bắt tri bắt giác cong lên khóe môi.

35. Chương 35: Thật Giả Khó Dò

“A, Xảo Nhi, người chờ đã.” Thu Sương đang đưa quạt tròn, đến bên thiếp thân tỳ nữ của Khuynh Thành, đánh giá trên dưới vài lần, hỏi: “Trông cũng được lắm, người tại sao lại từ Mai Trai dọn đi Lê Viên?”

Xảo Nhi bưng hộp cơm, quỳ gối phúc thân nói: “Hồi bẩm Thu Sương phu nhân, ý tứ của tiểu thư nô tỳ cũng không rõ, chỉ biết làm việc theo phân phó.”

Thu Sương thấy nô tỳ trả lời qua loa, vụng trộm gỡ xuống vòng tay ngọc bích ở cổ tay, nhét vào trong ngực Xảo Nhi, nhẹ nhàng nói: “Xảo Nhi, ta cũng xuất thân từ nha hoàn như người, sao ta lại không biết người khó xử thế nào? Người yên tâm, hôm khác ta sẽ cầu Hầu gia cho người đến chỗ ta, tỷ tỷ sau này sẽ đối với người thật tốt. Nói đi, muội muội tốt, ta nhiều ngày không thấy tiểu thư nhà người, có phải nàng đã có?”

“Có?” Xảo Nhi nghi hoặc hỏi.

Thu Sương nhỏ giọng giải thích: “Có phải là đã có thai?”

Xảo Nhi kinh ngạc nói: “Sao Thu Sương phu nhân lại nghĩ như vậy?”

“Muội muội đừng che giấu.” Khuôn mặt diễm lệ của Thu Sương tức khắc trở nên thê lương, giận dữ nói: “Mai Trai ở phía bắc, trong viên có hàn khí. Trong các tòa nhà ở hậu viện, chỉ có Lê Viên thích hợp để dưỡng thai. Tiểu thư nhà người đang yên đang lành đột nhiên vào Lê Viên ở, cũng không cho người khác vào thăm, rất dễ làm cho người ta sinh nghi.”

“Không...”

Thu Sương vỗ vỗ tay lưng Xảo Nhi, cắt đứt lời của nàng, nói: “Ta biết rõ, tiểu thư nhà người vì việc của Diệp Liên mà sẩy thai. Lần này có tin mừng, phòng bị kỹ càng hơn cũng phải. Nhưng sao lại phải che giấu, chẳng lẽ chúng ta sẽ hại nàng sao?”

Trong lời nói của Thu Sương tràn đầy ghen tỵ. Nàng khó khăn trông mong được Hầu gia ân sủng, trong nháy mắt tân nương lại thành khí phụ. Nàng ngày đêm dựa cửa mà trông, phu quân lại như đã quên nàng, chỉ lo sủng hạnh tỷ muội Tô gia.

Tô Khuynh Quốc từ Hà Viên chuyển đến Cúc Hiên, ở tại sương phòng gần sát thư phòng Hầu gia trong nội viện, chẳng phải được ngài chiếu cố càng nhiều?

Mà Hầu gia lại cho Hạ Vũ hầu hạ Tô Khuynh Thành kia. Trong tứ tỷ các nàng, Hạ Vũ nhập phủ sớm nhất, một mực chăm sóc lão Hầu gia phu nhân ở Hà Viên. Ai ngờ Hầu gia vì Khuynh Thành, mệnh Hạ Vũ làm chủ viện Lê Viên, tức là vì Khuynh Thành ngăn trở hậu viện nữ quyền tranh phong. Hiện nay, nếu không phải Hạ Vũ chường quần Lê Viên, nàng sao lại không thể vào cửa viên?

Hạ Vũ nói Khuynh Thành bệnh nặng, cần tĩnh dưỡng. Nhưng Thu Sương âm thầm đoán Khuynh Thành là mang bầu. Nếu không, sao Hầu gia lại nịnh nọt nàng ta như vậy? Làm cho tỷ nữ cầm đầu hầu hạ là vinh hạnh đặc biệt chính thất phu nhân mới có. Nhưng hôm nay, Hạ Vũ lại đi phục thị Khuynh Thành, đây là ân sủng đến mức nào? Có lẽ tại trong mắt Hầu gia, Khuynh Thành đã là một nửa chính thê.

Thu Sương nghĩ đến việc này, răng cắn sâu vào cánh môi, đầy ngập thống khổ chỉ có thể cùng với máu nuốt vào bên trong.

Xảo Nhi đem vòng tay trả lại Thu Sương, cười nói: “Thu Sương phu nhân nghi ngờ, nhưng nô tỳ nào dám lừa gạt? Tiểu thư không có mang thai, thật là bị bệnh. Vòng tay này Xảo Nhi không dám nhận.”

Thu Sương trừng mắt nhìn Xảo Nhi, nói: “Người đối với Khuynh Thành thật đúng là trung tâm.”

Nàng đâu có trung tâm với Khuynh Thành? Chỉ là tích góp từng chút hảo vật Khuynh Quốc cho, đồ trang sức dạng này sớm đã không hề để vào trong mắt. Nàng cũng không nghĩ vì món lợi nhỏ. Xảo Nhi hướng Thu Sương phúc thân, xoay người đi Lê Viên.

Thu Sương cầm giận bất bình, nhìn bóng lưng yếu đuối của Xảo Nhi, âm thầm dậm chân.

Xảo Nhi vào Lê Viên, vượt qua chính thất đi đến chéch sương, nhẹ gõ cửa gỗ lim.

“Vào đi.”

Xảo Nhi đẩy cửa vào, hướng người ở cạnh bàn dập đầu, cẩn thận bố trí đồ ăn. Nàng lặng lẽ nhìn nam nhân bên cạnh thân, mày kiếm mắt sáng, quanh thân tràn đầy quý khí, không hổ là tướng công vừa ý của tiểu thư. Đáng tiếc, nàng đã trèo lên vị trí cao ở Hầu gia nhưng lại không có phúc hưởng.

Nhiều ngày trước, Lưu phu nhân vì tìm Khuynh Thành, mang theo nàng đến Hà Viên làm loạn. Ai ngờ trong viên có khách, Hầu gia gạt Lưu phu nhân, nói tiểu thư cùng hân ngấm trăng mật mỗi, vừa nghỉ tạm, mệnh Xuân Phong đưa hai người đi Lê Viên gặp tiểu thư. Nào biết được Lưu phu nhân vừa nhìn thấy, suýt nữa hôn mê. Khuynh Thành tiểu thư trong vòng một đêm hai chân đều đứt, dù có nguyệt mạo hoa dung cũng đã thành hoa tàn.

Lưu phu nhân lập tức nghĩ lao đến Lê Viên, tìm Hầu gia cùng Khuynh Quốc liều mạng, nhưng bị Hạ Vũ ngăn cản không cho đi. Mà Xảo Nhi cũng bị Xuân Phong kéo ra khỏi phòng, đi nấu thuốc cho Khuynh Thành. Đến khi mang thuốc trở về, Lưu phu nhân đã không còn tung tích.

Lúc đầu, nàng cho rằng Hạ Vũ không khuyển được Lưu phu nhân, bà ta đã lại đi Hà Viên náo loạn. Nhưng sau đó mấy ngày liên tiếp không thấy Lưu Thị, nàng cảm giác thật kỳ quặc. Nhưng nàng không dám truy vấn. Thứ nhất, Tô gia đối xử với nàng cũng không tốt. Hơn nữa, nàng còn muốn giữ lại mạng mà xuất phủ. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chỉ lo cho chính mình là được rồi.

“Xảo Nhi.”

“A? Dạ, dạ. Chủ tử có gì phân phó?” Xảo Nhi thấy Phạm Thiên giống như cười mà không phải cười đang nhìn mình, trên mặt lập tức đỏ bừng.

Phạm Thiên buông bút trúc, cầm dưa gắp cá, nếm mùi vị hỏi: “Người tới muộn.”

Xảo Nhi khom người, hồi bẩm. “Trên đường nô tỳ trở lại viên có gặp Thu Sương phu nhân, nàng kéo nô tỳ hỏi vài câu.”

Phạm Thiên không nói tiếp, chỉ dùng ánh mắt hứng thú xem Xảo Nhi, ý bảo nàng tiếp tục.

“Thu Sương phu nhân hỏi có phải Khuynh Thành tiểu thư đã có bầu?” Khuôn mặt Xảo Nhi đang cúi xuống khẽ ngẩng lên, lên nhìn Phạm Thiên.

Phạm Thiên cong môi, cười nói: “Người trả lời thế nào?”

Xảo Nhi nhìn sắc mặt Phạm Thiên, trả lời: “Nô tỳ nói Khuynh Thành tiểu thư bị bệnh, cũng không hoài thai.”

“Xem ra người là người thông minh.” Phạm Thiên ăn sơn trân, uống nửa bát tiên thang, liếc xéo Xảo Nhi nói: “Thay ta làm một chuyện.”

“Xin Hầu gia ra chỉ thị.”

Phạm Thiên từ dưới bàn lấy ra một gói to, ném lên mặt bàn, miệng túi mở làm rơi ra một thỏi vàng. “Dem phu nhân người đưa về Yên Châu, hai trăm lượng vàng này sẽ là của người.”

“Hầu gia...”

“Đã xong, đi vào nội thất xem phu nhân nhà người đi.” Phạm Thiên phát tay đuổi.

“Dạ.”

Xảo Nhi bước vào sương phòng, nhìn Lưu Thị nằm trên tú tháp. Nàng tiến lên phúc thân vấn an, hồi lâu không thấy ai trả lời. Xảo Nhi sinh nghi, tới gần nhìn kỹ, vừa nhìn liền sợ hãi, kém chút nữa mất nửa cái mạng.

Lưu Thị nằm trên giường, sợi tóc tán loạn, quần áo rách tan nhiều chỗ, có vẻ như đã bị đánh bằng roi, miệng vết thương nhuộm máu kết vảy màu đen. Khuôn mặt bà ta tím xanh, khuôn ngực không còn phập phồng, toàn thân đầy tử khí. Bình thường cặp mắt kia cay nghiệt, lúc này lại không nhúc nhích trừng mắt nhìn nóc phòng, thái độ hoảng sợ.

Xảo Nhi vươn tay hướng dưới mũi Lưu Thị, khí tức không có. Nàng đột nhiên khẽ run rẩy, nhanh chóng thối lui mấy bước, lảo đảo chạy ra khỏi nội thất. Vừa vào ngoại sương, đầu gối Xảo Nhi mềm nhũn té ngã xuống đất, quỳ gần chân Phạm Thiên, mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Sao vậy?” Phạm Thiên cúi đầu nhìn Xảo Nhi, nói: “Sau giờ Ngọ, người phải khởi hành, còn không mau đi rửa mặt cho phu nhân.”

Xảo Nhi kinh hãi ngẩng đầu nhìn Phạm Thiên, hai tay cầm lấy vạt áo, ôm ngực thở dốc nói: “Hầu gia, phu nhân, phu nhân...”

Phạm Thiên nhìn công văn trên mặt bàn, nghiền ngẫm nói: “Phu nhân người làm sao?”

Phạm Thiên hỏi, Xảo Nhi nào dám đáp, nàng thất thố quỳ ở một bên, khuôn mặt hồng nhuận trở nên trắng bệch không còn giọt máu.

“Phu nhân nhà người lo lắng nhi tử đang ngồi tù, mấy ngày gần đây thân thể bất an. Vì thế ta cho bà ta năm nghìn lượng bạc để bà ta trở lại Yên Châu chuộc nhi tử. Lưu phu nhân sốt ruột, hận không thể chấp cánh hồi phủ, đêm qua quá mức hoan hỉ không thể ngủ say, sáng nay mới nằm ngủ.” Phạm Thiên đưa tay, nâng lên cầm Xảo Nhi, trầm giọng nói: “Hiểu chưa?”

Xảo Nhi thông tuệ, sao không biết ý tứ trong lời nói Phạm Thiên. Hắn lập một lời nói dối, đem Lưu Thị đã chết thành sống sờ sờ xuất phủ. Nếu làm xảo diệu một chút, ai cũng sẽ không hoài nghi Lưu Thị chết ở Hầu phủ.

Hầu gia thật sự yêu tiểu thư Khuynh Thành sao? Tại sao vào lúc nàng sinh tử chưa rõ lại hại chết mẫu thân của nàng. Không cần biết ngày xưa Lưu Thị quá đáng như thế nào, nhưng đó cũng là một mạng người! Nghĩ xong, trong nội tâm Xảo Nhi sợ hãi, chỉ phải gật đầu.

“Hiểu là tốt rồi. Đi đi, chuẩn bị cho cẩn thận, bồi nhiều son phấn vào. Sau giờ Ngọ, người công bà ta ra khỏi Lê Viên. Nhuyễn kiều dừng ở cửa ra vào, người để bà ta lên ghế trên, lên thuyền ở Trà Hoa hồ. Yên tâm, Hạ Vũ sẽ đi cùng người.” Phạm Thiên bỏ hai ngón tay dưới cằm Xảo Nhi ra, quay đầu phê chuẩn công văn.

Xảo Nhi thầm nghĩ, phu nhân chết, Hầu gia tuyệt đối sẽ không thật sự đưa nàng về Yên Châu. Chẳng lẽ là muốn chôn phu nhân trên đường? Như vậy có phải nàng cũng bị chôn cùng? Xảo Nhi tâm loạn, quỳ đầu gối bò đến gần Phạm Thiên, ôm chân của hắn dập đầu cầu khẩn, nói: “Hầu gia tha mạng, Hầu gia tha mạng.”

“Người sợ cái gì? Chẳng qua là đưa phu nhân nhà người đi một đoạn đường.” Phạm Thiên viết chữ, thuận miệng trấn an: “Xảo Nhi, không cần lo lắng. Khuynh Thành còn cần người chăm sóc.”

Nếu thiếu Xảo Nhi, tất có người nghi ngờ. Phạm Thiên cũng không muốn cho nha hoàn nhà khác biết nhiều như vậy. Trong phủ chết mấy mạng người Phạm Thiên cũng không thêm để ý. Nhưng Lưu Thị là người ngoài, lại bị chết không minh bạch như vậy, nếu có người truy cứu sẽ dễ dàng rơi vào thế bị động. Nếu không, để thi thể của bà ta chậm rãi mục nát trên mặt đất nhà lao cũng không phải là không thể. Hắn nhìn thân ảnh Xảo Nhi đi vào sau tấm bình phong, bất đắc dĩ than nhẹ.

Xảo Nhi giờ Mùi hai khắc, lưng công Lưu Thị lên kiệu xuất phủ. Dọc theo đường có người hỏi, nàng đều đáp lại dựa theo lời nói của Phạm Thiên. Đợi đến bờ hồ Trà Hoa, nàng cùng Hạ Vũ hợp lực nâng Lưu phu nhân lên thuyền, sau đó giương buồm khởi hành, thuận gió hướng Yên Châu mà đi.

Ước chừng hai ngày hai đêm sau, thuyền đi đến chỗ nước sâu, Hạ Vũ gọi Xảo Nhi đem Lưu Thị kéo hướng đuôi thuyền, tại trên thi thể buộc ba tảng đá lớn, đẩy vào lòng sông.

Xảo Nhi lòng có chỗ sợ, trái lại Hạ Vũ chê cười, nói: “Yên tâm. Dòng nước này nhất định sẽ đưa phu nhân người đi Yên Châu.”

Xảo Nhi nhìn quanh sương mù dày đặc trên mặt sông, nghe Hạ Vũ đùa cợt, hàn ý xâm nhập vào lòng tránh đi không được. Hôm sau, thuyền đi đến Thanh Châu. Hạ Vũ dùng một trăm lượng bạc mua cả thuyền, để nhà đồ tể công lên bờ, quay lại Tĩnh Châu. Sau khi về lại Hầu phủ, đã là chuyện ba ngày sau.

“Xảo Nhi, sao người đã trở lại rồi?” Đợi đến khi Hạ Vũ đến Cúc Hiên phục mệnh, bọn nha hoàn ở Lê Viên nhìn không được vây quanh Xảo Nhi hỏi thăm.

Xảo Nhi đã sớm có chuẩn bị, không chút hoang mang nói: “Ta vốn là cùng phu nhân đi Yên Châu, nhưng đang đi nửa đường phu nhân không yên tâm cho tiểu thư, bảo ta cùng Hạ Vũ tỷ tỷ trở về chiếu cố Khuynh Thành phu nhân.”

Có nha đầu ngạc nhiên nói: “Không phải phu nhân nhà người lúc nào cũng cần có người hầu hạ sao? Bà ấy ngày bình thường đều quen được phục vụ, bên người không thể không có sai sử mà?”

“Phu nhân ở ven đường mua hai nha hoàn.” Xảo Nhi đáp.

“À.” Bọn nha hoàn hiểu rõ gật đầu, trong có người nhỏ giọng hỏi: “Xảo Nhi, tiểu thư nhà người là bị bệnh gì? Chênh viện canh gác nghiêm ngặt, chúng ta cũng không được vào. Người cùng Hạ Vũ tỷ tỷ đi rồi, chủ tử liền mệnh Xuân Phong đến chiếu ứng. Xuân Phong chính là đại nha hoàn hầu hạ phu nhân. Nghe nói, Khuynh Thành phu nhân không có bệnh, mà là dấu điểm mang thai, có phải vậy không?”

“Đúng đó, đúng đó. Nếu không, chủ tử sao lại để ý như vậy?”

Xảo Nhi khoát tay, nói: “Các người đừng đoán bừa, tiểu thư không mang thai, chỉ là bị bệnh. Được rồi, để ta đi xem tiểu thư.”

Bọn nha hoàn đầu chịu thế, người một lời ta một câu, tranh nhau nói: “Xảo Nhi, chúng ta đối với người tốt lắm cơ mà, sao lại một câu nói thật cũng không nói?”

“Theo như người nói, Khuynh Thành phu nhân là bị bệnh gì?”

“Ai da, nói đi. Có cái gì mà phải giấu...”

Xảo Nhi đang cảm thấy khó có thể thoát thân, chỗ chênh sườn bên tay phải phía xa có người quát: “Xảo Nhi, đã hồi phủ sao còn không qua đây hỗ trợ hầu hạ!” Xảo Nhi tập trung nhìn lại, là Xuân Phong, vội vàng bước nhanh hướng chênh viện. Bọn nha hoàn không dám ngăn cản, đều lách mình tránh đường.

Vào trong viện, Xuân Phong kéo Xảo Nhi lại chỗ hẻo lánh, dặn dò. “Khuynh Thành phu nhân hôm qua đã tỉnh, nói muốn người chăm sóc. Xảo Nhi, người phải biết giữ mồm giữ miệng, cái gì nên nói cái gì không nên nói người phải tự mà hiểu lấy.”

“Dạ, Xảo Nhi ghi nhớ.”

“Coi như người cũng hiểu biết.” Xuân Phong cười nhìn Xảo Nhi, nói: “Chỉ cần người theo lời mà làm, chủ tử sẽ không bạc đãi người.”

Xảo Nhi cúi đầu run rẩy, không dám trả lời.

Xuân Phong đưa tay vỗ Xảo Nhi, chỉ hướng sân nói: “Đi chiếu cố tiểu thư nhà người đi.”

Xảo Nhi vâng lời rời đi, đối với thâm viện Hầu phủ là vừa kính vừa sợ. Nàng không muốn trở về, nhưng Hạ Vũ dùng thế lực bắt ép, trốn không thoát. Xảo Nhi chỉ có thể tự nói với mình còn nhiều thời gian, phải đi cũng cần chuẩn bị nhiều. Nàng dè xuống sợ hãi trong lòng, chậm rãi bước đến giường của Khuynh Thành, dưới chân như có sức nặng ngàn cân.

Nhưng Khuynh Thành cũng không khóc mắng không ngớt như Xảo Nhi đoán, ngược lại một tiếng không nói nhìn vào mắt nàng. Hai mắt Khuynh Thành vô thần, sắc mặt khô vàng, cánh môi nứt ra, tóc đen rũ rượi xuống bên cạnh hai gò má, cả người giống như hoa cúc tàn, bóng dáng lúc kiều diễm mỹ mạo không còn một chút.

Xảo Nhi nén thở dài, Khuynh Thành nhập Hầu môn biết phải nhẫn nại, mà nàng cảm giác như thể tất cả đã đổ sông đổ bể. Xảo Nhi quỳ xuống đất, dập đầu nói: “Nô tỳ bái kiến tiểu thư.”

Khuynh Thành suy yếu dựa vào gối, yếu ớt hỏi: “Xảo Nhi, hai ngày qua người ở đâu? Vì sao không ở bên cạnh ta hầu hạ? Mẫu thân ta đâu? Nói!”

Khuynh Thành quát lớn như vậy, nhưng nàng hữu khí vô lực mất đi ý đe dọa. Xảo Nhi rũ xuống mí mắt, trả lời: “Phu nhân đi Yên Châu, là nô tỳ đưa phu nhân đi.”

“Ha ha.” Dung nhan Khuynh Thành lộ ra u oán, cười lạnh nói: “Xảo Nhi, thấy ta tàn phế, ngay cả người cũng nghĩ gạt ta sao?”

“Nô tỳ không dám.”

“Không dám? Vậy người sao không nói thật?” Khuynh Thành quát.

“Nô tỳ nói thật.”

Khuynh Thành nói: “Được, ta hỏi người. Mẫu thân thấy thân thể của ta tàn phế, sao lại có thể đi Yên Châu? Rõ ràng có gian trá!”

Xảo Nhi vội vàng lắc đầu, nói: “Không phải, không phải, nô tỳ không có lừa gạt tiểu thư. Chỉ là...”

“Chỉ là gì?” Khuynh Thành truy vấn.

“Việc này... Nô tỳ không biết có nên nói hay không.” Xảo Nhi ra vẻ do dự.

Khuynh Thành khó thở, nói: “Còn có cái gì không thể nói?”

Xảo Nhi ấp a ấp úng: “Nô tỳ sợ, sợ tiểu thư nghe xong thương tâm.”

Tâm trí Khuynh Thành trầm xuống, quay đầu đưa lưng về phía Xảo Nhi, nói: “Ta chịu được, người nói đi.”

Xảo Nhi trầm mặc một lát, nói khẽ: “Tiểu thư bị thương, phu nhân tìm Hầu gia làm loạn. Hầu gia cho phu nhân năm ngàn lượng bạc, mệnh Xảo Nhi đưa phu nhân đi Yên Châu. Phu nhân nói tiểu thư hôm nay như vậy, khó có thể được Hầu gia yêu thương nữa. Phu nhân nghĩ cầm bạc hồi hương cứu thiếu gia, khi già yếu cũng có chỗ tốt để dựa vào.”

Khuynh Thành run rẩy hỏi: “Vậy vì sao người trở về?”

“Phu nhân vẫn còn đau lòng tiểu thư, mệnh nô tỳ trở về hầu hạ.”

“Hầu hạ? Bà ấy là muốn nhìn ta chết như thế nào!” Hai tay Khuynh Thành cầm chặt lấy chân móng, khóc rống nói: “Đau lòng? Bà ấy là đem ta bán, đem ta bán! Chân của ta chỉ trị giá năm ngàn lượng bạc sao? Muốn dùng năm ngàn lượng đi chuộc nhi tử của bà ấy, chẳng lẽ ta còn không bằng một kẻ phá gia chi tử? Đáng thương, đáng thương cho ta, cứ như vậy không có hai chân. Không! Đây không phải là thật, không phải là thật!”

Khuynh Thành điên cuồng đánh bập đầu, Xảo Nhi chạy về phía nàng, cầm hai tay đối phương đang đánh lung tung, an ủi nói: “Tiểu thư, đừng đánh, đừng đánh! Nô tỳ biết người thương tâm, biết người oán hận. Chính là người làm vậy thì được cái gì? Cầu xin tiểu thư nghe nô tỳ một câu, dưỡng thân thể cho tốt, những thứ khác để sau cũng không muộn.”

“Xảo Nhi.” Khuynh Thành một phát bắt được tay Xảo Nhi, dùng đôi mắt mang tơ máu nhìn nàng, nói: “Đúng rồi, ta còn có người. Xảo Nhi, người sẽ không phản bội ta chứ?”

Xảo Nhi lạnh người, trả lời: “Không, nô tỳ không dám.”

Khuynh Thành cương bức, nói: “Được, muốn ta tin người không khó. Người thề đi, thề sẽ không hại ta.”

Xảo Nhi hoảng sợ nhìn về phía Khuynh Thành, nhìn sắc mặt của đối phương dần tối, vội nói: “Nô tỳ thề, tuyệt đối không hại tiểu thư Khuynh Thành, nếu như vi phạm nguyện bị sét đánh chết.”

“Được.” Khuynh Thành nhin đau, nắm chặt tay Xảo Nhi, nói: “Ta sẽ không bạc đãi người.”

Xảo Nhi rũ xuống mi mắt, kính cẩn nói. “Tiểu thư, đến buổi trưa rồi, để nô tỳ đi lấy thuốc cho ngài.”

“Chờ đã.” Khuynh Thành kéo tay Xảo Nhi không tha, hỏi: “Hầu gia có phải là ở chỗ Khuynh Quốc?”

Xảo Nhi nói: “Nô tỳ vừa hỏi phủ liên vội vàng đến gặp tiểu thư, không biết Hầu gia ở nơi nào.”

“Như vậy, Khuynh Quốc còn sống?”

Tiểu thư vì sao hỏi như vậy? Xảo Nhi khó hiểu, giọng nói như cũ trả lời: “Nô tỳ lâu rồi không thấy Khuynh Quốc, chỉ nghe nha hoàn ở Cúc Hiên nói là cô ta bị bệnh.”

Khuynh Thành kinh hô. “Cô ta dọn vào Cúc Hiên?”

“Dạ.”

Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng! Nàng lần lượt bày mưu hại Khuynh Quốc, không nghĩ lại lần lượt đem Khuynh Quốc đẩy hướng Phạm Thiên, ngược lại làm hại chính mình sống không bằng chết. Lòng Khuynh Thành khó chịu giống như bị mèo cào, nàng kêu thảm nói: “Là Khuynh Quốc làm hại, chân của ta là Khuynh Quốc làm hại! Vì muốn lấy tâm tư Hầu gia từ trên người ta, cô ta hại ta thành như vậy. Ta không tha cho cô ta, ta không tha cho cô ta!”

“Tiểu thư!” Xảo Nhi trấn an hỏi: “Vì sao không nói cho Hầu gia, để cho ngài vì tiểu thư tác chủ?”

Khuynh Thành nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn Xảo Nhi, nói: “Người cho rằng hãn còn có thể thích ta sao? Hãn còn có thể cho phế nhân như ta đi làm khó phu nhân của hãn sao? Xảo Nhi, hôm nay ta chỉ có người, người cũng đừng có làm ta thất vọng.”

Lòng bàn tay Xảo Nhi đang cùng Khuynh Thành nắm chặt lại chậm rãi chảy ra mồ hôi lạnh. Tất cả mọi việc ở Hầu phủ đều khiến nàng sợ hãi. Cái gì là thật, cái gì là giả, nàng chẳng phân biệt được. Khuynh Quốc đúng là ác độc như tiểu thư nói sao? Nếu là như vậy, nàng nhận tiền tài còn có thể giữ mạng mà đi ra khỏi nhà ngục này không?

36. Chương 36: Tiếc Rằng Kẻ Đa Tình Cũng Vô Tình

Trời từ cuối thu bắt đầu vào mùa đông, mưa Tĩnh Châu liên tiếp tới. Mưa rơi nhiều mà triền miên, thường thường đã mưa là mưa đến bốn năm ngày. Khó khăn lắm mới ngừng, sau một lúc lâu trời lại u ám, rơi xuống lôm tôm nước mưa.

Nửa tháng trước, Vương thị mời Khuynh Quốc đi Phổ Phong tự dâng hương, nếu như đi sớm đã có thể tránh những cơn mưa tầm tã này. Bất đắc dĩ, Nguyệt Lung lại rơi vào ao hoa sen làm bị bệnh phong hàn, trì hoãn thời gian. Kỳ thật Nguyệt Lung không đi cũng được, nhưng nàng đòi nhất định phải đi cùng. Vương thị đành phải đồng ý.

Dâng hương cần chờ trời đẹp, nhưng thời tiết thuận lợi chờ mãi không thấy đến. Ngược lại biên cương gió lại nổi lên, thổi tới một phong thư, mệnh Phạm Thiên một tháng sau đi tới Bắc Cương, đóng ở Phong Châu.

Phạm Thiên mỗi lần rời phủ đi viễn chinh đều tặng lễ, bái biệt tôn trưởng. Hãn khép công văn, phân phó gã sai vặt gọi Thu Sương, Bích Đào qua, bảo Xuân Phong lấy ra lão sâm, đích thân đến tiểu viện của Khuynh Quốc thỉnh nàng cùng nhau đi.

Phạm Thiên ôm vai Khuynh Quốc, gã sai vặt che ô ở bên hông, bước chậm vào phủ Cảnh Quốc công. Bốn tỷ nữ phía sau cầm hộp gấm, kính cẩn bước chân theo sát. Thu Sương, Bích Đào mang theo thiếp thân nha hoàn, yên lặng đi theo, trong nội tâm bi thương.

Thần sắc Bích Đào càng hoảng hốt, cảnh diễn ra trước mắt như tái hiện quang cảnh đi Thanh Sơn tự mấy tháng trước. Chỉ khác bên người không phải Diệp Liên, mà là Thu Sương. Bích Đào lấy ống tay áo lau đi nước mưa. Nàng nhìn tường đá trùng trùng điệp điệp, lòng âm thầm sợ hãi. Kịch biến ở hậu viện sao nàng lại không biết? Nhưng vì giữ mạng, nàng chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

Phạm Thiên là khách quen của phủ Cảnh Quốc công, lại là người thân thiết, huống chi ở tại ngay sát, nô tài phủ Quốc Công đều coi hãn như là nửa chủ tử. Quản gia thấy Phạm Thiên qua phủ, bước nhanh tiến lên hầu hạ. Trong miệng bẩm báo Cảnh Quốc công có việc xuất môn. Vương thị đang ở hậu viện cùng vài vị đại phu nhân trong thành Tĩnh Châu. Khảm Bích, Phạm Trần còn chưa dậy.

Phạm Thiên vẫy lui quản gia, ôm Khuynh Quốc tự hướng hậu viện mà đi. Sao biết được khi còn chưa vào cổng vòm, sau lưng liền có người vượt qua. Quay đầu mà nhìn, người đến lại là Phạm Bất Mộng.

“Tiểu chất bái kiến thúc phụ.” Phạm Thiên ôm quyền hành lễ, lập tức dò hỏi: “Chất nhi cho rằng tiểu thúc đã rời Tĩnh Châu, không nghĩ còn đang ở quý phủ.”

Phạm Bất Mộng cười, nhìn Khuynh Quốc, nói: “Chỉ sợ mấy ngày nữa sẽ khởi hành, lần này tới là để từ biệt. Đáng tiếc, không có giai nhân làm bạn.”

“Thúc phụ nói đùa.” Phạm Thiên hạ thấp người dẫn đường, Thu Sương hồ nghi đi theo, cảm thấy Phạm Bất Mộng tới quá mức lạ lùng. Chỉ có Phạm Thiên, Khuynh Quốc biết được nguyên nhân.

Hoa và cây cảnh ở hậu viện phủ Quốc Công khá thấp, ít có đại thụ che trời. Nhưng nhiều bó hoa hồng lại làm cả vườn trông thật vui tươi. Vương thị đi ở hành lang gấp khúc, tay ôm Nguyệt Lung, tay chỉ mấy bụi hoa cúc vạn thọ, gọi vài vị phu nhân cùng thưởng thức. Đảo mắt nhìn thấy mấy người Phạm Thiên đến thăm, Vương thị vội vàng gọi nha hoàn chuyển ghế đến, chuẩn bị trà.

Đợi mấy người ngồi vào chỗ của mình, Vương thị cố ý quan sát mưa phùn ngoài cửa sổ, cười hỏi: “Hôm nay ngọn gió nào đã đem tiểu thúc cùng chất nhi tới cùng một chỗ vậy?”

“Đáng lẽ ta không nên vào hậu viện, nhưng có chất nhi, chất tức liền không tị hiềm.” Phạm Bất Mộng sửa sang lại áo bào, nói: “Vài ngày nữa ta sẽ đi xa. Thọ yến của đại ca vào cuối năm sợ không thể tới, chỉ đành xuất môn đưa lên chút lễ mọn, kính xin tấu tấu chớ trách.”

Phạm Bất Mộng hướng tỳ nữ ra hiệu, nha hoàn hiểu ý liền quỳ xuống đưa lễ vật đến trước mặt Vương thị, đại nha hoàn bên người Vương thị nhận lấy.

Wương thị mở ra hộp gấm trong tay nha hoàn, chợt thấy hai mắt tỏa sáng. Nằm ở đáy hộp màu đen là một viên ngọc bích hình tròn. Ngọc màu xanh mà long lanh, sâu kín bên trong phát ra ánh sáng. Người không hiểu mỹ ngọc cũng biết nó giá trị liên thành.

Wương thị khép hộp gấm, sợ hãi nói: “Tiểu thúc, lễ vật này quá giá trị, sao ta dám nhận?”

Phạm Bất Mộng uống trà thơm, nói: “Thời gian qua ta đều được đại ca, đại tẩu chiếu cố, tặng lễ là phải. Huống chi đều là vật ngoài thân. Xin đại tẩu đừng từ chối.”

“Nếu vậy ta thay mặt tướng công tạ ơn tiểu thúc.” Vương thị đứng dậy phúc thân thi lễ.

Phạm Bất Mộng vừa đợi hoàn lễ, Nguyệt Lung đã nói lơ đãng: “Thúc phụ chỉ nhớ đến bá phụ bá mẫu, mấy tiểu bối chúng ta đều đã quên.”

“Lễ vật cho bọn người thúc phụ nào dám quên? Để ở tiền phòng, đến khi quản gia kiểm xong sẽ giao cho người.”

Wương thị bên cạnh giáo huấn Nguyệt Lung vô lễ, nhẹ giọng trách cứ. Phạm Thiên mượn cơ hội đưa lên quà tặng, giảm bớt bối rối của Vương thị. Tứ tỳ khom người đưa lên hộp gấm, nhắc lên cái nắp, theo thứ tự bày ra lão sâm, nhục chi, tuyết liên, huyết tâm. Mấy người bên cạnh không khỏi âm thầm kinh hô, đều là thánh phẩm bổ thân không dưới vạn kim, cực kỳ khó được. Cùng với ngọc bích của Phạm Bất Mộng tặng chẳng phân biệt được cao thấp.

Các đại phu nhân ngoài miệng tán thưởng, sắc mặt lại ngượng ngùng. Dù sao trong nhà bọn họ không có thân bằng hào phóng như vậy, chỉ có nhìn xem người khác, khổ thân bản thân không có phúc phận.

Wương thị bởi vì lễ vật của Phạm Thiên, Bất Mộng mà trên mặt sáng ngời. Bà kéo Khuynh Quốc thưởng cúc, cũng vì nàng dẫn kiến phu nhân các nhà. Mưa làm hoa thêm kiều diễm, làm con người càng tao nhã. Mọi người dọc theo hành lang thưởng hoa, không nghĩ đã đến khuê viên của Nguyệt Lung. Khuê viên của cô nương chưa gã chồng người ngoài không được đi vào. Các phu nhân đều cáo từ. Bất Mộng, Phạm Thiên cùng Vương thị tiễn khách. Nguyệt Lung mượn cơ hội mời Khuynh Quốc cùng nữ quyến vào Nguyệt viên.

Nguyệt Lung dẫn đường đi cực nhanh, một đoàn người không hề có thời gian mà ngắm cảnh. Đến khi đi vào phòng, Nguyệt Lung mệnh tỳ nữ hầu hạ Bích Đào, Thu Sương, mặt lạnh thỉnh Khuynh Quốc ra ngoài hành lang, nói là có lời thương lượng.

Hành lang uốn lượn nằm giữa những bụi hoa âm u, rậm rạp. Đến chỗ sâu nhất, Nguyệt Lung cho lui nô tỳ, nhìn Khuynh Quốc, nói mỉa mai: “Bây giờ không biết ta nên gọi ngươi là tẩu tẩu hay là tiểu thúc mẫu nhỉ?”

Nguyệt Lung ép hỏi, Khuynh Quốc cũng không để ý, nàng thưởng thức mỹ cảnh trong vườn, thản nhiên nói: “Không sao, người thích gọi sao cũng được.”

“Ngươi...” Phạm Nguyệt Lung khó thở, gầm lên: “Ngươi đừng cho rằng Hầu phủ là nơi dễ đối phó! Ngươi đã gả cho ca ca ta, lại vẫn hướng thúc phụ ân cần. Ngươi có biết xấu hổ không? Thật sự là tiện nhân từ nhỏ đã không có cha sinh mẹ dưỡng!”

“Khó trách.” Khuynh Quốc nhìn vào mắt của đối phương, mục quang xen lẫn vẻ khinh miệt khiến cho Nguyệt Lung đang trong cơn giận dữ càng thêm xấu hổ.

Phạm Nguyệt Lung quát hỏi: “Khó trách cái gì?”

“Khó trách Bất Mộng nhìn không thuận mắt. Một đại tiểu thư ngôn ngữ lại thô鄙 như thế, sao trèo lên được nơi thanh nhã?”

“Người cầm mồi cho ta!” Nguyệt Lung giơ tay tát về phía Khuynh Quốc. Khuynh Quốc điểm nhẹ chân trái lui nửa bước, nghiêng thân hình ra sau tránh thoát vung đánh của đối phương. Nguyệt Lung vung đánh liên tiếp mấy cái đều bị đơn giản hóa giải. Nguyệt Lung không cam lòng dậm mạnh hai chân, mắng mỗ: “Chuyện của ta không tới phiên dâm phụ như người giảng dạy!”

“Dâm phụ? Chẳng qua là người nói phiến diện, lấy gì để tin?”

Nguyệt Lung nào biết lời của Khuynh Quốc là kế dụ hỏi, nàng miệt địa cười nói: “Người muốn vật chứng có phải không? Ta chính là nhân chứng. Ngày ấy, ta không ngủ được ra sân ngắm trăng.” Phạm Nguyệt Lung chỉ vào hòn non bộ bên tường đá xanh cách đó không xa, đắc ý nói: “Hòn núi giả có thêm đá, là bá mẫu vì để cho ta ngắm trăng mà thiết kế. Chỉ sợ người không biết, đối diện bức tường này là Hà Viên của người, phía dưới tường là ao hoa sen của người.”

“Lúc ấy đã qua canh hai, ta nhìn thấy hai người từ rừng cây bước đến bên hồ. Người tới là một nam một nữ, ta tưởng là ca ca cùng người nữa đêm nổi hứng đi dạo. Nào biết được nhìn kĩ lại, đúng là người cùng thúc phụ!” Nguyệt Lung chỉ vào Khuynh Quốc, cao giọng quát mắng. “Người nói đi, không phải người đã phản bội ca ca ta sao? Rõ ràng là kẻ đã có phu quân còn đi câu dẫn nam nhân, chẳng lẽ đến khi bị cho vào lồng heo người mới biết sai sao?”

Khuynh Quốc cũng không trả lời, tự mình trèo lên hòn non bộ, quan sát Hà Viên ngoài tường đá xanh. Phóng tầm mắt nhìn lại, mặt ao hoa sen trải rộng sương trắng, gió thổi khói mù lượn lờ, thực khó nhìn rõ ràng. Ngược lại, cạnh bờ ao phía xa ít sương mù, cảnh vật ở giữa đều hiện rõ ràng trước mắt.

Khuynh Quốc suy nghĩ, bước lên chỗ cao nhất nhìn xuống, tầm mắt tốt khi ánh trăng sáng tỏ, muốn nhìn rõ người ở bờ bên kia cũng không khó. Nguyệt Lung nói vậy chưa hẳn là nói dối.

Phạm Nguyệt Lung thấy Khuynh Quốc cúi đầu không nói, cho rằng nàng sợ, nhân cơ hội nói: “Đáng lẽ ta định cáo tri với bá mẫu, nhưng dù sao người cũng là tẩu tẩu của ta. Ta cho người cơ hội giữ mạng. Chỉ cần người thề vĩnh viễn không ra khỏi Hầu phủ, việc này coi như chưa từng xảy ra. Thế nào?”

Khuynh Quốc chê cười, nói: “Đa tạ hảo ý của tiểu cô, đáng tiếc Khuynh Quốc không thể đáp ứng.”

Nghe Khuynh Quốc nói như vậy, Nguyệt Lung tức giận, trợn mắt nói: “Cho người đường sống người không đi, lại chạy vào tử lộ. Người cho là ta không dám bấm báo bá mẫu, cho người tử tội? Người đừng quên, ca ca tuy là tướng công của người, nhưng ta là thân muội muội của hần. Cuối cùng ca ca sẽ về phía ai, có thể biết được. Huống chi ca ca chưa bao giờ làm trái lời bá mẫu.”

Khuynh Quốc lạnh lùng nhìn, nói: “Việc này chỉ sợ người đã sớm khởi bấm báo bá mẫu, chỉ là bà ấy cũng không để ý tới. Đã như vậy, ta còn gì phải sợ?”

“Sao người biết... A!” Nguyệt Lung nhất thời nói lộ ra, bề bộn che lại miệng, kinh hoảng nhìn chằm chằm Khuynh Quốc.

Khuynh Quốc đứng đỉnh núi giả nhìn quanh một lát, vững bước xuống núi, chậm rãi nói. “Người ngày đó thấy ta cùng Bất Mộng đi dạo, chắc chắn là ngay lập tức bấm báo bá mẫu, thỉnh bà ấy bắt kẻ thông dâm. Bá mẫu không tin, người đưa bà ấy đến xem. Ai ngờ một bóng người cũng không có, lại thấy một hồ đầy rắn độc. Người sợ Bất Mộng có chuyện, muốn vào Hầu phủ, bá mẫu không đồng ý.”

Nguyệt Lung kinh hãi nói: “Người, sao người biết được?”

“Ta còn biết rõ, hôm sau người cùng bá mẫu chặn lại lang trung từng vào Mộng viên, thám thính thật giả. Nghe nói có một nữ tử bị thương do rắn cắn, hai người liền tới Hầu phủ xem người nợ có phải là ta hay không. Nếu như ta không ở đó, hoặc trên đùi có thương tích, sợ là cái danh dâm phụ ta phải đeo rồi.” Khuynh Quốc cười nói: “Nào biết, không được như ý của người. Người liền muốn đẩy ta xuống ao cho hã

giận, đáng thương thất thủ, ngược lại chính mình bị tội. Nghe nói tiểu cô bị bệnh mười ngày, chỉ sợ là do tâm bệnh?”

Ngón tay Nguyệt Lung níu lấy làn váy, ngừng đầu quát lạnh: “Ô Khuynh Quốc, người khi dễ ta quá đáng! Bá mầu không xử trí người thì sao nào? Nếu như ta đem việc này nói ra, tin đồn sau này người chịu được chắc?”

“Cứ nói, đừng ngại.” Khuynh Quốc nhìn Nguyệt Lung, cười ẩn ý, nhỏ giọng nói: “Bất Mộng đã mời nhiều lần, muốn ta đi cùng hắn, ta một mực khó hạ quyết đoán. Lời ấy của tiểu cô ngược lại giúp Khuynh Quốc rất nhiều. Vừa vặn Bất Mộng sắp đi xa, có lẽ ta nên cáo từ hồi phủ thu thập hành lý. Người nói có phải không?”

“Người, người... Vô si!” Nguyệt Lung hận đến nghiến răng nghiến lợi, dung nhan mỹ lệ uốn éo lại, khó khăn mắng một câu, đáy lòng vừa vội vàng vừa tức giận. Sợ Khuynh Quốc đi theo Phạm Bất Mộng bỏ trốn, để lại nàng cô đơn thương tâm đoạn trường.

Nguyệt Lung nghĩ đi nghĩ lại, bi ai của nàng từ đó mà đến. Vì sợ Khuynh Quốc nhìn thấy bản thân rơi nước mắt, nàng quay người lại, ngẩng ngốc nhìn qua tường đá xanh, nuốt vào nước nỡ ghen ngào.

Chẳng từ biết lúc nào, trong nội tâm nàng đã có một người. Tuy biết kiếp này vô vọng nhưng nàng cũng không muốn chặt đứt tương niệm, cho nên đã đến tuổi kết hôn nàng vẫn chưa xuất giá. Nàng chỉ ngóng trông người nọ đến, liếc mắt nhìn cũng tốt. Ai ngờ tương tư nhiều năm không thể nào gửi lại bị một kẻ đã có phu quân chen vào.

Nàng hận nàng oán, nàng muốn kể ra tình cảm của mình với người trong lòng. Nhưng hắn là ai? Là Phạm Bất Mộng, thúc phụ của nàng. Nguyệt Lung đưa tay để lên ngực trái, nhắm lại hai mắt, khóe mắt rơi xuống giọt lệ trong suốt. Nàng mỗi đêm đều nhìn trời cao thán, thà rằng nàng không phải người nhà Hầu gia, dùng một thể vinh hoa đổi lấy nửa đời uyên mộng. Nhưng nàng cũng minh bạch, những điều này đều chỉ là si niệm.

Nhưng ngày này qua ngày khác nhìn tình cảm của thúc phụ, Nguyệt Lung bên ngoài thì kinh phần, trong lòng lại âm thầm quan sát. Phạm Bất Mộng cùng Khuynh Quốc vừa là thúc phụ, vừa là chất tức, hai người tư tình là trái với luân thường đạo lý. Từ đó có thể biết Bất Mộng không sợ ý kiến thế tục. Như vậy, nếu nàng liều mạng không cần thể diện nữ nhi gia mà tỏ tình, có phải cũng có thể có một kết quả viên mãn hay không?

Nguyệt Lung tự cho rằng nàng hơn Khuynh Quốc rất nhiều, càng không nói nàng là nữ nhi hoàn bích, mà Khuynh Quốc đã là một thân tàn hoa bại liễu. Tình yêu nam nữ, ai cũng kỳ vọng đối phương chỉ duy nhất thuộc về mình, ai sẽ thiệt tình đối với thê tử của người khác? Nàng cũng không tin, Bất Mộng biết được thâm tình của nàng sẽ thờ ơ.

Phạm Nguyệt Lung tự nghĩ tự giải, cảm giác có chút ít lo lắng. Nàng đang định trở về phòng, còn có một chuyện không rõ, chỉ đành liếc mắt, hỏi: “Sao người biết nhiều như vậy? Chẳng lẽ người mua chuộc nha hoàn bên cạnh ta? Cũng không phải, ta cùng với bá mầu, lang trung đều là mật đàm, bọn họ làm sao biết được?”

Nguyệt Lung suy nghĩ rồi sợ hãi, lạnh lùng nói: “Việc này người nếu không nói rõ, ai cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

“Đoán.” Khuynh Quốc nhìn Nguyệt Lung, xoay người bước đến khách đường, không hề để ý người sau lưng.

“Người đừng mơ tưởng gạt được ta!”

Khuynh Quốc nghe được tiếng kêu gào sau lưng, âm thầm cười lạnh. Nàng nói dối ai cũng tin, nói thật lại bị nghi ngờ, thật là buồn cười. Kỳ thật, việc của Nguyệt Lung cũng không khó đoán.

Phạm Nguyệt Lung là người không giấu được lời nói, có việc chắc chắn sẽ cáo tri với Vương thị. Huống chi là người mình ái mộ cùng với tấu tấu tư thông, nàng sẽ nhịn không được mà tố khổ. Vì tin tưởng Vương thị, Nguyệt Lung tự nhiên sẽ lập tức thông báo. Nhưng lúc ấy là đêm khuya, nàng phải tự mình tiến đến, nếu không người gác đêm sẽ không cho gặp.

Nguyệt Lung đi mời Vương thị đến được, người ở Hà Viên đã sớm nhảy vào ao hoa sen, giữa khói mù dày đặc, nàng chỉ có thể nhìn đến một mảnh rắn độc dài hẹp vắn vẹo. Nguyệt Lung không biết nội tình trong đó, nếu biết được sao nhìn được đến khi trời sáng mới gỡ chính môn Hầu phủ.

Ngày hôm sau Vương thị, Nguyệt Lung cùng đến thăm hỏi. Việc này quá khéo léo, nhưng người hữu tâm sẽ đều minh bạch một hai. Về phần lang trung, lại bởi vì Vương thị mời đi dạo Hà Viên, Phạm Nguyệt Lung lại ở bên cạnh ao hoa sen thử đá bắt chân của nàng mà Khuynh Quốc biết được. Một khắc này, biết rõ thương tích trên đùi Khuynh Quốc, ngoại trừ Bất Mộng, Phạm Thiên, chỉ còn lại lang trung từng vào Mộng viên.

Huống hồ sau khi Nguyệt Lung trượt chân rơi xuống ao, la hét rần rần, càng nói rõ nguyên do qua phủ. Nếu như Khuynh Quốc đoán không ra, chẳng lẽ không phải sống uống phí một kiếp?

Khuynh Quốc chậm rãi đi, Nguyệt Lung lại đi rất gấp. Nàng bắt chắp mình là chủ nhà nên dẫn đường cho khách, bước chân rất nhanh, bỏ lại Khuynh Quốc ngày càng xa. Nàng không muốn Bất Mộng cùng với Khuynh Quốc gặp gỡ. Trước khi vào cửa, Nguyệt Lung ồ ồ khí tức bước vào, mọi người đang nói đùa cùng nhau nhìn về phía nàng. Phạm Thiên hỏi: “Nguyệt Lung, tẩu tẩu đâu rồi?”

Nguyệt Lung thấy Phạm Thiên để ý Khuynh Quốc, hơi tức giận. Nàng nói qua loa: “Còn đang ở phía sau.”

Vương thị thấp giọng răn dạy. “Tại hoa viên này, ngươi là chủ nhân. Sao có thể để tẩu tẩu người tự đi trở về?”

Nguyệt Lung sợ Khuynh Quốc sắp đến, chẳng quan tâm phản ứng của Vương thị. Nàng khê nâng bước đến bên cạnh Bất Mộng, đối với hắn hơi hơi kiều tiểu nói: “Thúc phụ, Nguyệt Lung có một số việc muốn thương lượng cùng người. Không biết có thể nói chuyện một chút không?”

Phạm Bất Mộng không nhìn Nguyệt Lung, cùng Vương thị, Phạm Thiên nhìn lại, trong mắt ba người đều giấu tâm tư. Người bên ngoài thấy mình bạch, ngược lại Nguyệt Lung lại không hiểu, buông xuống suy nghĩ, bên má lộ xuân ý. Con mắt Bất Mộng chợt lóe, lập tức khê vuốt áo choàng đứng dậy, theo Nguyệt Lung đi hướng chệch viện.

Khuynh Quốc ở chỗ mặt bắc hành lang, Phạm Nguyệt Lung liền dẫn Bất Mộng đi hướng nam, đi qua ba cửa đá mới dừng lại. Nàng quay đầu ngưỡng mộ nhìn Phạm Bất Mộng, đáy mắt là triền miên vô tận. Tiếp theo trong nháy mắt, nàng đỏ mặt cúi đầu, né tránh đồng tử tĩnh mịch của nam tử, ngưng ngừng quần lấy lọn tóc trước người.

Bất đắc dĩ, Phạm Bất Mộng lại đứng im không nói. Nguyệt Lung xấu hổ khó tả, nén giận nam nhân không hiểu phong tình. Thật lâu mới lắp bắp nói: “Người, người... Ta vui, vui...”

Bất Mộng khê thở dài: “Không cần phải nói, ta biết rõ.”

Phạm Nguyệt Lung nghe vậy rất ngạc nhiên, lập tức ngẩng đầu nhìn lên. Bất Mộng đối mặt, nhìn một mảnh kinh hoàng trong mắt, lặng lẽ than tiếc. Hắn đột nhiên quay lưng đi, ung dung nói: “Tạ ý tốt của người, đáng tiếc ta đã có người thương.”

Phạm Bất Mộng vừa định rời bước, bỗng cảm thấy quần áo xiết chặt. Lập tức một thân thể mềm mại dựa vào sống lưng hắn, một mực bám chặt.

Mười ngón tay của Nguyệt Lung bám chặt vào cằm bả của Phạm Bất Mộng, ai oán nói: “Người đừng đi, đừng bỏ lại ta! Ta tâm niệm người hơn mười năm vẫn không bằng một kẻ đã có phu quân mới quen biết mấy tháng sao?”

Bất Mộng thoát khỏi Nguyệt Lung, trầm giọng nói: “Việc tình yêu sao có thể cưỡng cầu?”

“Người biết?” Phạm Nguyệt Lung kinh ngạc nói: “Nhưng người vẫn thích Khuynh Quốc, không sợ người khác sẽ nói ra nói vào sao? Khuynh Quốc là chất tức của người, người là thúc phụ của cô ta!”

Bất Mộng lạnh lùng cười, nói: “Nguyệt Lung, đừng quên, người cũng là chất nữ của ta.”

Đúng, nàng cũng là chí thân của Bất Mộng, lại cam tâm bỏ qua luân thường chỉ cầu được hắn chiếu cố. Lòng Nguyệt Lung trầm xuống, khuôn mặt dần dần đỏ ửng, khổ sở nói: “Thúc phụ, chỉ cần cho ta đi theo

người, ta có thể không so đo danh phận. Cho dù làm thiếp làm tỳ, ta cũng không oán. Nhưng Khuynh Quốc có được như thế không? Nếu như cô ta phản bội ca ca của ta, đi cùng người, sao biết tương lai cô ta sẽ không ruồng bỏ người?”

Phạm Bất Mộng không quay đầu, chân cũng không dừng lại.

Nguyệt Lung mắt thấy Bất Mộng vô tình rời đi, lòng của nàng trống rỗng, cảm giác tình yêu sâu sắc của mình bị giẫm đạp dưới bùn. Lúc này, một lời của nam nhân, một khuôn mặt tươi cười có lẽ sẽ cứu nàng ra khỏi khổ hải. Nhưng Bất Mộng lại thủy chung không có ý quay lại. Nguyệt Lung bị phần, thương tâm đến cực điểm, nàng hướng bóng lưng cao ngất nam nhân mà khóc. “Nếu không sợ ta đem việc của Khuynh Quốc cùng người nói ra thì người cứ đi đi!”

Nguyệt Lung cho rằng Phạm Bất Mộng sẽ để ý uy hiếp của nàng. Nhưng bước chân của nam nhân không hề dừng lại, trong chớp mắt bóng dáng tan biến tại chỗ rẽ. Nguyệt Lung ngã ngồi xuống đất, vừa rồi dùng hết tất cả dũng khí, giờ chỉ còn lại một bụng sầu khổ.

Không biết nghe ai nói, Phạm Bất Mộng là người đa tình. Nguyệt Lung chậm rãi lắc đầu. Nàng không rõ, nếu như trong lòng Bất Mộng ngưỡng mộ Khuynh Quốc, cớ bộ của hắn vì sao không có một chút chân chờ? Phạm Nguyệt Lung để nước mắt tùy ý rơi trên mặt đá xanh, đáy lòng từng đợt đau nhức. Nàng sâu kín nghĩ, nam nhân thật là vô tình, nhưng nàng lại vì phần lãnh khốc này mà ngày càng khuyh tâm. Bao nhiêu năm, nàng sớm đã yêu Bất Mộng không thể tự kiềm chế, đến tột cùng lại là oan là nghiệt?

Nguyệt Lung đang trầm tư, bên ngoài góc tường cạnh cửa đá lại có một bóng đen nhảy lên, vụng trộm hướng Nguyệt viên mà đi.

37. Chương 37: Lòng Dạ Ác Độc Sợ Gì Bị Người Khi Dễ

Sắp tới thời điểm Phạm Thiên xuất chinh. Sáng mai, nữ quyến ở hậu viện sẽ đi Phổ Phong tự dâng hương, phủ hộ toàn gia bình an. Khuynh Thành mặt không biểu tình nhìn mưa gió ngoài cửa sổ, mắt thấy bóng lưng Phạm Thiên rời đi. Nam nhân vẫn là quân tử nhẹ nhàng, mà nàng đã không phải kiểu nga xinh đẹp tuyệt trần. Mặc dù Phạm Thiên đối với nàng vẫn rất tốt, nhưng cũng không đối về được đôi chân dài nhỏ nhắn, mềm mại kia.

Khuynh Thành để cuống phong thổi tan mái tóc trắng, khoe miệng mỉm cười buồn bã. Lâu lắm rồi nàng không soi gương đồng, sợ nhìn đến hình dáng, tướng mạo đều không còn là chính mình nữa. Sợi tóc của nàng vốn là mềm mại, như bích thủy chảy xuôi, mà giờ khắc này lại giống như tóc trắng của người già sắp chết.

Một việc ngoài ý muốn dễ dàng đoạt đi sự tuyệt mỹ của nàng, càng cướp đi an khang của nàng. Bảo nàng không hận sao được? Nhưng nàng thống khổ, thương tâm thì sao chứ? Nàng chỉ là một tiểu thiếp gia mẫu đều không có, ai có thể làm chỗ dựa cho nàng?

Nàng hận Khuynh Quốc, cũng hận Phạm Thiên. Nếu như lúc ở miệng giếng Phạm Thiên không chần chờ, sao lại không bảo vệ nổi hai chân nàng? Mà trước khi Khuynh Quốc nhảy xuống giếng có nhìn liếc về phía nàng. Nàng sau đó mới hiểu được, đó là đùa cợt biết mà không cứu.

Cầm hận đầy ngập như muốn xé mở tâm phách của nàng, đau đến mức nàng cong lên mười ngón tay dày vò chần mông. Nàng mỗi đêm đều nguyện rửa Khuynh Quốc bị Phạm Thiên vứt bỏ, sau đó bị bán vào lầu xanh làm kỹ nữ, cuối cùng chết không yên lành. Nhưng lúc tỉnh dậy sau giấc mộng, mọi thứ vẫn chẳng hề thay đổi. Khuynh Quốc vẫn là Hầu phủ phu nhân, còn nàng vẫn là thị thiếp hèn mọn bị mất chân.

Phạm Thiên ra khỏi cửa phủ, người sợ nhất chính là nàng. Khuynh Thành cũng không lo lắng cho sinh tử của Phạm Thiên, mà là lo khi nam nhân vừa đi, Hầu phủ liền rơi vào trong tay Khuynh Quốc. Đến lúc đó sao nàng có thể yên ổn? Nàng hoàn toàn không có tiền tài, không có đường lui, sao cứu mình thoát ly khổ hải được?

Khuynh Thành phiền muộn kéo căng khăn gắm trong tay. Không bao lâu, khăn tay rách toạc. Nàng xé rách xong cũng mất hết toàn lực. Khuynh Thành chán nản đổ người xuống giường, nghiêng mặt vào trong

phòng. Một thân ảnh đen thui lẳng lặng ngồi trên bên cạnh bàn, coi như cùng phòng ngủ hôn ám hòa hợp thành một thể.

Hắn là ai? Đi vào cửa phòng như thế nào? Sao đến bên cạnh bàn mà nàng lại không hề phát giác? Khuynh Thành đột nhiên nhớ tới đêm trước khi mất chân, ở bên gối nàng phát hiện một phong thư, mặt giấy viết ‘Muốn trừ bỏ Khuynh Quốc, nhanh đi ao hoa sen thương lượng’.

Hôm nay nghĩ lại, bức thư quá cổ quái. Ngẫm lại trước sau, người viết thư có lẽ là muốn lấy mạng của nàng, sau đó giả họa cho Khuynh Quốc. Mà nàng lại chỉ mong Khuynh Quốc chết, ngược lại trúng quỷ kế của người khác. Chính là trong đó đúng sai sớm đã phân không rõ, so với kẻ đầu sỏ hãm hại nàng, nàng càng khát vọng bỏ Khuynh Quốc. Việc này làm cho nàng thành nữ nhân thất bại thảm hại.

Giờ Dậu hai khắc, trong phòng không có chút ánh nến, tối tăm mù mịt làm cho người ta sợ hãi. Khuynh Thành nằm phía trên giường bên cạnh cửa sổ, ở ngoài chỗ sáng. Người tới ngồi trên mặt ghế trước tấm bình phong gỗ lim, ở trong chỗ tối. Khuynh Thành cố nhìn kỹ cũng không thấy rõ đối phương là nam hay nữ, càng đoán không ra người đến người phương nào.

Khuynh Thành nhìn hắc y nhân, nói: “Người là ai?”

“Ta là ai không trọng yếu.” Hắc y nhân tay trái vừa nhấc, từ trong tay áo lấy ra bình sứ to khoảng hai ngón tay, nhẹ nhàng đẩy hướng Khuynh Thành.

Khuynh Thành lắng nghe thanh âm của đối phương, cũng không phải nam không phải nữ, thần bí khó lường. Nàng đành buông tâm tư dò xét người đó, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Độc.”

Khuynh Thành nheo mắt, đồng tử chậm rãi co rút lại. “Hành động của ngươi lần này là có ý gì?”

“Giúp ngươi một chút.”

Khuynh Thành chưa ngoa chất vấn: “Không phải là thấy ta thân tàn mà hãm hại ta chứ?”

Hắc y nhân cũng không so đo lời nói của Khuynh Thành, nhàn nhạt nói ra: “Phạm Thiên đi sa trường, Hầu phủ trở thành thiên hạ của Khuynh Quốc. Ngươi nếu không động thủ trước, người bị hại chính là ngươi.”

“Ngươi muốn ta độc chết Khuynh Quốc?”

“Không.” Người đó đầu đội mũ sa lụa đen, nói: “Giết một mình Khuynh Quốc cũng vô dụng. Phạm Thiên, Thu Sương, Bích Đào, tất cả người ngày mai từ Phổ Phong tự hồi phủ, người một người cũng không thể buông tha.”

“Cái gì? Giết bọn họ, không phải là giết tất cả chủ tử trong phủ sao? Ta sao có thể giết phu quân?” Khuynh Thành kinh hãi kêu lên.

“Đừng gạt ta rằng ngươi còn thích Phạm Thiên. Tâm tư của hắn không ở chỗ ngươi nữa. Cái gì nhẹ cái gì nặng, ngươi nên minh bạch.” Hắc y nhân hừ cười, nói: “Huống chi, không giết bọn họ, sao ngươi có thể vươn lên?”

“Ý của ngươi là?”

“Chủ nhân đều chết, chỉ còn lại một tiểu thiếp là ngươi. Hầu phủ to lớn này, tất cả không phải đều là của ngươi sao?” Hắc y nhân nhỏ giọng chỉ ra.

Khuynh Thành suy nghĩ nửa khắc, lắc đầu nói: “Kẻ này không được. Nếu trong bọn họ có một người còn sống, chính là tử kỳ của ta. Huống hồ, sao ngươi biết bọn họ cùng ở một chỗ? Bảo một người mất chân hạ độc giết người, chẳng phải quá buồn cười?”

“Ngươi yên tâm. Đêm mai hồi phủ, bọn họ chắc chắn cùng ở một phòng. Độc này không cần vào cửa, mà là dùng đốt, chỉ cần để nó vào lư hương là được.” Hắc y nhân nói: “Độc thì ngươi cần gì tự hạ? Có chút lợi ích, luôn luôn có người chịu vì ngươi bán mạng.”

Khuynh Thành nghĩ ngợi, nói: “Ngươi vì sao không tự động thủ? Muốn ta làm kẻ chết thay ngươi sao?”

“Ngày mai ta rời khỏi Tĩnh Châu, tránh tị hiềm.” Hắc y nhân đứng lên, nói: “Có làm hay không tùy người. Nhưng ta nói một câu, nếu quả thật người giết bọn họ, người cũng không thiệt thòi.”

Khuynh Thành không thể nhúc nhích, chỉ có thể nhìn hắc y nhân mở cửa mà đi. Nàng quay đầu nhìn chăm chăm vào bình sứ trên bàn gỗ lim, khoe miệng hiển hiện tiểu ý âm độc. Sắc trời bắt đầu tối, lạng lẽ che đầy dung nhan vụn vụn kia.

38. Chương 38: Cùng Xe Khác Tâm, Tính Mạng Nguy Hiểm

Trời u ám, mưa phùn bay bay, ba cỗ xe ngựa từ cửa thành phía tây ra, đi trên tiểu đạo lầy lội. Thùng xe rộng sáu thước, dài mười hai thước, làm bằng gỗ trầm hương, góc bên trái cắm Hầu phủ gia huy. Ngọn cờ huyết hồng kia bay phấp phật trong gió.

Lần này đi Phổ Phong tự, chủ tử, đầy tớ, tính cả xa phu là hơn mười người. Sáu hộ vệ, tỷ nữ ngồi xe đi đầu mở đường. Xe ngựa ở trung tâm có chút xa hoa, là tòa giá của Vương thị, Khuynh Quốc và nữ quyến. Phạm Thiên đi phía sau cùng.

Sơn đạo gập ghềnh, thỉnh thoảng lại xóc nảy. Mà ngoài thùng xe mưa dần dần nặng hạt. Tiếng mưa rơi trên trần xe làm cho lòng người có chút phiền não. Nguyệt Lung thường ngày lắm miệng, một đường lại im lặng không nói. Thu Sương, Bích Đào thân là tiểu thiếp, theo như bản phận lại càng không thể mở miệng. Khuynh Quốc không chú ý đến không khí nặng nề trong xe, nâng lên vải màn che cửa sổ, nhìn cảnh mưa bên ngoài.

“Các người đang oán ta ngày mưa đi bái Phật đấy hả?” Vương thị đang nhắm mắt dưỡng thần liền mở mắt ra, tầm mắt nhìn qua mặt từng nữ nhân bên cạnh, cuối cùng nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Khuynh Quốc.

Không đợi nàng trả lời, Vương thị tự hỏi tự đáp: “Ngoại trừ Nguyệt Lung ra, trong ba người các người chỉ có Thu Sương đi theo Thiên Nhi lâu nhất, cũng hiểu rõ nỗi khổ của hần nhất. Thiên Nhi lần này phải đi giết địch, có thể trở về hay không cũng chưa rõ được.”

Wương thị nhuần nhuần cuống hòng, thắm thía nói: “Thiên Nhi là phu quân của các người, mấy ngày nữa sẽ đi xuất sinh nhập tử. Chính là gia đình không yên, hần sao an tâm mà đi? Ngày mưa dâng hương chẳng qua là đi đường không tiện, nhưng lần này lại càng biểu hiện thành tâm. Các người nếu có câu oán hận sao xứng làm thê làm thiếp?”

Bích Đào, Thu Sương vội vàng vâng lời. Trái lại Khuynh Quốc một tiếng không nói, nâng lên rèm cửa sổ, nhìn về phía trước.

“Khuynh Quốc, người đang nhìn cái gì?” Vương thị nhíu mày, nhìn chắt tức hỏi.

“Sắp đến đỉnh núi .” Khuynh Quốc buông rèm vải, xoay người nhìn mọi người.

Wương thị thấy Khuynh Quốc trả lời lơ đãng, nhần nại nói: “Đó chính là núi Nam Lệ, Phổ Phong tự ở dưới chân núi này.”

“Đa tạ bá mẫu đã giải thích.” Khuynh Quốc cười đáp lời Vương thị, một bên lại nhìn thần sắc mấy người Thu Sương.

Bích Đào né tránh mục quang của Khuynh Quốc, cúi xuống kiêu nhan. Tay của nàng không tự nhiên xoa làn váy, thân thể run rẩy giữa lay động của xe ngựa nên không ai phát giác.

Bích Đào nhớ lại lời Thu Sương nói với nàng. Đó là sau khi từ khuê viện của Phạm Nguyệt Lung hồi phủ, Thu Sương vụng trộm nói cho nàng biết Khuynh Quốc cùng Phạm Bất Mộng có tư tình. Bích Đào cười khổ, kỳ thật nàng đã sớm ngờ vực. Ngày đó trong Thanh Sơn tự, trong mã trường, mỗi tiếng nói cử động của Phạm Bất Mộng đều không che giấu tình cảm ái mộ đối với Khuynh Quốc. Người sáng suốt sao lại nhìn không ra?

Thu Sương bởi vậy mà tức giận, cho rằng Phạm Thiên bị lừa dối. Bích Đào khuyên bảo Thu Sương đừng động vào việc của Khuynh Quốc. Nhưng Thu Sương đối Hầu gia tình cảm thâm chủng, sao chịu được có

người phản bội Phạm Thiên? Huống chi đối phương được nam nhân dành cho bao nhiêu tình ý cũng không quý trọng. Chẳng phải đem nữ nhân cả ngày tương tư tiêu tụy, chờ nam nhân lâm hạnh tức chết?

Bích Đào nhớ đã nói rõ với Thu Sương rằng, chỉ sợ Hầu gia đã yêu đến mức biết rõ Khuynh Quốc cùng Bất Mộng thân mật cũng không nói ra. Lúc ấy, Thu Sương đỏ mắt, cắn răng nói, nếu Hầu gia không đành lòng, chính cô ấy sẽ thay hẳn bỏ Khuynh Quốc. Dứt lời, mặt Thu Sương trắng bệch, chạy khỏi tiểu viện của nàng.

Sáng sớm hôm nay, lòng của Bích Đào không an ổn. Bích Đào sợ, sợ Thu Sương thật sự làm việc ngốc nghếch nào đó mà hại bản thân cô ấy, còn liên lụy đến người khác.

Trong lúc Bích Đào lo lắng, Thu Sương lại hận không được ăn thịt, gặm xương Khuynh Quốc. Tô Khuynh Quốc, nữ nhân này làm cho nàng ném ghen ghét, khiến nàng giãy dụa trong bể khổ, chua xót không ngớt. Khuynh Quốc là thê thất được Phạm Thiên cưới hồi đàng hoàng, được yêu thương, sủng ái. Nhưng cô ta lại kiếm tình lang sau lưng phu quân. Đối phương còn là thức phụ của phu quân.

Khuynh Quốc sao có thể ti tiện, vô sỉ như vậy. Cô phụ một mảnh chân tình của Phạm Thiên? Thu Sương vùng trộm nhìn Khuynh Quốc, nghĩ đến mười ngày trước, lúc đi phủ Cảnh Quốc công thưởng hoa cúc. Phạm Nguyệt Lung mời Phạm Bất Mộng đi một chỗ, nàng mượn cơ hội đi theo, định cầu tiểu cô nghe chuyện của Khuynh Thành. Ai ngờ nàng lại nghe được chuyện xấu của Khuynh Quốc. Phạm Bất Mộng đi rồi, nàng chỉ có thể dè xuống tức giận, lặng lẽ rời đi.

Từ Nguyệt Viên trở lại Cúc Hiên, nàng một đêm không chợp mắt. Nàng muốn đem sự việc nói với Phạm Thiên, lại sợ phu quân hiểu lầm nàng vì đố kỵ mà nói như vậy. Nàng liền tìm tới Bích Đào, muốn cùng liên thủ tố giác Khuynh Quốc. Nào biết Bích Đào lại nói Phạm Thiên đã sớm biết được, chỉ vì muốn giữ lại Khuynh Quốc mà không thừa nhận. Lòng của nàng đau dữ dội, nếu như không nghĩ đến lang quân sẽ khó xử, nàng muốn cầm chủy thủ đâm Khuynh Quốc vài nhát.

Thu Sương thay Phạm Thiên thấy không đáng, nàng không cho phép Khuynh Quốc bắt trung. Hầu phủ càng không cho phép một phu nhân không biết xấu hổ như Khuynh Quốc. Nàng suy nghĩ đắn đo mấy ngày, vừa rồi tìm được thủ viện, sau khi thương nghị, ánh mắt chú ý vào chuyện đi hôm nay. Nếu như sự thành, lang quân có lẽ sẽ đau khổ, nhưng an ủi ôn nhu có nàng chẳng lẽ còn không đủ để làm tan đi đau thương trong lòng nam nhân sao?

Thu Sương đang quyết tâm, Nguyệt Lung vỗ cửa xe, khẽ nói: “Dừng xe.”

“Dừng xe làm gì?” Vương thị ngạc nhiên hỏi.

Nguyệt Lung mặt xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Ta muốn đi tiểu tiện.”

Vương thị trách cứ Nguyệt Lung, nói: “Lúc xuất môn sao không nói, đến chỗ đỉnh núi này mới nói? Nơi đây là chỗ nhiều gió, sao có thể dừng xe. Chờ đến sườn núi rồi nói sau.”

“Bá mẫu, ta chịu không được.” Nguyệt Lung đóng cửa xe, làm nũng.

“Người... Ai!” Vương thị không còn cách nào, chỉ đành nhắc lên rèm vải mở cửa xe, bảo xa phu dừng xe.

Xa phu nhảy xuống khỏi xe, lấy ra cây dù che mưa cho nữ quyến. Phạm Nguyệt Lung bám lấy Vương thị xuống xe đi cùng nàng. Vương thị vốn cũng chẳng muốn đi, định phân phó nha hoàn làm việc. Nào biết xe ngựa phía trước không biết việc phía sau, đã đi xa hơn mười trượng, từ chỗ góc cửa chui vào sau lưng núi.

Bất đắc dĩ, Vương thị đành để Bích Đào vịn xuống xe. Phía sau có gã sai vặt chạy lên, thay mặt Phạm Thiên hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì. Bích Đào, Vương thị trả lời gã sai vặt. Nhưng vào lúc này, Nguyệt Lung lén lút lui về phía sau hai bước, nhổ xuống trăm bạc bén nhọn trên mái tóc đen, hung hăng đâm về phía đuôi ngựa.

Hí!

Con ngựa bị đau, hí to lên. Thừa dịp mọi người chưa quay đầu lại, Nguyệt Lung lại dùng trăm đâm mạnh một nhát nữa. Con ngựa đau đến đỏ mắt, đã tính đại phát, một thoáng chạy đi như điên. Xa phu định kéo dây cương lại, nhưng sao còn theo kịp nổi?

Phạm Thiên trong xe phía sau nghe được tiếng ngựa hí to, đẩy ra cửa xe. Nhìn thấy xe phía trước chạy nhanh mà đi, trong lòng hắn biết không ổn. Hắn một chân đá xuống xa phu, túm lấy roi ngựa trong tay đối phương, vung hướng mõng ngựa. Phạm Thiên phản ứng nhạy bén, một khắc không hề trì hoãn. Nhưng đuổi theo một con ngựa đang kinh hoảng đâu có dễ như vậy.

Con ngựa điên cuồng chạy như bay, bánh xe quay mạnh trên đường núi đá, trong xe càng rung lắc dữ dội. Thu Sương không biết làm sao, nhìn cảnh vật bên ngoài trôi qua cực nhanh, thò đầu ra ngoài cửa sổ, vội vàng kêu cứu.

Khuynh Quốc đá văng cửa xe, leo ra chỗ điều khiển ngựa. Nàng ngồi xuống ổn định thân hình, vươn tay về phía trước giữ chặt dây cương. Nàng nghe trong mưa gió truyền đến tiếng phụt phụt, đúng là tiếng bánh xe đứt gãy. Khuynh Quốc nhíu mày, mắt thấy sơn đạo sắp chuyển hướng, ngựa sắp ngã xuống vách núi. Nàng theo đàn diên vận khí đến cánh tay trái, cách không phát chiêu đánh hướng đầu ngựa.

Con ngựa vì một chiêu mà hơn phân nửa thân thể hướng về phía bên phải, vừa vận đá chân đi vào con đường rẽ. Nhưng lúc ngựa đang quay thân lại mang thùng xe văng mạnh ra ngoài vách núi. Tình huống như chỉ mảnh treo chuông, Khuynh Quốc nhảy xuống xe ngựa đánh về phía vách đá, nắm chặt thạch bích trên vách núi. Thùng xe gỗ lim trong nháy mắt rơi xuống, đánh lên vách núi vỡ thành ngàn vạn mảnh nhỏ, bay lá tả xuống hẻm núi.

“Khuynh Quốc!” Phạm Thiên thấy xe ngựa trước mắt hắn rơi xuống vách núi, hắn oán giận mình ra tay cứu không kịp, đau lòng gào lên. Phạm Thiên cấp kéo dây cương ngừng ngựa lại, chạy hướng vách đá xem xét. Hắn cúi đầu nhìn thấy thân ảnh Khuynh Quốc ở trên vách núi, trái tim như trở lại chỗ cũ, bề bộn cúi xuống đưa tay hướng chỗ nàng.

Nhưng Khuynh Quốc cũng không có đưa tay ra. Phạm Thiên thò người ra nhìn lại, thạch bích Khuynh Quốc đang bám chặt bởi vì mưa to thấm vào mà rất không vững, hơi có tranh động sẽ sụp xuống. Trong khi nguy hiểm, Thu Sương lại bám ở dưới đuôi Khuynh Quốc, liều mạng cầm lấy la quần của nàng.

Phạm Thiên cúi xuống đai lưng, thò ra vách núi, đem dây lụa buộc trên cổ tay Khuynh Quốc. Hắn định đứng dậy đem dây lưng quần lên bánh xe, mượn lực từ xe ngựa trợ giúp hai người Khuynh Quốc thoát hiểm.

Nào biết được lúc Phạm Thiên quỳ xuống buộc đai lưng, trong rừng bên cạnh xuất hiện bảy người, đều là hắc y che mặt vung dao chém về phía Phạm Thiên.

Phạm Thiên rút ra bảo kiếm sau thắt lưng, ngăn cản tại vách đá, không cho người tiếp cận chỗ Khuynh Quốc ẩn thân. Dao kiếm không có mất, Phạm Thiên mặc dù là người võ nghệ cao cường nhất, lại là độc thân độc đấu. Nhưng bởi vì liều mạng, nhất thời cũng không biết bên nào dành ưu thế.

Hắc y nhân tựa hồ không muốn lấy mạng Phạm Thiên, mà là muốn đưa Khuynh Quốc vào chỗ chết. Sáu người dẫn dắt rời đi sự chú ý của Phạm Thiên, một người lặng lẽ rút dao chém về phía đai lưng Phạm Thiên đang cầm. Ai ngờ, Phạm Thiên thà rằng trên tay bị chém cũng muốn bảo trụ dây lụa trong tay.

Trận đánh đang diễn ra thật kịch liệt, Mấy người Vương thị, Bích Đào bỗng chạy đến phía sau. Hắc y nhân lần lượt nhìn nhau, bỏ lại Phạm Thiên chạy về phía mấy người Nguyệt Lung tay không tác sát, dùng lưỡi dao để ở cổ mấy người, uy hiếp. “Buông kiếm, bằng không ta giết bọn họ.”

Ném kiếm chẳng lẽ để mặc cho đối phương làm gì thì làm? Phạm Thiên lạnh lùng nhìn hắc y nhân, hừ cười không nói. Mưa đổ vào khuôn mặt của hắn, không ngừng chảy xuống bọt nước. Hoa phục gấm vóc hắn đang mặc đầy những vết bẩn, phía trên đã rách vài chỗ, theo nước mưa trên vạt áo chảy ra nước đỏ hồng nhàn nhạt.

Hắc y nhân túm tóc Phạm Nguyệt Lung, khiến nàng ngửa đầu hiện ra cổ trắng nõn như ngọc. Lập tức, một lưỡi dao sáng loáng đặt trên cổ Nguyệt Lung, hắc y nhân trừng mắt nhìn Phạm Thiên, quát: “Người không cần mạng của cô ta sao? Ném đai lưng trong tay đi.”

Phạm Thiên vẫn không động đậy.

Hắc y nhân tát Phạm Nguyệt Lung một cái, mắng: “Nói đi! Cầu xin ca ca người ném đai lưng, nói mau!”

Đến lúc này, Nguyệt Lung mới thức tỉnh từ khiếp sợ, kêu khóc nói: “Ca ca! Cứu ta, cứu ta! Cầu người đem đai lưng ném đi. Ta là của thân muội của người, chẳng lẽ còn không bằng một ngoại nhân sao? Ca ca, ta không muốn chết, không muốn chết!”

Phạm Thiên đón gió mà đứng, mặc ư rơi trên người. Giọt nước rơi vào mắt nam nhân, mà hấn cũng không nháy mắt một cái, nhìn Nguyệt Lung nói: “Ta từng phụ Khuynh Quốc, sau đó hối hận đã không kịp. Ta từng thề tuyệt đối sẽ không phụ nàng ấy lần nữa. Muội muội, ca ca chỉ có thể xin lỗi người.”

Nguyệt Lung tan nát cõi lòng. Không Mộng vô tình khiến nàng bi phần hối tiếc, mà lời nói của Phạm Thiên lại khiến nàng đau đến đứt ruột gan. Thân ca ca vì cứu Khuynh Quốc mà bỏ qua tính mạng của nàng, trên đời này còn có ai thật sự quan tâm nàng?

“Một người chưa đủ cân lượng hả? Vậy tăng thêm thì sao?” Hắc y nhân cầm đầu hất cằm, ý bảo đồng lõa đem Vương thị, Bích Đào đẩy lên trước.

Vương thị giãy dụa, hướng Phạm Thiên hô lên: “Thiên Nhi, đừng chú ý đến chúng ta.”

“Câm miệng!” Hắc y nhân giữ Vương thị giơ lên đao, ở cổ của bà ta xuất hiện một vết máu dài.

Bích Đào ở một bên cũng bị đưa lên nhưng không lên tiếng. Nàng biết mình ở trong lòng Phạm Thiên là có cũng được mà không có cũng không sao. Nếu chọc giận hắc y nhân, có lẽ kẻ thành quỷ dưới đao đầu tiên chính là nàng.

“Giết đi.”

“Cái gì?” Hắc y nhân không nghĩ tới Phạm Thiên lãnh tình như vậy, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc.

Hắc y nhân đang đề nặng xa phu lo lắng nói: “Đã là vạn bất đắc dĩ.”

“Lưu lại hai người trông coi bọn họ, còn lại tiến lên.” Hắc y nhân cầm đầu cắn răng đẩy ra Nguyệt Lung, một lần nữa phóng tới Phạm Thiên. Hấn cũng không vung đánh chỉ chém bừa ầm ụt trước chân Phạm Thiên.

Muốn đem núi đá chém vỡ, làm cho bọn họ tự mình rơi xuống thâm cốc sao? Phạm Thiên nhíu mày, giờ kiếm đâm sát thủ, dưới chân không dám động dấy, sợ đất đá làm đất đá rung động. Hấn biết rõ giờ phút này nhảy ra chỗ khác có thể bảo vệ tính mạng, nhưng sẽ hại Khuynh Quốc dưới vách đá. Ở chỗ miệng giếng, Khuynh Quốc đứt khoát nhảy xuống giếng sâu, có thể thấy được nàng đối với hấn không có một điểm tin cậy. Hôm nay hấn cầm lấy dây thừng, chỉ cần hấn không buông tay, tuyệt đối sẽ không phải nhìn ánh mắt quyết tuyệt như vậy nữa.

Hắc y nhân chống đỡ kiếm thế của Phạm Thiên, liên tiếp chém xuống vài đao vào hoàng thổ. Thấy mặt đất dần dần rời rạc, hấn vui vẻ nói: “Đã xong!”

Đất ở vách núi bởi vì mưa rơi mấy ngày liền vốn đã ầm ụt, mềm nhũn, sao chịu được lực chặt chém như vậy? Phạm Thiên cảm giác bùn đất dưới lòng bàn chân rời ra, thân thể trầm xuống, cả người theo gió rơi xuống vách núi, chỉ nghe tiếng người trên mặt núi kinh hô.

Hắc y nhân đang định đi đến vách đá điều tra, trong rừng cây thỉnh thoảng bắn ra ba miếng mũi tên nhọn, thẳng đến chỗ tên sát thủ đứng một mình. Sau lưng vang lên tiếng kêu thảm thiết làm hắc y nhân quay đầu. Trong rừng đi ra mấy người, đứng là thị vệ, tỳ nữ ở xe đi phía trước.

Hắc y nhân ở vách đá thấy đồng bọn chết dưới mũi tên, con tin đã mất, đối phương lại đang cầm cung ở chỗ thượng phong, vội vàng chạy thực mạng.

Vương thị hướng về phía thị vệ, phần nộ quát: “Còn không mau bắn tên!”

Thị vệ tuân lệnh, tiễn bay như mưa bắn về phía hắc y nhân. Vương thị nhân cơ hội đi đến sườn đồi nhìn xuống. Dưới chỗ bà ta đứng hai trượng, ba người Phạm Thiên đang nói nhau lơ lửng ở giữa không trung, nhờ vào tay phải của Phạm Thiên bám ở vách đá.

“Nhanh, mau đưa đai lưng cho ta!” Vương thị hướng về phía mấy người Nguyệt Lung hô quát, một bên tự cởi dây lụa bên hông. Ngoại trừ nam nhân đang kích dấy, nữ quyến đều gỡ xuống đai lưng đưa cho Vương thị. Xuân Phong, Hạ Vũ giúp đỡ thất lại, một bên buộc vào bánh xe, một đầu thả xuống vách núi.

Vương thị hét lên với Phạm Thiên: “Cầm lấy dây lưng!”

Phạm Thiên cười khở nhìn dây lụa từ trên vách núi thả xuống cứu mạng. Tay phải của hắn bám vào đá núi, tay trái kéo Khuynh Quốc, Thu Sương, sao còn tay nào mà nắm lấy dây lưng? Cánh tay trái Phạm Thiên vì bảo vệ dây lụa mà không buông, lại đã trúng một đao, máu chảy không ngừng. Nếu không thế, hắn cũng có thể thử một lần giơ lên cánh tay kéo hai nữ nhân, nắm lấy dây lưng.

Tiếc rằng hôm nay mưa làm quần áo ướt nhẹp, dán chặt lên thân thể càng làm mọi việc trầm trọng hơn. Núi đá trơn trượt, không cẩn thận một chút sẽ táng thân nơi đáy cốc. Sao hắn dám liều lĩnh?

“Thiên nhi, bỏ đai lưng trong tay người đi.” Vương thị quát: “Chẳng lẽ người vì hai nữ nhân mà bỏ mạng sao?”

Dây lụa Phạm Thiên nắm trong tay, bỏ hay không bỏ đều do hắn. Đột nhiên trên đầu lại rơi xuống mấy khối đất đá, rơi vào tay phải của Phạm Thiên đang bám vào vách núi, tức khắc máu đã chảy ra. Trên phía núi truyền đến tiếng Vương thị đánh chửi tỳ nữ, xem ra là có người giẫm làm rơi đất đá.

Phạm Thiên chịu đựng đau nhức kịch liệt ở tay phải, cắn răng, cúi đầu hô: “Khuynh Quốc, đá Thu Sương ra.”

Hắn nói gì? Vì cái gì? Thu Sương trừng lớn mắt vì lời nói tàn khốc của nam nhân nàng ngưỡng mộ. Nàng không dám tin, người nàng yêu hơn mười năm lại vứt bỏ nàng không để ý vào giờ phút này. Phạm Thiên chọn đâm phụ đó, không để ý đến người toàn tâm toàn ý yêu hắn là nàng. Lòng của nàng đau quá! Thu Sương mắt nhìn lên trời, con mắt đầy nước, không biết là mưa hay là lệ.

Nửa mạng của Thu Sương đã chết lúc mạo hiểm cùng con ngựa điên khùng phía trên sườn đồi. Nàng đau khổ bắt lấy một đường sinh cơ, vì muốn được ở bên người phu quân. Nhưng bây giờ, một nửa mạng khác của nàng cũng biến mất vì lời nói của Phạm Thiên. Nàng không muốn sống nữa, nhưng nàng cũng sẽ không ra đi một mình. Nàng muốn Khuynh Quốc chôn cùng, làm cho nam nhân nàng vừa yêu vừa hận cũng nếm thử nỗi đau thấu tim này.

Khuynh Quốc cảm thấy Thu Sương ôm chặt ở hai chân của nàng, cắn lên chân của nàng. Trong mắt Khuynh Quốc thoáng qua một tia tàn nhẫn, kêu thảm nói: “Đau, nàng cắn ta.”

Phạm Thiên nghe vậy ngực cứng lại, nhẫn đau kéo Khuynh Quốc lên. Trong lúc tay của đối phương có thể ôm lấy đầu gối hắn, hắn thét lên: “Ôm lấy chân của ta.”

Khuynh Quốc vươn tay ôm chân Phạm Thiên, cầm lấy quần áo của hắn treo lên, thẳng đến bả vai nam nhân. Phạm Thiên lúc này mới buông dây lụa trong tay ra, cánh tay trái ôm lấy eo Khuynh Quốc, đầu dựa vào trán của nàng, duỗi chân đá vào trước mặt Thu Sương đến khi mặt nữ nhân huyết nhục mơ hồ rơi xuống vách núi.

Khuynh Quốc, Phạm Thiên hai mắt nhìn nhau, thần sắc của đối phương vừa xem liền hiểu ngay. Phạm Thiên nhìn bên môi Khuynh Quốc hiện lên tiểu ý, bất đắc dĩ nói: “Nàng cố ý?”

“So với ta đá cô ta ra, người đá nhất định càng đau nhỉ?”

Phạm Thiên nhẹ nhàng thở dài, đem đầu đặt trên vai Khuynh Quốc: “Ta đá Thu Sương, nàng ấy sẽ chết không nhắm mắt. Kỳ thật lúc nàng ôm lấy ta, vốn cũng không cần phải bỏ lại nàng ấy. Nhưng ta biết rõ, nếu như ta đưa tay nắm lấy đai lưng, chỉ sợ nàng sẽ ngay lập tức buông tay ra, nhảy vào thâm cốc. Mà ta không đá Thu Sương ra, nàng tuyệt đối sẽ không nắm lấy dây.”

“Như nhau, như nhau thôi.” Khuynh Quốc nắm lấy dây lụa Vương thị buông xuống, cười lạnh nói: “Sao không vứt ta xuống dưới, tự người cầm lấy dây?”

Phạm Thiên buông tay phải vịn núi đá ra, ôm chặt Khuynh Quốc nói: “Đời này nàng cũng đừng mơ.”

39. Chương 39: Bàn Luận Chuyện Ở Vách Núi

Đội Khuynh Quốc, Phạm Thiên lên được vách núi, kịch chiến đã xong. Bảy tên hắc y nhân chết sáu, bị thương một. Kẻ còn sống bị mang đến trước mặt Phạm Thiên. Thị vệ giật xuống mặt nạ của hắc y nhân,

Phạm Thiên thấy có chút quen mắt nhưng nhất thời không nhớ nổi từng gặp ở đâu.

“Nói, là ai phái các người tới ?” Thị vệ dùng sống dao bổ xuống lưng hắc y nhân, quát hỏi.

Hắc y nhân chịu đựng đau nhức kịch liệt, lặng yên quỳ, không nói.

“Thiên Nhi, muốn thăm vẫn cũng không nên nóng vội quá. Đến chùa miếu dưới núi tra hỏi cũng không muộn. Người xem xem, quần áo người ướt đầm, lại chảy nhiều máu như vậy.” Vương thị hướng về phía tỳ nữ, nói: “Còn không mau vịn Hầu gia lên xe ngựa!”

Phạm Thiên nhìn mọi người xung quanh, đều là quần áo không ngay ngắn, vẻ mặt chán chường. Hắn đành nói: “Xuân Phong, Hà Hương chiếu cố bá mẫu, phu nhân. Hạ Vũ băng bó vết thương cho ta. Đình Thịnh, người dẫn người đem thi thể ném vào sơn cốc.”

Mọi người nghe lệnh làm việc, để lại Bích Đào, Nguyệt Lung thân thể phát run.

Xe ngựa bị hủy một chiếc. Thị vệ, nô tỳ mặc dù đã trở lại hết, nhưng lại sợ tiếng vó ngựa kinh động hắc y nhân mà ngừng xe ngựa tại lưng núi. Trên đỉnh núi chỉ còn lại xe ngựa của Phạm Thiên. Vương thị sợ thương thể của Phạm Thiên nặng hơn, muốn hắn lên xe ngựa chữa thương.

Phạm Thiên không chịu, khuyên Vương thị vào xe. Vương thị không tiện tranh chấp, chỉ đành kéo Khuynh Quốc bước hướng xe ngựa. Đi đến bên cạnh xe, thấy thi thể hắc y nhân nằm bên cạnh, Vương thị quay đầu, quát: “Còn không mau đem đi!”

Xa phu đang định lĩnh mệnh tiến lên, tử thi bỗng nhiên đứng dậy, vung đao bổ về phía Khuynh Quốc. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Vương thị mạnh nhào tới sau lưng Khuynh Quốc, thay nàng nhận lấy một đao trí mạng.

“Bá mẫu!”

“Phu nhân!”

Những người khác kêu lên sợ hãi, Vương thị đã ở trong vũng máu. Khuynh Quốc quay người, cánh tay trái nâng lên Vương thị, tay phải đỡ lấy đao lưng trong tay hắc y nhân. Nàng khẽ xoay tay đoạt được lưỡi đao, cổ tay khẽ động, mũi đao hướng thẳng cổ họng của đối phương, chốc lát máu trào ra, phun trên bạch y của Khuynh Quốc, trông càng thêm kiều mị.

Khuynh Quốc vút hung khí, dùng thân thể Vương thị ngăn cản ánh mắt của mọi người, âm thầm điểm huyết đạo của bà ta, tạm thời phong bế huyết mạch. Khuynh Quốc ôm lấy Vương thị đưa vào thùng xe, nhú mày nói: “Hồi phủ.”

“Nhưng...”

Khuynh Quốc liếc nhìn Hạ Vũ phía bên trái.

Hạ Vũ cúi đầu, bẩm: “Phổ Phong tự ngay ở dưới chân núi, trở về thành lại cần hai canh giờ. Thương thể của phu nhân chỉ sợ không thể trì hoãn, hay là đi chỗ gần hơn.”

“Phổ Phong tự có lang trung không?” Khuynh Quốc nói một câu làm Hạ Vũ á khẩu.

Phạm Thiên xem mạch cho Vương thị, không bao lâu trầm mặt một lời không nói, đưa mắt nhìn Khuynh Quốc, chậm rãi lắc đầu.

“Hu hu... Bá mẫu, người đừng chết, người...”

Phạm Nguyệt Lung đang khóc lớn đã tìm đến bên xe ngựa, muốn vào trong thăm hỏi. Phạm Thiên một chưởng đánh vào gò má Nguyệt Lung, làm nàng lão đảo ngã xuống đất. Phạm Thiên chỉ vào con ngựa lúc này kinh hoảng đã được xa phu bắt lại, cười lạnh nói: “Sao nào, không đi lấy lại trâm cài đầu của người sao?”

Nguyệt Lung đưa mắt nhìn trâm bạc trên móng ngựa, phút chốc sắc mặt trắng bệch. Nàng không dám kêu đau, nuốt vào nước bọt lẫn máu trong miệng, rụt lại thân thể trốn ở sau lưng Bích Đào.

“Nếu không phải vì người, sao lại có thảm sự này?” Phạm Thiên vừa kêu lên vừa kéo Nguyệt Lung qua đánh chết.

Khuynh Quốc đang băng bó cho Vương thị ở trong xe, đẩy ra cửa, nhíu mày nói: “Được rồi, trở về rồi hãy nói.”

Phạm Thiên nhìn Khuynh Quốc, thoáng thu liễm tức giận, nhảy lên xe ngựa ngồi vào thùng xe, thuận tay khép lại cửa gỗ.

Nguyệt Lung đưa mắt nhìn xe ngựa dẹp đường hồi phủ, chỉ có thể chịu thiệt ngồi cùng bọn nha hoàn. Nàng chịu đựng quần áo lạnh lẽo, ẩm ướt, lo lắng nghĩ sẽ bị nghiêm trị. Ngày xưa có bá mẫu giúp đỡ nàng, bây giờ đối phương sinh tử chưa rõ, nàng còn có thể dựa vào ai? Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại rơi xuống lệ tích.

“Thu Sương chết.”

Trong xe nặng nề vang lên tiếng nói sợ run. Hai mắt Bích Đào tràn ngập hoảng sợ nhìn mọi người, đột nhiên lôi kéo cánh tay Xuân Phong chất vấn: “Người cũng nghe rõ phải không? Hầu gia nói đá Thu Sương ra. Có phải không, có phải không?”

“Bích Đào phu nhân, người nghĩ nhiều quá rồi.”

Nghe vậy, Bích Đào bỏ Xuân Phong ra, mắng: “Được, người đương nhiên sẽ không nghe thấy, người là tỳ nữ của Hầu gia. Nhưng ta nghe rất rõ ràng, thấy rất rõ ràng. Thu Sương có thể không chết, nhưng Hầu gia đá cô ấy xuống vách núi!”

“Bích Đào phu nhân, đây không phải việc người nên nói.” Hạ Vũ nói.

“Người câm miệng!” Bích Đào quát: “Hôm nay còn có cái gì không thể nói? Đông Tuyết chết, Diệp Liên chết, Thu Sương chết, còn ai nữa nào? Có phải là tới lượt ta? Hầu gia ơi Hầu gia! Thu Sương theo người mười năm, cô ấy trung tâm đến thế nào, ai ai cũng biết. Nhưng được cái gì? Hầu gia nói đá Thu Sương ra!”

Xuân Phong lặng lẽ nhìn thần sắc mọi người trong xe, khuyên bảo: “Bích Đào phu nhân, người là thiếp thất của chủ tử, lời nói và việc làm phải cẩn thận.”

Bích Đào đánh giá Xuân Phong, cười điên cuồng, nói: “Thiếp thất? Trong nội tâm Hầu gia chỉ có Khuynh Quốc phu nhân của hắn, những thứ khác cũng không phải là người! Xuân Phong, người không hổ danh là thiếp thân nha hoàn của Hầu gia, lạnh tâm lạnh tràng. Thu Sương nói như thế nào cũng ở cùng người mười năm, chẳng lẽ cô ấy chết như vậy người cũng không thương tâm sao?”

“Đây là mệnh, không trách được người bên ngoài.”

“Không! Cô ấy là bị Hầu gia đá xuống vách núi, bị Khuynh Quốc hại chết!” Bích Đào ôm lấy cánh tay, lắc đầu nói: “Ta không muốn trở về, ta không muốn hồi phủ! Ta không muốn chết!”

Bích Đào kéo mạnh cửa xe ra, tiếp theo trong nháy mắt lại bị Xuân Phong dùng bình trà đánh lên gáy, té xỉu trên ván gỗ thùng xe. Xuân Phong nhìn mọi người xung quanh, nói: “Bích Đào phu nhân vì thấy Thu Sương chết, đau lòng đến phát điên. Mấy lời Bích Đào phu nhân nói đều là lời điên điên, các người rõ chưa?”

“Dạ!” Mấy người đang ngồi đều là người thông minh, tự nhiên sẽ hiểu làm sao để giữ mình. Chỉ có Nguyệt Lung hoảng sợ, trừng mắt nhìn Xuân Phong, nội tâm buồn khổ bối rối như tơ vò. Thu Sương chết, Vương thị bị thương, Bích Đào điên cuồng... Lúc nàng dùng trầm đâm đùi ngựa chưa từng nghĩ đến mọi việc sẽ thành như vậy? Nhưng lúc này hối hận thì có ích lợi gì?

Việc ở xe phía sau xe ngựa đi trước cũng không biết. Nghe loáng thoáng được tiếng nữ nhân gào thét, người trong xe phía trước cũng không để tâm. Khuynh Quốc xé rèm, băng bó cho Phạm Thiên. Nam nhân tựa vào thùng xe, cúi đầu nhìn Vương thị, nhắm mắt thở dài rồi lại ngưng mắt nhìn Khuynh Quốc, nói: “Một đao vừa rồi không có bá mẫu che cho nàng cũng có thể tránh đi, đúng không?”

“Có lẽ.”

“Có lẽ?” Phạm Thiên nhướn mày nhìn Khuynh Quốc, đáy mắt thâm trầm hiện vẻ cực kỳ bí ẩn.

“Chưa thử qua, sao ta dám làm bừa?” Khuynh Quốc bỏ quần áo ướt sũng ra, phủ thêm thảm mỏng trong xe, lạnh nhạt nói: “May mắn sát thủ đã gần hết sức, mặc dù hại người trọng thương nhưng không một kích mất mạng.”

“Khuynh Quốc!” Phạm Thiên gầm lên, nắm cổ tay Khuynh Quốc, nhẹ trách nói: “Bá mẫu là vì nàng mà bị thương, sao nàng nói vô tình như thế?”

“Vì ta?” Khuynh Quốc rút tay ra, nhìn thẳng Phạm Thiên nói: “Hầu gia. Một đao kia Vương phu nhân đỡ vì ai, người khác không rõ, người vẫn chưa rõ sao?”

Phạm Thiên lạnh lùng nhìn Khuynh Quốc, cũng không trả lời.

Khuynh Quốc cong môi hờ cười, nói: “Có phải người đã hối hận không quảng ta xuống vách núi?”

Phạm Thiên bất đắc dĩ thở dài, nói: “Chuyện đã đến mức này, sao nàng còn nói vậy? Hiểm cảnh ở sườn đồi, sát thủ tập kích, ta biết rõ nàng đều có thể tự cứu. Nhưng nàng vì thử ta mà bất động thanh sắc. Nói ta cứu nàng, không bằng nói nàng để cho ta cứu.”

“Hầu gia, chẳng lẽ người đã quên mê sự ở Hà Viên?”

Phạm Thiên nhướn mày, nói: “Cái chết của mẫu thân sao ta dám quên?”

“Nếu không quên, Hầu gia cũng nên nhớ rõ, ta đã nói sẽ giúp người giải mê án ở Hà Viên.” Khuynh Quốc ôm đầu gối mà ngồi, cười nhạo nói: “Vì phá mê án, Hầu gia kéo ta vào mạo hiểm, mất sáu mạng người, một đôi chân của Khuynh Thành, ta bao nhiêu lần suýt vào địa phủ? Ta chỉ thử một chút, Hầu gia sao lại nói?”

“Nhưng trò thử của nàng đã hại tính mạng của bá mẫu!” Phạm Thiên nổi giận quát.

Khuynh Quốc mỉa mai nói: “Sai, việc này là do Hầu gia. Ở trên vách núi người không nên để ý ta như vậy. Nếu không phải người cận kề cái chết cũng không muốn bỏ ta xuống, bá mẫu sao lại thay ta ngăn cản một đao kia?”

Phạm Thiên lặng lẽ nắm mười ngón tay lại, đồng tử co rút, hờ lạnh nói: “Nàng... Chẳng lẽ, ta cứu nàng là sai?”

“Hầu gia, người tin Vương phu nhân sao?” Khuynh Quốc không đáp, hỏi lại.

“Tất nhiên. Ta mười tuổi đã chịu tang mẫu, việc trong phủ phần lớn là bá mẫu chuẩn bị cho ta. Ta cũng coi bà ấy như một nửa mẫu thân.”

Khuynh Quốc nhàn nhạt cười, nói: “Đã như vậy, có một số việc sao người không nói thật ra? Giống như ở trên vách núi, hai ta đều hiểu rõ hành động của người. Nhưng Vương phu nhân lại không rõ. Có lẽ người cứu ta chẳng qua trong lòng còn có lợi dụng, nhưng người khác sớm đã cho ta là người người dành tình cảm chân thành.”

“Lúc ấy ngã xuống vách núi, trong lúc tình thế cấp bách Vương phu nhân bảo người vớt ta xuống dưới, nhưng người chết cũng không buông tay. Bà ấy hiểu lắm người yêu ta sâu đậm, đã không thể không có ta bên cạnh. Bà ấy sợ ta chết, người sẽ thương tâm nên ngăn lại một đao cho ta.”

Khuynh Quốc cong lên khoe miệng, chế giễu. “Thân thể của ta ở trong cục diện, nhìn không thấu Vương phu nhân trong mê sự ở Hà Viên là nhân vật nào. Nếu như Hầu gia biết được, người sớm nên nói với bà ấy rằng ‘Sau này bất luận tiểu chất làm chuyện gì, người ngàn vạn lần đừng có tin!’”

“Khuynh Quốc!” Phạm Thiên bỗng nhiên hướng về phía Khuynh Quốc, đem nàng giữ chặt trong cánh tay, mắt sắc bén nhìn người trong ngực. Sau nửa ngày, hẩn buồn bã quay đầu đi, thở dài: “Nàng có biết không? Ta đối với nàng vừa thương vừa oán, vừa yêu vừa hận! Gặp chuyện biết ba phần, nàng có thể đoán mười phần. Nàng chuyện gì cũng hiểu rõ như thế, vì sao lại vớt bỏ thật tâm của ta không để ý? Nàng từng nói thật tâm phải đối bằng thật tâm, chẳng lẽ đó chỉ là một câu nói qua loa sao?”

Phạm Thiên kề vào gò má Khuynh Quốc, dựa vào cổ của nàng. Cánh tay nam nhân ôm chặt thân thể Khuynh Quốc, dựa sát nàng, thổ lộ đau đớn cùng lo lắng. “Khuynh Quốc. Ta mười tuổi đã không phụ không mẫu, là bá mẫu nuôi nấng ta lớn lên. Bà ấy đối với ta vô cùng tốt, đường huynh có gì bà ấy cũng

không để ta thiếu. Hôm nay đi tới đây cũng là vì cầu Phật cho ta. Nếu như bá mẫu cứ như vậy ra đi, lại là ta có lỗi với bà ấy.”

“Hắc y sát thủ muốn lấy tính mạng của nàng, tám chín phần là có quan hệ với việc ở Hà Viên.” Phạm Thiên trầm giọng nói: “Vì giải mê án về cái chết của mẫu thân, ta lại khiến đường mẫu mất mạng. Sớm biết như thế, thà rằng ta không biết còn hơn.”

“Bà ấy sẽ không trách người.” Khuynh Quốc nói khẽ.

Phạm Thiên ngẩng mặt nhìn lên, thấy một đôi mắt đen tuyền tĩnh mịch. Hắn đắng chát tự giễu. “Bà ấy không trách ta, nhưng ta lại không thể không tự trách mình. Nàng...” Phạm Thiên cúi đầu, nhìn Khuynh Quốc lặng yên nắm lấy tay phải của hắn. Hắn nuốt lo lắng, tự trách vào trong bụng, hưởng thụ sự ôn nhu trong im lặng.

Mắt Khuynh Quốc nhìn Vương thị, đáy lòng hơi hơi đau đớn. Nàng đã từng có mẫu thân yêu thương nàng như châu như bảo. Nhưng một ngày kia khi nhà bị khám xét. Lúc đao kiếm vô tình chém xuống, nàng tránh ở trong mật thất nghe thấy mẫu thân của nàng kêu lên, đừng giết ta, nó ở trong bí đạo, đừng giết ta!

Khuynh Quốc đắm mặc nhìn Phạm Thiên, để đối phương tùy ý nắm chặt hai tay. Nàng thầm nghĩ, người so với ta, sao lại may mắn như vậy?

40. Chương 40: Sáng Tổ Mọi Chuyện

“Thiên Nhi, người tìm ta có chuyện gì?” Cảnh Quốc công được quản sự Hầu phủ mời tới, đi vào chính thất ở Hà Viên, mũi ông ta lập tức ngửi được mùi từng hương nồng đậm. Cảnh Quốc công kinh ngạc ngẩng đầu, thấy mấy người Phạm Thiên tóc ướt át, chắc là đi ra ngoài gặp mưa, vội phủ chỉ thay quần áo qua loa, ngồi cạnh lư hương để giảm bớt cảm giác lạnh lẽo.

Phạm Thiên cũng không trả lời, chỉ ra hiệu cho Cảnh Quốc công đi theo hắn vào trong sương phòng. Đến khi đến bên giường, hắn nhẹ nhàng mở ra trường幔, hé ra dung nhan tiều tụy của Vương thị.

“Đây là?” Cảnh Quốc công chỉ vào Vương thị, run rẩy hỏi thăm.

Phạm Thiên khom người, áy náy nói: “Là tiểu chất chiếu cố không chu toàn, hại bá mẫu bị kẻ gian gây thương tích.”

Cảnh Quốc công trầm mặt, hỏi: “Kẻ gian? Là ai?”

“Việc này...”

Cảnh Quốc công nhìn Phạm Thiên, ngạc nhiên nói: “Sao thế? Có việc gì khó nói sao?”

“Bá phụ đừng hiểu lầm.” Khuynh Quốc bước thong thả vào thất, phía sau Xuân Phong, Hạ Vũ bưng trà đi theo. Nha hoàn bày tọa ý trước giường. Khuynh Quốc thỉnh Cảnh Quốc công ngồi xuống, lạnh nhạt nói: “Việc này nói rất dài dòng. Trong đó có chút chi tiết còn cần bá phụ giải thích hộ.”

Cảnh Quốc công nhìn Khuynh Quốc rồi lại nhìn Phạm Thiên, nói: “Lung Nhi đâu? Nó có sao không?”

Cảnh Quốc công vừa hỏi, đúng lúc Phạm Nguyệt Lung chạy vào trong phòng, nhào tới đầu gối Cảnh Quốc công, khóc rống lên. “Bá phụ. Bá mẫu, bá mẫu...”

Cảnh Quốc công vỗ bả vai Nguyệt Lung, trấn an nói: “Được rồi, đừng khóc. Bá mẫu người không có việc gì.”

“Nhưng, nhưng lang trung chẩn bệnh cho bá mẫu đều nói bá mẫu không ổn.” Nguyệt Lung ôm chặt chân Cảnh Quốc công không tha, sợ Phạm Thiên lại sai người kéo nàng tới tiểu viện giam cầm.

Hai tỷ nữ lão đảo đi vào, không đợi Phạm Thiên mở miệng, quỳ xuống đất thỉnh phạt. “Nô tỳ trông coi không cẩn thận, để cho tiểu thư chạy về. Thỉnh chủ tử trách phạt.”

“Không, ta không muốn đi!” Phạm Nguyệt Lung kéo vạt áo Cảnh Quốc công, hai mắt đầm lệ khẩn cầu. “Bá phụ, đừng để ca ca đem ta đi. Đừng!”

“Thiên Nhi, người làm gì vậy?” Cảnh Quốc công nhú mày nói.

Phạm Thiên lạnh như băng liếc Nguyệt Lung, không đáp, hỏi lại: “Bá phụ, đường ca khi nào đến?”

Cảnh Quốc công khoát tay, nói: “Hai tên nghịch tử, không biết đã đến chỗ nào ăn chơi rồi. Có gì cần nói cứ nói đi, không cần chờ bọn chúng.” Cảnh Quốc công xoay người định vịn Nguyệt Lung ngồi lên ghế. Nguyệt Lung giãy dụa không muốn đứng dậy, hấn đành để Nguyệt Lung quỳ dưới đất.

“Xuân Phong, Hạ Vũ ở bên cạnh hầu hạ, tất cả các người lui ra.” Khuynh Quốc cho lui nô bộc. Nàng ngồi trên giường, lấy chén trà trên bàn hộp một ngụm, nói: “Hôm nay đi Phổ Phong tự dâng hương. Lúc xe ngựa đi đến đỉnh núi, Nguyệt Lung giả vờ muốn đi ra ngoài, xuống xe, dùng trái dầu đâm đùi ngựa làm ta ngã xuống vách núi. May mắn ta được Hầu gia cứu giúp, giữ được tính mạng. Đáng thương thay, Thu Sương mất mạng dưới đáy cốc.”

“Thu Sương là bị người đá xuống vực, đâu có liên quan đến ta?” Phạm Nguyệt Lung hậm hực nói.

Phạm Thiên lôi Nguyệt Lung dậy, quát: “Nếu không phải tại người đâm ngựa, nàng ấy sẽ bị rút xuống vách núi sao?”

“Ta...” Nguyệt Lung không dám nhìn khuôn mặt căm tức của Phạm Thiên, hoảng sợ cúi đầu.

Cảnh Quốc công kéo Nguyệt Lung sang một bên, chỉ trích nói: “Chẳng qua là chết một tiểu thiếp, người cần gì phải đối xử với muội muội của mình như vậy? Chẳng lẽ còn muốn nó đền mạng sao?”

Phạm Thiên liếc nhìn Nguyệt Lung, chuyển hướng Cảnh Quốc công, đáp lời. “Việc của Thu Sương ta có thể bỏ qua cho Nguyệt Lung. Nhưng nếu không phải vì nàng, kẻ cắp sao có thể đắc thủ, làm bá mẫu bị trọng thương? Bá phụ, người nói ta có nên khiển trách hay không?”

“Việc này...” Cảnh Quốc công nhất thời không biết nói gì, hỏi Nguyệt Lung bên cạnh. “Lung Nhi, vì sao người đâm ngựa?”

Nguyệt Lung nhìn xuống mặt đất, ấp a ấp úng không biết nói như thế nào mới tốt.

Cảnh Quốc công cũng không ép hỏi, nhìn về phía Vương thị xem xét vài lần, thở dài nói: “Sao lại thế này? Thiên Nhi, có phải là có quan hệ với án mạng trong phủ người?”

Khuynh Quốc ngăn lại lời nói của Phạm Thiên, ánh mắt nhìn thẳng vào Cảnh Quốc công. “Bá phụ, người còn nhớ được thăm án trong phòng này mười năm trước hay không?”

Cảnh Quốc công nhắm lại hai mắt, không trả lời mà hỏi: “Chất tức có ý gì?”

“Ước nguyện ban đầu của Hầu gia khi cưới ta chính là vì giải mê sự ở Hà Viên.”

“Khuynh Quốc!” Phạm Thiên vội nói.

Khóe miệng Khuynh Quốc khẽ cong, cười nói: “Hầu gia, người không tiếc bao nhiêu nhân mạng để tìm được lời giải. Hôm nay lại muốn bỏ sao?”

Phạm Thiên vừa kinh ngạc vừa giận dữ, cũng không trả lời Khuynh Quốc được, chỉ đành nắm chặt tay đè xuống tức giận.

“Mê sự ở Hà Viên?” Cảnh Quốc công kinh dị nhìn Phạm Thiên, nói: “Người muốn điều tra nguyên nhân cái chết của Lục Miên?”

Phạm Thiên chưa trả lời, Khuynh Quốc nhẹ giọng nói ra:

“Hoa sen hồng

Lá sen lục

Muốn biết Hà Viên mê

Đi tìm Khuynh Quốc

Hoàng là kim

Bạch là ngân

Muốn tiền tài viên mãn

Dem Khuynh Quốc thú thê.”

Cảnh Quốc công nghe thơ xong ngạc nhiên rất lâu, sau nửa ngày mới nói: “Thiên Nhi, người là vì bài thơ này mà cười Khuynh Quốc sao?”

“Hầu gia yêu mến muội muội của ta, lại bởi vì việc ở Hà Viên này mà đành dỗi lòng cười ta.” Khuynh Quốc trả lời thay Phạm Thiên đang tức giận.

“Người...”

“Nương!”

“Mẫu thân!”

Cảnh Quốc công vừa muốn truy vấn, cửa phòng ngoại sương bị đá văng ra. Phạm Khảm Bích, Phạm Trần nhào vào nội thất cắt đứt lời nói của hắn. Hai huynh đệ xem thương thế của Vương thị, tóm lấy Phạm Thiên chất vấn: “Đây là chuyện gì? Mẫu thân ta khi cùng người xuất môn còn khỏe mạnh, sao lúc trở về lại như vậy?”

“Đại bá, nhị bá bớt nóng một chút, chờ ta nói nguyên do cụ thể rồi truy hỏi cũng không muộn.” Khuynh Quốc đợi Khảm Bích, Phạm Trần ngồi vào chỗ, lại đọc câu thơ một lần nữa, nhìn hướng mấy người đang ngồi, hỏi. “Bài thơ này tên là ‘Khuynh Quốc bi’. Hai vị xem trong thơ này có ý gì, có thể giải nghĩa thế nào?”

Phạm Khảm Bích nghi hoặc nói: “Câu thơ này cùng thương thế của nương có quan hệ gì đâu?”

“Đây là nguyên nhân hung thủ giết người.”

“Hoa sen hồng, lá sen lục... Hoàng là kim, bạch là ngân...” Phạm Trần sờ lên cằm, nói khẽ. “Khuynh Quốc bi, Khuynh Quốc bi? A, ta hiểu được, ta hiểu được!”

Phạm Trần cười xem Phạm Khảm Bích, nói: “Nội dung bài thơ này so với tên bài thơ quá khác nhau, ta đoán tên bài thơ có thể chính là gợi ý của người làm thơ? Khuynh Quốc bi không phải là lưng Khuynh Quốc sao? ‘Bi’ cùng với ‘phía sau lưng’ không phải là đồng âm sao?”

“Tuyệt, tuyệt! Giải thích hợp lý!”

Mọi người tán thưởng, Khuynh Quốc cười nhìn Phạm Thiên, nói: “Ý đó cũng không khó giải, huống chi là Hầu gia từng thấy hoa sen đỏ sau lưng ta?” Khuynh Quốc quay lưng lại, cởi áo xuống, hoa sen đỏ sau lưng lập tức hiện ra trước mắt mấy người Cảnh Quốc công.

“Khuynh Quốc, nàng làm gì vậy?” Phạm Thiên xấu hổ bước lên trước, định lấy áo che thân thể Khuynh Quốc.

Cánh tay trái Khuynh Quốc ngăn lại ý tốt của Phạm Thiên, cất cao giọng nói: “Hầu gia, Cảnh Quốc công, hai người nhìn bức hoa sen đỏ này chẳng lẽ không thấy quen mắt một chút nào sao?” Khuynh Quốc nhẹ nhàng cong môi, nói: “Cái này cũng không trách các người, dù sao lúc hai người đi đều nhắm mắt lại đi.”

“Nàng nói bí đạo?”

Khuynh Quốc mặc lại áo, quay đầu cười nhìn Phạm Thiên đang chấn kinh, lắc đầu nói: “Hầu gia, sao lại bất ngờ như vậy? Nếu nói là người hoàn toàn không biết gì cả, Khuynh Quốc không tin nổi. Ở đây đều là người có liên quan, người không cần phải diễn như con hát nữa.”

Trong lòng Phạm Thiên cứng lại, không nghĩ tới tình ý Khuynh Quốc bộc lộ với hắn trong xe ngựa lúc hồi phủ đã quên hết. Hắn mặc dù oán hận dị thường, nhưng sao có thể nào răn dạy nàng trước mặt mọi người? Đành cắn răng nén lại tức giận.

“Bí đạo?” Phạm Khảm Bích nhìn Phạm Thiên chất vấn: “Người có chuyện gì giấu ta?”

Phạm Trần quay hướng Khuynh Quốc, nói: “Có thể nói rõ hơn một chút hay không?”

Cảnh Quốc công quát: “Huynh đệ các người trở về cho ta, chuyện ở đây không liên quan đến các người.”

Phạm Khảm Bích kêu lên: “Nương đã thành như vậy, người lại nói cùng ta không quan hệ? Phụ thân, người từ trước đến nay yêu thương Phạm Thiên còn hơn ta với Phạm Trần, trong này có phải là có duyên có gì?”

“Người...” Cảnh Quốc công tức giận vung tay đánh hướng Phạm Khảm Bích. Phạm Thiên lại khuyên can ngăn lại, mời hấn ngồi xuống. Cảnh Quốc công hướng về phía Khuynh Quốc mắng: “Người là phận nữ nhi, không lo tông phụ dưỡng tử đi, những việc này là việc người nên nói sao? Phạm Thiên sớm nên bỏ người, cũng không làm gia đình khó có thể bình an.”

Khuynh Quốc cười lạnh, nói: “Hầu gia cưới ta chính là vì hôm nay, muốn ta cầm mồi lại là chuyện không thể.”

“Người...”

Khuynh Quốc không để ý đến Cảnh Quốc công, chuyển hướng Khảm Bích, Phạm Trần nói: “Mười năm trước, ta từng dùng thân phận nữ nhi của nô tỳ vào ở Hà Viên. Mẫu thân ta chính là Lan di từng hầu hạ Hầu gia phu nhân năm đó. Các vị còn nhớ được?”

Phạm Trần, Khảm Bích thoáng chút đăm chiêu, nhìn Khuynh Quốc, cố nhớ lại một chút. Nhưng cả hai đều không nhớ ra, chỉ có thể lắc đầu.

Khuynh Quốc cũng không tiếc nuối, nhàn nhạt nói tiếp: “Hầu gia phu nhân cùng Lan di sau một đêm chết bất đắc kỳ tử, ta không chết, trên lưng có thêm hình hoa sen đỏ. Nghe nói mẫu thân ta là rất giỏi khâu thùa, hoa sen đỏ này có lẽ là bà ấy làm ra. Nhưng làm ra khi nào, có dụng ý gì, tiểu nhi năm tuổi có thể biết được sao?”

“Lan di chết thảm, ta bị mang đến Tô phủ. Đến tận mười năm sau, Hầu gia đi Yên Châu cưới ta, ta mới trở lại Hà Viên này.” Khuynh Quốc hừ cười, nói: “Hầu gia nói, hấn cưới ta là vì tìm ra hung thủ giết mẫu thân, mà bài thơ này chính là nguyên do hấn cưới ta.”

Khuynh Quốc bước hướng Phạm Thiên, hỏi: “Hầu gia, ta nhớ rõ người từng nói cho ta biết, ‘Khuynh Quốc bi’ là do mẫu thân người viết. Nếu vậy, mê sự ở Hà Viên trong thơ thật sự là chân tướng của việc bà ấy chết sao? Chỉ sợ phải có khả năng tiên tri mới có thể biết được việc sau này nhỉ?”

Phạm Thiên nhíu mày, nói: “Nàng cho rằng là do người khác làm?”

“Mê sự ở Hà Viên trong bài thơ tạm thời không nói đến nữa.” Khuynh Quốc không trả lời Phạm Thiên, nói tiếp: “‘Hoàng là kim, Bạch là ngân, Muốn tiền tài viên mãn, Đem Khuynh Quốc thú thê’. Nửa bài thơ này là có dụng ý gì?”

“Hoa sen đỏ trên lưng người.” Phạm Trần suy nghĩ, nói: “Chẳng lẽ đó là tàng bảo đồ?”

“Không sai.” Khuynh Quốc đang đưa chén trà trong tay, nói: “Ta đọc bài thơ ‘Khuynh Quốc bi’ liền nghĩ đến cái chết của Đông Tuyết. Không phải Đông Tuyết bị người cắt đi huyết nhục, da thịt mất hết sao? Hung thủ không biết người ngủ trên giường là Đông Tuyết, hấn cắt đi phần da phía sau lưng Đông Tuyết, lại sợ làm như vậy quá rõ ràng...”

Phạm Khảm Bích nói xen vào: “Ý người là sát thủ vì đoạt tàng bảo đồ, lại sợ người biết rõ nên cắt đi da thịt của Đông Tuyết?”

“Đúng thế.” Khuynh Quốc vuốt cằm, nói: “Nhưng ta còn có vài điểm không rõ. Ngày đó hung thủ giết chết Lan di, chưa hấn đã không biết bí mật sau lưng ta. Vì sao hấn giữ lại mạng của ta, không lấy đi?”

“Đúng vậy.” Phạm Trần nói: “Người có đoán ra được không?”

Khuynh Quốc quay hướng Phạm Thiên, nhướn mày nói: “Không biết Hầu gia giải thích thế nào?”

Phạm Thiên bắt đầu dĩ đáp: “Ta đoán, mười năm trước hoa sen đỏ sau lưng nàng thứ nhất là quá mờ, thứ hai là người nàng quá nhỏ, có nhiều chỗ hình vẽ quá bé, không thể nhìn rõ. Hung thủ là muốn đem nàng nuôi lớn, tìm bảo tàng sau.”

“Thì ra là thế!” Phạm Khảm Bích lên tiếng: “Nhưng hắn cũng có thể đem người mang đi mà! Hắn không sợ để lại Khuynh Quốc, bảo tàng này sẽ bị người khác lấy mất sao?”

Phạm Thiên trả lời: “Nếu như đem nòng bắt cóc, lại không thể ngay lập tức tìm được bảo tàng, sẽ dễ sơ hở. Huống chi, hắn không sợ bảo tàng sẽ bị người khác đoạt mất. Khuynh Quốc tuổi nhỏ, hoa sen đỏ trên lưng nòng không chỉ có hắn, ai cũng không xem rõ được. Nói cách khác, trước khi nòng trưởng thành, ai cũng không tìm được bảo tàng kia.”

“Vậy chủ nhân của bảo tàng kia đâu?” Phạm Trần nghi vấn.

“Nếu hắn kiếm nơi khác cất giấu, vậy hung thủ chỉ có thể tự nhận vận rủi.” Phạm Thiên nhìn Khuynh Quốc, nói: “Nàng muốn hỏi gì cứ nói, đừng ngại.”

Khuynh Quốc chưa mở miệng, Cảnh Quốc công đã nói: “Cô ta ở Tô gia mười năm, không có hung sự là vì sao?”

Phạm Thiên mím môi giận dữ, nói: “Khả năng trong mười năm đó, hung thủ có chỗ kiêng kị. Hoặc là thân bất do kỷ.”

“Kiêng kị? Thân bất do kỷ?” Phạm Khảm Bích liếc Phạm Thiên, nói: “Đây là ý gì?”

Phạm Trần kéo ống tay áo Phạm Khảm Bích, trầm tư nói: “Ta hiểu được. Ca ca, không phải bọn họ đã nói rồi sao? Hoa sen đỏ sau lưng Khuynh Quốc chính là tàng bảo đồ, mà địa đồ chính là bí đạo. Nếu Phạm Thiên, phụ thân đều hiểu, như vậy không phải dưới phủ đệ chúng ta có bí đạo?”

Phạm Khảm Bích chợt nói: “Nếu như vậy, bảo tàng kia thuộc về người nhà chúng ta, mà hung thủ có thể cũng có trong đó. Hắn lòng có kiêng kị, sợ người giấu bảo tàng nhìn ra mách khoe, mười năm không dám vọng động. Bây giờ vì sao hắn lại không sợ?”

“Ca ca.”

“Cái gì?” Phạm Khảm Bích nhìn về phía Phạm Trần.

“Người giấu bảo tàng, người nghĩ có thể là gia gia hay không?” Phạm Trần vừa hỏi, ánh mắt lại nhìn Cảnh Quốc công.

Cảnh Quốc công trừng mắt nhìn ánh mắt hồ nghi của Phạm Trần, mắng: “Không được nghĩ bậy bạ!”

“Không, hắn nói không sai.” Khuynh Quốc buông chén sứ, nói: “Muốn giấu vàng bạc trong bí đạo, nếu như không phải Phủ chủ Lão Quốc Công gia thì còn có thể là ai? Nhưng lúc trước ông ta muốn để bảo tàng lại cho ai?”

Mọi người nghe vậy nhìn qua Khuynh Quốc, nòng đứng dậy khởi động góc tủ quần áo, hiện ra bí đạo. Khuynh Quốc nói xuống chỗ hắc ám: “Xuất hiện đi.”

Phạm Bất Mộng cười khỏ, chậm rãi đi lên, hướng mọi người chào hỏi, nhìn Khuynh Quốc nói: “Sao nàng biết ta ở trong bí đạo?”

Khuynh Quốc hỏi lại: “Lúc Cảnh Quốc công vào cửa nói gì? Phạm Khảm Bích, Phạm Trần đi vào thế nào?”

Bất Mộng tỉnh ngộ, nói: “A, ta không biết vì sao đại ca lại đến, chắc hẳn là do biết mẫu thân bị thương nặng.”

“Chắc hẳn, thúc phụ tại trong bí đạo biết được bá mẫu thương thế trầm trọng, đưa tin cho đại bá, nhị bá. Ba người các người rất thân thiết, bọn họ có thể tìm tới cũng không kỳ quái.” Khuynh Quốc nhìn mọi người, nói: “Giờ phút này các vị biết được Lão Quốc Công để lại bảo tàng cho ai rồi chứ?”

Phạm Nguyệt Lung trợn mắt, nói: “Sao mà biết được?”

“Bí đạo của đại thế gia xưa nay chỉ để một người biết được, đó chính là chủ nhân của gia tộc. Cảnh Quốc công là trưởng tử, vốn nên biết được. Nhưng Phạm Bất Mộng thân là tiểu đệ, Lão Quốc Công lại cho hắn biết là vì sao?” Khuynh Quốc lạnh lùng nhìn Phạm Bất Mộng, nói: “Chỉ sợ tiền tài viên mãn đã sớm ở trong tay hắn.”

Đáy lòng của mọi người trầm xuống, Phạm Trần lên tiếng hỏi trước: “Vậy vì sao Phạm Thiên lại biết bí đạo?”

Khuynh Quốc dò xét thần sắc mọi người, ánh mắt nhìn kĩ khuôn mặt Phạm Thiên, cười xảo trá, nói: “Hầu gia nói là Cảnh Quốc công cho hẩn biết. Người nên đi hỏi phụ thân người.”

“Phụ thân, việc bí đạo sao người lại nói cho Phạm Thiên, giấu chúng ta?”

“Phụ thân...”

Khuynh Quốc ngắt lời, nói: “Chuyện nhà các người thì về nhà hãy hỏi. Phạm Bất Mộng, bắt luận người đã nói dối bao nhiêu, lúc này ta hỏi người một câu nói thật. Vàng bạc trong bí đạo có phải người đã lấy đi rồi hay không? Việc này liên quan đến sinh tử của ta, mong người đừng lừa gạt nữa.”

Đôi mắt sắc bén của Phạm Bất Mộng nhìn mắt Khuynh Quốc. Hai người đối mặt một lát, Bất Mộng bước đi thông thả đến ghé dựa gỗ lim đối diện với Phạm Thiên, ngồi xuống nói: “Mười năm trước, ta nhìn thấy hoa sen đỏ sau lưng nàng, màn đêm buông xuống liền sai người lấy vàng bạc trong bí đạo. Chỗ ngân lượng này vốn là đồ cưới của mẫu thân ta, phụ thân lại giao trở lại cho ta, cùng Phạm gia cũng không liên quan bao nhiêu.”

“Tài vật đã dùng hết, không cần nói nhiều...”

“Chậm đã!” Phạm Khảm Bích ngăn lại lời Khuynh Quốc, ánh mắt nhìn về phía Phạm Bất Mộng, cắn răng nói: “Tiền tài vốn là của người, tại sao lại có người khác biết được? Vì sao gia gia lại để ngân lượng trong bí đạo, không sợ phụ thân ta lấy sao?”

Phạm Bất Mộng nhướn mày, cười nói: “Trong địa đạo không thể đốt lửa, muốn đi lại đều phải dùng trí nhớ trong đầu, người khác sao biết được kỳ quặc trong đó? Còn nữa, vàng bạc đều chôn ở Mộng viên, sao đại ca lại đi bí đạo dưới viên của ta?”

“Đáng thương, số tiền kia hung thủ suy nghĩ mười năm lại không biết đã sớm bị người chuyển đi.” Khuynh Quốc cười khẩy, nói: “Nếu như ta đoán không sai, cái chết của Tô Phóng phụ thân ta chính là vì hẩn ở cạnh ao hoa sen nói trên người của ta có bảo. Hung thủ nghe thấy, sợ hẩn nói lung tung ra, có người gấp ghề nên đã hạ độc thủ.”

“Hung thủ lần lượt muốn đẩy ta vào chỗ chết, sao chịu trắng tay mà lui. Biết được hôm nay Hầu phủ đi dâng hương, hẩn bày kế lấy mạng ta. Ai ngờ bá mẫu thay ta ngăn cản một đao.”

Phạm Trần nói: “Hóa ra nương vì cứu người mà bị thương.”

“Sát thủ định chém đao vào phía sau lưng ta, bá mẫu liền nhào tới trước ngăn lại.” Khuynh Quốc bộc lộ dị sắc, nhìn mọi người nói: “Bá mẫu đúng là muốn cứu ta, nhưng có lẽ bà ấy càng muốn bảo trụ hoa sen đỏ trên lưng ta.”

“Người có ý gì?” Phạm Khảm Bích reo lên: “Người nói là nương biết rõ tàng bảo đồ trên lưng người, bà ấy là sát thủ, dùng khổ nhục kế mê hoặc người?”

“Không.” Khuynh Quốc cười mỉa mai, nói: “Nếu là khổ nhục kế, sao phải bị thương thành như vậy?”

Phạm Trần không hiểu, nói: “Nếu vậy, lời của người là có ý gì?”

“Không phải hung thủ, nhưng chưa hẩn không biết rõ tình hình.” Khuynh Quốc nói: “‘Hoa sen hồng, Lá sen lục, Muốn biết Hà Viên mê, đi đi tìm Khuynh Quốc.’”

Phạm Trần giật mình, vội la lên: “Người nó bài thơ này là mẫu thân ta viết?”

“Không, không. Nếu bà ấy biết chuyện về bảo tàng, sao có thể không nói với chúng ta?” Phạm Khảm Bích nhìn Cảnh Quốc công đang kinh hoàng, cảm thấy hồ nghi.

Khuynh Quốc cười nhìn Phạm Khảm Bích, nói: “Người không biết là phụ mẫu người đối với Phạm Thiên rất tốt sao?”

“Phụ thân ta đúng là rất yêu thương Phạm Thiên, nhưng mẫu thân của ta...”

“Có một số việc cần phải nhìn kỹ mới có thể minh bạch.” Khuynh Quốc nhướn mày nói: “Muốn biết Hà Viên mê, đi đi tìm Khuynh Quốc. Mê sự ở Hà Viên trong đó rút cục là gì?” Khuynh Quốc cảm thấy bày tay trái xiết chặt, đưa mắt nhìn về đầu giường. Vương thị chậm chậm mở ra hai mắt.

Mọi người vội đứng dậy xem Vương thị, đang muốn nói hỏi thăm, Vương thị khua tay nói: “Các người ngồi đi, ta có lời cần nói.”

Vương thị đuổi Hạ Vũ đang muốn tiến lên chiếu cố, thấp giọng nói: “Ta gả vào Phạm gia hai mươi tám năm. Phượng Uyển xuất giá, Lý Uyển nhập môn, Phạm Chúc cưới vợ, Bất Mộng ra đời, Lý Uyển chết... Ta đều được nhìn thấy. Phạm gia tay cầm binh quyền, nữ nhi Phượng Uyển lại là Diễm phi cao quý. Hoàng thượng đích thân đến quý phủ nhiều lần, tôn vinh biết bao nhiêu. Nhưng ai biết được nữ nhân trong phủ này lại chưa xót đến mức nào?”

Cảnh Quốc công nhìn Vương thị, muốn nói lại thôi.

Vương thị thở dốc một hơi, nói: “Nói đến buồn cười. Phạm Chúc chính là nhị thúc của các người, hần cưới Lục Miên, tâm lại yêu mến Lý Uyển, đó là nãi nãi của các người, mẫu thân của Bất Mộng. Lục Miên thương tâm, vì yêu sinh hận nên câu dẫn đại ca của Phạm Chúc, chính là phụ thân của các người, Cảnh Quốc công.”

“Người... Ai!” Cảnh Quốc công muốn mắng, nhưng lại nhìn thấy dung nhan Vương thị héo hon. Nhất thời hần cảm thấy thật sự buồn rầu ngàn vạn, lời muốn nói đành nuốt vào trong bụng.

Vương thị ho khan, cười lạnh nói: “Lục Miên tuổi trẻ, dung mạo xinh đẹp, phụ thân các người sao cầm giữ được? Thường xuyên qua lại, lại làm cho cô ta mang thai. Ha ha, ta hận. Hận Lục Miên phóng đảng, càng hận phụ thân các người phụ lòng. Hần lại thật sự yêu Lục Miên, vứt bỏ ta không để ý, làm ta suốt đêm lẫn lộn khó ngủ.”

“Ta nhớ được năm đó Thiên Sơn xâm phạm, trọng binh vây quanh ngoài thành. Đúng lúc các nương nương trong triều tranh đoạt ân sủng, cô cô Phượng Uyển của các người được hoàng thượng ân chuẩn, hồi phủ sinh tử phòng bị tiểu nhân ám toán.”

Vương thị khó thở hít mấy hơi, lắc đầu nói: “Tình Châu nguy cấp, mắt thấy thành trì khó giữ được, trong lúc này Lục Miên cùng Phượng Uyển lại cùng nhau hạ sinh. Lúc ấy gia nô trốn đi nhiều, người ngoài càng nhiều người chạy loạn, sao tìm được bà đỡ? Phụ thân người không để ý ta năm ngày trước mới sinh hạ hài nhi, buộc ta đỡ đẻ cho hai người bọn họ.”

“Mẫu thân của thúc phụ đâu?” Nguyệt Lung hỏi.

“Bà ấy đã qua đời.” Vương thị yên lặng rơi lệ, nước mắt nói: “Phạm gia, Hoàng gia mừng đến quý tử. Ta lại vì khó thở, mệt nhọc quá mức, sau này không thể sinh con nữa. Phụ thân các người ôm hài tử của Lục Miên, vừa thương vừa yêu. Đối với ta bị bệnh nặng cùng hài tử cũng không hề quan tâm.”

“Ta hận hần nhưng cũng thương hần, nữ nhân hần yêu thương lại cả đời không thể danh chính ngôn thuận. Huống chi, hần đối Lục Miên chẳng qua chỉ là một quân cờ. Quân cờ dùng để làm cho Phạm Chúc hối hận. Đáng tiếc, Phạm Chúc đến chết cũng không để ý đến cô ta...”

“Người cầm miệng cho ta!” Cảnh Quốc công nghiêm nghị quát lớn.

Mắt Vương thị vô thần, ngẩng đầu nhìn Cảnh Quốc công chê cười. “Thiên Nhi là nhi tử của Lục Miên, ta biết rõ người sẽ rất thương yêu hần. Nhưng người có từng nghĩ tới, vì sao ta đối với hần rất tốt hay không?”

Lời nói của Vương thị giống như một tiếng sấm đánh vào ngực Cảnh Quốc công. Hần định phóng lên trước chất vấn, lại bị mấy người Phạm Thiên ngăn cản sang một bên.

“Đã vậy người còn muốn ta cầm miệng sao?” Vương thị đắc ý nói.

“Người, người đem hài tử của ta đi đâu? Thiên Nhi lại là ai?” Cảnh Quốc công run giọng nói.

“Ngày đó, ta đỡ đẻ cho Phượng Uyển, Lục Miên. Hai người họ sinh hạ hài nhi xong đều mê man. Trong đầu ta nổi lên một ý niệm đáng sợ.” Vương thị nắm lấy tay Phạm Thiên, ẩy nẩy nói: “Ta nghĩ, nếu ta không chiếm được sủng ái của tướng công, hài tử của ta càng khó được sủng. Nhưng ta không nỡ đối Phạm Trần,

lại không cam lòng để cho hài tử của Lục Miên hưởng hết sủng ái. Ta nhịn không được đem nhi tử của Phượng Uyển và Lục Miên đổi chỗ cho nhau.”

“Cái gì?” Cảnh Quốc công liền lùi lại mấy bước, ngã ngồi xuống ghế dựa gỗ lim.

Phạm Khảm Bích nhíu mày, nói: “Nương, không phải người để tiểu tử kia được tiện nghi quá sao? Hẳn vô duyên vô cớ thành vương tử.”

“Nhi tử ngọc.” Vương thị chảy nước mắt, vuốt đầu Phạm Khảm Bích, lắp bắp: “Người đã quên Phượng Uyển vì sao phải hồi phủ sinh tử ư? Là vì trốn họa. Hoàng cung là nơi ăn thịt người không nhả xương cốt. Tiếc rằng cô cô người bảo hộ hẳn quá tốt, đến nay hẳn vẫn sống bình yên.”

Cảnh Quốc công chỉ vào Vương thị, tức giận mắng. “Người là đồ độc phụ!”

“Ta chẳng qua là bị ép buộc, nếu không phải người đối xử với ta như vậy, sao có chuyện hôm nay?” Vương thị thấp giọng ho khan, nói: “Người cho rằng Phượng Uyển không hề biết gì sao? Chỉ sợ cô ta biết rõ nhưng vẫn cố che giấu.”

“Không, không! Sẽ không!”

“Người đâu chỉ nhìn sai Phượng Uyển, Lục Miên đâu có ôn nhu hiền thực như người nói, Lý Uyển chính là bị cô ta dùng thuốc độc giết.” Vương thị lạnh lùng nói: “Lòng cô ta thế nào sao ta không biết? Nha hoàn âm thầm nói cho ta biết, Phạm Chúc ở sa trường bị trọng thương, về phủ luôn miệng kêu Uyển Nhi. Lục Miên vì muốn chọc tức phu quân, nói Lý Uyển là do cô ta làm hại, khiến Phạm Chúc tức đến chết.”

Vương thị thở hổn hển, nói: “Mười năm trước, Lục Miên sinh nghi về Thiên Nhi. Ta ở cùng Nguyệt Lung một đêm, mệnh tâm phúc không cần khóa cửa sân Hà Viên. Vào đêm hôm sau, ta vào Hà Viên, trong lúc Lục Miên ngủ độc chết cô ta. Ta nhớ được tỳ nữ bên người Lục Miên có nuôi một tiểu nha đầu. Cô ta cầu ta tha cho nữ nhi của cô ta một mạng, nói cho ta biết trên lưng nữ nhi của cô ta có xăm tàng bảo đồ. Đó là Lục Miên lấy từ trong tay Lý Uyển, mệnh cho cô ta âm thầm xăm lên.”

“Sau đó cùng sở liệu của các người không khác.” Vương thị thở hổn hển, Phạm Thiên khuyên nàng không nói nhiều nữa. Vương thị chịu đựng đau nhức kịch liệt, cười nói: “Để cho ta nói đi, sau này chỉ sợ không còn cơ hội.”

“Người tráo đổi nhi tử của ta, giết Lục Miên, thật độc ác ! Người có biết nữ huấn, có biết tam tông tứ đức không? Ta thích Lục Miên, người cũng nên thích, cũng nên hiếu kính nàng...”

Vương thị không để ý Cảnh Quốc công đang điên cuồng, nắm lấy tay Phạm Thiên nói: “Trên đời này, bá mẫu chỉ thấy có lỗi với mình người. Ta chiếm vị trí vương tử của người, lại hại người không phụ không mẫu. Mấy năm nay thấy người xuất sinh nhập tử, lòng ta rất đau. Mặc dù người không phải nhi tử của ta, ta lại coi người như nhi tử thân sinh. Nhưng thường ngày ta không dám đối tốt với người, sợ làm cho người ta nghi ngờ.”

“Ta biết người tài giỏi, cho người tự giải thân thể của mình. Ta lại không tiện nói rõ với người, chỉ có thể dùng câu thơ để truyền đạt. Nào biết... Ai! Là bá mẫu không đúng.”

Phạm Thiên nắm tay Vương thị, trấn an nói: “Bá mẫu, người không có lỗi gì với ta. So với sống an nhàn sung sướng trong hoàng cung, chiến trường càng hợp với nam nhi.”

Vương thị cầm lấy tay Phạm Thiên, quay đầu nhìn về phía Khuynh Quốc, khẩn cầu: “Khuynh Quốc, ta biết rõ ta có lỗi với người, nhưng ta đã dùng một mạng đèn mạng ấu thân người. Ta cầu người đừng phản bội Thiên Nhi...”

Khóe miệng Vương thị trào ra một mảnh đỏ thẫm. Khuynh Quốc hiểu rõ, huyết đạo lúc trước nàng điếm để bảo vệ tính mạng cho bà ta đã giải. Vương thị có thể duy trì lâu như vậy là vì nàng đã bảo vệ tâm mạch của bà ta. Bây giờ khí tức mất hết, mạng Vương thị đã gần hết.

Vương thị nắm chặt tay Khuynh Quốc, cắn răng nói: “Đáp ứng ta đi.”

Khuynh Quốc im lặng một lát, trong lúc mọi người đang chăm chú, nói khẽ: “Được.”

Phạm Thiên, Bất Mộng nhìn nhau, có hoan hỉ, có cô đơn.

Bờ môi Vương thị đầy máu, thần sắc lại an tường. Bà ta chuyển nhìn qua Phạm Thiên, nắm tay của hắn, nói: “Hôm nay trên đỉnh núi ngươi làm tốt lắm... Thiên Nhi, ngươi nên hung ác một chút, nên hung ác một chút...”

Nói xong, Vương thị buông tay, tắt thở. Khảm Bích, Phạm Trần không thể tưởng được Vương thị đang nói nhiều như vậy lại đột nhiên bỏ mạng. Mấy người chờ dẫn nhìn dung nhan Vương thị, chỉ có Nguyệt Lung nằm sấp trên giường, khóc thét lên.

“Đừng khóc, mẫu thân của ngươi là Lục Miên, cũng không phải là bà ta.” Cảnh Quốc công kéo Nguyệt Lung qua, quở trách.

Phạm Nguyệt Lung hất tay Cảnh Quốc ra, nói: “Tốt xấu gì bá mẫu cũng dưỡng dục ta mười năm...”

“Ha ha, ngươi cho rằng bà ta có ý tốt mà nuôi ngươi sao?” Cảnh Quốc công trừng mắt nhìn Nguyệt Lung, nói: “Bà ta chuyện gì cũng sủng ái ngươi, nuông chiều ngươi, cố ý làm cho ngươi bừa bãi, không biết suy xét gì trong mọi việc. Nhìn xem, ngươi còn có một chút bộ dáng của tiểu thư khuê các sao? Bà ta muốn hủy hoại ngươi! Chúng ta đều bị lời nói ân cần của bà ta lừa!”

“Không! Bá mẫu sẽ không như vậy, sẽ không như vậy!” Nguyệt Lung kéo Phạm Trần, Khảm Bích hỏi han. Nhưng lúc này, ai có tâm tư trả lời nàng?

Phạm Trần nghe Vương thị nói chuyện xong, lại bởi vì đau buồn từ mẫu, một bụng tức giận đang không có chỗ phát tiết. Nghe thấy Cảnh Quốc công nói xem thường như vậy, hắn chê cười nói: “Phụ thân nói thế, người yêu Lục Miên nhiều như vậy. Nhưng sao nhiều năm qua sao người lại không điều tra hung thủ giết bà ta?”

“Sao ngươi biết ta không tra?” Cảnh Quốc công quát lớn, nói: “Hầu môn của chúng ta, việc đại sự trong nhà thành việc nhỏ, từ việc nhỏ thành không có, không để cho người ngoài bàn tán ra vào. Ta cũng từng hoài nghi mẫu thân ngươi, nhưng bà ta đối với Lục Miên, huynh muội Phạm Thiên rất tốt, ta cho là bà ta không biết chuyện gì.”

Sắc mặt Cảnh Quốc công dữ tợn. “Ai ngờ, bà ta lại dùng thủ đoạn này mê hoặc ta. Thật sự là độc phụ!”

“Phụ thân!” Phạm Khảm Bích kêu lên: “Nương đã chết, sao phải nói lời nặng nề như vậy? Người nên nhớ rõ, Lục Miên là đệ muội của người, không phải là thê thiếp của người!”

Cảnh Quốc công như cảnh tỉnh, lùi lại hai bước, chống tay vào mặt bàn, mắng: “Nghịch tử, nghịch tử!”

Phạm Khảm Bích lạnh lùng nói: “Người chưa từng để ý đến ta cùng Trần đệ. Hôm nay nói ta là nghịch tử, không thấy chột dạ sao?”

“Ngươi! Khụ khụ...”

Nguyệt Lung thấy Cảnh Quốc công khó thở, vội vàng vỗ lưng ông ta.

Khuynh Quốc mượn cơ hội chen lời, nói: “Chuyện xưa tạm thời không nói nữa, sát thủ hại chết bá mẫu vẫn còn đó, chắc hẳn chư vị cũng muốn biết hung phạm phía sau?”

Khảm Bích, Phạm Trần đều hướng về phía Khuynh Quốc, sốt ruột nói: “Tất nhiên rồi, ta muốn giết hắn tể phần ấu thân.”

“Chậm đã!” Cảnh Quốc công vung tay áo ngăn lại, nói: “Bởi vì ngươi mà kéo ra nhiều chuyện như vậy, ngươi còn muốn làm gì?”

Khuynh Quốc đạm mạc cười, nói: “Những chuyện đó ta đều không mong muốn. Năm đó ta chịu tang mẫu, một hài tử năm tuổi đã bị mọi người tính toán. Sinh tử tồn vong của ta bọn ngươi không quan tâm, ngược lại còn nói như vậy. Đây là độ lượng của gia tộc Vương Hầu sao?”

Khuynh Quốc nhìn về phía Cảnh Quốc công, lãnh đạm nói: “Trong Hầu phủ mất bao nhiêu nhân mạng, sát thủ xem ta là thịt cá. Ta không tra ra hung phạm, chẳng lẽ còn muốn ngồi chờ chết? Hay là Cảnh Quốc công đã biết được hung phạm lại muốn che giấu đi? Dù sao cũng coi như hắn thay ngươi báo thù cho Lục Miên.”

“Người, người...”

Cảnh Quốc công tức giận nói không nên lời. Khuynh Quốc quay người đi, không để ý tới hần nữa, mệnh Xuân Phong gọi người mang hắc y sát thủ lên. Mọi người ngồi xuống, nhìn nam nhân chật vật quỳ ở trước mặt. Có sợ hãi, có bi phẫn, có nghi hoặc, càng có ngạc nhiên.

Khuynh Quốc liếc Phạm Bất Mộng, nói: “Bất Mộng, có phải người cảm thấy hần nhìn quen mắt?”

Bất Mộng suy nghĩ một chút, coi như không thấy người khác, nhìn Khuynh Quốc nói: “Người này giống như tên gác đêm ở phủ ta, Bất Phương.”

“Khó trách ta cảm thấy giống như đã từng quen biết hần.” Phạm Thiên nhíu mày, nhìn Bất Mộng nói: “Thức phụ, nô bộc của nhà người sao lại hành thích Khuynh Quốc?”

Khảm Bích, Phạm Trần ngạc nhiên nhìn hướng Phạm Bất Mộng. Bất Phương lê gỏi đến chỗ Phạm Bất Mộng, ôm hai đầu gối của hần, khóc ròng nói: “Mộng chủ cứu ta, Mộng chủ cứu ta!”

Bất Mộng định tránh đi, Bất Phương lại tóm lấy vạt áo của hần, không cho Bất Mộng đứng dậy. Bất Phương điên cuồng nói: “Mộng chủ, ta đều làm theo lời người nói, người không thể không cứu tiểu nhân.”

Phạm Bất Mộng đá văng Bất Phương ra. Hần nhìn ánh mắt mọi người xung quanh, nhìn thẳng Khuynh Quốc, nói: “Việc này cùng ta không quan hệ.”

“Ta tin người.”

Khuynh Quốc, Bất Mộng nhìn nhau, trong thần sắc rất có tình ý. Phạm Nguyệt Lung thấy thế sao chịu được? Nàng đóng cửa cánh tay Cảnh Quốc công, muốn hần tác chủ. “Người đương nhiên tin hần! Không phải người nói muốn bỏ trốn cùng hần sao? Bá phụ, cô ta mới gả đến đây mấy tháng đã vụng trộm tư tình cùng thức phụ. Nữ nhân như vậy sao xứng làm Hầu phủ phu nhân?”

“Thật có chuyện này ư?” Cảnh Quốc công nhìn về phía Nguyệt Lung.

Phạm Nguyệt Lung hung hăng nói: “Chuyện lớn như thế, sao ta dám nói dối bá phụ? Bá phụ, người phải tác chủ chuyện này!”

“Được, ta...”

“Hừ!”

Cảnh Quốc công đang định đáp ứng, Phạm Trần hừ lạnh, trào phúng nói: “Phụ thân đừng quên, Lục Miên của người cũng là hạng người như thế!”

“Nghiệt tử! Người căm thù!” Cảnh Quốc công hận không thể đánh giết hai nhi tử. Vương thị nói ra chuyện cũ, không giữ gìn thể diện cho hần trước mặt mọi người. Hần lại bị thân tử nói không tha, câu nào cũng đều là mỉa mai. Hần âm thầm phiền lòng, nếu không chấn chỉnh được những tiểu bối này, sau này ở cái nhà này sao hần có thể lên tiếng?

Cảnh Quốc nhìn Phạm Thiên, nói: “Thiên Nhi, theo ta thấy cô ta hoàn toàn không có thân thế, không hề hiền thực, khó cùng người xứng đôi. Đừng nghe cô ta nói gì nữa, viết một phong từ thư đuổi cô ta đi là được. Người cưới cô ta chẳng qua là vì giải mê sự ở Hà Viên, hôm nay bí ẩn đã giải, cần gì phải giữ nữ nhân không minh bạch như vậy?”

“Không được!” Phạm Nguyệt Lung sợ nếu Phạm Thiên vừa viết từ thư, Khuynh Quốc liền đi theo Phạm Bất Mộng. Nàng ôm cánh tay Cảnh Quốc công, lắc lắc người nói: “Dâm phụ như vậy, một phong từ thư chẳng phải quá tiện nghi cho cô ta sao? Nếu như cô ta đi ra ngoài nói lung tung, bá phụ, Hầu phủ chúng ta sao chịu được việc mất mặt như vậy?”

“Ai, đừng nói nữa, đừng nói nữa.” Mất Phạm Khảm Bích đầy ý mỉa mai, nói: “Ta nghe không lọt tai chút nào, cũng không muốn nhớ đức hạnh của mẫu thân người.”

“Ca ca, người...” Phạm Nguyệt Lung dẩu miệng, dậm chân, hận không thể bịt miệng Khảm Bích lại.

Cảnh Quốc công không để ý lời của Phạm Khảm Bích, hướng về phía Phạm Thiên khuyên: “Thiên Nhi, người muốn nữ nhân kiểu gì chả được. Nếu như người không quên được tình cũ, để bá phụ thay người tác chủ, cho nữ nhân bản thủ như cô ta đi thả trôi sông.”

Mắt Khuynh Quốc đầy ý giễu cợt, nhìn về phía Phạm Thiên.

Khóe miệng Phạm Thiên khe cong, vươn tay cầm tay Khuynh Quốc, nhìn lại Cảnh Quốc công nói: “Ta tin nàng.”

“Thiên Nhi, người...”

Phạm Thiên khoát tay, chặn lại lời nói của Cảnh Quốc công. “Đây là gia sự của chất nhi, không cần bá phụ nhúng tay vào.”

Cảnh Quốc công nghẹn họng, không nói được gì nữa, đành cúi đầu im lặng.

Mũi chân Phạm Bất Mộng để vào cái cầm của Bất Phương, quát hỏi: “Nói, là ai mệnh người ám sát Khuynh Quốc? Vì sao giá họa cho ta?”

Bất Phương khóc lớn lên: “Không phải là ngài sao? Vì sao làm lại không nhận?”

Khuynh Quốc ngăn Bất Mộng đánh, nhìn Bất Phương lắc đầu thở dài: “Làm gì phải chịu khổ như vậy? Giá họa cho Bất Mộng không phải là tự tìm đường chết sao? Người nghĩ bảo toàn cho chủ tử, vậy thì đi chết đi.”

Lời nói quá mức lạnh khốc, ngôn từ thật sắc bén. Mọi người nhìn Khuynh Quốc, ánh mắt lại thêm phần suy nghĩ sâu xa.

“Bất Mộng.”

Phạm Bất Mộng chuyển nhìn Khuynh Quốc.

“Người gạt ta hai lần, một là vào đêm người dò xét Hà Viên, thương tích trên tay người nói là do hung thủ ban tặng. Người cho rằng ta một nữ tử, không hiểu vết đao nên cũng không che giấu, để mặc cho ta băng bó. Dấu vết kia là chính người đã hạ thủ. Người nghĩ làm cho lòng ta e sợ, thoát khỏi Hầu phủ.”

Khuynh Quốc cười nói: “Thứ hai, ta từng hỏi người, nguyên nhân chết của Lục Miên và Lan di là gì, người nói là rắn cắn mất mạng. Hôm nay xem ra người đã biết là Lục Miên độc chết mẫu thân người, Vương thị cùng người có ân, người muốn ta coi hung thủ lần này cùng hung thủ mười năm trước nhập làm một?”

Bất Mộng kinh ngạc một lát, im lặng không nói.

“Phạm Bất Mộng là người đứng đầu bảo tàng, không có lý do hại ta.” Khuynh Quốc nhìn mọi người, nói: “Trên đỉnh núi hôm nay, bọn họ không phải đoạt đồ, mà là muốn giết ta. Thậm chí không tiếc hại chết Hầu gia. Vì cái gì?”

“Không phải là bọn họ đã biết bảo tàng không còn?” Phạm Trần suy đoán.

“Không có bảo tàng, sau lưng ta chẳng qua là hình hoa sen đỏ. Giết ta có ý nghĩa gì?”

Phạm Thiên giải tỏa nghi vấn. “Hắn biết rõ mình không chiếm được, lại càng không muốn người khác có. Vì thế thống hạ sát thủ.”

Phạm Khảm Bích ngạc nhiên nói: “Vì sao hắn cho rằng không chiếm được? Phạm Thiên sắp cách phủ viễn chinh, không phải là thời cơ ra tay tốt?”

“Nếu như ta không ở Hầu phủ thì sao?”

“Đó là ý gì?” Mọi người truy vấn.

Khuynh Quốc bước hướng chỗ bình phong, quan sát Phạm Nguyệt Lung, nói: “Nguyệt Lung ái mộ Bất Mộng, thấy ta cùng với hắn giao hảo, uy hiếp trắng trợn muốn nói ra ngoài ta là dâm phụ. Ta tuyên bố muốn cùng Bất Mộng rời khỏi Tĩnh Châu. Nếu hung thủ biết được, các vị nghĩ thế nào?”

“Cũng không đúng.” Phạm Khảm Bích nói: “Cùng với giết người, tất cả mọi người không chiếm được, không bằng trước hết để cho người khác chiếm được, lại trộm lại sau.”

“Kế này mặc dù cũng được, nhưng chỉ là lý luận suông.” Khuynh Quốc nói thẳng điểm đáng ngờ: “Nếu như ta đi khỏi Tĩnh Châu, hung thủ phải theo dõi, tìm kiếm, điều tra, đoạt bảo. Trong đó tổn rất nhiều nhân thủ, có thể để lộ bí mật không, có thể thành công hay không, việc này đều quá xa vời. Không bằng giết ta luôn.”

“Người nói phải rời khỏi Tĩnh Châu, việc này ai lại biết được?” Phạm Trần miệng thì hỏi như vậy, nhưng mắt của hắn lại nhìn về Nguyệt Lung.

“Không phải ta!” Phạm Nguyệt Lung vội nói: “Sao ta lại hại bá mẫu được?”

“Biết mặt khó biết lòng.” Phạm Khảm Bích bởi vì cái chết của Vương thị, đối với mẫu nữ Lục Miên, Nguyệt Lung tràn đầy khúc mắc.

Phạm Thiên trầm tư nói: “Đường huynh, Nguyệt Lung ở cùng người mười bảy năm, tính tình của nàng người vẫn chưa rõ sao? Nàng nếu là có đồng lõa, chỉ sợ đã sớm ra tay. Theo ta thấy, hẳn là có người nghe lén.”

“Ta cùng với Nguyệt Lung nói chuyện với nhau, hai bên cũng không có người nào khác.” Khuynh Quốc cười, nhìn Bất Mộng nói: “Dứt lời trở lại sảnh, Nguyệt Lung đi trước. Lúc ta đến, trong phòng thiếu ba người, Nguyệt Lung, Bất Mộng, Thu Sương.”

Phạm Bất Mộng giải thích: “Lúc ấy, Nguyệt Lung có chuyện tìm ta thương lượng.”

“Nói như vậy, chẳng lẽ là Thu Sương?”

“Cho dù Thu Sương nghe lén, cũng chỉ nghe được đối thoại giữa thúc phụ cùng Nguyệt Lung. Sao biết được lời của Khuynh Quốc nhất thời nói ra.” Phạm Thiên phủ quyết: “Huống chi, nếu như nàng là chủ mưu, khi ngã xuống vách núi hắc y nhân sao lại không cứu mạng?”

“Việc này tạm thời không bàn nữa.” Khuynh Quốc chuyển hướng Bất Mộng, nói: “Bất Phương là người trong Mộng viên của người, hẳn nhập phủ người khi nào người biết không?”

Phạm Bất Mộng nhìn Bất Phương, nói: “Phạm gia rộng hơn một trăm phòng, lúc mẫu thân ta gả vào thì tách ra thành Cảnh Quốc công phủ, Hầu phủ, Mộng viên. Ba phủ đệ, nô tài trong đó phần lớn là gia nô vốn có. Nếu như ta nhớ không nhầm, Bất Phương chính là nô tài bán mình vào Phạm phủ.”

“Nếu nói như thế, người hẳn nghe lệnh cũng không phải chỉ mình Bất Mộng?”

Cảnh Quốc công nheo mắt nhìn Khuynh Quốc, quát lạnh: “Thế nào? Người nghi ngờ ta?”

“Không dám.” Khuynh Quốc rũ mắt, nhấp một ngụm trà, nói: “Sát thủ lần nào cũng đắc thủ, phải là người biết rõ đường nhỏ trong nội viện. Kỳ thật, câu thơ Vương phu nhân viết là muốn Hầu gia tìm ra mê sự ở Hà Viên, tự giải thân thể.”

“Chuyện đó là ý gì?”

“Mê sự ở Hà Viên này không chỉ có quan hệ với cái chết của Lục Miên.” Khuynh Quốc cười, nhìn qua Cảnh Quốc công, nói: “Trước đó chỉ sợ Hà Viên là chỗ ở của Diễm phi?”

Mọi người đều sợ hãi.

Phạm Trần kinh ngạc nói: “Người nói thủ phạm thật phía sau màn là cô cô?”

“Nói vậy!” Cảnh Quốc công quát: “Quý phi nương nương sao lại để cho người vu tội!”

“Không phải nương tằng nói, cô cô có lẽ biết rõ thân thể của Phạm Thiên sao? Bà ấy sao lại bất nghĩa mà hãm hại Phạm Thiên được?”

Khuynh Quốc nhìn Phạm Khảm Bích, hỏi thăm: “Diễm phi sinh ra mấy vị vương tử?”

“Ba nam một nữ.”

Khuynh Quốc hừ cười, nói: “Đã có người hầu hạ dưới gối, đối với một chất nhi không biết có phải thân tử hay không, người sẽ để ý sao?”

“Việc này...”

“Còn nữa, mặc dù Hầu gia là nhi tử của bà ta. Hôm nay, việc này có thể nói rõ ra sao? Hoàng gia ít tình người, Hầu gia lại không phải do bà ta nuôi lớn, cùng nhi tử trong nội cung của bà ta tự nhiên thân sơ khác biệt.” Khuynh Quốc liếc Phạm Thiên, nói: “Vạn bất đắc dĩ, bà ta cũng không muốn động đến Hầu gia. Dù sao trong tay Hầu gia cũng cầm binh quyền một phương, đối với vương nhi của bà ta cũng có trợ lực.”

Khuynh Quốc nhìn Phạm Thiên, lại chuyển hướng Bất Phương, thở dài: “Trên vách núi, ta nghe các người nói câu ‘Đã đến lúc vạn bất đắc dĩ’. Muốn giết ta, lại bởi vì đã được mệnh không thể động vào người trong Hầu phủ nên khó triển thủ cước, xác thực làm khó các người. Phương Uyển vì muốn ta chết, không tiếc đoạt tính mạng của thân nhi. Không hổ danh là quý phi, thật là nhẫn tâm.”

“Sẽ không, cô cô ở Hoàng thành xa nơi đây ngàn dặm, sao có thể hại người?” Nguyệt Lung cãi lại.

“Diễm phi rời xa Tĩnh Châu, nhưng trong phủ phần lớn đều từng là tâm phúc của bà ta. Người quyền quý có mấy người không mượn đao giết người?” Khuynh Quốc bước đến trước người Bất Phương, nói: “Bà ta cho người cái gì? Hoặc là, phụ thân người nợ bà ta ân tình gì?”

Bất Phương không nói.

“Cô cô đi khỏi Tĩnh Châu nhiều năm, sao hần nghe lời cô cô được?”

Khuynh Quốc cười nói: “Hần là hần không cam lòng làm nô tài.”

Phạm Trần đá Bất Phương, quát: “Ta có thể cho người một con đường sống, nói đi. Là ai hạ lệnh?”

“Câm mồm! Không có bằng chứng, sao các người dám nói Quý phi nương nương như thế?”

Khuynh Quốc lạnh lùng nhìn Cảnh Quốc công, nói: “Người sợ việc này nói ra, đối với thân nhi của người trong tay Diễm phi bất lợi sao?”

“Người...” Cảnh Quốc công đang định tức giận mắng, đã thấy một lưỡi dao sắc bén để ở cổ Khuynh Quốc.

“Khuynh Quốc!”

“Dừng tay!”

Mọi người định đứng dậy tiến lên cứu, Khuynh Quốc khua tay, nói: “Dừng nhúc nhích, trên thân kiếm có độc. Ta nói thể có đúng không, Hạ Vũ?”

Hạ Vũ thấy Khuynh Quốc không quay đầu lại đã biết là ai, lòng có điểm khả nghi. “Sao người biết là ta?”

“Án mạng ở hậu viện, nha hoàn tất nhiên có nhiều điểm đáng nghi. Nhưng quen thuộc tất cả đường nhỏ chính là tứ tỷ Xuân Hạ Thu Đông các người. Tìm thời cơ, vụng trộm vào viên, trốn tại chỗ hẻo lánh, chờ đến đêm khuya hành hung. Sự việc xảy ra lại lặng lẽ lẫn vào trong nữ quyền, một tỷ nữ như người ai lại nghi ngờ?”

“Chẳng phải người nghi ngờ ta sao?”

“Xuân Phong bị phạt lại trở lại bên cạnh ta hầu hạ, Hầu gia nạp Thu Sương làm thiếp, người cho rằng ta chỉ hoài nghi một mình người sao?”

“Không phải người nói Hầu gia nạp Thu Sương làm thiếp là để kiềm chế Khuynh Thành sao?” Hạ Vũ kinh ngạc, đột nhiên cứng người lại, nói: “Ta hiểu rồi, là người không muốn làm cho người khác sinh nghi. Lại đem người âm thầm giám thị.”

Hạ Vũ hướng về phía mọi người, quát: “Dừng nhúc nhích, đao kiếm không có mắt!” Mũi nhọn ở bả đao của Hạ Vũ kề sát vào cổ Khuynh Quốc, chất vấn: “Làm sao người kết luận là ta?”

“Thu Sương hận ta đúng không? Cô ta ở Nguyệt viên nghe được chuyện, chẳng lẽ không muốn bỏ ta?” Khuynh Quốc cười nói: “Thu Sương không phải người thông minh. Người nói xem, có phải cô ta tìm người

thương lượng? Người nghe xong việc của ta cùng Bất Mộng, nghĩ đến ta ngày thường đối với Hầu gia lãnh đạm, huống chi khi hấn xuất chinh, xuân khuê tịch mịch, chắc chắn suy đoán ta sẽ bỏ hấn đi?”

“Người!” Hạ Vũ hiểu ra, nói: “Đúng vậy, người sớm phái người quan sát nhất cử nhất động của chúng ta. Cô ta tới tìm ta, người đương nhiên biết được. Nếu vậy, người biết được hôm nay đi sẽ gặp hung hiểm, vì sao còn đi?”

“Chẳng qua ta muốn dụ rấn ra khỏi hang. Trong phủ cất giấu nhiều cọc ngầm như vậy, hấn sẽ không được tự nhiên?”

Hạ Vũ trừng mắt nhìn vào Khuynh Quốc, bực tức nói: “Người nghĩ một mẻ hốt gọn? Nói như vậy, Phổ Phong tự...”

“Đâu có.” Khuynh Quốc ung dung nói: “Nguyệt Lung dùng trâm đâm đùi ngựa, Vương phu nhân bị trọng thương là ngoài sở liệu của người. Ở đỉnh núi Nam Lệ, Phổ Phong tự đầy sát khí, sao ta có thể buông tha? Chưa trừ diệt người muốn tính mạng của ta, sao ta ngủ an ổn được?”

“Người...”

Khuynh Quốc cong lên khóe môi, nói: “Trên mặt người còn đau không? Trên vách núi, người cố ý đập bùn đất rơi xuống, bị Vương phu nhân tát cho vài nhát. Sau đó, người không quên nhắc nhở ta đi Phổ Phong tự dâng hương, đối với Diễm phi thật trung tâm. Vương phu nhân nói ra chuyện năm đó, trong lòng người hoảng sợ. Người cho rằng ta sẽ nói mấy lời bóng gió, đối với Diễm phi cũng không bắt lợi, sao biết được ta đột nhiên nói thẳng ra mọi chuyện, người định ngăn cản thì đã muộn. Có phải người đang rất hối hận không, hối hận đã không giết ta?”

“Câm mồm!” Hạ Vũ xanh mặt, quát lạnh nói: “Không sai, đáng lẽ ta nên giết người, không nên để ý tàng bảo đồ. Nào biết bảo tàng sớm đã bị lấy đi, nực cười, thật nực cười! Ta đã xem thường người. Nhưng đừng quên, Diễm phi nương nương là người Phạm gia, bọn họ sẽ không để mấy chuyện này có hại đến nương nương.”

“Nực cười.”

“Người nói cái gì?”

“Người vẫn chưa rõ sao?” Khuynh Quốc nhìn Phạm Thiên, nói: “Phạm Thiên sao lại cười ta? Chính là vì thử Diễm phi. Hấn sớm biết mê sự trong bài thơ lại giả vờ như không biết, cùng ta chu toàn. Làm như vậy là để dẫn người ra tay. Hôm nay người còn trông cậy hấn hướng về Diễm phi nương nương của người sao?”

Sắc mặt Phạm Thiên kịch biến, nhưng đối với khuôn mặt lạnh lùng của Khuynh Quốc cũng không biết mở miệng như thế nào.

“Ta vốn là không cần lộ diện, nhưng ta không chịu được người chửi bới nương nương như vậy. May mắn ta ra tay, hừ, các người lại biết rõ ta mới là chủ mưu.” Hạ Vũ nhìn Phạm Thiên, nói: “Hầu gia, hết thấy đều là ta tự tiện tác chủ, cùng nương nương không quan hệ. Người cùng nương nương dù sao cũng là mẫu tử, sao có thể trở mặt thành thù?”

Hạ Vũ không cần biết Phạm Thiên có nghe được hay không, nàng dùng Khuynh Quốc làm lá chắn đi ra khỏi phòng. Hạ Vũ biết rõ đi hướng cửa lớn sẽ thêm sự cố, kéo người hướng ao hoa sen đi. Mọi người đành phải đi theo cách xa phía sau, nhiều lần muốn động thủ lại sợ ném chuột vỡ bình.

Hạ Vũ đẩy Khuynh Quốc, tại trong đường nhỏ bước nhanh mà đi. Sắp đến cuối đường, Khuynh Quốc lại đột nhiên dừng lại.

“Người làm gì?” Hạ Vũ quát hỏi.

“Hạ Vũ, người ngày đó truyền tin cho Khuynh Thành, mời cô ta nửa đêm tới ao hoa sen, hấn là bởi vì cô ta biết được việc bảo tàng, định giết cô ta giá họa cho ta. Lúc người thúc dục bấy rấn có nghĩ tới ta sống trở về, đường này không thể đi lần thứ hai hay không?”

“Cái gì?” Hạ Vũ thất kinh nói: “Chẳng lẽ người đã chặn thủy lộ?”

Khuynh Quốc nhướn mày, nói: “Đáng thương, người tuy biết chân Khuynh Thành bị thương lại không biết cơ quan trong thủy lộ này. Có phải là Diễm phi nói với người, nếu lộ chuyện thì theo thủy lộ mà chạy? Xem ra bà ta là muốn giết người diệt khẩu.”

“Không, người nói vậy!” Hạ Vũ tâm thần chấn động, ngũ quan vận vẹo, sắc mặt thay đổi không ngừng.

“Phạm Thiên mệnh người chiếu cố Khuynh Thành bị thương nặng, càng bảo người đưa Lưu Thị trở lại Yên Châu, chẳng qua đó là ta bảo hắn làm thế. Ta muốn dò xét thử ao hoa sen này.” Khuynh Quốc cười xảo trá, nói: “Tư vị bơi cùng bầy rắn cũng nên cho người ném thử một chút.”

Hạ Vũ kinh hãi, đưa đao cắt hướng cổ họng Khuynh Quốc.

Tay phải Khuynh Quốc nhanh chóng điểm hướng cánh tay Hạ Vũ, cánh tay trái liền phản chế, điểm kích ba huyệt đạo lớn trên ngực đối phương. Trong khoảng khắc, Khuynh Quốc phản thủ thành công, mang đao độc chuyển hướng sau lưng Hạ Vũ, một chân đá cô ta ra khỏi con đường nhỏ.

Trên bờ hồ cùng ao hoa sen trải rộng rắn độc, đều bò hướng Hạ Vũ.

“Hầu gia thường niên không ở trong phủ, cho người trông coi Hà Viên, nơi đây chính là thiên hạ của người. Người ở đây nuôi rắn trong ao, chỗ thuần dưỡng tương thông với Trà Hoa hồ. Tính loài rắn thích máu, chỉ cần ở chỗ đầu nguồn nước để vật có máu, bầy rắn sao lại không để ý mà đến?”

Khuynh Quốc nói, nhặt lên đá vụn ném về Hạ Vũ, giải huyệt đạo trên cánh tay cô ta. Người Hạ Vũ quẩn hơn mười con rắn độc. Hạ Vũ muốn lấy thuốc giải độc rắn, nhưng sao tìm được thời cơ? Hạ Vũ định dùng tiếng kêu giải tán bầy rắn, nhưng phát không ra nửa điểm tiếng động.

Hạ Vũ liều mạng vung đao chém rắn, bầy xà thấy thế lại bỏ nhào vào mạnh hơn. Đầu của Hạ Vũ bị vây thành một khối rắn, định vươn tay cởi xuống lại làm thân rắn cuốn lấy càng chặt. Hạ Vũ đau đớn, chỉ có thể mù quáng mà chạy trốn, một chân giẫm hụt rơi vào ao hoa sen. Bầy rắn đều hướng Hạ Vũ cắn xé. Khuynh Quốc đón mưa gió, nhìn Hạ Vũ giãy dụa chìm vào đáy hồ, xoay người bước đến khách đường.

Phạm Thiên đi theo phía sau xông lên trước, vịn Khuynh Quốc đang ướm dẫm, đỡ nàng trở về phòng. Lúc này đèn rực rỡ mới lên, trong phòng bị ánh nến chiếu đến sáng tỏ. Khuynh Quốc đưa tay ở trên ánh nến sưởi ấm.

Phạm Thiên bảo Xuân Phong chuẩn bị quần áo, thay cho quần áo Khuynh Quốc đang ướm dẫm.

Mọi người bởi vì cái chết của Hạ Vũ làm cho sợ hãi, nhất thời im lặng. Thật lâu sau, Cảnh Quốc công lo lắng quát hỏi: “Thiên Nhi, nữ tử ngoan độc như vậy, người còn muốn giữ lại cô ta sao?”

“Việc này không nhọc bá phụ hao tâm tổn trí.”

“Người... Ai!”

Khuynh Quốc tiếp nhận quần áo Xuân Phong đưa cho nàng, bưng lên nền chuyển qua bình phong, đi vào nội thất thay y phục. “Hầu gia chắc hẳn không muốn phá việc của Diễm phi mới có thể tiếp tục để lại con rắn này.”

“Khuynh Quốc!”

“Người lợi dụng ta, vốn ta không nên cho người toàn thân trở ra. Đáng tiếc, ta đáp ứng Vương phu nhân...”

Phạm Thiên tựa hồ nghĩ đến cái gì, bước nhanh vào nội thất. Nhưng hắn gặp trong bí đạo lao ra vô số ánh lửa, ở giữa trở thành một biển lửa. Đâu còn có thân ảnh Khuynh Quốc?

Cảnh Quốc công giữ chặt Phạm Thiên, Bất Mộng đang định vào bí đạo cứu người, hô lên: “Bí đạo là dùng để tránh họa, đề phòng tử địch đi vào, lửa đã cháy là khó tắt. Còn không mau cứu hỏa!”

Bất Mộng, Phạm Thiên đập tay xuống bàn gỗ lim, trừng mắt nhìn bí đạo hỏa hồng, khó thở khó tả. Sau một lúc lâu, hai người mới hoàn hồn mệnh lệnh chúng nhân cứu hỏa.

Bí đạo hợp với ba phủ, chốt lát trong tất cả các phòng hỏa quang phóng lên trời. Phạm Thiên cường chế tức giận chạy về phía thư phòng, đang định cứu ra bố binh đồ, một bức thư ở giữa mặt bàn hấp dẫn ánh mắt của hắn. Phạm Thiên giữ ra xem, đúng là một phong thư từ thư.

Phạm Thiên hoảng sợ, không phải hấn sợ bức thư, mà là sợ chữ viết trên giấy. Chữ viết rõ ràng như từ tay hấn ra, nhưng hấn biết mình chưa bao giờ viết từ thư. Phạm Thiên nhớ lại Khuynh Quốc ngày đêm cầm quân sách của hấn xem, tỉnh ngộ, hóa ra đối phương là học trộm chữ viết của hấn!

Phạm Thiên vung tay đập vỡ đồ cổ trên bàn, đau lòng khó ngăn cản. Hấn thầm nghĩ, chuyện lần này hấn là Khuynh Quốc đã sớm chuẩn bị cho hôm nay bỏ chạy. Chẳng lẽ trong xe ngựa, Khuynh Quốc nắm tay của hấn là muốn để hấn cho rằng nàng dần dần khuynh tâm, khiến cho hấn phốt lờ sao?

Phạm Thiên đang trầm tư, Xuân Phong bấm báo. “Chủ tử, tiểu viện của Khuynh Thành phu nhân xảy ra hỏa hoạn, có sai người cứu hay không?”

Phạm Thiên đem từ thư vo lại, vung tay áo chạy về phía Lê Viên.

Trong Lê Viên, Khuynh Thành đang chờ Xảo nhi đi thu thập tin tức, nào biết đột nhiên trên tường phun ra hoa lửa. Hai đầu gối Khuynh Thành chưa lành, tự cứu như thế nào được? Nàng gào to kêu cứu, nhưng tiểu viện của nàng thường ngày chỉ có Xảo nhi chăm sóc. Hôm nay xảy ra hỏa hoạn, trong nội viện hỗn loạn, càng không có một người nhớ tới nàng.

Khuynh Thành hít bụi mù, trong cổ đau đớn khó tả, trong tuyệt vọng nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Phạm Thiên. Nàng bất chấp kịch liệt đau nhức, kêu gọi nói: “Phạm Lang, cứu ta!”

“Khuynh Thành, ta từng thích ngươi.” Phạm Thiên cách cửa gỗ lim nói.

Khuynh Thành khóc hô: “Phạm Lang, tạm thời đừng nói những này, cứu ta đi ra ngoài!”

“Muốn ta tới cứu ngươi, vì sao còn hạ độc giết ta?”

Khuynh Thành kinh hoảng, nói: “Ta không biết chàng nói gì.”

Phạm Thiên cười lạnh, nói: “Ngươi biết không, hôm qua hắc y nhân cùng ngươi trao đổi, ta ở trong bí đạo. Từng câu từng chữ của ngươi ta đều nghe được. Ngươi biết không? Hắc y nhân kia chính là Khuynh Quốc.”

“Cái gì!” Khuynh Thành lập tức nghẹn họng, nhìn trần trời. “Vì sao cô ta làm như vậy?”

“Ngươi vẫn chưa rõ sao?” Phạm Thiên thương cảm nói: “Nàng muốn cho ta biết rõ, ngươi vì đoạt gia sản có thể giết ta bằng thuốc độc. Vì đánh cuộc hôm nay phóng hỏa, ta sẽ không cứu ngươi.”

“Không, sẽ không, sẽ không!” Khuynh Thành túm trưởng mạn, gào thét: “Phạm Lang ta sai rồi, ta sai rồi! Chàng nể tình ta gãy chân phân, cứu ta đi!”

Hai mắt Phạm Thiên lạnh lùng, hừ cười nói: “Ta nạp ngươi làm thiếp, ngươi tàn phế ta vẫn đối tốt với ngươi, là vì muốn Khuynh Quốc cho ta là nam nhân chung tình.”

Khuynh Thành ghen ghét, tâm phổi muốn nứt, nàng giận dữ hét lên: “Vì sao ngươi nói chuyện này với ta?”

“Ta nói rồi, ta từng thích ngươi. Chết, cũng nên cho ngươi chết nhắm mắt.” Dứt lời, Phạm Thiên quay người đi ra khỏi tiểu viện. Chỉ nghe tiếng kêu la thê thảm sau lưng, cùng vô tận chữ bối.

41. Chương 41: Giác Mộng Thành Tro [kết Thúc]

Nô bộc ở Hầu môn tấp nập đi lấy nước, hỏa thể ngút trời. Ngoài đường phố cũng có thể thấy được khói đen cuộn cuộn. Người trong phủ bận rộn không thể nghỉ, người bên ngoài lại rảnh rỗi bàn luận. Trong lúc âm ỉ, ai cũng không phát giác một thân ảnh lén lút từ cửa Hầu phủ đi ra, vụng trộm lẫn vào đám người.

Xảo Nhi cầm theo tay nải, bước nhanh về phía cửa thành. Nàng đi rất vội vàng, cảm giác người bốn phía đều đang nhìn mình. Nhưng nàng cũng hiểu, đây chẳng qua là ảo giác chợt dạ.

Đêm qua, Khuynh Thành mệnh nàng hạ độc vào trong lư hương. Nàng không muốn đồng ý, trần trọc suy nghĩ sâu xa một đêm. Nghĩ đến tin Diệp Liên chết, thi thể của Lưu Thị, Khuynh Thành mất chân... Nàng sợ, sợ chính mình cũng có kết cục như vậy.

Xảo Nhi hiểu rõ, nàng biết quá nhiều việc. Chỉ cần chủ tử trong phủ còn sống một ngày, nàng cũng đừng nghĩ đi khỏi cửa phủ. Trong mắt của nàng, thâm viện Hầu phủ giống như ma huyết ăn người. Không biết được lúc nào, nơi nào, nhiều lời một chữ, đi sai một bước, chỉ sợ trong nháy mắt nàng liền gặp nguy hiểm.

Nàng bí quá hoá liều, giết người chuyển thi thể. Bây giờ nàng có thiên kim là vì gì? Còn không phải là rời xa phân tranh, tìm một nơi an ổn để sống. Nếu như cả đời nàng đều mai một ở trong Hầu phủ, nàng được nhiều vàng bạc hơn nữa cũng có ý nghĩa gì?

Nàng nhìn vào bình sứ trong tay, mở nút lọ ra, nghiêng miệng bình, đem được hoàn đổ vào lòng bàn tay. Nàng nói với chính mình, nếu như độc trong tay đổ vào lư hương, giống như nàng tìm được một nửa đường sống. Phạm Thiên, Khuynh Quốc chết, Khuynh Thành đi lại không tiện, đợi nàng chạy thoát khỏi phủ, dù sau này có người quen biết lại có thể làm khó nàng thế nào?

Đang lúc nàng ở hành lang gấp khúc đi tới đi lui, lòng tràn đầy mâu thuẫn, Phạm Thiên ôm Vương phu nhân chạy hướng Hà Viên. Nàng lặng lẽ đi vào, giả vờ nói chuyện cùng tỳ nữ, lén lút hạ độc hoàn vào lư hương trong chủ thất.

Kết quả như thế nào nàng cũng không muốn biết. Đầu độc xong cũng không có đường quay về. Nàng bề bộn chạy về Lê Viên thu thập hành lý, mang theo đồ quý. Không nghĩ mới nửa ngày, cả phủ bùng lên đại hỏa. Tim nàng đập như điên, trong nội tâm hiện ra dung nhan Phạm Thiên, Khuynh Quốc chết thảm. Mặt nàng tái nhợt, phủ lên khăn che mặt, thừa dịp hỗn loạn trốn ra tiền viện, đi hướng cửa chính.

Xảo Nhi nhìn hỏa diễm vô tình. Nàng không biết không có nàng viện thủ, Khuynh Thành sẽ như thế nào. Nàng chỉ biết rõ, bỏ lỡ cơ hội lần này, nàng vĩnh viễn không ra khỏi lao lung kia.

Cửa thành Tĩnh Châu giờ Mão mở, giờ Tuất đóng lại, một khắc cũng không chậm trễ. Ra khỏi thành phải chuẩn bị một chuỗi năm miếng đồng tiền, bày ra trúc bài ghi hộ tịch tục danh mới được rời đi. Xảo Nhi đến cửa thành, do dự lấy ra trúc phiến trong ngực, giao nộp đồng tiền, cánh tay run run đưa ra.

“Ôi Khuynh Thành, nhân sĩ Yên Châu.” Thủ vệ cửa thành nhận được hộ tịch, đánh giá hai mắt Xảo Nhi, khua tay nói: “Được, cho đi.”

“Chờ đã!” Phương xa truyền đến tiếng vó ngựa, không đến một khắc đã đến dưới chân tường thành. Người tới hét thủ vệ ngăn lại Xảo Nhi đang định lao ra cửa thành. Hắn nhìn Xảo Nhi, ngạc nhiên nói: “Người là người phương nào?”

Xảo Nhi sớm đã bị dọa đến hồn phi phách tán, bị đè xuống, quỳ ở trong mưa bụi. Nàng cắn môi mềm, mặt đầy nước mắt không dám nói một câu.

“Có người thấy người bỏ chạy từ Hầu phủ. Nói, Khuynh Quốc đâu? Người...”

“Bá phụ, gia sự của tiểu chất để cho ta xử trí.”

Cảnh Quốc công đang quát hỏi, Phạm Thiên chẳng biết đến sau lưng từ lúc nào, ngăn lại lời hắn. Cảnh Quốc công hoảng sợ quay đầu nhìn hướng Phạm Thiên, ngượng ngùng nói: “Thiên Nhi, lửa ở quý phủ đã dập xong chưa?”

“Làm phiền bá phụ quan tâm, may mắn trời giáng mưa móc, không có gây thành đại họa.” Phạm Thiên nghiêng mặt qua, đối với thuộc hạ lãnh đạm nói: “Còn không đem người dẫn đi.”

“Thiên nhi, người đây là...”

Cảnh Quốc công đưa tay định ngăn lại, Phạm Thiên tiến lên xé mở tay nải của Xảo Nhi, rơi ra vàng bạc châu báu. Hắn lạnh lùng nói: “Bá phụ, ta biết người có ý tốt, nhưng đừng biện hộ cho nô tài này. Cô ta lén lút trộm tài vật, không may bị bại lộ, lại phóng hỏa đốt trạch. Nô tỳ bất trung thế sao có thể tha?”

Mọi người vây quanh cửa thành xem náo nhiệt, nghe Phạm Thiên nói mới biết nguyên do Hầu phủ xảy ra hỏa hoạn. Đám đông nhìn không được túm đầu ghé tai, xì xào bàn tán, phần lớn đồng tình với Phạm Thiên.

Ánh mắt nhìn về phía Xảo Nhi đều hiện ra thái độ hèn mọn.

“Ta không có...”

Xảo Nhi định cãi, sớm đã bị thị vệ áp chế để lên bàn tay, bịt miệng kéo vào dòng người.

“Thiên Nhi.” Cảnh Quốc công sau khi từ biệt thủ vệ, kéo Phạm Thiên vào chỗ không người, nói nhỏ: “Cử chỉ của Khuynh Quốc rất không giống nữ tử tầm thường. Người chẳng lẽ cứ như vậy tha cho cô ta? Ta không tin cô ta chết ở trong bí đạo. Sau khi xảy ra hoả hoạn, chạy ra khỏi Hầu môn vẹn vẹn chỉ có một người. Ta nghe người bẩm báo, tưởng là Khuynh Quốc. Không nghĩ lại là một nha hoàn.”

Cảnh Quốc công vội la lên: “Người xem tài vật trong ngực nô tỳ này đâu chỉ là thiên kim? Huống chi, cô ta dám chạy khỏi phủ trước mắt mọi người. Nói cô ta cùng Khuynh Quốc không quan hệ, ta không tin. Còn không mau mau thẩm vấn cô ta, hỏi ra chỗ Khuynh Quốc ẩn thân.”

“Bá phụ, người để ý Khuynh Quốc như thế có phải là sợ nàng nói ra chuyện hôm nay, đối với biểu huynh trong Hoàng thành bất lợi?”

“Người...”

Phạm Thiên cười nói: “Bá phụ yên tâm, ta tin Khuynh Quốc sẽ không nói một lời.”

Cảnh Quốc công nghe Phạm Thiên nói vậy, không khỏi tâm phiền ý loạn, chất vấn: “Sao người biết được?”

“Bởi vì ta hiểu nàng. Ta biết rõ, nếu nàng muốn chạy trốn, không ai có thể tìm ra. Cho nên ta sẽ không phí tâm tư.” Phạm Thiên cúi đầu, cười lạnh. “Ta đuổi theo bá phụ tiến đến là không muốn cho người thẩm vấn tại chỗ, làm to chuyện lên. Người làm như vậy, ngược lại còn hại biểu huynh.”

Cảnh Quốc công đầy mặt chán nản, không cam lòng nói: “Nô tỳ ăn trộm này thật sự không có quan hệ với Khuynh Quốc?”

Phạm Thiên cười khổ, thở dài, cũng không trả lời. Khuynh Quốc tối hôm qua dẫn hắc đi nghe lén mật đàm giữa nàng với Khuynh Thành. Hung thủ đề nghị Xảo Nhi đầu độc, có làm hay không đều ở ý niệm của nàng.

Ở Hà Viên ngủ thấy được cả phòng đầy mùi tùng hương, hắc biết được Xảo Nhi đã ra tay. Tùng hương này là túi thơm hắc tặng cho Khuynh Quốc. Khuynh Quốc biết nàng không dung được Xảo Nhi, nhưng lại cố tình thu cô ta làm tâm phúc. Vì thế Khuynh Quốc bày kế, không chỉ có dụ hại Khuynh Thành, càng dẫn Xảo Nhi nảy sinh ác niệm. Kế này nhìn như đơn giản, tấn công lại là nhân tâm.

Nếu như Khuynh Thành không hại hắc, hắc có thể để cho nàng rảnh rỗi trong phủ cả đời. Nếu Xảo Nhi không hạ độc, chưa chắc hắc sẽ đổ tội cho cô ta. Khuynh Quốc thậm chí đoán được ý niệm của Xảo Nhi, đồ trong tay nải kia tám chín phần là đồ của Khuynh Quốc. Xem ra, nàng đã sớm bày bố bẫy, chờ con mồi sa lưới.

Xảo Nhi hạ độc chưa chắc là vì Khuynh Thành. Cô ta không hạ độc, hôm nay sẽ không thể trốn đi, cũng sẽ không bị mắc tội danh trộm đồ phóng hỏa. Cổ nhân nói, người tính không bằng trời tính. Nhưng Khuynh Quốc tính toán lại như nhìn thấu thiên cơ. Nàng cũng không hại người, mà là làm cho người ta gieo gió gặt bão.

Nghĩ lại, Khuynh Quốc phóng hỏa cũng là vì làm hỗn loạn nhân tâm, để Xảo Nhi cảm thấy có cơ hội để xuất phủ. Nhưng Xảo Nhi đâu biết rằng, hôm nay Hà Viên phát sinh chuyện đã khiến cho Phạm gia trông gà hoá cuốc, ai có thể nghe lọt tai lý do của cô ta? Cô ta chẳng qua là bịa ngấm dẫn dắt đi sự chú ý của người khác.

Cảnh Quốc công thấy Phạm Thiên không đáp lời, trầm tư, cảm thấy không nói gì được nữa. Hắc thở dài, phát tay áo rời đi. Phạm Thiên yên lặng đi theo phía sau, đi vào đại đạo định cưỡi ngựa hồi phủ. Có người vội vã chạy tới, ghé sát vào tai hắc bẩm báo: “Hầu gia, cấp báo từ Đan châu vừa đến, nói bị năm vạn quân Thiên Sơn vây hãm, lương thảo khan hiếm. Muốn chúng ta đưa quân tới, giải vây lương thảo.”

Phạm Thiên nhíu mày, nói: “Lần này đi Phong Châu. Chiến sự ở Đan Châu sao lại báo cho ta?”

“Hầu gia, Phong Châu ở Tây Bắc phồn hoa, so với Tĩnh Châu còn hơn vài phần. Lúc này, những Châu khác quân lương đã sớm chuyển đi, chỉ còn lại chúng ta chưa chuyển. Ta nghĩ, tướng lĩnh ở Đan Châu là bất đắc dĩ.”

Phạm Thiên vuốt cằm, nói: “Lần này chiêu bao nhiêu binh tướng?”

Thân binh chấp tay trả lời: “Hơn bốn ngàn.”

“Được.” Chân phải Phạm Thiên khê điểm, nhảy lên lưng ngựa nói: “Chuẩn bị suốt đêm năm mươi xe lương thảo, giờ Thìn ngày mai mệnh Chân phó tướng mang bốn ngàn binh mã đi cứu viện.”

“Năm mươi xe, có phải là quá ít...”

“Ta chỉ có thể tận điểm tâm lực mà thôi. Phá địch vẫn phải dựa vào chính bọn họ.” Phạm Thiên dứt lời, vung roi giục ngựa mà đi.

Trong lúc hai người đối thoại, ở cửa nha môn không xa thị vệ đang ngồi chiêu binh điểm tướng, lần lượt dò hỏi: “Nhân sĩ nơi nào?”

Người tới móc ra thẻ trúc bị chặt đứt một nửa, nói: “Tiểu nhân tới vội, đường bùn lại khó đi, không nghĩ bị ngã một lần, gãy đôi thẻ trúc. Một nửa khác không biết rơi chỗ nào mất rồi.”

Thị vệ nhìn thấy nam tử bần bần đầy người, cười nói: “Thấy người cũng có lòng bảo vệ quốc gia, ta cũng không làm khó người. Tên người là gì?”

Nam tử hơi hơi cong khoe môi, nói khẽ: “Bất Hối.”

.Kết thúc.

42. Chương 42: Nghiệt Oán Kiếp Trước: Oán Linh Khuynh Quốc

Bắc Đế đứng trên thành lâu cao vút, vuốt ve ngọc bội trước ngực. Ngọc bội kia rất đặc biệt, trên mặt màu xanh đậm có khắc vô số điển văn. Bên trong ngọc bội chạm rỗng, có hạt cát đỏ hồng như máu lưu động.

“Ta hôm nay rốt cục nhất thống thiên hạ, mang theo người bước trên đỉnh cao Hoàng thành. Đây là mong muốn của ngươi sao?” Bắc Đế ôn vuốt ve ngọc bội, ánh mắt kia như thể nhìn yêu cơ của hắn. Hắn hoàn thành được ước vọng bấy lâu, lại mất đi kiêu ngạo của nam nhân. Nếu như thời gian đảo ngược, hắn cũng không biết sẽ lựa chọn như thế nào.

Bắc Đế khẽ vuốt ngọc bội, trong mắt lưu động tình cảm mãnh liệt, khó biết là yêu hay là hận. Ngày đó, tên chiến tướng vô danh kia làm hắn bị thương rất nặng. Nay hắn đã thành cát bụi phủ đầy trong hõn ngọc, đã không phải chỉ là hận. Bắc Đế tự hỏi, nếu thích khách là Trung Nguyên vương tộc, hôm nay hắn có thể leo lên thành cao này hay không.

Không, sẽ không. Bắc Đế tự biết hắn không có sự kiên nghị, cá tính thâm trầm, cùng sự nhạy bén lâm vào hoàn cảnh xấu lại có thể xoay ngược lại kia. Còn bóng lưng cô độc, lời thề hào khí bất khuất ngay cả lúc máu tươi đầm đìa nữa.

Hắn thậm chí chưa thấy qua mặt người này, càng không biết tên họ của đối phương. Nhưng hắn hận, mỗi thời mỗi khắc hận ý lại chậm rãi pha khâm phục, hâm mộ. Dần dần, hắn để ý đến truyền thuyết trong miệng người khác về chiến tướng vô danh. Càng nghe nhiều, trong lòng hắn càng thêm hâm mộ.

Bắc Đế từng trong lúc phẫn nộ, ném hõn ngọc xuống đáy sông băng. Nhưng không đến thời gian một chén trà, hắn liền hối hận, không để ý mọi người khuyên ngăn, nhảy vào dòng nước xiết trung lạnh thấu xương, vớt lên hõn ngọc. Hắn ném đi vô số lần, cũng hối hận ngàn vạn lần. Có lẽ sự hận hận thù đó lại sinh ra tình ý đau đớn thấu tim.

Đáng tiếc, người đã không còn, lại khó có được. Có lẽ, cũng bởi vì không chiếm được mà càng không thể cam tâm.

“Bệ hạ, dư nghiệt của tiền triều đã quỳ ở đại điện, chờ xử lý.”

“Ừ.” Bắc Đế nhướn mày, thu hồi tầm mắt xa xăm, đi theo đại tướng dẫn đường. Hắn bước vào đại điện ngập trong vàng son, ngồi trên long ỷ nam nhi thiên hạ đều khát vọng. Bắc Đế giương mắt, nhìn vương thất của tiền triều đang run cầm cập dưới điện, cười lạnh nói: “Các ái khanh cho rằng nên xử trí bọn chúng như thế nào?”

“Hoàng thượng, diệt cỏ cần trừ tận gốc!”

“Bệ hạ, huyết tể chúng cho những tướng sĩ tử trận!”

“Hoàng thượng, không giết bọn chúng hậu hoạ vô cùng!”

Tay phải Bắc Đế vung lên, trong điện lập tức hoàn toàn yên tĩnh. “Muốn chết đứng ra, bổn vương có thể cho các người chết một cách thoải mái.”

Hoàng đế Trung Nguyên nơm nớp lo sợ co rúm người lại sau lưng lão thái giám. Bên cạnh hắn là hoàng gia, hậu duệ quý tộc mặt mũi trắng bệch.

Bắc Đế nhìn trò hề của hoàng đế Trung Nguyên, âm thầm cười nhạo. Khó trách bị vong quốc! Trong vương thất to như vậy lại không có một ai giống người. “Không muốn chết sao? Cũng đúng. Bổn vương cho các người một cơ hội.”

Bắc Đế cong khoe môi, cười xảo trá nói: “Bổn vương chỉ huy Trung Nguyên đến nay, bọn người từng giết bao nhiêu tài ba chiến tướng, cũng coi như giúp ta một tay. Các người nói một cái tên, bổn vương liền tha ột người, như thế nào?”

Đây là nhục nhã trí mạng, nhưng vì bảo vệ tánh mạng, tử tôn hoàng thất lại không thể không theo.

“Ta... Ta giết Mộc tướng quân đóng ở Hàn Lâm quan.” Hoàng đế Trung Nguyên rũ mắt nhìn xuống cái bụng mập mạp, run rẩy nói.

Bắc Đế nghiêng người, ngồi trên long ỷ. Tay trái hắn để lên hàm dưới, nghiêng ngẫm nói: “Vì sao?”

Hoàng đế Trung Nguyên không dám ngẩng đầu, lau mồ hôi lạnh trên trán, giải thích. “Từ ái khanh dảng sợ nói, Mộc tướng quân có tội phản quốc, thông đồng với địch.”

Bắc Đế vỗ tọa ỷ, cười sang sảng nói: “Giết hay lắm! Nếu không phải giết hắn, Hàn Lâm quan thật đúng là không dễ phá.”

Lời nói của Bắc Đế làm chúng thần Bắc quốc trợn trợn giễu cợt.

Bắc Đế nhìn sắc mặt hoàng đế Trung Nguyên xấu hổ và giận dữ muốn chết, đưa mắt rời về phía bên cạnh đại điện, hỏi: “Thật nên ban thưởng cho Từ ái khanh trong miệng hắn, người này ở đâu?”

Đại tướng quỳ một chân trên đất, nói: “Bảy ngày trước, Từ Quân thấy Kinh sư khó giữ được, mang theo kiều thê mỹ thiếp trốn về Giang Nam, bị quân thảo phạt ở Dương Châu bắt được, chém giết ở cửa thành. Đầu của hắn chỉ sợ còn treo ở trên thành Dương Châu.”

“Thế hả? Tiện nghi cho hắn.” Bắc Đế hơi hơi gõ ngón tay, nhìn lại hoàng đế Trung Nguyên, nói: “Một mạng đổi một mạng, người nghĩ bổn vương nên đặc xá ai?”

“Cái này...” Hoàng đế Trung Nguyên nhìn quanh ánh mắt bốn phía đang chờ đợi, hung ác quyết tâm, nói: “Trẫm... Không, ta không muốn chết!”

Bắc Đế nhướn mày, môi mỏng khê cong, nói: “Được.” Bắc Đế đưa mắt ra hiệu, mệnh thị vệ đem hoàng đế Trung Nguyên áp giải sang một bên. Bắc Đế hướng về phía đám vương tôn, quý tộc còn lại đang rầu rĩ như chó nhà có tang, hỏi: “Tiếp tục, ai nói trước đây?”

Lúc Bắc Đế cùng tù nhân vấn đáp, trong cung điện đầy ắp bàn món ngon, thái giám tấp nập đưa tới rượu quý. Chẳng qua mới có một ngày, điều lương ngọc thế vẫn ở đó, nhưng chủ nhân đã thay đổi.

Những trung thần trước đây đã bị chính vương triều này diệt tận. Mà hạng người nịnh nọt cũng chết dưới thiết kỵ của Bắc Đế. Hôm nay trên đại điện, người trung nghĩa cũng bị nguyên một đám quý phi, vương nữ, thái tử, các vương gia thay nhau tố tội, khiến cho tâm chết thành tro.

Các tướng sĩ Bắc quốc đem lời nói của hoàng đế tiền triều như món ăn nhắm rượu, giễu cợt hoàng gia ngu ngốc như con lừa của hần. Một hỏi một đáp, Vương tộc tiền triều chẳng khác gì tự hủy một tia hi vọng cuối cùng của mọi người.

“Bản cung, không không, ta...” Đào Lý công chúa khẽ lắc đầu người vũ mị, quỳ gối trước vương tọa. “Ta không giết hần là vì muốn đưa hần đi hoà đàm cùng quý quốc.”

Đáy lòng Bắc Đế giật mình, neho mắt hỏi: “Người nói hần là ai?”

Công chúa ngẩng khuôn mặt nũng nịu, ôn nhu bẩm báo. “Hần không có danh tự, nhưng hần vẫn là...”

Công chúa không biết mở miệng như thế nào, Bắc Đế liếc nàng, tiếp nhận câu chuyện. “Hần là chiến tướng vô danh ngăn đại quân của ta không có cách nào vào Trung Nguyên.” Bắc Đế cười lạnh nhìn công chúa quỳ phía dưới mang tôn nghiêm vút đi, tư sắc đùa bỡn, ý đồ câu dẫn hần bảo vệ tính mạng.

Công chúa dưới ánh mắt cay nhiệt của Bắc Đế ra vẻ ngượng ngùng, rũ xuống mi mắt. “Tạ bệ hạ anh minh tra xét.”

Nữ nhân này thật sự là không biết vị trí của mình! Cô ta cho rằng tối nay là đại yến tuyển phi sao? Cô ta không hiểu cái gì gọi là mối hận vong quốc sao? Bắc Đế lạnh lùng cười. “Người không cần cảm ơn bản vương. Người không giết hần, tự nhiên cũng không thể tha cho người một mạng.”

Công chúa quá sợ hãi, định đứng dậy, lại bị thị vệ đẩy ngã xuống đất. Nàng cãi lại, nói: “Ta không giết hần, nhưng hần bị ta tra tấn sống không bằng chết!”

Trong lòng Bắc Đế chợt đau. Hần lặng lẽ vuốt hồn ngọc trong ngực, nhướn mày, cười nói: “Bổn vương sao có thể nói không giữ lời? Nhưng người là một kẻ nữ lưu, trầm cũng nhẹ tay một chút.” Bắc Đế vỗ tay, bên ngoài đại điện đi vào mười mấy cung nữ, thái giám bị thị vệ áp giải đến quỳ trước điện.

Bắc Đế đặt ngón trỏ lên cằm, hướng thủ lĩnh thị vệ ra hiệu. Trưởng thị vệ hiểu ý, đem mỹ rượu trộn lẫn thuốc, rót vào cổ họng công chúa. Không đợi công chúa giãy dụa, thị vệ dùng vải trắng nhét vào miệng, lột quần áo, trói chặt thân thể trần trụi của công chúa.

Bắc Đế uống rượu quý, nhìn con mắt ảm Ứt của công chúa, nhàn nhạt cười nói: “Người không phải muốn mạng sống sao? Ta thành toàn cho người.” Bắc Đế chuyển hướng bọn nô tỳ, nói: “Ngày xưa các người là nô bộc của tiểu công chúa?”

“Dạ.” Cung nữ, thái giám dập đầu nói.

“Được.” Ngón tay Bắc Đế chỉ vào công chúa không mảnh vải che thân dưới bậc, nói: “Ta cho các người hai con đường. Một, cô ta từng tra tấn người như thế nào, các người hôm nay trên người cô ta lần lượt biểu diễn cho trẫm xem. Hai, các người ngay lập tức xoay người ra khỏi điện, nhảy xuống thành lầu, cho chó ăn thịt.”

Bọn nô bộc nhìn nhau, không dám nhúc nhích.

Trưởng thị vệ rút đao ra khỏi vỏ, quát lạnh nói: “Còn không mau làm đi!”

Bọn nô bộc sống trong cung đình đều là hạng người tâm ngoan thủ lạt, huống chi là theo chủ tử như vậy. Cung nữ, thái giám chậm rãi bò hướng công chúa, đưa tay bắt đầu làm.

Công chúa trừng mắt nhìn Bắc Đế, đáng vẻ muốn xé xác người thành vạn mảnh.

Bắc Đế hừ cười, nói: “Quân thần ta xem trò hay này, đổi người một mạng. Nhớ kỹ, không tự nhiên mà có ân xá đâu.”

Chúng thần Bắc quốc nhìn công chúa trần truồng, trêu hạ phần khởi, nhìn dao nhỏ đâm rách da thịt, hứng thú mãnh liệt. Từng trò đùa bỡn không thể tưởng tượng được làm công chúa xấu hổ và giận dữ muốn chết. Nàng nhìn thân nhân một bên, mà bọn họ lại không dám liếc nàng.

Đâm chữ, in dấu hình, cắt da, cắt cơ, gõ xương, rót nước tiểu... Ngày xưa chơi đùa cười vui vẻ, hôm nay lại thành ác mộng của nàng.

Qua ba tuần rượu, Bắc Đế ý bảo mọi người im lặng.

“Chinh chiến Trung Nguyên, tử thương vô số. Các vị ái khanh cũng thấy vương tộc Trung Nguyên đối đãi công thần như thế nào. Bắc quốc ta vào Trung Nguyên, nhớ không được nhiệm thối của bọn chúng, đây là con đường dẫn đến vong quốc.” Bắc Đế nâng chén, nói: “Vì tướng sĩ tử trận, vì sự thống trị lần này, bổn vương kính chư vị một ly.”

“Tuân lệnh bệ hạ huấn thị!” Tất cả tướng sĩ đều đứng dậy, chấp tay đáp lễ, uống cạn rượu ngon trong chén.

“Dem bọn chúng đi, chặt tứ chi, để vào chum rượu.” Bắc Đế ném chén rượu, phát lệnh.

Hậu duệ quý tộc tiền triều hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, giãy dụa không chịu rời đi.

Hoàng đế Trung Nguyên ôm cây cột, kêu thảm thiết: “Người đã nói không giết chúng ta!”

Bắc Đế ngạc nhiên nói: “Đúng là ta không lấy tính mạng các người, chỉ là đem các vị làm thành người chum.”

“Như vậy còn không bằng chết!”

Bắc Đế cười gian, nói: “Ta đã cho các người cơ hội chết một cách thoải mái, là các người cầu mạng sống. Trung Nguyên có câu nói, sống còn không bằng chết. Kéo xuống!”

“Tuân lệnh!” Thị vệ tại đồng thanh hô lên, lôi tù nhân ra diện hành hình.

Bắc Đế mặt không biểu tình nhìn vào công chúa chết đi sống lại, nhỏ giọng gọi quốc sư qua, nói: “Có biện pháp làm cho cô ta vĩnh viễn phải chịu tội không?”

“Thưa có.” Quốc sư ghé vào tai Bắc Đế, nói khẽ: “Dem cô ta lẳng trì xử tử, dùng vu thuật phong bế hồn phách của cô ta, lấy thi thể cô ta cho vào vò rượu, chôn xuống đáy hồ. Vò rượu này bốn phía có lỗ nhỏ, cá nhỏ có thể chui vào trong đó ăn huyết nhục của cô ta. Cô ta vĩnh viễn bị chôn ở đáy hồ, không được đầu thai.”

“Nếu sau này có người lấy ra cái vò rồi đập vỡ?” Bắc Đế nghi vấn.

Quốc sư nói: “Bệ hạ yên tâm, nếu phá vỡ, người của cô ta liền hóa thành tro bụi.”

Bắc Đế vuốt cằm, nói: “Được, làm theo ý của người đi.”

“Tuân lệnh bệ hạ.” Quốc sư lĩnh mệnh cáo lui.

Bắc Đế nhìn quần thần dưới bậc, nghe tiếng khóc thét thê lương dưới cổng thành. Hắn nhẹ nhàng vuốt hờn ngọc trước người, âm thầm hỏi, điều ta làm có phải là mong muốn của người? Người giống như oán linh khuynh quốc, giúp ta thu phục giang sơn này, làm ta hận thấu xương, cũng cho ta đau đớn vô cùng. Vì người, chỉ sợ bảo ta khuynh quốc cũng không hối hận!

(Khuynh quốc cũng không hối hận ~ Khuynh Quốc Bất Hối)

43. Chương 43: Tư Liệu Người Nhà Phạm Thiên

Cảnh Quốc công - Đại bá của Phạm Thiên.

Vương thị - Bá mẫu của Phạm Thiên.

Phạm Khảm Bích – Đại nhi tử của Cảnh Quốc công và Vương thị. Đại đường ca của Phạm Thiên.

Phạm Trần - Tiểu nhi tử của Cảnh Quốc công và Vương thị. Tiểu đường ca của Phạm Thiên

Phạm Thiên - Nhi tử của đệ đệ Cảnh Quốc công.

Phạm Nguyệt Lung - Thân muội của Phạm Thiên.

Phạm Bất Mộng - Đệ đệ của Cảnh Quốc công. Tuổi không khác biệt lắm nhưng bối phận trên Phạm Thiên, là quan hệ tiểu bối và thúc phụ. Cùng bối phận với phụ thân của Phạm Thiên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-vi-tu-ki-hoat>